Larry Niven
Jerry Pournelle
Steven Barnes

moştenirea heorot

Primul volum din seria HEOROT

Larry Niven, Jerry Pournelle, Steven Barnes

MOŞTENIREA HEOROT

The Legacy of Heorot
1987

Traducere: Ana-Veronica Mircea

CUPRINS

Laurence (Larry) van Cott Niven s-a născut la 30 aprilie 1938, în Los Angeles, California. Strănepotul unui magnat al petrolului din anii ‘20, a urmat pentru scurt timp cursuri la California Institute of Technology şi a absolvit matematica şi psihologia în 1962 la Universitatea Washburn, Texas. În 1964 a debutat ca scriitor SF, afirmându-se prin orientarea spre hard science-fiction. Romanul lui cel mai cunoscut este *Lumea inelară,* care a obţinut Premiile Hugo, Locus, Ditmar şi Nebula. Niven a scris scenarii pentru seriale TV de science-fiction, printre care *Land of the Lost* şi *Star Trek,* dar şi pentru benzile desenate *DC Comics.* Dintre lucrările sale amintim: „Neutron Star” (Premiul Hugo, 1967), *Lumea inelară* (Premiile Hugo şi Locus în 1971, Nebula, 1970, Ditmar, Australia, 1972 şi Seiun, Japonia, 1979), „Inconstant Moon” (Premiile Hugo, 1972 şi Seiun, Japonia, 1979), *Protector* (Premiul Ditmar, Australia, 1975), „The Hole Man”(Premiul Hugo, 1975), „The Borderland of Sol” (Premiul Hugo, 1976), *Convergent Series* (Premiul Locus, 1980), „A Relic of Empire” (Premiul Seiun, Japonia, 1981), *The Integral Trees* (Premiul Locus, 1985), *Footfall* (Premiul Seiun, Japonia, 1989), *Fallen Angels* (Premiile Prometheus, 1992 şi Seiun, Japonia, 1998), „The Missing Mass” (Premiul Locus, 2001).

1.
CAMELOT

„Ei nu propovăduiesc că Dumnezeul lor o să-i trezească înainte de a se slăbi vreo piuliţă.”

RUDYARD KIPLING, *The Sons of Martha (Fiii Marthei)*

— Caddie! M-aştepţi?

Cadmann Weyland râse pe înfundate şi îşi înfipse călcâiele în pământul râpei, încetinindu-şi coborârea.

Politicos, îşi făcu de lucru, focalizând camera de luat vederi. După luni de zile petrecute pe Avalon, umbrele încă i se mai păreau prea bine conturate şi lumina soarelui prea albastră, amănunte subtile, observabile numai când folosea un aparat familiar, cum era acela.

Colonia apăru brusc, puternic reliefată, şi aparatul de înregistrare din cutia cu echipamente pe care o purta în spate vibră zgomotos, imprimând pe banda holografică reţeaua întinsă de clădiri, de ogoare arate şi de ţarcuri pentru animale aflate în vale. Totul se afla la zece kilometri depărtare, dar lentilele cu puterea mărită prin mijloace electronice aduceau clădirile scunde atât de aproape încât aveai impresia că ai fi putut să le atingi.

Imaginea tremură când Sylvia se ciocni de el. Îşi opri alunecarea proptindu-şi palma de spatele lui.

— Au. Îmi cer scuze.

— Uite, îi întinse el camera. Uită-te ce-am construit.

Ea acceptă cu recunoştinţă pretextul care îi îngăduia să-şi tragă sufletul. Părul castaniu, tuns scurt, i se lipise de fruntea transpirată şi obrajii pistruiaţi i se îmbujoraseră. Zece kilometri parcurşi în josul pantei şi Sylvia era din ce în ce mai istovită. În ultima oră, găsise o grămadă de motive ca să se oprească. Pietricele în pantofii ei sport. Scaieţi pătrunşi sub bluză.

Cadmann chicoti în sinea lui. Specialista în Biologie a Coloniei era rezistentă şi tot atât de încăpăţânată ca el, refuzând să-şi recunoască oboseala. *Dar e în acelaşi timp, gravidă în trei luni. Nu vrea să admită că, între cele două sexe, există diferenţe considerabile. Fie după voia ei.*

Ernst coborî râpa în salturi lungi. O pereche de creaturi enorme, argintii, semănând cu peştii, pe care coloniştii le botezaseră „sonomi”, îl plesnea ritmic peste spatele musculos. Un zâmbet larg îi despică faţa lată, de la o ureche la alta.

— Ai cam obosit, Sylvia! Ai nevoie de exerciţii fizice! Antrenează-te! Te pot învăţa.

Ea râse.

— Nu în momentul ăsta, Ernst, mulţumesc.

— Mai târziu.

Nenorocitul; Ernst Cohen fusese autoritatea de frunte a sistemului solar în domeniul biologiei reproductive, un tip al naibii de inteligent. Îţi puteai da seama de asta la cocteiluri: toţi ceilalţi stăteau de vorbă, Ernst rostea pe neaşteptate două fraze şi jumătate din cei din jur amuţeau, în vreme ce cealaltă jumătate digera implicaţiile spuselor sale. Dar aşa ceva se întâmpla cu zece ani-lumină în urmă. Ernst ieşise din somnul criogenic având mintea unui copil.

Sylvia examină cu atenţie valea şi scoase un suspin de încântare.

— Extraordinară lovitură, nu? Vocea lui Cadmann, de obicei o bodogăneală răguşită, era de un calm meditativ. Cei de la *National Geographic* vor fi încântaţi.

Se aşeză pe vine, alături de ea.

— Cum te simţi?

— Perfect, murmură Sylvia. Se întoarse, încălzindu-l cu zâmbetul ei. Dar o să fiu şi mai fericită când o s-ajungem acasă.

Avea cu aproape douăzeci de ani mai puţin decât el. Era numai inteligenţă vioaie şi ochi aurii, strălucind de viaţă deasupra unei galaxii de pistrui. Graviditatea nu schimbase nimic. Era minunat şi frustrant totodată: alături de ea îşi putea uita trecutul şi durerea. *Ochii sunt de vină. Nu e frumoasă, cu excepţia ochilor. Dumnezeu să mă aibă în pază.*

Trecătoarea pe care o străbătuseră se afla la baza celui mai înalt munte de pe insulă. Cel mai semeţ dintre piscurile sale duble avea peste trei mii două sute de metri. Amândouă erau învăluite în ceaţă. Siluetele delicate, de lilieci, ale pterodonilor pătrundeau şi ieşeau din perdeaua de nori aproape fără nici o fâlfâire a aripilor membranoase. Ernst îşi ridică privirea, holbându-se la ei, cu o mască de nedumerire şi concentrare pe chip. *Ce părere ar fi avut doctorul Ernst Cohen despre ei? De*

fapt, nu sunt pterodoni. Sunt alte ciudăţenii. Lui i-ar fi plăcut aici...

— L-au trezit de două ori, zise Sylvia. Poată că dacă l-ar fi lăsat îngheţat...

— Am avut într-adevăr nevoie de el. Am avut, spuse Cadmann.

Însă Ernst nu făcea parte din echipaj. Ar fi putut dormi pe toată durata călătoriei, dar avuseseră o problemă cu un stoc de embrioni congelaţi şi îl treziseră, iar el rezolvase problema, după care îl îngheţaseră din nou, apoi apăruse o altă problemă... *Şi un om atât de valoros cum n-a mai fost altul vreodată se ţine acum după mine, cărând mostre. Nemernicii...*

Celule solare placate cu material plastic străluceau, argintii, pe o suprafaţă de un kilometru pătrat deasupra Coloniei. Soarele din ziua aceea însemna independenţa coloniştilor faţă de centralele de fisiune nucleară. O centrală de fisiune putea fi construită, efectiv, în patru luni. Pe urmă Colonia avea să fie pe deplin funcţională şi răspândirea speciei umane pe suprafaţa planetei Tau Ceti Patru putea începe cu adevărat.

... Pe suprafaţa Camelot-ului, oricum. Optzeci de kilometri de ocean furtunos despărţeau insula de continentul principal. O insulă de dimensiunile Noii Guinee reprezenta un obiectiv suficient de ambiţios pentru prima colonie interstelară a omenirii. Zack ştiuse ce făcea. Izolarea problemelor...

Dar unde erau problemele?

— Acolo, sus, ninge, spuse Cadmann, umbrindu-şi ochii cu palma în timp ce privea norii veşnici de pe piscuri. *Schiuri. Nu ne-am adus schiuri. Avem materiale plastice. Carlos îmi poate face o pereche de schiuri.*

Sylvia îi înapoie camera.

— Nu trebuie să te duci pe continent, Cadmann, spuse ea, având mare grijă ca vocea să-i sune cât mai neutru. Ai o mulţime de lucruri de făcut în jurul taberei.

— Nimic pe care să nu-l poată face orice om în putere.

— Nu eşti geolog. O să faci, cu siguranţă, muncă necalificată.

Se uită în jos, către el, oftă cu exasperare şi îi întinse mâna pentru a-l ajuta să se ridice.

— Chiar vrei să pleci la vânătoare de dinozauri?

— Evident! Ce băiat nu-şi doreşte să-mpuşte un dinozaur? Puse camera înapoi, în husa care îi atârna de umăr. Uneori aş vrea să fi adus nişte fetuşi de kodiac[1] sau câţiva lei de munte...

Vorbise zâmbind, dar Sylvia îl privi surprinsă.

Cadmann îşi trecu mâna prin părul negru, des. Nu avea nici un fir cărunt, dar tenul lui era ars de soare. Avea trupul atât de tânăr pe cât i-l puteau menţine exerciţiile zilnice. Îşi aducea aminte de vremea când nu avea nevoie să facă aşa ceva cu regularitate pentru a-şi păstra tonusul. Acum, la vârsta de cincizeci şi doi de ani, se gândea serios să le mărească durata la o oră şi jumătate. *O las mai moale,* se gândi. *Ea poarta copilul altui bărbat; iar eu prefer să fiu mai degrabă cu ea decât cu... Mary Ann Eisenhower?* Se gândi la patru sau cinci femei care îşi exprimaseră limpede intenţiile faţă de el: Phyllis McAndrews, Jean Patterson, agronoma delicată, mlădioasă, despre care se zvonea că face cel mai bun masaj de pe planetă. Pur şi simplu, nu era interesat. *Timpul crapă toate călcâiele. Probabil că glandele seacă.*

Sylvia îi întoarse zâmbetul.

— Numai adevăraţii gentlemeni refuză să remarce că o femeie îi încetineşte.

Ernst stătea, cu grijă, la o distanţă de la care nu-i putea auzi. Îşi pierduse inteligenţa, nu şi bunele maniere. Sylvia îşi îndreptă brusc degetul către cele două creaturi abia pescuite, argintii cu negru, de forma unor torpile, care atârnau pe spatele lui. Şapte şi două kilograme, după o apreciere superficială. Una continua să-şi tot deschidă gura; branhiile încă îi mai zvâcneau, plasate mult prea către spate... de fapt, *nu* semănau prea mult cu somonii de pe Pământ, dar nici cu vreo altă creatură terestră...

— Ştii ce? În seara asta pregătesc eu cina. Toată lumea vine pe plajă, mâncăm sonom la grătar.

În timp ce coborau dealul, se agăţă de braţul lui Cadmann. El rânji maliţios.

— Eşti sigură că Terry n-o să se supere din cauza asta?

— Oh, haide. Nu sunt decât o biată bioloagă însărcinată care apreciază prezenţa unui bărbat puternic, iar Terry te cunoaşte de ani de zile.

— S-ar putea să nu fii atât de în siguranţă cum crezi.

---

1 Urs brun din Alaska şi Columbia Britanică (n. tr.).

— Nici o şansă, pufni ea. Când o să fiu sigură că *nu* te interesează mintea mea, ci trupul meu, o să leşin.

El o măsură din priviri.

— În ce parte-o să cazi?

— Şşt.

Izbucniră în râs. Soarele era mai strălucitor decât de obicei.

— Lanuri aurii. Râuri argintii.

Cadmann râse.

— Îmi imaginez rezerve de apă pentru un an şi terenuri cultivabile.

— Vor fi.

Cineva ştia mai bine.

Pârâul curgea pe lângă tabără şi pe faleza înaltă a râului Miskatonic[2], cea mai mare apă curgătoare de pe insulă. La opt kilometri către sud, fâneaţa se termina într-un semicerc negru, pârjolit, dincolo de care începeau să se înalţe vârfurile unor mărăcini imenşi. Coloniştii aleseseră un loc superb din care să înceapă o nouă lume, destul de seducător ca să-l facă să se simtă... aproape împăcat. Momentele de acest gen îl derutau. Purta o luptă ca să nu-şi alunge gândurile şi să găsească un proiect, de preferinţă presupunând un mic risc, în care să se implice întru totul.

În braţ i se înfipseră degete subţiri.

— Hei, uriaşule, n-o face pe melancolicul! Asta trebuia să fie ziua noastră de plimbare. Stai cu mine o vreme, hmm?

El continuă să tacă.

— Tau Ceti Patru, Avalon, rosti ea cu repeziciune.

— E un nume frumos.

— Dar?

— Nu ştiu.

— Nu e destul de poetic?

El o ajută să treacă peste o stâncă. Era nevoie de efort ca să se concentreze asupra jocului pe care i-l propunea ea.

— Am citit versuri...

— Kipling, e în ordine, zise ea zâmbind. Ştiu că ai citit mai mult decât mine. Şi-o să-ţi păstrez secretul. Nu ştiu. Avalon sună bine. Dar mai sunt şi altele. Locuri frumoase, excitante, din istorie sau din legende. Shangry-la, Babilon...

— Xanadu?

2 Numele unui râu imaginar din scrierile lui H. P. Lovecraft (n.tr.).

— Sigur. Pellinore.

El clătină din cap.

— Probabil ai vrut să spui Pellucidar. Pellinore a fost un rege. Unul dintre Cavalerii Mesei Rotunde a regelui Arthur.

— Păi... poate că da. Dar nu mă gândeam nici la Pellucidar. De fapt, pe insulă nu există nici un prădător. Cu excepţia curcanilor şi a celorlalte creaturi aduse de noi, nu există nimic mai mare decât o insectă. Chiar şi atunci când e vorba de plante. Ierburi pitice şi copaci mărăcinoşi. E ca o tabula rasa. Sau ca un parc. Cadmann...

— Asta te deranjează? o întrebă el.

— Păi, cel mai cumplit lucru pe care-l putem face e să dăm peste cap o insulă. Nu e ca şi cum am fi eliberat toate aceste creaturi terestre pe continentul principal.

— Voiam să spun că e exagerat de perfect. De ce îţi pasă?

— Păi...

Ernst se apropie în fugă, arătând cu degetul.

— Păsări. Păsări mari.

Două dintre siluetele cu aripi-evantai coborâră în picaj, trecând pe lângă ei. Cadmann le urmări rotindu-se deasupra câmpiei şi dispărând în pâcla ce cobora până la jumătatea Marelui Munte Noroios.

— Au cuiburi acolo? întrebă Ernst. De ce acolo?

El se încruntă iarăşi.

— Vezi? Avem companie.

— Pterodonii? Se tem de noi mai mult decât ne temem noi de ei. Iar cel mai mare nu e destul de puternic ca să ridice un sonom gras, ca să nu mai vorbim de o oaie.

— Dar un copil? întrebă el.

Ea îi luă întrebarea în serios.

— Nu cred. Ca să fiu sinceră, n-am văzut nimic mai mare decât un pescăruş, şi asta mă deranjează. Sistemul ecologic e prea al naibii de simplu. Dă deoparte pterodoni şi tot ce-ţi rămâne sunt nişte insecte mărunte şi peştii ăştia mari, cu răspândire locală.

— Sonomii.

— Bineînţeles că, de fapt, nu sunt peşti. Aducând păstrăvii, somnii şi curcanii, am adăugat mai multe animale decât am găsit. Bizar. Sylvia căzu pe gânduri în timp ce coborau cu băgare de seamă o râpă abruptă. Ştii, pterodonii au ceva ciudat.

— Ce anume?

— Păi, ţi-aduci aminte de cel pe care l-am văzut prinzând sonomi din lac?

— Sigur. Mi-a amintit de un albatros din Pacificul de Sud.

Navigând la bordul lui Ariadne, cu un vânt excelent din nord, acum un milion de ani – nu, nu acum un milion de ani, ci cu mult mai mult de un milion de ani în urmă. Cu puţin noroc, vom construi goelete înainte de moartea mea.

— Nu ţi s-a părut straniu? Nu pot să pun punctul pe i, dar mi-a amintit de un film vechi despre natură, făcut de Walt Disney, în care acţiunea se derula de-a-ndoaselea, pentru efectul comic.

— De-a-ndoaselea?

— O pasăre loveşte apa repede şi cu putere, îşi înşfacă prada şi se înalţă fără grabă. Pasărea *asta* a lovit apa încet şi s-a ridicat repede, aproape ca şi cum... Se încruntă şi scutură din cap, ca un om care încearcă să-şi scuture pânzele de păianjen de pe o idee. N-are importanţă, încerc să forţez lucrurile.

— Sau vezi ceea ce nu există. Ţi-ar plăcea să pui un strop de mister în sistemul ăsta ecologic.

— Cum reuşeşti să mă cunoşti atât de bine?

— Le înţeleg întotdeauna pe femeile altor bărbaţi.

— Ah.

Fără nici un avertisment, Cadmann începu să alerge, trăgând-o pe Sylvia în josul ultimilor douăzeci de metri ai râpei. Ea se lăsă să alunece pe călcâie ca să-şi încetinească mişcarea, nedumerită dar înveselită de izbucnirea lui bruscă de energie.

El se uită peste umăr şi observă că şi Ernst o luase la fugă. Părea înspăimântat.

— Opreşte-te, spuse Cadmann, Apoi strigă: Ernst! E OK, Ernst. Alergăm ca să ne distrăm. Vrei să ne luăm la-ntrecere?

Fruntea lui Ernst se limpezi; îşi încetini goana.

— Întrecere. Sigur, Cadmann. Pornim de la aceeaşi linie de start?

Se aliniară, îi dădură Sylviei o sută de metri avans şi începură să alerge.

Chiar şi la o asemenea distanţă faţă de tabără, puteau urma fâşia întunecată a unui drum. Era casant şi sticlos.

— Drumul tău, strigă Ernst. Al tău.

— Sigur.

Era *Ultima dată când au avut nevoie de mine.* Ernst mersese înainte, cu arzătorul de buruieni, un aruncător militar de flăcări,

modificat. Cadmann condusese buldozerul, dorindu-şi tot timpul să fi avut destul combustibil ca să folosească o navetă de asolizare. *Ce drum aş fi făcut! Aş fi planat deasupra terenului în Minervay aş fi topit roca o dată pentru totdeauna...* Chiar şi aşa, se simţea mândru când privea toţi acei kilometri de panglică întunecată pe care îi crease cu propria sudoare şi cu iscusinţă. Se aplecă, uitându-se cu mai multă atenţie la suprafaţa drumului. Câţiva lăstari albăstrii îşi făceau loc spre lumină.

Sylvia se apropie gâfâind.

— Poate-ar trebui să impregnezi pământul cu sare înainte de următoarea trecere.

— Nu sunt sigur că are vreo importanţă. Foarte puţine maşini grele ajung atât de departe.

Pe ogoarele din zare, tractoarele înălţau nori de praf, ca fumul unor focuri minuscule. Culturile fuseseră stabilizate. Acum trebuiau extinse. Solul trebuia pregătit pentru noi teste de însămânţare, trebuiau făcute provizii de grâne şi de seminţe pentru cazul în care anul ar fi fost prost. Colonia era un succes. Zack Moscowitz – administratorul, băiat bun în toate privinţele, toată lumea îl iubeşte pe Zack – Zack reuşise. Colonia era un succes şi doar o calamitate naturală îi putea împiedica expansiunea pe întreaga insulă şi, în cele din urmă, pe întreaga planetă Tau Ceti Patru.

Agricultură. Hrană, vitamine, o serie de comodităţi. Avem toate astea, iar acum urmează prospectările miniere. Fierul fusese descoperit chiar pe insulă, iar laboratorul orbital identificase ceva care semăna foarte mult cu un zăcământ de pehblendă. Era în interiorul continentului, dincolo de mii de kilometri de ocean şi într-o zonă aridă – dar exista.

Fier şi uraniu. Bazele imperiului.

— Fiii Marthei.

— Cum?

Sylvia chicoti.

— Kipling. Scuză-mă. Politicienii sunt fiii Marthei. Pe urmă mai sunt şi ceilalţi, cei care fac civilizaţia să meargă înainte. „Ei nu propovăduiesc că Dumnezeul lor o să-i trezească înainte de a se slăbi vreo piuliţă...” Oh, n-are importanţă.

Ziua părea mult mai acceptabilă, mult mai asemănătoare cu Primele Zile, când Cadmann, Sylvia şi întreg grupul Celor Dintâi coborâseră din ceruri ca trăsnetul, în naveta lor înaripată de asolizare. *Cu toate caracteristicile zborului planat al unei*

cărămizi. Am lăsat în urmă o linie de foc şi un tunet care au dat ocol cerului. O sută cincizeci de colonişti au aşteptat pe orbită, reci ca nişte cadavre şi cu nimic mai activi, în timp ce noi am scanat de la un capăt la altul o planetă stranie, alegând locul unde să ne amplasăm oraşul, şi am pus piciorul pe piatra brută a acestei lumi.

Sondele Societăţii National Geographic spuneau foarte multe. Tau Ceti Patru avea oxigen, apă şi nitrogen. Clima era mai rece decât a pământului, aşa că zonele temperate erau mai înguste, dar o mare parte a planetei era locuibilă. Ştiuseră că aveau să găsească plante şi bănuiau existenţa animalelor. Oamenii puteau supravieţui acolo – oare chiar puteau? Probabil, dar singura certitudine urma să apară după ce aveau să facă o încercare.

Pământul avea o civilizaţie bogată, confortabilă, satisfăcătoare; era aglomerat, cu o viaţă monotonă. Patruzeci de milioane de absolvenţi de universitate se oferiseră din proprie iniţiativă să plece în expediţie. Prima triere eliminase voluntarii cu vicii, ciudaţii sfătuiţi de propriul horoscop să trăiască sub un alt cer, candidaţii cu alergii sau alte handicapuri, geniile care nu tolerau spaţiile restrânse sau compania umană, sau personalităţile cărora le plăcea să dea ordine... Poate că o sută de mii fuseseră luaţi în considerare la modul serios; şi două sute plecaseră să cucerească Tau Ceti Patru. Opt muriseră pe drum.

Nici o lume nu avea să fie vreodată îmblânzită de roboţi. Era nevoie de bărbaţi, traversând spaţiul, unii în stare de veghe, alţii în somn criogenic, traversând spaţiul vreme de o sută de ani... Zilele începuturilor au fost zile bune. Eram camarazi pe o lume nedomesticită.

Pe urmă am descoperit paradisul, iar acum nu mai au deloc nevoie de mine. Au nevoie de Sylvia. Au nevoie de ingineri, de tractorişti şi, Dumnezeu să ne ajute, de administratori şi de statisticieni, dar niciodată de un soldat.

Păşunile erau cutreierate acum de oi şi de viţei. Mânjii păşteau. Tabăra avea să fie în curând plină de copii, însufleţită de încântarea mirosurilor de scutece ude şi a gânguritului; şi ce nevoie aveau ei de colonelul Cadmann Weyland, din Forţele de Menţinere a Păcii ale Naţiunilor Unite (colonel în retragere)?

Animale... un muget îndepărtat îl smulse pe Cadmann din reverie. Se apropiau de brazdele de pământ umed. Alte echipe arseseră locul, scuipând combustibil de consistenţa jeleului din

aruncătoarele de flăcări purtate în spate, curăţând solul de tufăriş fără să îl acopere de zgură. Cenuşa ajunsese sub arătură, terenul fiind astfel pregătit pentru însămânţare. Solul era foarte fertil, neavând nevoie decât de un supliment minor de nitraţi pentru a deveni un mediu propice recoltelor lor.

În depărtare, unul dintre fermieri îşi opri tractorul, făcându-le cu mâna, iar Ernst înălţă cei doi sonomi într-un salut triumfal. Cadmann ştia că mânjii şi viţeii erau ceva mai încolo, încă prea tineri ca să poată trage plugurile ce urmau să fie pregătite pentru ei. Era o combinaţie neobişnuită – un amestec de agricultură intensivă, bazată atât pe cea mai înaltă tehnologie, cât şi pe forţa muşchilor. Într-o situaţie de criză, Colonia avea să se întoarcă la cele mai vechi şi mai sigure mijloace de producţie.

Grâul, spanacul şi soia erau plantate pe rânduri şi, în lumina filtrată prin ceaţă a stelei Tau Ceti, frunzele şi tulpinile lor aveau o strălucire sănătoasă. La baza şirurilor de plante se întindeau şanţurile pentru irigaţii, alimentate de pârâul ce trecea pe sub podul jos aflat chiar în faţa lor, curgând pe lângă tabără şi pe marginea malului înalt, pentru a-şi uni apele cu ale râului Miskatonic. Vântul purta către ei larma din tabăra principală. Zumzetul maşinilor uşoare, râsetele şi scrâşnetul fierăstraielor şi al strungurilor ce prelucrau lemnul şi metalul. Ţarcurile animalelor se aflau la periferie. Câinii şi porcii aveau propriile lor cuşti şi coteţe, caii puteau să alerge în îngrădituri cu garduri solide. Găinile erau adăpostite lângă atelierul mecanic, ceva mai aproape de complexul central. Cadmann se opri să inspecteze gardul de sârmă care înconjura coteţele. Trăsăturile i se aspriră şi se încruntă. Sârma lor „fierbinte” nu era nici măcar călduţă; curentul electric fusese întrerupt cu luni de zile în urmă. Iar cea ghimpată, de dincolo de ea, era căzută la pământ în trei locuri din raza lui vizuală. Răzui o pată de rugină cu unghia degetului mare.

— Nu da importanţă, îl dojeni Sylvia.

— Uită-te aici. Dezgustul îi aplatiză vocea. Sârma nu mai are rezistenţă şi curentul electric e întrerupt. Nimeni nu se mai sinchiseşte de asta? Nu suntem aici de suficient de multă vreme ca să devenim atât de delăsători.

— Cad...

Degetele palide ale Sylviei le acoperiră pe ale lui, desprinzându-le cu greutate de pe cablu. Îl strânse cu putere de mână.

— Uite ce e, ştiu că numărul susţinătorilor mei e în scădere şi nu mă afectează prea tare.

Se simţea umilit de irascibilitatea care i se furişa în glas, de îngrijorarea maternă care înmuia privirea ei.

— Ascultă-mă. Îmi tot spui că există anumite lucruri legate de insula asta care te deranjează. Aici n-avem decât o singură şansă. Nimeni nu se mai întoarce acasă şi nimeni nu ne trimite întăriri. Are sens să devii un pic paranoic. De-asta am ales o insulă, nu-i aşa? Ca să minimalizăm riscurile?

Ea îl strânse de braţ.

— Nu te pot face să te răzgândeşti, aşa că nici măcar n-o să încerc. Ascultă-mă. De ce să faci caz din asta? De ce n-ai repara chiar tu gardul?

— Pare o idee bună.

— Perfect. Trimit să te cheme când e gata masa.

Chiar înainte de a trece de ultimul cot al drumului către aşezare, Cadmann se uită în urmă, spre fermieri, şi simţi o scurtă împunsătură de gelozie. Ei, cei care dobândeau cu trudă triumful asupra pământului erau adevăraţii vânători, adevăraţii războinici, în final, eforturile lor aveau să hotărască viitorul comunităţii în faşă.

Soarele îşi dăruia căldura, dar mâna Sylviei de pe braţul lui era mai caldă.

Comunitatea se dezvoltase într-o manieră ciudat de organică; membrii echipajului, primii care îşi construiseră din prefabricate barăcile individuale, le grupaseră una alături de alta, în interiorul unui perimetru uşor de apărat.

Delimitarea perimetrului. Trei inele înconjurătoare. Gard electrificat, câmp minat, sârmă ghimpată. La vremea aceea, totul avea sens.

Nebunia lui Cadmann.

Şi, azi, mâine, se vor apuca să dezgroape minele. Nici un duşman. Nici un pericol. Nimic. Şi toată truda aia nenorocită, truda cu care înălţaseră garduri.

Cei mai mulţi dintre colonişti nu ieşiseră din somnul criogenic decât de opt luni şi începeau deja să devină neglijenţi. Pe măsură ce erau treziţi şi trimişi la sol în navete, aşezarea lua proporţii, umplând complexul protejat şi extinzându-se în afara

lui. Privită de sus, Colonia semăna cu o nebuloasă spirală sau cu cochilia unei scoici secţionate pieziş. Locuinţa lui Cadmann se afla în centru.

Coloniştii de dincolo de gard aveau mai mult spaţiu şi parcele mai mari – dar amplasamentul lor le definea statutul. Colonişti. Nu se numărau printre Cei Dintâi. Toţi cei de pe Avalon erau egali, dar unii erau mai egali decât alţii. Cei Dintâi asolizaseră cu patru luni mai devreme şi aveau o poziţie socială – cel puţin aceia care nu-şi irosiseră timpul şi eforturile construind garduri şi câmpuri minate inutile.

Pe măsură ce Cadmann înainta pe străduţele înguste şi şerpuitoare ce separau casele cu acoperişuri plate şi domurile din prefabricate acoperite cu zgură, zbârnâitul înăbuşit al fierăstrăului electric devenea tot mai puternic şi mirosul uscat al rumeguşului era tot mai distinct. O parte dintre domuri îşi păstraseră culoarea cafenie iniţială. Altele erau vopsite, unele chiar într-un caleidoscop de culori. Ici şi colo, picturile murale erau surprinzător de realiste. Avem o mulţime de talente aici. De toate soiurile. Apropo... Fierăstrăul îşi modifică tonalitatea când Carlos Martinez îl observă pe Cadmann şi ridică o mână în semn de salut.

Trupul întunecat şi uscăţiv al lui Carlos strălucea de transpiraţie în timp ce lăsa fierăstrăul să alunece pe scânduri. Copacii mărăcinoşi din interiorul perimetrului defrişat ofereau o provizie generoasă de lemn, dar era noduros şi cu fibre grosolane. Numai un meşteşugar iscusit precum Carlos putea scoate din el altceva decât lemn de foc şi dulgherul era delicios de conştient de poziţia sa apreciată.

Jumătate dintre locuinţele din Colonie aveau o masă sau o ramă de pat făcută de Carlos. Era greu de crezut că avea să-i vină vreodată rândul să muncească la câmp pentru a-şi câştiga partea sa din recoltă.

— Cadmann, *mi amigo.*

Carlos îşi şterse fruntea şi întinse o mână asudată, pe care Cadmann o scutură cu plăcere. Dulgherul era o corcitură în toată puterea cuvântului şi se mândrea cu asta. Fiind originar din Argentina, în arborele său genealogic predominau negrii şi oricine îi putea ghici formaţia culturală. Vorbea o spaniolă de baltă, dar o intercala oricum în conversaţiile sale.

— Am auzit că ai fost plecat împreună cu drăgălaşa senorita Faulkner.

— Senora, îl corectă Cadmann.

Se apropie ca să vadă mai bine lemnul de pe bancul de lucru. Era tăblia de la căpătâiul patului lui Carlos, în fază incipientă, dar fuseseră deja schiţate sirenele prinse în dansul unor improbabile împreunări cu tritoni virili şi marinari surâzători. Oftă.

— Senora. Carlos zâmbi ştrengăreşte. E adevărat că uneori uit.

— De-acum o să fie mai uşor de ţinut minte. Se bătu cu palma peste abdomen. Are un pasager la bord.

Carlos îşi înălţă sprâncenele, sugerând o speculaţie libidinoasă.

— E sănătoasă din fire, nu-i aşa? Poporul meu, noi apreciem o... Îşi contorsionă buzele, într-o căutare spectaculoasă a cuvântului potrivit... O femeie robustă.

— Robustă.

— *Si!* O mână de ajutor la câmp şi o alinare lângă foc. Ah, zilele din vechea...

— Termină cu prostiile, zise Cadmann, fără să se agite. Familia ta nu s-a mai apropiat niciodată de câmp la o distanţă mai mică de o lungime de bici. Ai tăi poartă haine de mătase şi au diplome în buzunar de şase generaţii. Cel puţin.

Se întoarse cu spatele, ocupându-se de lacătul propriului său iglu cu schelet de zgură. Carlos oftă în urma lui.

— Cu bărbaţi ca tine, cine se mai poate mira că romantismul a pierit de pe lume?

Restul monologului său se pierdu când îşi tură din nou fierăstrăul.

Cadmann bâjbâi în căutarea şnurului draperiei, pe care o trase, lăsând să intre un mănunchi de raze de lumină. Avea să mai treacă o lună până ce pe Tau Ceti Patru să mai fie o altă zi la fel de strălucitoare şi nu era dispus s-o irosească. Soarele coborâse deja destul de mult. Pregătirile pentru grătar aveau să înceapă odată cu căderea serii. Coloniştii din schimbul de zi aveau să întrerupă munca din câmp, construcţiile şi reparaţiile, adunându-se pe plajă, pentru o mâncare savuroasă şi o companie plăcută.

Voia să-şi înşface trusa cu scule şi să plece spre gard, dar patul său singuratic, cuibărit sub adăpostul lenjeriei neşifonabile, îl chemă cu o voce pe care muşchii lui brusc îngreunaţi nu o puteau ignora.

O să stau numai o clipă, îşi spuse. Salteaua cu apă îi clipoci plăcut sub fese când se lăsă pe ea cu toată greutatea. Deşi i se întâmpla rar să fie conştient de asta înainte de a-l ajunge oboseala, gravitaţia de pe Avalon îi punea în spate aproape cinci kilograme suplimentare în fiecare clipă a vieţii sale.

Soarele în declin arunca umbre lungi în încăpere, scânteind ici şi colo, pe rafturile şi cutiile care conţineau ultimele vestigii ale unei existenţe trecute. Tot ce fusese el însuşi vreodată se afla în camera aceea. Cei o sută şaizeci de oameni care reprezentau echipajul şi pasagerii navei societăţii *Geographic.* Îi erau singura familie şi singurii prieteni.

Nu era mult, dar era suficient. Suficient, deoarece behavioriştii, sociologii şi planificatorii coloniilor spuneau că e suficient. Pentru că ei, în infinita lor înţelepciune, calculaseră exact câte petale presate de flori şi câte discuri video cu fotografiile colegilor de şcoală erau necesare pentru a preveni depresia: suficiente pentru a stimula amintirile îndrăgite, insuficiente pentru a da naştere unui incurabil dor de casă.

Lumea lui. Trofeele din argint aurit din facultate, tot ceea ce mai rămăsese din victoriile lui în Dispute, Competiţii Atletice şi Lupte Greco-Romane erau holograme. Imaginile holografice ale unor femei surâzătoare, ale căror buze fierbinţi şi trupuri catifelate îi lăsaseră frustrant de puţine amintiri. De când muriseră? De treizeci de ani? De patruzeci?

Se făceau planuri pentru o altă colonie încă dinainte de lansarea de la *Geographic.* O newyorkeză statuară, pe nume Heidi, vorbea despre următoarea navă stelară, cu care urma să plece în călătorie pentru întemeierea unei colonii pe Epsilon Eridani. Poate că plecase. Lansarea ar fi trebuit să se facă la douăzeci de ani după cea de la *Geographic.* Poate acum se întreba care dintre iubiţii ei din tinereţe se mai aflau încă în viaţă.

Avea discuri cu filmele lui preferate – colecţia sa personală, cu toate că, în principiu, erau proprietatea coloniei, fiind incluse în videotecă. Iată o hologramă mobilă a postului său de comandă din Africa Centrală. O forţă de menţinere a păcii, nimic mai mult, înainte de revoluţii.

— *Sergent major Mvuhi! Ne schimbăm poziţia!*

— *Am înţeles, să trăiţi!*

Era nevoie de noi. Atunci.

Nici unul dintre materialele din care îi era confecţionată îmbrăcămintea nu era sintetic şi probabil că aveau să fie înlocuite abia peste o generaţie. Cât timp urma să se scurgă până când aveau să dezgheţe viermii de mătase şi duzii care să-i hrănească? Nu s-ar fi putut spune că asta se afla pe lista urgenţelor...

Nu-şi amintea să fi închis ochii, dar, când îi deschise, era întins pe pat şi soarele apusese. Înhăţă trusa cu scule şi un scăunel pliant şi se grăbi să iasă din cameră. Fir-ar să fie, a îmbătrâni e una, dar senilitatea trebuia să mai aştepte.

2.
PE PLAJĂ

„Mărire Omului, lui mai presus de toate!
Căci peste toate Omul e stăpân."

ALGERNON CHARLES SWINBURNE,
Hymn to Man (Imn Omului)

Un jeep plin cu colonişti ameţiţi de bere trecu vâjâind pe lângă el.

— Şterpeleşte nişte roţi şi ne luăm la-ntrecere până pe plajă!

Cadmann le făcu cu mâna şi arătă spre trusa cu scule. Ei îl luară în râs depăşindu-l în viteză şi ieşiră cântând din complex.

În timp ce schimbul de zi era înlocuit cu cel de noapte, luminile electrice pâlpâiau, trezindu-se la viaţă în întreaga tabără. Atmosfera de petrecere era contagioasă. Lunile gemene ale Avalonului, prea puţin strălucitoare, aveau să zâmbească deasupra plajei pline de exploratori spaţiali zburdalnici.

Scaunul pliant era cu câţiva centimetri prea scund, dar, pe măsură ce se concentra asupra sarcinii de a repara şi de a reconecta sârmele, dădu uitării inconvenientul.

Lumina albăstruie a lunilor Avalonului arunca umbre duble, divergente, iar stelele erau minunat de bine conturate şi de clare. *Nici un greier. Şi seara nu se aud păsări de noapte, căci ceea ce ţine aici loc de păsări nu cântă. Şi poate c-o să rezolvăm asta, cu muscari albaştri şi cu mierle americane, dacă afurisiţii care se ocupă de ecologie le acceptă. Mă întreb dacă or fi adus greieri.*

Cadmann desfăşură doi metri de sârmă şi răzui stratul gros de praf depus în jurul conexiunilor întrerupte, apoi reteză sârma veche şi o fixă pe cea nouă. Porni ciocanul de lipit.

Oare la Academie mai are loc ceremonia de coborâre a drapelului în fiecare seară? Cadeţi în uniforme arhaice stând în şiruri rigide, cei mai tineri spunând glume cu speranţa că îi vor face pe cei din anii mai mari să râdă, atrăgând atenţia ofiţerilor... armele asfinţitului, orchestra, imnul, steagul coborât încet, în răpăitul tobelor... Cuplă conectorii voltmetrului. Acul sări în zona roşie. Rezolvat.

Ceaţa se adunase în valuri, venind dinspre mare. Stelele dispăruseră; lunile erau pete difuze, tremurătoare. Cadmann simţi împunsături umede pe faţă.

O viţică din partea opusă a ţarcului mugi cu jale şi se apropie şovăind, privindu-l cu ochi imenşi şi limpezi. El se întinse şi o mângâie, iar animalul îi linse mâna.

— Fetiţo, n-ai mamă, aşa-i? Trebuie să fie rău când n-ai o mămică iubitoare.

Limba animalului era aspră şi caldă, şi se mişca acum cu mai multă insistenţă, încercând să sugă din mâna lui.

Cadmann râse şi îşi retrase degetele. Viţica începu să tremure.

— Vai, ei, haide, nu poţi să-mi sugi degetele… Văzu spaima din ochii animalului. Capul îi zvâcni încoace şi încolo, pentru a se opri brusc, privind fix în direcţia pârâului.

Celelalte animale veniră spre el. Stăteau laolaltă, în grupuri. O mânză necheză de spaimă şi Cadmann se ridică în picioare.

— Ce te supără, fetiţo?

Grajdurile în care îşi primeau animalele hrana erau înconjurate de garduri electrificate şi de alei circulare înguste. Cadmann îşi aranjă cu grijă sculele şi intră în complex. *Ce nu le convine?* Mânza stătea în dreapta lui. În loc să alerge spre el, se ridică în două picioare. Cadmann deschise poarta ţarcului ei.

— Heidi. Aici, fetiţo.

Ea se apropie cu prudenţă.

— Aici. Îi ciufuli coama. Şşt. Heidi, Heidi, fredonă el. Stai liniştită, fetiţo.

Noaptea se lăsă dintr-odată. Ambele luni erau în faza de mijloc: destul de strălucitoare, dar lăsau pete întunecate de umbră în ocolul vitelor, plus alte câteva lângă ţarcul câinilor. Înăuntru erau zece ciobăneşti germani tineri, toţi cu urechile lipite de cap. Mârâiau gros, din gâtlej, cu dinţii dezgoliţi în lumina lunii.

— Hei?

Nu primi nici un răspuns.

— Cine naiba-i acolo?

Nu zărea nimic, nici în ţarcuri, nici dincolo de întunecimea adâncă dinspre faleză. Sunetele scoase de animalele intrate în panică se uneau într-o cacofonie zgomotoasă. Cadmann rămase nemişcat şi ascultă. Nimic. Îşi scoase cu grijă pistolul Walther Model Şapte şi îi verifică încărcătura. *Prostule. Nu e nimic aici.*

Dacă mă vede Moscowitz cu pistolul ăsta, mi-l ia imediat. Îi trase siguranţa, apoi şi-l puse la loc, în buzunar, fără să-l lase din mână.

Ce naiba se petrecea? Se uită din nou în ţarcurile animalelor. Ciobăneştii germani, câini crescuţi pentru loialitatea şi inteligenţa lor, înnebuniseră. Cea mai fioroasă dintre ei era şi cea mai bătrână, o căţea ajunsă aproape la mărimea unui adult, care muşca pur şi simplu gardul electrificat, atingându-l şi retrăgându-se, pentru a reveni iarăşi şi iarăşi.

Cadmann alergă la poarta ţarcului şi fluieră uşor.

— Sheena. Aici, fetiţo. Ce e acolo, afară? Ce e?

Sheena se apropie încet şi se opri tremurând, gâfâind, fixând îndelung întunericul cu ochi holbaţi. El deschise poarta, atent la ceilalţi câini.

— Înapoi. Haide, Sheena.

Lăsă poarta deschisă destul de mult pentru ca să poată ieşi căţeaua şi o înhăţă de ceafă când ea dădu s-o ia la fugă. *Câinii ăştia au nevoie de dresaj. E timpul.* Ea mârâi din fundul gâtului. Ceilalţi lătrau cu furie. Sheena se încordă, încercând să se repeadă înainte.

Acum toate animalele urlau. Ferestrele întunecate din spatele lui se umplură de lumină.

— Cine dracu' întărâtă câinii?

— Sfântă Fecioară, aia e a mea!

Clipi încă o lumină.

— Hei, tu! zbieră o voce de bărbat. Tocmai adormisem. *Pentru numele lui Hristos, vrei să...* Oh! Cadmann. Cadmann, sunt oamenii care lucrează în schimbul de noapte. Poţi să înfăşori sârma aia mai repede?

— Sigur, Neal. Scuze.

Fereastra se trânti. Căţeaua se încordă în strânsoarea mâinii înfipte în blană.

— Uşurel, fetiţo...

Cadmann se propti bine pe picioare. *În amurg, nu pleca niciodată fără lanternă. Regula numărul unu. Şi eu am uitat-o.*

— Cadmann!

El tresări. Sheena se încordă chiar în clipa aceea, scăpându-i din strânsoare. Se repezi lătrând în întunericul nopţii.

— Bine lucrat, Weyland.

Idiot nenorocit! Cadmann recunoscu scheunatul furios care nu se potrivea cu silueta subţire, aproape efeminată a

posesorului său, şi îi puse eticheta *Terry Faulkner: bărbatul Sylviei.*

— O să se-ntoarcă imediat ce i se face foame.

— Cum?

— Sheena.

— Oh! Câinele. Da. Sper. Ascultă. Sylvia m-a trimis să te aduc. Dacă vrei să vii la petrecerea de pe plajă, ia-o din loc. Ne-am urcat în ultimul jeep şi plecăm acum.

— Da, bine...

Acum nu mai era nimic acolo, afară. Nici un sunet, în afară de susurul grăbit al apei. *La naiba cu picnicul. Am nevoie de-o lanternă.*

— Vii?

Luate-ar dracu!

— Sheena! Vino, Sheena!

— Eu am plecat.

Buzele subţiri ale lui Terry zvâcniră într-un tic nervos, ceea ce-l făcu pe Cadmann să-şi întoarcă privirea. Pumnii mici i se strânseră, sprijiniţi de şolduri.

— Sylvia a spus că trebuie să vii.

O să ieşi vreodată din pubertate? Şi dacă te arunc în pârâu? Câinii se liniştiseră. Heidi necheză şi veni la marginea ţarcului, după zahăr.

— Bine.

Jeepul se întoarse virând strâns, atât de repede încât numai balastul reprezentat de câţiva colonişti stăpâniţi de entuziasmul beţiei îl împiedică să se încline, mergând pe două roţi. De pe locul şoferului, Zack Moscowitz se aplecă în afară. Avea ochelari pentru condus, tronând deasupra unei mustăţi negre, zbârlite.

— Toată lumea la bord! E posibil ca fiecare pasager să aibă amabilitatea de a-şi verifica biletul?

Cadmann zâmbi amuzat. *Să aibă amabilitatea. Ca într-o carte din secolul al douăzeci şi unulea.*

— Salutare, şefule!

Moscowitz îşi şterse lentilele ochelarilor, dar nu reuşi decât să întindă murdăria mai uniform.

— Mă bucur să te văd, Cadmann. Cum a fost expediţia?

— Excelentă. Cadmann rămase locului. Terry solicitase deja locul din faţă, de lângă Rachel, soţia lui Zack. Nu vedea unde altundeva ar fi putut sta.

— Hai aici, Cad.

George Merriot se strânse ca să-i facă loc. Fu nevoit să se strângă destul de mult – lui George i-ar fi prins bine câteva genuflexiuni în plus.

— Mulţumesc, maiorule.

— Nu mai sunt maior, Cad.

— Ai dreptate.

Weyland se urcă, trecând pe lângă Barney Carr şi Carolyn, una dintre gemenele McAndrews. Făcu slalom printre ceilalţi, îndreptându-se spre mijlocul maşinii.

— Vă puneţi centurile, da? Toată lumea, da?

Se auzi un cor de încuviinţări plictisite. Zack acceleră jeepul şi ieşi din tabără cu motorul vuind. Drumul către plajă era mai puţin accidentat şi mai circulat decât cel către munţi. Făcea legătura cu naveta orbitală, care ameriza.

— Vreo problemă, Cadmann? strigă administratorul.

— Ah, nimic, Zack.

În clipa aceea, atenţia lui Cadmann era distrasă de o adiere de parfum. Carolyn profitase de o denivelare a drumului, aplecându-se către el. Ei, dacă ar fi fost Phyllis... dar Phyllis şi Hendrick Sills erau deja o pereche, iar cele două gemene nu erau identice. Carolyn era gălbejită şi avea o personalitate tot atât de bolnăvicioasă. El îi zâmbi, oricum.

— Ce e cu gardul?

— Nimic serios. O spărtură. Am reparat-o.

George Merriot râse.

— Hei, Zack, pentru o clipă am crezut că-n seara asta nu eşti în rolul directorului companiei.

Moscowitz ocoli cu îndemânare o adâncitură a drumului.

— Aşa ceva nu s-a-ntâmplat niciodată, verifică gardul mâine, la lumina zilei, se poate, Cad?

— *Ajunge!* strigă Rachel Moscowitz. Fără discuţii despre muncă în seara asta. Schimbul de noapte e la datorie. Aţi uitat?

— A fost totuşi ceva, zise Cadmann.

Moscowitz încetini, cu ochii încă aţintiţi asupra drumului.

— Da?

— O oarecare nelinişte a animalelor. Se purtau ca într-un târg de vite, la ora de vârf. Speriate. Înnebunite.

Jeepul se zdruncină şi Cadmann înlătură cu delicateţe un cot proptit în ceafa lui.

— S-ar putea să nu-nsemne nimic, dar nu se ştie niciodată. L-am scos afară pe unul dintre câini. Pe Sheena. A fugit.

— Vai, nu Sheena. Unde s-a dus?

— Ce contează? întrebă George. Săptămâna trecută au ieşit toţi. O să se-ntoarcă.

Zack lăsa jeepul să alunece în viteză de-a lungul drumului şi, în timp ce se hurducau pe deasupra unei denivelări aflate în apropierea zonei de lăstăriş, Cadmann zări în faţa lor nişte stopuri. *Suntem în ultimul jeep? Hristoase, da ştiu că merge repede.*

— Sheena are ceva deosebit? întrebă el.

— Nu, răspunse Zack. Am scăpat-o din câteva încăierări, asta-i tot.

— Vrea s-o aducă acasă, zise Rachel. Şi n-avem destul loc.

— Oricum, n-ar fi corect.

Când Zack Moscowitz izbucni în râs, sprâncenele lui dese, arcuite şi mustaţa groasă părură să strige după un trabuc şi după „Lydia the Tattooed Lady”[3] cântată în canon.

— Zece câini şi o sută şaizeci de colonişti. Nu prea are sens să te faci proprietar, nu-i aşa?

— Ba da. Zack, opreşte. Mă-ntorc s-o caut.

— Fii serios. Moscowitz îşi săltă ochelarii soioşi cu un bobârnac. Îmi oferă o perspectivă cu totul nouă asupra vieţii. George, vrei să-i dai colonelului ceva de băut? Cad, în seara asta nu suntem de serviciu. Bucură-te de mirosul mării, bea o bere şi dă dracului restul.

Cadmann nu râse. Briza sărată îi gâdila acum nările, îndepărtându-i o parte dintre griji. Dar pierduse câinele lui Zack!

Acesta continua să vorbească.

— Nu cred că asta are vreun efect asupra ta, Cad, dar eu am fost, toată viaţa, un funcţionar cu nasu-n hârtii. Tipul administratorului.

— Continui să fii singurul om cu un creion după ureche pe care-l cunosc.

— Ah, dar acum lucrurile s-au schimbat. Tot mai stau călare pe tastatură, dar o fac la ani-lumină depărtare de casă, pe o planetă care încă se mai află la două zvârlituri de băţ de Jurasic.

— Aşa că?

Cadmann auzea acum talazurile lovindu-se ritmic de ţărm.

---

3 Melodie compusă de Harold Arlen şi Yip Harburg şi cântată pentru prima oară în filmul At the Circus (1939) (n. tr.).

— Aşa că, pe Pământ, luam decizii şi eram responsabil pentru, poate, a cinci miliarda parte din ceea ce se întâmpla pe planetă. Acum sunt a o suta zecea parte din istoria acestei lumi. Vor exista oraşe şi state care vor purta numele meu. Vom fi în cărţile de istorie, Cadmann, şi şcolarii ne vor cunoaşte numele.

Oraşele sunt întotdeauna numite după fondatorii lor. Primesc şi numele războinicilor, dar cu cine să te lupţi aici?

La marginea plajei, când drumul se sfârşi, jeepul încetini până la viteza melcului. Focurile de tabără fuseseră deja aprinse şi sfârâiau încet, iar ceilalţi colonişti îi întâmpinară fluturându-şi mâinile. Minerva Unu stătea cu fundul pe plajă. O echipă fixase un troliu de stâncă, astfel încât naveta putea fi trasă pe mal după amerizare. *Frumos proiect, Amerizare, decolare de pe apă, n-ai niciodată grijă să cauţi un aeroport.* Instalaţia ei de desalinizare era o casetă care plutea alături, având în interior membrane de filtrare a apei de mare. Naveta urma să plece a doua zi către nava-mamă, într-una dintre plimbările lunare ale Sylviei. În luna următoare n-avea s-o mai poată face. În ciuda protestelor ei, nimeni nu avea de gând să-i îngăduie unei femei a cărei sarcină era vizibilă să se supună stresului inutil al variaţiilor de gravitaţie.

Cadmann şi ceilalţi se îngrămădiră să coboare imediat ce jeepul viră şi se opri. O ladă frigorifică deschisă stătea pe plajă. Cadmann pescui o pungă cu bere rece.

— Zack! Ştiam că tu eşti omul potrivit să conduci expediţia.

— Al dracului de adevărat. N-ai idee ce luptă grea am dus pentru berea asta. Îşi afundă mâna în ladă şi extrase o pungă. Peste un an, o să avem fabrica *noastră* de bere.

— Peste treizeci de luni? strigă Hendrick Sills, cu braţul strâns încolăcit în jurul taliei excelent sculptate a lui Phyllis.

— Peste un an terestru, răspunse Zack.

Pe Avalon, anul era de două virgulă şase ori mai lung decât pe Pământ.

Trei petrecăreţi entuziaşti îl împinseră pe Cadmann, îndepărtându-l de ladă. El înşfăcă o pungă de rezervă, apoi o prinse de umeri pe una dintre femeile tinere.

— Mary Ann. Fructe de ienupăr.

— Cum?

Mary Ann Eisenhower părea circumspectă. Părul blond i se lipea de piele, îmbibat de spuma oceanului.

— Ce?

— Fructe de ienupăr. Tu te ocupi de agricultură. Am adus cu noi seminţe?

Mary Ann îşi înfăşură prosopul mai strâns în jurul umerilor şi îşi scutură câteva fire de nisip din decolteu.

— Nu ştiu, Cadmann. De ce?

— Vreau să fac primul martini băubil de pe Tau Ceti Patru. Pentru asta o să m-aleg cu o statuie.

Ea se încruntă, apoi îi zâmbi larg.

— Poţi să-ncerci. O să caut! Întinse mâna spre el cu sfială. Vrei să-noţi?

Ca mulţi alţii, se dezbrăcase, rămânând în slip.

— E rece, nu-i aşa?

— Sigur. Dar e bine când ieşi.

Se întinse spre el.

— Mary Ann! Vino *odată!* strigă Joe Sikes.

Lui Cadmann nu-i plăcea Sikes. Soţia lui născuse cu numai o săptămână înainte, iar el alerga deja după alte femei.

Mary Ann se întoarse, cu buzele strânse într-o singură linie.

— Dacă eşti aşa grăbit, de ce nu te duci s-o cauţi pe Ewie?

Incapabil să găsească un răspuns, Joe se uită urât şi o şterse pe nesimţite către ocean.

— Cad?

Era Sylvia. Cadmann se întoarse.

— Prezent.

Cu coada ochiului, o zări pe Mary Ann plecând spre apă. Acolo unde aştepta Sikes. Se simţi iritat şi se întrebă de ce îi păsa.

Sylvia stătea de partea cealaltă a focului. Purta un costum de baie din două piese, opera unui creator de modă de pe Pământ, care nu înţelesese ce trebuia ascuns şi ce trebuia scos la vedere.

Cadmann o porni către ea, dar se opri când Terry apăru în cercul de lumină al focului. Terry o sărută pe obraz, apoi luă bucata de sonom fript înfiptă în băţul ei şi îi întinse una mult mai mare. Începu să mestece, mulţumit.

— Ah, Cad, ai reparat gardul? întrebă Sylvia. Cineva izbucni în râs, în spatele lui Cadmann, mult prea aproape.

— Nu sunt singurul admirator al senoritei Faulkner, *si?*

— *Sylvia.* Sari în tufiş. Poftim. Îşi aruncă punga suplimentară de bere peste umăr. Gândeşte repede! Bună prindere.

O chitară zbârnâi prosteşte, apoi începu să cânte o melodie pe care Cadmann n-o mai auzise din tinereţe. Mamie McInnes

ciupea corzile, în timp ce Barney Carr şi soţul ei, Jerry, cântau bine dispuşi, dar inexpresivi. Alte două voci mult mai bune dominau corul, venind de undeva, din partea opusă a focului: Ernst şi La Donna Stewart.

Phyllis dansa pentru propria ei plăcere, pentru ceilalţi colonişti şi mai ales pentru Hendrick, care o sorbea din ochi, mândru şi pofticios.

Carolyn o privi pentru câteva secunde, apoi scoase un sunet dezaprobator şi se îndepărtă păşind apăsat.

Carlos o urmări pe Phyllis vreme de vreo zece măsuri, studiindu-i mişcările cu ochii unui sculptor care examinează un bloc de marmură.

— E bună fata asta, zise el pe neaşteptate. Trebuie să-nveţe adevărata tehnică flamenco.

— Iar tu ai fi încântat să-i dai lecţii.

— Bineînţeles.

— Treci la fapte. Vorbeşte totuşi cu Hendrick mai întâi. Nu ştiu dacă ea are sau nu nevoie de un profesor, dar lui îi trebuie cu siguranţă un partener de antrenament la box.

— Partener de antrenament? *No comprendo.*

— Înainte de a părăsi Pământul, Hendrick Sills a fost campion la categoria mijlocie şi a câştigat Mănuşile de Aur şase ani la rând.

— Pe de altă parte...

Cadmann o porni, agale, către groapa deasupra căreia se pregătea friptura.

De pe grătar se ridicau mirosurile picante ale cărnii. O mare parte a hranei era reconstituită, fiind pusă în pungi, uscată prin congelare în vid şi îmbibată apoi cu apă sau vin – dar acolo aveau doi pui şi un curcan. Cadmann îşi imagină că îşi dăduse seama după miros...

Moralul trebuie să fie mai scăzut decât mi-am închipuit, dacă Zack a autorizat această ofrandă prin ardere. Recolte pierdute şi prea multă muncă.

Dacă se încingeau destul de tare, copacii ghimpoşi se transformau în nişte cărbuni excelenţi. Lemnul uleios ardea mocnit, răspândind o aromă tentantă de nuci americane ce se contopea de minune cu briza umedă dinspre ocean. Pe valuri, lumina celor două luni dansa în două pete gemene.

Sylvia străpunse friptura cu o frigare lungă, de metal. Se uită spre stânga, unde mânca Terry. Încă nu terminase nici pe jumătate.

— E aproape gata, Cad.

Întoarse felia de sonom. Până şi secţiunea transversală a creaturii era stranie, nepământeană. Carnea era rozalie, precum cea de somon, dar de-a lungul şirei masive a spinării – adaptate la o valoare mai mare a gravitaţiei – se vedeau două artere mari, iar forma îi scotea în evidenţă burta plată şi oasele puternice.

— E destul de mare pentru două persoane, Cad.

Încă un minut.

— Sigur. Se aşeză alături de ea. Salut!

— Salut. Credeam că nu mai vii. Am crezut că e posibil să nu vii.

— Aşa că l-ai trimis pe Terry să m-aducă.

— Sigur. Înfipse ţepuşa în sonom. Exact. Îl împărţim?

— Cu mare plăcere.

Sylvia ridică friptura în aer şi muşcă o bucăţică, apoi scuipă, ca şi cum i-ar fi ars gura. Cadmann nu se putu abţine să nu râdă de expresia ei. Ea luă o mină serioasă, arătă către stele şi, când el se uită în sus, îi îndesă în gură una dintre cele mai fierbinţi bucăţi.

— Râzi de mine, nu-i aşa?

— Metal topit, metal topit – ştii care e pedeapsa vrăjitoarelor. Esmeralda.

— Sigur că da, i-au spânzurat capra. Dar Charles Laughton[4] o să-mi ofere protecţie. Mai ia.

El îşi ridică mâinile, în semn de protest.

— Nu, mulţumesc. Limba mea n-o să mi-o ierte niciodată.

Dar prima bucată se răcise şi avea un gust excelent. Gust de somon, textură de... de ce? Nu era pufoasă, cum e peştele. Inimă de vită? Striată, fără grăsime...

Ea împinse din nou a doua bucată înspre el, iar Cadmann azvârli cu nisip.

— Ia mortăciunea asta de lângă mine, până nu-ţi trag una peste fund.

Ochii ei scăpărară.

— Tu...

4 Actor şi regizor american de origine engleză (1899-1962) (n. tr.).

Terry era în spatele ei, destul te aproape pentru ca ea să amuţească, să zâmbească şi să grăbească să-ntoarcă friptura care sfârâia. Terry o privi plecând, apoi se duse să se aşeze alături de ea, cu farfuria lui pe care se răceau legume conservate. Rămase cu privirea pierdută în largul mării.

Ernst şi La Donna se ridicară din locul unde mâncaseră, aruncară oasele de curcan în întuneric şi o porniră pe urmele lor. În trecere, Ernst îi făcu vesel cu mâna. Cadmann zâmbi, dar nu-i răspunse cu acelaşi gest; văzuse cât de stânjenită părea brusc La Donna.

Bun. La Donna, salvează genele alea preţioase! Cu puţin noroc, copiii ar fi putut semăna cu Ernst şi la înfăţişare. La Donna era simpatică, dar nu frumoasă.

Cadmann se apropie de marginea cercului magic de lumină, îndepărtându-se de ceilalţi. Apa forma imense valuri de cerneală, rostogolindu-se şi agitându-se cu violenţă pe nisip, transformate în spumă. Se auzeau ţipetele de plăcere ale coloniştilor care se jucau în apă. O siluetă îmbietor rotunjită apăru în lumină, ieşind din întuneric în fugă.

— Le avem.

— Le avem?

— Fructele de ienupăr, prostuţule. Mi-am adus aminte.

Mary Ann se scutură de apă, stropindu-l, şi îi întinse un prosop.

— Mă ştergi?

El zâmbi binedispus şi începu să o frece. Părul ei blond, de culoarea cenuşii, strălucea în lumina dublă a lunilor, iar pielea era netedă, ca a unui bebeluş, şi curată. Avea trupul elastic, cu rotunjimi frumoase. Rubens ar fi jinduit să o picteze – sau cam aşa ceva. Gravitaţia sporită de pe Avalon îi mărise greutatea cu aproape trei kilograme, imediat ce pusese piciorul pe sol. Toţi coloniştii aveau un tonus muscular mai bun şi Mary Ann nu făcea excepţie.

Chicoti şi se lăsă pe spate, către el, într-o invitaţie clară.

El îi frecă metodic vârfurile ude ale şuviţelor de păr şi se grăbi să coboare în josul trupului. Ea suspină şi se înfioră uşor.

— Ai talente care nu-mi erau cunoscute, Cad.

— Sunt incluse în serviciile mele. Unde e Joe? o întrebă în timp ce-şi strecura mâinile sub prosop.

Pleoapele ei fluturară, sugerând o scurtă durere reprimată.

— Nu sunt umbra lui. Trăsăturile i se înăspriră. Ah, acum îţi datorez o frecţie.

Pielea de sub palmele lui era rece, dar se încălzea. *E dornică, e drăguţă... frumos modelată... nu e destul de inteligentă? Nu e Sylvia?*

— Hai s-o lăsăm pe data viitoare.

— Laşule, zise Mary Ann, apropiindu-şi nasul cârn de al lui. N-o să apuc să văd ziua aia.

El îi făcu cu ochiul.

— Totuşi, s-ar putea să te surprind.

— Oho! făcu ea şi plecă spre un alt foc, legănându-şi şoldurile. Bărbaţii chiuiră când se apropie.

Cadmann îşi ridică hotărât privirea spre cele două luni. *Le tot numim Uriaşa şi Pitica. Cadmus? E un nume potrivit pentru o lună – oh, la naiba, vine Terry.*

— E o dulceaţă, zise el.

— Da, întotdeauna mi-a plăcut Sylvia.

Terry strâmbă din nas.

— Mary Ann. Te place. Ea mi-a spus.

Cadmann nu răspunse. Celălalt continuă:

— Am constatat că nu te interesează compania nici unei femei.

— Nu pentru asta am venit aici, Terry.

— Adevărat... Privirea lui Terry se plimbă de la Mary Ann la Sylvia. Dar, ştii, există una cu care-ţi petreci o grămadă de timp.

— Termină. Eu şi Sylvia nu suntem decât prieteni.

— Ştiu. Vocea lui Terry era tăioasă. Aţi fost foarte prietenoşi aici, jos, în primele trei luni, în timp ce noi, ceilalţi, dormeam în navă.

Trasa în nisip modele contorsionate, apăsând înverşunat cu degetul mare de la picior.

— Unde vrei să ajungi?

— Pur şi simplu, m-aş simţi mult mai bine dacă ai da dovadă de un interes sănătos faţă de una dintre celelalte femei.

Carlos zăbovea prin preajmă, trăgând inocent cu urechea în direcţia lor. Cadmann îşi drese zgomotos glasul.

— Ia ascultă-aici. Doamne, tare-aş mai bea acum o bere!

— *Con gusto, amigo.*

Carlos se îndepărtă fluierând.

— Terry, trebuie să ştii că nu e nimic între mine şi soţia ta. Stăm de vorbă...

— Al naibii de mult..

Cadmann fixă cu privirea berea din mâna celuilalt.

— Da. Stăm de vorbă. Şi, dacă ai sta tu mai mult de vorbă cu ea, n-ar mai avea atâta nevoie de un prieten.

Terry înlemni.

— Relaţia mea cu Sylvia nu-i treaba ta.

— Tu ai deschis discuţia. Ceea ce face să fie treaba mea. Stăm de vorbă şi, dacă te temi că ea caută mai mult decât o discuţie, poate că mai există şi altceva pe care nu i-l oferi într-o cantitate îndestulătoare.

Terry făcu stânga-mprejur, se îndepărtă cu doi paşi, apoi se răsuci din nou către el.

— Eşti un adevărat nemernic, Weyland. Îi întoarse spatele.

— Terry.

Faulkner se opri.

— Ce e?

— Crezi că lăsând-o gravidă pe Sylvia imediat ce te-au dezgheţat ai agăţat de ea un afiş mare, pe care scrie „jos labele”?

Acalmia se instală brusc în jurul lor. Privirile celor din preajmă erau întoarse în altă parte, deliberat, cu multă grijă. Faţa lui Cadmann ardea, cu sângele năvălit dintr-odată în obraji. Degetele lui Terry se curbară ca nişte gheare, iar gura i se strâmbă într-o grimasă.

Prea zgomotos! Pfui, rahat.

Bărbatul subţiratic lovi focul cu piciorul, trimiţând în aer o jerbă de scântei.

— Ştii, Weyland, de fapt nu-mi pasă ce s-a-ntâmplat înainte de a mă trezi. Pentru că nu mai eşti un tip important. Nu eşti nici fermier, nici constructor. Nu eşti nici măcar inginer. Nu eşti decât un explorator secund şi un om de pază de care ne putem lipsi oricând. Se aplecă, apropiindu-se de Cadmann, care îşi coborî uşor pleoapele. Am auzit că vrei să faci parte din expediţia pe continentul principal pe care o organizez. Fii atent cum te porţi. Ai grijă să nu ieşi din circulaţie peste noapte. Aş detesta să-l văd pe colonelul Weyland smulgând buruieni sau rânind la grajduri ca să-şi câştige existenţa.

Îi întoarse spatele şi plecă furios.

Fără nici un cuvânt, Carlos îi întinse lui Cadmann o pungă cu bere.

El o deschise cu o muşcătură şi sorbi, umplându-şi gura şi simţind o parte din spumă alunecându-i pe bărbie. Terry o înşfăcă pe Sylvia de braţ şi o trase deoparte. Făcea gesturi violente, spasmodice, ca o marionetă cu sforile încâlcite. Faţa ei era impasibilă, îi răspundea calmă şi, în cele din urmă, el se potoli.

Întreaga plajă păru să scoată un suspin de uşurare, iar muzica şi râsetele se înălţară, pornind de la un murmur slab şi înghiţind apoi tăcerea.

Carlos îl împunse cu degetul în braţ.

— Se înşală în privinţa ta, nu-i aşa, *amigo?* N-ai trecut niciodată la fapte cu frumoasa doamnă.

— Nu încă.

— Ce vrei să spui?

Faţa întunecată a lui Carlos se deschise într-un zâmbet sugestiv.

— Vreau să spun c-am de gând să mă plimb.

— Plimbare plăcută, *amigo.* Eu cred c-o s-o explorez pe Carolyn.

— E cicălitoare.

— Dar e şi deprimată. Cred că am exact ce-i trebuie.

— Generozitatea ta nu încetează niciodată să mă uimească. *Bon appetit.*

Cadmann o porni de-a lungul plajei, trecând pe lângă imensa navetă acostată. Nu se opri înainte de a se pierde în întuneric. Când chitara lui Mamie nu mai răsună decât ca un ritm întrerupt de vuietul valurilor, se întoarse să privească luminile pâlpâitoare şi să asculte zgomotele plajei. Vântul nopţii aducea miros de alge, de sare, de sonom, şi zgomot de petrecere.

Un deget îi alunecă uşor pe şira spinării şi el se întoarse, tresărind. Mary Ann îi zâmbi. Respira greu şi nisipul îi împroşcase pulpele în timp ce alergase prin apă. Îl privea cu ochi negri, larg deschişi, strălucitori.

— Eşti un tip ciudat, spuse ea. Ştii cum pot da întotdeauna de tine?

— Cum?

Întinse mâinile, împletindu-şi degetele pe ceafa fetei. Era imposibil, dar pielea ei părea rece şi fierbinte în acelaşi timp. *Nu te doresc,* spuse el, păstrând tăcerea, *dar am nevoie de...*

— Caut un loc unde se distrează oamenii, unde se strâng laolaltă. Unde se simt bine. Acolo eşti tu. Cadmann Weyland, stând pe margine şi privind.

Pleacă. Nu vreau decât să pleci, se gândi el, trăgând-o mai aproape.

— Privind, spuse.

Ea se înfioră când îi trasă un cerc sub ureche.

— Nu mă mulţumesc întotdeauna să privesc.

Se pomeni dintr-odată dorindu-şi foarte, foarte tare să demonstreze că vorbele ei nu erau adevărate.

Ochii ei reflectau strălucirea valurilor. Când vorbi din nou, avea vocea răguşită.

— Uite ce zic eu. Ce-ar fi să-mi arăţi ce faci atunci când nu te mulţumeşti să priveşti? şi îşi încolăci mâinile în jurul gâtului lui.

El nu ştia pe cine trebuia de fapt să convingă, pe sine însuşi sau pe Mary Ann. Dar există momente când două intenţii identice tind către un acelaşi scop, ca umbra îngemănată a celor două luni.

Ea îl luă de mână şi îl conduse cât mai departe de lumina focurilor, către o altă căldură.

În faţa ei era ceva. Sheena se strădui să-l prindă. Era o umbră mai mare decât ea însăşi şi părea să se mişte în salturi, aşteptând aproape până când căţeluşa ajungea deasupra ei şi repezindu-se brusc drept înainte, schimbându-şi direcţia în spatele cuştilor cu animale, traversând pârâul şi intrând pe terenul cultivat.

Sheena scheună, derutată, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Numai maşinile se mişcau atât de repede, nu şi animalele. Adulmecă pământul. Noul miros era deja firav, atât de repede se îndepărtase, dar nu avea cum să se înşele. Umed şi cald, dar deosebit de al oamenilor, sau de al viţeilor, de al găinilor, sau de al oricărei alte făpturi din complex: duhoarea aia era o insultă de moarte! Se repezi exact pe urma ei, împroşcând în trecere apa rece ca gheaţa şi scuturându-şi blana înainte de a continua să alerge prin întuneric.

Era dincolo de terenul cultivat, într-o zonă unde se înşiruiau cioturi de copaci arşi şi lăstarii încăpăţânaţi ai ierbii răbufneau de sub crusta întunecată a solului. Unde era creatura? Norii alunecau peste suprafaţa lunii celei mici şi Sheena adulmecă iarăşi ţărâna, mârâind gros din gâtlej.

Norii se despicară pentru o clipă.

Acolo, pe dâmb, profilându-se în lumina lunii, stătea ceva inexplicabil. Instinctele deprinse vreme de o mie de generaţii nu-l puteau identifica. Mare. Nu om. Nici unul dintre strămoşii ei nu vânase aşa ceva, nici unul nu scăpase cu fuga, trăind ca să-şi amintească. Cortexul ei ştia ce nu era, dar n-ar fi putut spune ce era de fapt.

Necunoscut. O ameninţare. Putea să-i facă rău omului sau puilor de om. Ucide-l!

Creatura îşi lăsa capul pe o parte şi gânguri.

Zgomotul era derutant. Ce mai sunase vreodată aşa? Unde erau oamenii? Urechile Sheenei se lipiră de cap. Asta nu era treaba unui câine. În preajmă nu se afla nici un om. Căţeaua sări, avântându-se în luptă.

Pentru o clipă, creatura fu acolo, iar Sheena îşi înfipse dinţii în gâtul acesteia. Dar se încleştară fără să prindă nimic. Ţinta muşcăturii pierise ca o umbră de nor dincolo de lumina lunii şi reapăruse tot atât de repede, fiind acum în spatele ei. Labele reci şi late ale creaturii o prinseră de mijloc cu o putere neaşteptată, înfricoşătoare. Coastele Sheenei se încovoiară spre interior. Ea mârâi de durere şi se rostogoli, vrând să strivească jivina în cădere.

Aceasta se îndepărtă în timp ce căţeaua se dădea de-a dura, ajungând la vreo doi metri depărtare. Repede, nedrept de repede. Buzele groase, cărnoase, dezgoliră dinţi ca nişte pumnale, într-o strâmbătură de plăcere. Gânguri drăgăstos către Sheena.

Ea era înspăimântată acum, dar atacă dintr-un salt.

Se afla în aer când creatura se rostogoli. Fălcile i se deschiseră într-o străfulgerare şi se închiseră pe beregata Sheenei, reducându-i urletul de moarte la un şuierat îngrozit. Celălalt animal se retrase în întuneric înainte ca ea să lovească pământul.

Zăcea pe o parte, străduindu-se fără vlagă să respire, aburul căpătând o strălucire întunecată în lumina lunii când îi ieşea pulsând din gâtlej.

Îşi văzu ucigaşul apropiindu-se, privind în ochii ei cu ochii lui enormi, catifelaţi, argintii. Ea scheună.

Creatura gânguri către ea şi, când coastele Sheenei încetară să mai palpite, se aşeză alături şi linse cu delicateţe sângele care i se prelingea din gât. Creatura era fierbinte, ca o sobă.

Trecu în spatele ei. Sheena simţi tăişuri străpungând-o, apoi nu mai simţi nimic.

3.
SOMNUL CRIOGENIC

„Soldatul zdrobit, cerşind loc und' să şadă,
A mas lângă foc ş-a vorbit noaptea-ntreagă,
Plângând fapte triste şi răni din bătaie,
Cu cârja alături – spunând cum învingi în războaie."

OLIVER GOLDSMITH, *The Deserted Village (Satul părăsit)*

Nava *Geographic* era unul dintre cele mai mari obiecte mobile create vreodată de inginerii din stirpea umană. Privită de dedesubt, în timp ce naveta se înălţa înspre ea, semăna cu o lanternă gigantică, având un mâner argintiu de uşă ataşat în partea din spate. La pupa se afla un inel de reactoare de fuziune, o porţiune evazată, cu diametrul de două ori mai mare decât al corpului navei. Acesta din urmă, având peste o sută cincizeci de metri în lungime, era cilindrul care adăpostea sistemul de menţinere a vieţii şi ansamblul aparaturii de criogenizare. Minerva Doi se apropia de partea din faţă: acolo erau laboratoarele şi cabinele echipajului, unde petrecuse Cadmann cei cinci ani în care fusese treaz. Docul era un soi de cuşcă de formă conică, plasat în capătul unui braţ proeminent, abia vizibil chiar şi de la distanţa aceea.

Minerva Doi încetini în timp ce înconjura balonul cu combustibil. Bobbi Kanagawa pilota cu prudenţă. Cadmann îşi contorsionă degetele cuprinse de mâncărime. El ar fi condus cu o mână mai sigură, s-ar fi apropiat mai repede.

Dar *nu* era el pilotul Minervei Doi.

Balonul cu combustibil al navei era încreţit, consumat, redus la jumătate din dimensiunile sale iniţiale. Din sfera de deuteriu îngheţat cu diametrul de o jumătate de kilometru nu mai rămăsese decât o răsuflare de gaz. Colonia nu putea să producă deuteriu, nu încă. *Am fost homo interstelarus,* medită Cadmann. *Vom fi din nou.*

O parte dintre panourile exterioare ale navei cosmice fuseseră desprinse şi coborâte cu naveta pe Tau Ceti Patru, pentru a fi folosite ca materiale de construcţie. Naveta se strecura pe lângă un corp în derivă. Bobina strâns înfăşurată, însumând kilometri de cablu supraconductor, aştepta să fie

încărcată în magazia Minervei Doi cu ajutorul unor roboţi motorizaţi flexibili. Avea să facă parte din centrala de fuziune nucleară. Terminarea acesteia însemna energie electrică nelimitată.

În cele din urmă, nava n-avea să mai fie decât un schelet, nimic altceva decât o aşchie de lumină orbitând pe cerul planetei. Poate avea să supravieţuiască într-o formă de dimensiuni reduse, cu cea mai mare parte a sistemului de menţinere a vieţii îndepărtată: un vehicul interplanetar, un dar al spaţiului pentru nepoţii încă nenăscuţi.

Bobbi Kanagawa număra încet, pentru sine însăşi, în timp ce nava *Geographic* se contura pe ecran, iar computerul de bord verifica fără întrerupere procedura de apropiere aleasă.

— Aproape că am ajuns acasă, spuse ea, fără să-şi privească pasagerii.

Sylvia întinse mâna şi îl ciupi pe Cadmann de braţ.

— Te simţi bine?

— Nu mi-au plăcut niciodată acostările, murmură el.

Geographic ocupa acum jumătate din cer, crescând apoi, pe măsură ce peretele argintiu al balonului de combustibil aluneca pe lângă ei, iar conul cuştii se deschidea ca o gură.

— Şi, dacă eşti adepta lui Freud, nu vreau să-mi spui nimic.

Botul navetei se frecă de carcasă şi pătrunse într-un locaş de la baza acesteia: un clic şi o bufnitură surdă. Cadmann oftă uşurat şi îşi desfăcu centura de siguranţă. Bobbi făcu o ultimă verificare, apoi se ridică dintr-un salt, cu o uşurinţă îndelung exersată.

— Ei, oameni buni, pregătirea pentru întoarcere durează două ore. Sper că voi n-aveţi nevoie de mai mult.

O şuviţă din părul negru, lins, i se desprinsese din coc şi flutura, sub unghiuri derutante, la fiecare mişcare.

— Două ar trebui să fie de ajuns. Sylvia îşi puse rucsacul.

Uşa din spatele navetei se deschise cu un şuierat şi din modulul de control se auzi chicotitul lui Stu Ellington.

— Era şi timpul. Jur pe ce-am mai sfânt că asta-i treabă femeiască. Din nou zece zecimi de secundă întârziere.

Bobbi aruncă o privire aspră către difuzor, bătând darabana cu unghiile în consolă.

— Tu continuă să trăncăneşti, Stu, spuse ea cu voce mieroasă. Ai nevoie de toţi prietenii pe care ţi-i poţi face – la

ultima votare, exact jumătate au fost de părere că hoitul tău nefolositor trebuie să mai stea aici încă o lună.

— *Hopa.* Ştii ce? Lasă-ţi prietenii în laborator şi vino pe urmă la centrul de comandă, unde-o să discutăm vreo oră despre hoitul meu.

Obrajii palizi ai lui Bobbi se îmbujorară. Îşi trecu mâna prin păr, descoperind şuviţele desprinse.

— Eu... ăă, păi...

Se uită la Sylvia, care îi făcu cu o ochiul, înţelepţeşte.

— O să te revăd peste o lună, eh?

Se grăbi să iasă prima.

Dispăru pe un culoar de legătură, în timp ce Sylvia îl conduse pe Cadmann spre coridorul central şi apoi către zona laboratorului bio. El cloncăni, cu un dezgust puritan.

— Sex. Mi-am adus aminte de sex. Mult prea apreciat.

— Grozavă atitudine, din partea unui biolog.

— Nu mi-am luat decât licenţa, şi era biologie marină, pufni el. Peştii sunt al naibii de civilizaţi în privinţa asta. Ea depune icrele şi el înoată pe deasupra lor.

— Eşti un romantic, asta eşti.

Sylvia înainta cu prudenţă de-a lungul balustradelor, părând să nu fie în largul ei.

— Tot acest timp, adăugă, atât de încet încât Cadmann se întrebă dacă voise să fie auzită.

— Poftim?

— După tot acest timp, continui să am o uşoară senzaţie de claustrofobie de fiecare dată când vin aici.

Râse stânjenită.

— Nu eşti singura.

Lovi cu podul palmei într-unui dintre panourile de plastoţel care căptuşeau nava. Vibraţiile se propagară zăngănind în lungul coridorului hexagonal, amortizându-se înainte de a ajunge la primul colţ.

— Locul ăsta a fost, pentru multă vreme, casa şi închisoarea noastră, a tuturor. Unii dintre colonişti nu vor mai reveni niciodată aici, sus.

— De fapt, e lipsit de sens. S-o lăsăm baltă.

Din spatele ei, Cadmann se aplecă şi îi şopti la ureche.

— E sindromul întoarcerii-în-mormânt. În spatele expresiei lui solemne se ascundea una răutăcioasă, karloffiană[5]. Am petrecut, cu toţii, cel puţin câte o sută cinci ani dormind într-o cutie în formă de sicriu, fiind treziţi din morţi de un curent electric care ni s-a scurs prin creiere.

— Drăguţ. O să te facem responsabil cu poveştile de adormit copiii. O să mă ocup de concesionarea sedativelor.

Uşa laboratorului bio era etanşată, pentru a proteja atât vieţuitoarele din interior, cât şi echipajul. O parte dintre substanţe şi formele microscopice de viaţă erau extrem de vulnerabile, iar altele extrem de periculoase. Sylvia tastă codul ei personal, din patru cifre, şi uşa se deschise către interior. În cazul unei scurgeri a aerului din secţiunea principală a navei, presiunea atmosferică din laborator ar fi fost ea însăşi suficientă pentru a o ţine închisă.

— O să facem o reprogramare, ca să poţi fi recunoscut.

Lumina se aprinse automat, imediat după ce uşa se închise în urma lor. Ca mărime, încăperea era a doua de pe *Geographic.* Podeaua era plină de aparatură medicală şi de analiză, iar recipientele criogenice acopereau în întregime pereţii. Numărul dreptunghiurilor negre de plastic era de ordinul sutelor şi ele adăposteau viitorul planetei Tau Ceti Patru.

Sylvia oftă, îşi scoase rucsacul, îl agăţă într-un cuier din perete şi se apropie de un raft cu papuci cu aricel. Îi întinse lui Cadmann o pereche.

— Mărimea e universală.

— Mă aşteptam la nişte pantofi eleganţi.

Ea îl conduse către cel mai apropiat grup de recipiente.

— Uite, îi spuse mulţumită, activând unul dintre panourile întunecate, care deveni translucid.

Înăuntru erau zeci de embrioni de câine, care abia dacă îşi căpătaseră forma canină. Aveau ochii lor negri acoperiţi de pleoape transparente, iar lăbuţele minuscule, golaşe erau lipite de trupurile delicate, într-un somn criogenic liniştit. Erau suspendaţi în punguţe individuale, fiecare fiind conectată la o placentă artificială.

— Aşa.

---

5 Boris Karloff, pe numele său adevărat William Henry Pratt (1887-1969), actor celebru pentru rolurile sale din filme horror (n. tr.).

Sylvia se uită la termometrele şi la manometrele de pe uşa unui dulap sigilat, dădu din cap şi îl deschise.

— Seminţe de lucernă. Verificat. Sfeclă mangold. Verificat. Roşii. Verificat. Închise dulapul. Acum embrionii. Ambalajele pentru transport sunt în caseta aia, acolo. Vrei să umpli trei pentru mine?

— Sigur.

Ea trecu la consola sistemului de criogenizare.

— N-ai încredere în computer? întrebă Cadmann.

— Nu mai am. De când cu Ernst. Şi de când opt dintre noi nu s-au mai trezit. Barney zice că totul e perfect, însă eu am devenit, cum spuneam, o femeie foarte neîncrezătoare.

— E-o gândire sănătoasă.

Ea tastă ultimele comenzi.

— Acolo. Deci am pierdut unul dintre câini. Dar o s-avem peste-o sută-n plus.

— Şi o mie de găini, presupun?

Avea vocea exagerat de plată, mult prea detaşată de sentimentele lui.

— Uite ce e, Cad, mie nu-mi pasă ce spun unii sau alţii, nu e vina ta. Sheena a mai fugit şi-acum o săptămână. Aşadar, s-a întors astă-noapte şi a pătruns într-unul dintre coteţele găinilor. Bine. O s-o prindem sau o s-o omorâm. N-avem de ce să ne facem griji.

El îi auzi cuvintele, dar încă se mai gândea la coteţul găinilor, aşa cum îl găsiseră în dimineaţa aceea, cu plasa de sârmă sfâşiată şi deformată, cu cadrul de lemn făcut bucăţi, cu sânge, pene şi bucăţi de carne însângerată împrăştiate pe pământ, ca după un picnic al vampirilor.

— Asta e ceea ce te preocupă, nu-i aşa?

Supărat pe sine însuşi, Cadmann îşi lăsă trenul gândurilor morbide să deraieze.

— Bineînţeles. Asta era.

Deşi el mai lucrase până atunci în laboratorul bio, ea îl însoţi într-un tur al acestuia. Aveau un sortiment complet de animale de lapte şi de tracţiune, precum şi milioane de viermi, de buburuze şi de insecte „prietenoase”.

— Trebuie să facem o cvadriduplicare a oricărei specii necesare. Vor exista eşecuri, spuse Sylvia, fără menajamente. Recolta de lucernă, de exemplu. Încă nu ştim care e motivul.

Ochii îi scânteiară şi hotărârea care i se citi brusc pe chip îi ridică farmecul la puterea a treia. Inima lui Cadmann păru să nu mai aibă loc în piept.

— Dar îţi garantez că vom afla. Şi încă foarte curând. O să pierdem mai multe animale şi trebuie să fim pregătiţi şi pentru asta. Aici intervii tu. Verificări de rutină, Cad, în cazul oricărei urgenţe, o trimitem sus pe Mamie sau pe soţul ei, Jerry. Trebuie să fim pregătiţi pentru orice.

Opaciză panourile şi îl luă de mână, conducându-l în partea opusă a încăperii. Recipientele erau identice cu celelalte, dar el o simţi entuziasmându-se din ce în ce mai mult.

— Uite, îi şopti, iluminând panourile. Copiii noştri.

Erau suspendaţi în şiruri, pierduţi într-un vis fără sfârşit. (Gândul îl făcu să se-nfioare. Somnul criogenic era un somn cu vise? Neurologii îi spuneau că nu, însă memoria lui spunea că da. Poate că, înainte ca medicamentele să-şi facă efectul, înainte să-i îngheţe sângele, în creierul lui criogenizat rămăsese blocat un gând, un gând care nu se dezgheţase decât odată cu trupul – un mănunchi de vise la început şi un altul la sfârşit, legate prin decenii de tăcere şi de întuneric.)

Una dintre mâinile Sylviei rătăcea, într-un gest inconştient, pe pântecul a cărui rotunjime era aproape inobservabilă sub combinezonul ei.

Erau sute de embrioni, îngheţaţi la vârsta de zece săptămâni. Erau de dimensiunile degetului mare, albi ca laptele, cu capetele tot atât de mari cât trupurile, cu lichidul amniotic din saci unduind în jurul lor.

Cadmann se trase mai aproape de geam, numărându-le degetele minuscule de la mâini şi de la picioare, uitându-se lung la pleoapele lor delicat coborâte, la cordoanele ombilicale chihlimbarii conectate la placente artificiale.

— Sunt perfecţi, cu toţii, spuse Sylvia. Perfecţiunea genetică şi structurală a fiecăruia e garantată.

Răsuflarea lui aburise geamul. O atinse uşor cu palma pe stomac.

— Nu ca Jumbo, aici de faţă, care trebuie să-şi asume riscuri.

Ea se retrase, cu o expresie îngrijorată. Stinse lumina din banca de embrioni.

— Cad... dacă ai încerca să te porţi ceva mai frumos cu tatăl lui Jumbo, totul ar fi mai simplu, pentru noi toţi.

Pe chipul ei nu se citea nimic care ar fi putut să-l înfurie. Mâna cu care o atinsese încă îl mai furnica.

— Ştiam eu. O excursie frumoasă pentru bătrânul Weyland. Găseşte-i o ocupaţie folositoare. Pe urmă încearcă să-l civilizezi puţin, înainte de a fi trimis în pustietate, acolo unde îi e locul. Cadmann Weyland. Primul dintre Marii Aborigeni Albi.

Ea clătină din cap şi îl îmbrăţişă.

— Ştiu că nu ţi-e uşor – dar cel puţin tu ştii de ce ai probleme. Terry nu ştie decât că, după ce a ieşit din somnul criogenic, n-a mai fost exact acelaşi. Terry şi Ernst... Carolyn... Alicia... Mary Ann...

— Cum? Mary Ann Eisenhower?

— Păi, ea nu e una dintre cei afectaţi.

— Pare...

— Sigur, e normală. Cad, ea şi-a pierdut o parte dintre celulele creierului în timpul somnului criogenic. Acum nu e proastă, dar era sclipitoare, şi îşi aduce aminte. Ea şi Hendrick Sills erau cei mai buni jucători de Bridge şi împărţeau şi patul, înainte de a-i adormi pe colonişti. Tom Eisenhower s-a trezit mort, iar Hendrick nu se simte în largul lui când e în aceeaşi încăpere cu ea. El îşi aduce aminte. Aşa că Hendrick e acum cu Phyllis, iar Mary Ann plânge pe canapeaua lui Rachel.

Cadmann îi atinse uşor mâna.

— Dar, dacă n-ai cunoscut-o înainte, e o femeie normală, sănătoasă şi sexy. Cad, schimbările astea pot fi foarte subtile. Carolyn McAndrews era adjuncta lui Zack. Acum nimeni nu mai vrea să lucreze cu ea. Nu s-a prostit, dar a devenit isterică.

— Poate există vreun loc mort şi în capul bătrânului Cadmann.

— Nu, din câte putem spune noi – cum ziceam, tu ai motive să nu-ţi găseşti locul. Ceilalţi nu ştiu decât că procedeul de criogenizare nu e perfect. Că au coşmaruri ceva mai sumbre. Poate că nu mai e la fel de simplu să-şi amintească poezia preferată, să extragă o rădăcină cubică sau să ia parte la Convenţia Doisprezece-Paisprezece la jocul de bridge. Se întrerupse şi îşi coborî vocea. Sau să facă dragoste. Încă nu ştim despre ce e vorba. Şi vor trece douăzeci de ani înainte de a primi un răspuns de pe Pământ. Între timp, există stabilizatoare ale stării psihice şi facem proiecte de lucru. Şi avem speranţe. Cei mai mulţi dintre noi sunt într-o stare excelentă. Genele

noastre sunt bune. Noi o să facem tot ce e omeneşte posibil ca să te păstrăm în echipă. Ne poţi găsi vreo vină?

El o luă de umeri, privind lung în adâncul ochilor ei. În aer plutea izul înţepător al dezinfectantelor şi al dezumidificatoarelor; parfumul Sylviei era un amestec de citrice şi de petale zdrobite de trandafir, singurul lucru de pe navă care mirosea a viaţă.

— Care „noi”? Şi cum rămâne cu...

Interfonul pârâi, iar Stu Ellington spuse:

— Avem un mesaj pentru tine, Weyland. Ceva despre nişte găini.

Sylvia se desprinse de el cu blândeţe, apăsând butonul celui mai apropiat interfon cu un deget nesigur. Continua să se uite fix în ochii lui.

— N-nu vă faceţi griji. O s-aducem jos mai mulţi embrioni.

— Problema nu e asta. Acum vorbea Bobbi, cu excitare în glas. Mils Kokubun a găsit nişte urme. Se întrerupse pentru o clipă. Oricum, ar putea fi urme.

— Urme de labe? se încruntă Sylvia.

— Nu ştiu. Zack spune că nu seamănă cu nimic din ce-a mai văzut până acum. Vrea să se uite şi Cadmann la ele. Cât mai curând.

— Trimite mesajul aici.

— Nu conţine fotografii.

— Credeţi că voi doi vă puteţi întrerupe sesiunea de giugiuleală pentru ca Stu să ne ducă acasă?

Stu gemu din rărunchi.

— Oh, dacă trebuie... Şi întrerupse legătura.

Cadmann îşi drese glasul, retrăgându-se cu o jumătate de pas.

— Voiai să-mi mai arăţi şi altceva?

Ea îşi recuperă rucsacul, scoase pe bâjbâite câteva dischete din plastic negru, ţinându-şi-le în faţă, ca pe un scut.

— Tu ai mai folosit computerul. O să rulezi nişte programe pentru mine, iar eu... Îşi lăsă ochii în jos. Oh, la naiba, Cad! Nu ştiu ce voiam. Noi... eu vreau ca toate problemele tale să se rezolve. Nu vrem să te retragi din activitate, Cad. Nu vreau să te pierd. Păru, dintr-odată, foarte mică şi foarte stângace. Mi-eşti drag. Eşti prietenul meu.

Urmă un moment de tăcere dureroasă, stânjenitor de lung. Pe urmă buzele lui Cadmann se arcuiră într-un zâmbet.

— Îţi spun eu ce facem. Mergem să urnim fundul lui Stu, ca să ne ducă acasă. Ce părere ai?

— Perfect.

Coteţele găinilor erau aşezate alături de clădirea din tablă, cu un singur nivel, a atelierului mecanic, iar terenul din jurul lor era bine bătătorit. Nu fusese arat niciodată şi era acelaşi sol pârjolit şi tasat pe care fusese construită cea mai mare parte a Coloniei.

La sosirea lui Cadmann, o porţiune de cincisprezece pe treizeci de metri fusese înconjurată cu frânghii, pentru a proteja urmele. În jurul perimetrului încă se mai înghesuiau vreo douăzeci de colonişti. Soţia lui Joe Sikes, Ewie, îşi strângea copilul la sân şi ţeasta lui roşcovană strălucea prin părul blond, moale şi rar. Bebeluşul gângurea fără nici o grijă, dar femeia părea nedumerită şi speriată. Copilul ei era cel de-al doilea născut în colonie. Primul, April Clifton, se mai afla încă la reanimare.

Carlos stătea alături de Mitsuo Kokubun şi Harry Siep, rânjind cu toţii. Harry îşi aranja barba deasă, ascunzându-şi gura în spatele degetelor în timp ce îi şoptea ceva lui Mits. Toţi trei îşi înăbuşeau râsul.

Zack îşi trecu degetele prin părul negru, care fusese vizibil mai des cu doar câteva luni înainte.

Cadmann pătrunse prin cercul de spectatori şi, când se lăsă pe vine ca să vadă mai bine urmele, Zack îl atinse uşor pe umăr, cu uşurarea şi recunoştinţa puternic întipărite pe chip.

— Mă bucur că eşti aici, spuse el. Ce înţelegi din astea?

Cadmann îşi săltă pantalonii şi se aplecă, uitându-se cu atenţie la proeminenţele aplatizate ale urmei. Era mai lată decât palma lui şi avea patru degete distincte, aproximativ triunghiulare. Îşi plimbă uşor degetele pe deasupra ei.

— Aţi făcut un mulaj după chestia asta? întrebă el.

— A făcut Mamie. Întărim gardurile şi le putem electrifica din nou, dacă e necesar.

Erau opt urme, unele abia vizibile, altele clare, bine conturate. Cea din faţa coteţului era estompată. Cadmann se ridică şi se uită în lungul şirului de urme – se îndreptau către munţi, dar dispăreau cu mult înainte de a ajunge la terenul arat. Într-un ungher al minţii sale îşi ridică glasul o suspiciune.

— Ştii, spuse el într-un târziu. Aş fi putut să jur că azi-dimineaţă, când am plecat de aici, nu era nici o urmă.

Zack clătină din cap.

— Mă depăşeşte. Aici a fost cineva tot timpul, Cad. Cerul e destul de înnourat. Poate că era necesar ca soarele să ajungă sus pentru a le putea observa.

Mulţimea din jur se mai rărise.

— *Holay amigo!* Ai vreo idee?

Cadmann studie ţărâna, apoi zâmbetul mult prea nerăbdător al lui Carlos. Rick Erin, mărunţelul care stătea lângă el, reuşea cu greu să-şi ţină sub control expresia feţei.

Cadmann se apropie agale de istoricul devenit dulgher.

— Da, am o idee. Cred că au fost făcute de ceva foarte îndemânatic, biped, de o inteligenţă câtuşi de puţin ieşită din comun, şi care cântărea în jur de...

Îl studie atent pe Carlos. În jur de şaptezeci de kilograme, aş zice. Pe moment, l-am putea numi *illegitimus estupido.* Am amestecat două limbi aici, dar cred că mi-ai înţeles mesajul. Se răsuci pe călcâie.

— Cadmann...

— Da?

— Nimic.

În timp ce se îndepărta, Cadmann auzi râsete înfundate şi sunetele unei bune dispoziţii exuberante. *Idioţii!* Îşi înăbuşi furia şi reveni lângă coteţul distrus.

— Ce părere ai, Cad? îl întrebă Zack nedumerit.

— A fost o farsă. *Partea asta* a fost o farsă. Cadmann era încă roşu de furie. Îmi place ideea de a verifica gardurile. Pregătiţi-le.

Îşi plimbă privirea pe deasupra terenului plat, peste brazdele afânate sub care se aflau seminţele, peste inelul de copaci ghimpoşi, către munţii şi către jungla de dincolo de ele.

— Ascultă, Zack, urmele au fost o farsă, dar găinile alea sunt totuşi *moarte.* Nu cred că avem printre noi pe cineva destul de idiot ca să omoare propriile noastre găini de dragul unei farse. Nu-mi pasă cine râde de mine – hai să fim ridicol de precauţi pentru o vreme, da?

Cadmann îşi puse piciorul peste cea mai apropiată urmă. Dacă, folosindu-se de o curea, şi-ar fi fixat, să zicem, o bucată de cauciuc de talpa pantofilor, s-ar fi putut foi, cu grijă, încoace şi

încolo, făcând afurisitele alea de urme sub nasul tuturor, pentru a sta apoi pe margine, savurând distracţia...

În spatele lui, cineva imită scheunatul unui câine. El nu se întoarse să se uite.

4.
NOAPTE PLOIOASĂ

„Cruzimea are Suflet Omenesc.
Invidia arată Chip de Om şi ea,
Teroarea-i Omenească Alcătuire Sfântă,
Neîncrederea, Veşmântul dat Stirpei Omeneşti.”

WILLIAM BLAKE, *Cântecele Inocenţei şi ale Experienţei: O Divină întruchipare*[6]

La şase săptămâni după incidentul cu găinile, pământul fu zguduit de o erupţie vulcanică moderată din partea de nord-vest a insulei. După trei zile, în aer mai pluteau încă fuioare de cenuşă, subţiri ca nişte aţe. Giulgiul de ceaţă de pe piscurile munţilor coborâse, devenind o pătură gri care transforma razele lui Tau Ceti într-o lumină difuză.

Mănunchiuri de fulgere despicară stratul îndepărtat de nori şi ecourile tunetelor reverberară pe câmpie. Cadmann îşi scoase tractorul din viteză şi privi prudent norii. Zumzetul motorului îi vibră pe şira spinării.

— Nu-ţi face griji, îi strigă Mary Ann. Nu e decât o mică furtună de munte. Nu se sinchiseşte de noi.

Mergea printre şirurile de plante înalte până la genunchi, verificând tijele zvelte ale sondelor care măsurau umiditatea şi pH-ul solului.

Replantarea lucernei fusese declarată, cu prudenţă, un succes. Eşecul primei încercări fusese pus pe seama copacilor ţepoşi care dominaseră înainte şesul. Când fuseseră arşi, rădăcinile lor subterane rămăseseră în viaţă, sugând toată umezeala din pământ. Lucerna, care poate da o recoltă de cinci tone la hectar, are nevoie de o cantitate colosală de apă. Omar Isfahan şi Jon van Don, doi dintre inginerii coloniei, proiectaseră şi instalaseră un sistem de irigare mult mai amplu.

— Putem folosi apa, într-un fel sau altul. Dar, dacă o să plouă, eu îmi irosesc acum timpul.

— Exersează. Exersează. Toţi lucrăm la câmp, prin rotaţie.

---

6 Traducere de Iana Maravis, din volumul Cântecele Inocenţei şi ale Experienţei, ed. RAO, Bucureşti, 2006 (n. tr.).

Zâmbetul lui Mary Ann era tot atât de strălucitor ca părul ei şi îl încălzea. Deveniseră mai apropiaţi în săptămânile scurse după discuţia lui cu Sylvia de la bordul lui *Geographic.*

Instabilitatea Hibernării: Acum o privea pe Mary Arin cu alţi ochi. Nu era sclipitor de inteligentă... Însă fusese. Rănită în războiul de capturare a Avalonului; rănită în războiul *lui.*

Gardurile electrificate fuseseră extinse şi întărite. Pentru că nu mai avuseseră nici un alt necaz, animalele fuseseră scoase pe păşunea din nord. O parte dintre mânjii şi mieii mai mari păşteau deja, încântaţi.

Nici un alt necaz...

Îi plăcea cum suna asta, deşi o parte din el nu o credea cu adevărat. (Nu voia s-o creadă?)

Se reîntorsese de două ori pe *Geographic.* Şi asta îi plăcea. Verificarea embrionilor era curată rutină; dar unul dintre pereţii barului echipajului era o fereastră imensă. Cadmann putea sta să privească Avalonul, simţindu-se cuprins de pace.

Atât de frumos. Spirale albe de furtună, strălucirea albă a calotelor polare, crestele zimţate, cu creştete albe, ale lanţului muntos întins de-a lungul singurului continent... alb pe fundalul de un albastru abundent al atmosferei bogate în apă şi oxigen, o lume pe care oamenii o puteau stăpâni şi îmblânzi.

Zack avusese dreptate. Nepoţii lor aveau să cucerească lumea aceea, iar primii o sută şaizeci de colonişti nu aveau să fie daţi uitării niciodată.

Nemurire.

La ce preţ? O sută de ani de somn? Deteriorarea creierului câtorva: Ernst şi Mary Ann, şi Carolyn, şi, da, Terry, ei plăteau pentru toţi. Dar ceilalţi: vânătăi şi luxaţii şi, poate, câteva vise urâte? Nu putea să nu râdă. Aventurierii care puseseră bazele civilizaţiei americane plătiseră mult mai scump, pentru a obţine mai puţin.

Pentru coloniştii de pe Tau Ceti Patru era uşor. Aerul se răci dintr-odată. Stropii de ploaie se izbiră de mâinile lui şi de capota tractorului, împroşcând.

— O, rahat, fir-ar să fie, spuse Mary Ann, privind îndelung norii.

Se învârtejeau furioşi pe cer, ca un morman imens de tăciuni: contururi negre, miez cu străfulgerări de foc. Fulgerele erau mai strălucitoare, mai apropiate, iar tunetele nu se mai rostogoleau precum zgomotul îndepărtat al unor explozii.

— Ăsta a fost buletinul meteorologic, Mary Ann.

Vântul biciuia pelerinele de ploaie şi Cadmann îşi ridică gulerul.

— Haide, urcă la bord, te duc înapoi, la adăpost.

Ea reteză un mănunchi de lăstari verzi şi îi îndesă în buzunarul bluzei. Îşi încovoie umerii şi galopă pe terenul arat, se urcă în tractor în spatele lui şi îl înconjură cu braţele. O simţi tremurând în timp ce îşi strivea de el sânii.

— N-avem decât să ţinem mai devreme Adunarea Oraşului, spuse el. Doamne. Vreau să fie repornit afurisitul ăla de curent electric. M-am săturat să tot aud că am reacţii exagerate.

Scoase brăzdarul din pământ şi se îndreptă spre Centrul Civic.

Ea îl strânse mai tare, în stilul ei aparte, ca un val. Îi domoli supărarea, dar el continuă să bodogănească:

— Ei, e al naibii de sigur că nu e vorba de economia de electricitate. Avem oricât curent e necesar, pe ploaie sau pe arşiţă.

— Toată lumea spune că e cam multă bătaie de cap, şi asta numai ca să opreşti un câine.

— Chiar aşa. Un câine. Oftă. Foarte bine. Au dreptul să-şi spună părerea. Dar îl am şi eu.

Ea vorbea cu gura lipită de spatele lui şi vocea îi suna înăbuşit.

— Nu eşti singur. Mă ai şi pe mine. Însă nu suntem decât doi.

Când tractorul intră la adăpost, ploaia era încă destul de blândă. Toate celelalte utilaje agricole erau aduse înăuntru, iar coloniştii începeau să se adune, îndreptându-se spre sala de întrunire. Cadmann opri motorul şi îşi scutură apa din păr.

— Vin înăuntru peste un minut, îi strigă ea sărind din spatele tractorului.

Se opri în uşă ca să-şi ridice gulerul, apoi alergă în direcţia ţarcului animalelor.

Poate Mary Ann avea dreptate. Punctul lui de vedere era minoritar. Weyland Nebunul vede câte un bau-bau în fiecare colţ – în vreme ce recoltele cresc, animalele prosperă şi râmele inofensive îmbogăţesc solul cu trupurile şi cu dejecţiile lor.

Când gândul îl purta către toate astea, îşi spunea că ar fi trebuit să fie preocupat de viaţă, nu de un câine care nu se mai reîntorsese şi de un coteţ de găini făcut bucăţi...

Adora nopţile ploioase.

Se putea plimba oricând pe suprafaţa pământului, încet, alene, suportând căldura ore în şir; dar mişcarea cu viteza de vânătoare îi impunea să ucidă repede şi apoi să alerge nebuneşte către râu, unde scăpa de cumplita căldură interioară. Noaptea şi ploaia prelungeau timpul pe care şi-l putea petrece pe uscat.

Se schimbase de când devenise adultă. Mintea şi simţurile i se adaptaseră la viaţa din afara apei; dar, încă de la naştere, fusese extraordinar de curioasă. Curiozitatea sa nu avusese ce să rumege şi asta era frustrant. Păsările şi înotătorii fuseseră lumea ei, o închisoare pentru simţurile înfometate, până când intruşii îi oferiseră lumea de dincolo de peretele de stâncă.

Erau atât de stranii! Îşi construiau cuiburi cu muchii ascuţite. Se clătinau pe picioarele din spate sau se ataşau de nişte creaturi cu carapace dure, cu miros ciudat şi fără nici un gust. Uneori se lăsau înghiţiţi de ele, într-un mod asemănător celui în care ar fi făcut-o înotătorii. Trăiau alături de făpturi încă şi mai bizare decât ei înşişi.

În prima noapte, omorâse una cu patru picioare. Câinele o fugărise, în loc să-ncerce să scape cu fuga. Se jucase cu câinele, dansând în jurul lui şi privindu-i caraghioslâcurile. Când jocul devenise enervant, îi sfâşiase beregata. Sângele fusese gros, fierbinte, delicios.

Pe urmă se simţise supraîncălzită. Fusese nevoită să-şi înfigă ţepii cozii în gâtul câinelui şi să tragă leşul către râu, unde putea să se răcorească şi să mănânce în voie.

Distracţie! Înotătorii nu erau niciodată atât de amuzanţi. Creaturile zburătoare, care îi mâncau uneori, nu erau cine ştie ce concurenţă. Se gândise la asta în noaptea aceea şi plăcerea îi pulsase în întregul trup.

Mai fusese şi o altă noapte, când pătrunsese dincolo de barierele ghimpoase, urmărind un miros ispititor.

Cuibul din lemn şi viţe subţiri şi tari nu rezistase decât o clipă, apoi se pomenise în mijlocul lor, şi capul său triunghiular pătrunsese înăuntru după o singură lovitură zdravănă de labă. Ce gălăgie făcuseră! Încercaseră să zboare, dar cu stângăcie. Nici unul nu era rapid, nici unul nu era în stare să lupte. Nici măcar nu se distrase. Se hrănise, şi atât... dar hrana era recompensa ei şi orice nu avea gust de înotător era o hrană la care te puteai gândi.

Asta se întâmplase cu zile în urmă. Acum urmărea ceva care părea o distracţie pe cinste.

Un singur invadator mergea printre şirurile de viţe cu ghimpi care apărau un grup de mâncători de iarbă cu patru picioare. Invadatorul se uita des în sus, către nori, fără îndoială bucurându-se de căderea ploii, şi îşi scutura apa de pe blana întunecată a capului.

Invadatorul nu se uita niciodată în spatele jeepului cu prelată parcat lângă păşune. Omul ajunsese la trei metri de el, se sprijinise de gard, cu mâna întinsă, şi vorbea cu unul dintre mâncătorii de iarbă.

Acesta se apropie cu mişcări dizgraţioase şi linse ceva din mâna întinsă a omului.

Membrele creaturii zvâcniră, palpitară, sângele îi cântă în vene, anticipând. *Haide. Încă un pas...*

Dezamăgirea îl copleşi când omul se întoarse, la chemarea altuia din soiul lui, şi alergă fără vlagă spre lumină.

Ah, bine! Mâncătorul de iarbă mai era încă acolo.

Stătea alături de lujerii cu ţepi, mestecând ceva de pe sol. Era dolofan – de două ori şi ceva mai mare decât câinele, aproape tot atât de mare cum era creatura –, dar asta n-avea importanţă. Simţea că mâncătorul de iarbă nu era un luptător.

Creatura înaintă târâş, până ce capul său ca un triunghi grosolan modelat se ivi din spatele jeepului. O picătură de ploaie i se sparse exact în ochi şi, pe moment, membrana oculară de protecţie i se îngroşă.

Viţelul mestecă mănunchiul de lujeri de lucernă pe care i-l adusese Mary Ann. Ploaia tocmai începuse să-i înfrigureze pielea, aşa că avea să se-ndrepte în curând spre adăpostul cu acoperiş metalic de la marginea păşunii, înghesuindu-se printre fraţii şi surorile sale, în căutarea căldurii.

De dincolo de gard se auzi un sunet clipocitor, un gângurit, şi viţelul se îndesă în sârmă până ce simţi prima atingere dureroasă. Mugi cu jale. Şovăi lângă gard, temându-se să se lipească de el mai tare şi neavând chef să se retragă.

Apariţia era o umbră compactă, scurgându-se de după colţul jeepului. O umbră ghemuită, aplatizată, cu ochi ca două discuri, părând să nu clipească niciodată, şi cu zâmbet de delfin.

Creatura scotea un sunet clipocitor, încântată.

Viţelul se trase înapoi. O spaimă de neînţeles îi pompă brusc adrenalină în vene, gonindu-l spre adăpost, în mers împleticit. Creatura se apropie de gard legănându-se cu o stângăcie aproape caraghioasă, adulmecă sârma, muşcă din ea cu titlu de probă, se retrase.

Ceilalţi viţei simţiră mirosul fricii şi doi îşi scoaseră capetele din adăpost, privind prin perdeaua de ploaie şi scoţând mugete prelungi. Cereau protecţia cirezii, a adulţilor, a taurului! Dar acolo nu erau decât viţei.

Acum ploua torenţial şi Tau Ceti, aflat deja jos, către orizont, dispăru în spatele norilor masivi, negri ca smoala. Vântul biciuia picăturile de apă, făcându-le să cadă aproape pieziş. Iarba tânără, trântită la pământ, se umplu de noroi. În tabără, una dintre lumini licări, păli, apoi îşi recăpătă strălucirea.

Pe cer se arcuiră fulgerele zigzagate şi viţelul văzu, fără să înţeleagă, că sârma era ruptă, curbată spre interior şi legănându-se în bătaia vântului.

În iarbă, la vreo doi metri în faţa spărturii, era ghemuită o umbră masivă. Avea ochii scânteietori, de o mărime hipnotică.

Prinse să înainteze încet, târâş, chiar în timp ce viţelul o luă la goană în salturi, către adăpost. Sub foaia de tablă erau opt cu toţii, înghesuiţi acum unul într-altul, împărţindu-şi căldura trupurilor fără să facă faţă vântului, sau ploii, sau spaimei paralizante care îi cuprinsese dintr-odată.

Umbra ajunsese mai aproape, foarte aproape, chiar în faţa adăpostului. Ghearele imense, palmate atinseră primele pământul, pe furiş, apoi degetele cu gheare încârligate se înfipseră în sol, ajutând-o să-şi târască burta pe iarbă. Ploaia îi răpăia pe piele şi pe ochii fără pleoape, care păreau să cântărească viţeii, încercând să aleagă.

Aceştia se îngrămădiră unii peste alţii, împărtăşindu-şi spaima vântului şi nopţii prin mugete de jale. Două animale începură să mestece sârma din partea din spate a îngrăditurii, ignorând durerea din buze şi din gingii, gândindu-se numai la creatura care se furişa în beznă, cu ochii larg deschişi şi cu şirurile de colţi ca nişte cuţite dezvăluite de un rânjet neîntrerupt.

Fiara sări, gângurind către ei.

Ateriză în mijlocul viţeilor, lovind cu ghearele şi cu dinţii. Urlete, mirosul sângelui din altă lume, ochi rostogolindu-se îngroziţi, scânteind albi în întuneric; avea să memoreze toate

astea, avea să îşi studieze amintirile mai târziu, analizând obiceiurile vânatului şi propriile greşeli. Strămoşii săi avuseseră nevoie de astfel de precauţii. Evoluaseră ca să vâneze o pradă mult mai şireată şi mai periculoasă decât orice viţel.

Îi muşcă şi îi sfâşie în spaţiul îngust al adăpostului. În pofida greutăţii lor, îi trânti, dându-i la o parte din drum, agitându-şi coada cu o forţă uluitoare, smulgând fâşii de carne umedă de pe oase. Într-un târziu, îşi înfipse colţii, adânc, într-un grumaz cald, strângând până când pielea şi cartilajele cedară şi sângele cald ţâşni, umplându-i botul. Viţelul se cutremură. Ultimul său sunet fu un muget strangulat de disperare.

Ceilalţi fugiră din adăpost, scăpând prin gaura din gardul de sârmă şi luând-o la goană, care încotro.

Pieptul viţelului tresăltă în timp ce se întindea pe o parte, cu inima străduindu-i-se să bată, să facă faţă şocului produs de durere şi de pierderea masivă de sânge. Ucigaşa sa îşi îndoi labele şi se întinse alături, privindu-l cu atenţie în ochi în timp ce murea, văzând cum i se împăienjeneau, cum îi cădeau pleoapele pentru ultima oară.

Îşi înfipse colţii în gâtul mâncătorului de iarbă şi îl târî afară din îngrăditură. Efortul îi încinsese trupul, făcând-o să acumuleze căldură. Dacă nu ar fi răcorit-o apa cerului, ar fi trebuit să fugă către râu.

Ploaia îi domoli focul interior şi, în întuneric, carnea viţelului, caldă şi atât de lunecoasă încât era greu de mestecat, îi uşură oboseala.

Aroma fripturii de curcan se contopea cu cea a legumelor verzi, proaspete, a cepei şi a mirodeniilor de pe Pământ, care călătoriseră zece ani-lumină înainte de a-şi face simţit gustul picant.

Pereţii sălii comune de mese erau însufleţiţi de culoare: jurnale de actualităţi, rezumate şi documentare tehnice, misive personale şi liste de materiale stăteau la dispoziţie, în formă compactată, fiind accesibile ori de câte ori coloniştii aveau timp sau erau interesaţi să decodifice mesajele primite de pe Terra. În ciuda dezlănţuirii de forme şi de nuanţe, aproape nimeni nu le privea: cina monopolizase spectacolul.

După ani (sau decenii!) întregi, se întâmpla pentru prima oară ca majoritatea hranei să nu mai fie nici congelată în vid, nici sub formă de pudră sau sirop. Mary Ann luă o înghiţitură

din furculiţa plină cu salată proaspătă şi savură explozia amestecului de arome. Lăptucile, roşiile şi ciupercile erau, toate, proaspete şi înviorătoare. Gândacii de pe Tau Ceti Patru nu păreau interesaţi de legumele terestre; nu folosiseră nici un fel de pesticide.

Laptele, maioneza, cuburile de brânză şi de slănină fuseseră reconstituite. Dar, în curând...

Lângă Mary Ann, Cadmann îşi turnă sos peste feliile de curcan fript şi peste salata asortată. Vizavi de ei, Ernst făcea pagube serioase unui copan întreg, mâncându-l cu mâna. În jurul lor nu erau decât imaginile şi zgomotele unei comunităţi sănătoase, iar ea îşi rezemă capul de umărul lui Cadmann şi se simţi pe deplin mulţumită.

Cu coada ochiului, zări expresia lui, un zâmbet strâmb, absent. Gusturile, aromele şi camaraderia îi surghiuniseră îngrijorările, pe moment, într-un cotlon.

Din partea din faţă a încăperii se auzi sunetul puternic al unui clopoţel şi Zack se ridică în picioare, cu fălcile pline cu piure de cartofi.

— Dragi conce...

Atât apucă să spună înainte ca vorbele să-i fie înăbuşite de mâncarea pe care o înghiţea şi Rachel, soţia lui, îl plesni zdravăn după ceafă. El o ciupi cu hotărâre de obraz.

— A doua încercare! Suntem aproape cu toţii aici, în acelaşi loc şi în acelaşi timp şi, chiar dacă ploaia exclude o mulţime de activităţi...

— În seara asta nu te poţi duce să verifici gardurile, domnule, spuse Mary Ann, aplecându-se şi ţuguindu-şi buzele. Eşti numai al meu.

Cadmann zâmbi absent. O făcea adesea sau nu-i răspundea deloc. Ea ştia că nu avea de ce să se supere pentru asta... raţional vorbind.

— ...nu le exclude pe toate. Aşa că ne vom împărţi în grupuri imediat după masă. E un moment potrivit pentru un raport asupra progresului general.

Rachel îi întinse un blocnotes şi Zack îl răsfoi, dregându-şi glasul.

— Bun. După cum ştiu cei mai mulţi dintre voi, bebeluşul familiei Clifton, April, a ieşit de la reanimare şi se simte foarte bine în incubator...

— Iar ai greşit, Zack!

Gregory Clifton o înghionti pe Alicia, soţia sa, iar ea se ridică în picioare, cu primul copil născut pe Avalon dormindu-i în braţe. De jur împrejur, coloniştii aplaudară. April se trezi, părând uimită.

Mary Ann se uită cu invidie la mamă şi la copil. Bebeluşul părea atât de liniştit iar femeia, atât de fericită. Gelozia şi încântarea se contopeau, pentru că Alicia era unul dintre cazurile de coşmar. Traumele din timpul somnului şi o oarecare pierdere a memoriei o înscriseseră în rândul elementelor inactive ale coloniei. Slavă Domnului că era o mamă sănătoasă. Genele ei erau bune şi copilul avea să fie mai inteligent decât mama lui.

Fără să şi-o fi propus în mod conştient, se pomeni trăgându-se mai aproape de Cadmann şi mângâindu-l.

— Luna viitoare aşteptăm încă trei copii, continuă Zack, aşa că toată lumea să se pună pe treabă şi să le dea o mână de ajutor acestor femei. Până acum n-am avut nici o pierdere de sarcină şi nici un accident şi vreau să nu înregistrăm nimic de acest gen. Agricultura... Mary Ann? Ai ceva de spus?

Ea îşi şterse în grabă buzele şi se ridică în picioare.

— Nu mai avem nici un fel de probleme cu lucerna. Soia şi orezul se dezvoltă foarte bine. Albinele sunt fericite. Aşteptăm să apară o regină tânără înainte de a încerca să le aducem în contact cu oricare dintre plantele native. Şi să nu uităm echipa care se ocupă de culturile hidroponice – în seara asta mâncăm roşiile lor, nu pe-ale mele!

Se auziră mai multe aplauze şi Mary Ann dădu să se aşeze, apoi spuse „oh” şi se ridică din nou.

— Peştilor le merge excelent, atât în iazuri cât şi în râuri – somnilor le prieşte într-o măsură ceva mai mare decât păstrăvilor, dar asta era de aşteptat. Vestea cea mare e despre curcani, care au fost observaţi chiar şi la o distanţă de o sută de kilometri.

Zack zâmbi larg.

— Am impresia că putem da uitării expediţia aia de însămânţare. Să votăm în privinţa asta – sunteţi cu toţii de acord să abandonăm ideea?

Trecu repede în revistă pădurea de mâini care răsărise.

— Asta nu se poate numi majoritate. Cred că le oferiţi celor din agricultură o zi de picnic, dar presupun că o merită. Acum –

înainte de a trece la cele mai proaspete ştiri, mai sunt alte probleme?

Erau. Existau nemulţumiri legate de spaţiul locuibil, de îndatoririle obligatorii ale proaspetelor mame, de perfecţionarea planurilor pentru centrala nucleară. Pe urmă se ridică în picioare Cadmann şi murmurele dezaprobatoare străbătură încăperea ca un curent subteran.

El aşteptă să se termine. Mary Ann îi văzu durerea de pe chip, îl văzu hotărându-se să rezolve totul cu zâmbetul pe buze, cât mai bine cu putinţă.

— Ascultaţi-mă – ştiu că majoritatea e de obicei împotriva măsurilor de pază, aşa că aş vrea să-ncerc altceva. Ştiu că toată lumea e ocupată până peste cap, dar câţiva voluntari, lucrând în schimburi, ar putea consolida structurile de protecţie.

Terry Faulkner se ridică în picioare şi Mary Ann privi cu atenţie chipul Sylviei. Sylvia era o femeie de treabă – inteligentă, muncitoare, prietenoasă –, dar ea şi Cadmann aveau în comun ceva care o făcea să se simtă exclusă. Nu era vorba de sex, de asta nu se îndoia. Dar ştia că cei doi aveau secrete, secrete pe care el nu i le-ar fi împărtăşit nimănui, nici măcar iubitei sale.

— Ascultă, Cadmann, zise Terry.

Trebuie să fie în toane bune, se gândi Mary Ann. De obicei, se mulţumea să-i spună Weyland şi atât.

— Ne tot învârtim în jurul poveştii ăsteia de mai bine de o lună. Cred c-ar trebui s-o laşi baltă.

Se auziră sunete aprobatoare şi Cadmann scrâşni din dinţi.

Mary Ann se aplecă, punându-şi degetele pe încheietura mâinii lui Ernst. Ernst încerca să hotărască dacă să se ridice şi să-i sucească gâtul lui Terry; acum se uită în sus şi Mary Ann clătină din cap. El se gândi mai bine şi încuviinţă tot cu un gest al capului.

— Nu vă cer sânge, trudă şi lacrimi[7], spuse Cadmann. Nu vreau decât ceva mai multă protecţie şi un singur om nu poate...

— Dar ţi-ar plăcea, nu-i aşa? Nu asta îţi doreşti? O ocazie de a o face pe eroul?

---

7 Blood, toil, tears, and sweat (sânge, trudă, lacrimi şi sudoare), expresie celebră folosită de Theodore Roosevelt în cadrul unui discurs de la Colegiul Naval de Război, în timpul celui de al Doilea Război Mondial (n. tr.).

Mary Ann văzu furia mocnind în ochii lui Cadmann; degetele i se încleştară de tăblia mesei. Se uită în jos, străduindu-se să-şi controleze vocea:

— Terry, nu umblu după asta. Aici se întâmplă ceva şi eu sunt de părere...

— ...eu sunt de părere că găinile se vor descurca perfect...

— Oh, tacă-ţi fleanca, Terry! Prea tare! strigă Carolyn McAndrews.

Zack îşi înălţă mâna.

— Terminaţi amândoi! După părerea mea, îngrijorarea lui Cadmann e nefondată, dar sinceră. Chiar dacă nu suntem de acord cu el, merită respectul nostru. Dacă vrea cineva să-şi doneze timpul în folosul unei miliţii neoficiale, îl rog să discute cu Cadmann după întrunire. Lovi cu palma în masă. Iar acum, dacă nu mai sunt probleme, să stingem luminile şi să vedem înregistrările.

Cadmann se aşeză, contemplându-şi mâinile în timp ce sala comună era reorganizată, scaunele fiind întoarse cu faţa către perete. Mary Ann îl scutură uşor de umăr.

— Cadmann?

El bombăni ceva inaudibil, dar care sună ca şi cum ar fi spus „idioţii”.

Luminile se micşorară şi, în acest timp, în încăpere se stârni o agitaţie generală – unii plecau, ducându-se la culcare sau ca să-şi preia îndatoririle din interior şi, când ieşiră, tam-tam-ul ploii se revărsă înăuntru prin uşa deschisă.

Mary Ann îşi mută scaunul în spatele lui, bătându-l cu palma pe ceafă şi încercând să stea atât de aproape de el cât avea să-i îngăduie. El întinse mâna şi o prinse pe a ei, strângându-i-o prea tare. Degetele lui erau reci. Peretele se albi pentru o clipă. Pe urmă se auzi răgetul leului de la MGM şi o copie a filmului Vrăjitorul din Oz, vechi de două sute de ani, începu să ruleze, în uralele coloniştilor.

Cadmann o strânse de mână şi se ridică.

— Unde te duci? şopti Mary Ann. Pot să...?

El clătină din cap şi, în întuneric, păru să zâmbească.

Ernst era în picioare. Cadmann îl împinse înapoi, pe scaun (nici măcar el nu era destul de puternic ca s-o facă dacă Ernst opunea rezistenţă) şi îi şopti ceva la ureche. Pe urmă dispăru în îmbulzeala din fundul sălii de mese. Mary Ann auzi uşa

deschizându-se şi închizându-se, fără să aibă certitudinea că el ieşise.

Se certă singură. Ai fi putut să spui sau să faci ceva. Adevărul e că el nu-i fermier, se simte ca a cincea roată la căruţă...

Iar gândul ăsta era deprimant. Dacă, în cele şase săptămâni de când dormeau împreună, nu reuşise să-l convingă că era nevoie de el, atunci nu avea habar ce ar mai putea face.

Dorothy şi însoţitorii ei traversau un câmp înflorit, sub revărsarea de lumină galbenă a soarelui Terrei. În fundul sălii comune se auzi brusc un râs inoportun, iar Mamie McInnes întrebă:

— Cum a reuşit să scape?

— Maimuţe zburătoare! răsună strigătul vesel al Aliciei Clifton.

Dinţii lui Ernst scânteiară în lumina pâlpâitoare. Amândoi se reîntorseseră într-o lume unde era îngăduit să fii copil.

— Fi-ar al naibii!

Înjurătura medicului veterinar răzbătu printre râsete. Cineva aprinse o lampă de mână şi se auzi un ţipăt, apoi o voce strigă:

— S-aprindă cineva luminile alea. Avem o problemă!

Mary Ann sări de pe scaun înainte de a risipi întunericul. Îşi făcu loc, îndreptându-se spre partea din spate a sălii. Oamenii se strânseseră în cerc în jurul unui viţel şi, pe măsură ce lumina devenea mai puternică, îşi dădu seama că bietul animal se împleticea, abia reuşind să-şi păstreze echilibrul.

Picioarele îi şiroiau de sânge şi pielea de pe coaste îi atârna ca un fald, scoţând la vedere osul. Se uită la ea şi se clătină, aproape căzându-i în braţe, umplând-o de apă şi de sânge.

Un strigăt trecu peste zgomotul puternic al ploii:

— Gardul e la pământ!

Toate luminile din tabără clipiră, trezindu-se la viaţă. Pălăriile şi hainele de ploaie erau înhăţate în grabă.

Mary Ann alergă afară, în noroi, prin perdeaua de ploaie, îmbrăcându-şi haina din mers. Se împrăştiară prin complex ca un val spart de stânci, alergând spre nord, către păşuni. Orbită de ploaie, nimeri în bălţi, împroşcând apa, şi alunecă în noroi. Din stânga auzi un ţipăt:

— Am mai găsit unul!

O văzu pe Jean Patterson luptându-se cu un viţel vlăguit, îngrozit, pe care îl trânti la pământ.

Mary Ann îşi şterse apa de pe faţă, îşi înclină capul în contra vântului şi o porni, gâfâind, către mulţimea de lanterne care zumzăiau în jurul gardului. Sârma era ruptă. Fusese smulsă de pe stâlpi, aproape ca şi cum prin gard ar fi trecut un jeep. Adăpostul din tablă ondulată arăta ca un abator şi ţarcul era gol.

Disperată şi derutată, începu să caute urme, mirosuri străine, orice. Recunoscu drept isterie râsul sălbatic care i se desprinse de buze. Pe o asemenea ploaie, nici măcar galopul unei turme de mastodonţi n-ar fi lăsat vreo urmă.

Cadmann era deja în adăpost şi răscolea pământul. Un fulger dezvălui o masă de carne şi de sânge închegat pe care o pipăia cu degetele. Se strâmbă dezgustat.

— Asta n-a făcut-o un câine.

Se auziră mai multe ţipete, pe măsură ce tot mai mulţi viţei erau găsiţi împleticindu-se prin întuneric, mugind în vânt. Zack apăru în fugă, respirând greu.

— Ce s-a întâmplat aici, Weyland?

— Să fiu al naibii dacă ştiu, şi cred că nici n-o să aflăm până dimineaţă.

— Duceţi viţeii în ţarcul cailor. Vor sta acolo.

Zack se aplecă, uitându-se la tablă. Metalul arăta de parcă ar fi fost tăiat cu o unealtă electrică.

— Isuse Hristoase! Ce-ar fi putut provoca aşa ceva?

Cadmann clătină din cap, dar, când se uită la Mary Ann, în expresia feţei lui încruntate se citeau deopotrivă îngrijorarea şi reabilitarea propriei sale cauze, într-un amestec care o făcu să se simtă stânjenită.

— Ce s-a-ntâmplat aici? şopti din nou Zack.

— Îţi spun eu ce s-a-ntâmplat, făcu Terry.

La sunetul neplăcut al vocii lui, Mary Ann întoarse brusc capul.

— Cineva a tot prezis c-o s-avem necazuri, iar acum au apărut, asta s-a întâmplat. Eşti fericit, Weyland?

Mary Ann dori să-l scuipe în faţă, ruşinându-se pentru că se găsise cineva care să pronunţe cu voce tare cuvintele pe care şi le şoptea în sinea ei. În schimb, îşi strânse pumnii strigând:

— Du-te dracului, Terry!

— După părerea prietenului tău, am dat deja de dracu'.

Apoi îi întoarse spatele, pierzându-se în ploaie. Mary Ann îngenunche alături de Cadmann, punându-şi braţul în jurul umerilor lui.

El tremura.

5.
PRIMA AUTOPSIE

„Ce se-ntâmplă?
Lichele răsculate, vă mănâncă
Atâta limba, că tot scărpinând-o
O să v-acoperiţi întregi de râie.”

WILLIAM SHAKESPEARE. *Coriolan, Actul I, Scena 1*[8]

Pe faleza înaltă a Miskatonicului, unul dintre autogirele pe care le numeau Ţânţari bâzâi, se ridică deasupra defileului şi se roti încet, planând. Rotoarele ecranate din zona cozii sale înălţară în aer o perdea de praf.

Tau Ceti cobora lent către munţii din vest, un punct strălucitor minuscul, eclipsat pentru o clipă de obiectul înfăşurat într-o prelată care se legăna sub burta giroplanului. Moscowitz îşi umbri ochii, ferindu-i de lumina orbitoare, în timp ce îşi folosea cealaltă mână ca să ţină deschisă uşa clinicii veterinare. Sylvia Faulkner şi Jerry Bryce ieşiră în fugă. Doctorul se duse drept spre norul de praf. Îşi flutură mâna, ghidând Ţânţarul de-a lungul coridorului de acces dintre ţarcurile animalelor şi atelierele mecanice.

Probabil că Jerry venise direct din pat. Avea ochii umflaţi; părul lui castaniu, rebel semăna cu mărăcinii din jurul câmpiei. Sylvia se întrebă dacă avea să poată face faţă activităţii din seara aceea.

— Unde-au găsit-o pe Ginger?

Zack tuşi, iritat de praf, horcăi şi scuipă. Sylvia tresări. Un asemenea comportament grosolan nu stătea câtuşi de puţin în firea lui.

— La un kilometru în susul râului. Barney a observat-o, când a survolat zona a treia oară.

Motorul Ţânţarului cârâi, trudind din greu în timp ce plana. Era cu siguranţă o iluzie: aeronava pentru doi pasageri putea susţine o încărcătură de o tonă. Rămăşiţele viţelului se

---

8 Traducere de Tudor Vianu, din volumul Teatru, Editura pentru Literatură Universală, Bucureşti, 1962 (n. tr.).

cutremurară în prelata de nailon în timp ce erau coborâte cu troliul, până când atinseră targa de aluminiu.

Sylvia şi Jerry împinseră targa cu rotile în interiorul clinicii. Umflătura de sub prelată nu părea de forma unui viţel. Îi aştepta o experienţă bizară.

Din ţarcurile cailor se auzi tropot de copite când mânjii şi mânzele se îndepărtară cât mai mult cu putinţă. Îşi scuturară coamele, fornăind, cu nările fremătând. Zack îi înţelegea întru totul.

— Nu, nu miroase bine, nu-i aşa?

Se retrase din drum în timp ce targa era condusă pe rampa către clinică. Sylvia o ghida, Jerry o împingea.

— Încă nu-mi vine să cred că toate astea se întâmplă. Închise încet uşile în urma lor.

Jerry duse căruciorul pe tot restul distanţei din interior. Sylvia privi Ţânţarul care se pierdea în depărtare, îndreptându-se către peretele de mărăcini dinspre vest.

— N-am găsit *nimic* prin scanare în infraroşu?

— Nimic altceva decât curcani şi pterodoni, răspunse Zack, cu voce scăzută. Am verificat din jumătate în jumătate de oră. Nici un semnal video, nici unul audio, nimic în infraroşu, nimic pe radar. Pe o sută de kilometri pătraţi. Clătină din cap cu dezgust. Nu ştiu ce să cred. Dacă acolo, în afara taberei, e ceva, atunci asta înseamnă necaz. Dar dacă *nu e* nimic... mi-ai spus cine-a găsit asta?

— Carr.

— Da, aşa e. Îmi dai voie?

Sylvia îi întinse blocnotesul şi el făcu o însemnare, pentru sine însuşi. Scrisul lui, de obicei nevrotic de ordonat, părea tipărit.

Ea îl luă de braţ cu căldură.

— Zack, nu încerca să fii pretutindeni în acelaşi timp. O să ne ocupăm noi de asta.

El dădu să protesteze, dar Sylvia îi întoarse capul, prinzându-l de bărbie, şi îi examină ochii injectaţi.

— Ai dormit vreun pic?

— De obicei număr oi. N-o să-ţi vină să *crezi* ce sărea astă-noapte gardul...

Jerry trase prelata, descoperind viţeaua.

— Sfinte Sisoe!

Sylvia dădu înapoi în faţa atacului brusc al duhorii de carne necongelată. Un miros viciat, de hoit umed, copt în soare: genul de miros care invocă imaginea muştelor flămânde şi a conservanţilor puternici; mirosul care se prelinge din măcelăriile de pe străzi dosnice în după-amiezile calde de vară.

Zack dădea să iasă din încăpere, dar priveliştea şi zgomotul umed al prelatei îndepărtate îl ţintuiră locului. Gând ultimul strat de pânză se desprinse de leş, mormăi dezgustat şi întoarse capul.

Unul dintre picioarele viţelei lipsea. Celălalt era rupt, mâncat aproape în întregime. În centrul corpului era o gaură, o rană hidoasă, însângerată. Pielea şi muşchii fuseseră sfâşiaţi şi îndepărtaţi, coastele erau retezate perfect sau sfărâmate, cu margini zdrenţuite străpungând carnea. Pe oase se vedeau urme adânci sau erau despicate, ca şi cum ceva ar fi încercat să o împingă pe Ginger, pieziş, printr-o maşină de treierat.

Mamie îşi prinse de urechi o mască de tifon.

— Bun. Jerry, porneşte camera.

Avea vocea uşor peltică şi „Jerry” sună ca „Sherry”, deşi pronunţase fiecare cuvânt cu multă grijă.

Jerry se uită în tavan.

— Cassandra. Program. Asistenţă la autopsie. Rulează.

Un cristal strălucitor, plasat în capătul unui suport ca un gât de lebădă, coborî şerpuind din plafon. Camera video se opri, răbdătoare, în timp ce Jerry îi ajusta un manşon în jurul părţii superioare a gâtului. Ochiul ei roşu clipi.

— OK. Programul rulează. Sistemul de înregistrare e cuplat. Dă-i drumul, Mamie.

Ea aduse căruciorul pe care se afla tava cu instrumente şi îşi puse mănuşile de cauciuc. Rana din burtă îi înghiţi braţele până la cot.

— Observ urme de străpungere în jurul gâtlejului, fără să fi afectat altceva din jur. Fesele şi muşchii abdominali au fost înlăturaţi. Presupun că moartea a fost provocată de secţionarea venei jugulare şi a carotidelor, dar atacatorul şi-a târât prada la loc sigur, unde a consumat ţesuturile lipsă şi organele interne.

Relatarea ei era destul de exactă pentru a compensa, în mare parte, moliciunea vocii peltice. De atunci înainte, totul avea să fie vizionat, ani în şir, pe întreg Pământul.

— Oasele sunt secţionate foarte îngrijit – aş spune chiar cu prea multă grijă. Jerry, uită-te la asta.

Soţul ei i se alătură şi îşi puse o pereche de mănuşi de plastic.

— Sylvia, spuse el în grabă, du-te la consolă şi urmăreşte-ne cu camera.

Cristalul strălucitor şerpui către umărul lui Mamie şi rămase deasupra lui, captând imaginile.

— Ce-ai prins?

— O clipă.

Degetele Sylviei dansară pe taste: imaginea în culori vii a rănii din abdomen apăru brusc, plutindu-i în faţa ochilor. Propriul stomac i se făcu ghem, şi ea filtră o parte dintre culorile înregistrării video. Miliarde de spectatori de pe pământ aveau să vadă o parte a acelei înregistrări. Prea mult sânge. Poate că exista o piaţă clandestină?

Mâna lui Jerry pătrunse în imagine, arătând o coastă care nu fusese smulsă. Trupul lui buimăcit de somn se mişca acum mai lin, după tipare familiare.

— Avem urme de muşcături aici... Degetele sale urmăriră mai multe spărturi. Vreau o schiţă bazată pe deschiderea muşcăturii, pe presiunea fălcilor şi pe forţa totală a agresorului. Indiferent ce ar fi ucis-o pe Ginger, era foarte *puternic.* A fost nevoit s-o deplaseze foarte repede.

— Eu nu vă sunt de nici un folos, spuse Zack. Mă duc la punctul de control să verific rezultatele scanării în infraroşu.

Nimeni nu-i răspunse.

— Sper al dracului de mult să fi apărut ceva.

Imediat după plecarea lui, Mamie îşi ridică ochii.

— Încă nimic? Nici o urmă?

Sylvia scutură din cap.

— Nimic. Nici unul dintre Ţânţari n-a dat peste ceva mai mare decât un curcan.

— Şi Cadmann e încă acolo, afară, căutând?

— Primul care pleacă, ultimul care se întoarce. Îl ştii de Weyland Nebunul.

Carnea sfâşiată dispăru din imagine, fiind înlocuită de o coloană bidimensională de cifre. Sylvia se întoarse spre monitorul computerului.

— Cassandra. Imagini.

În timp ce vorbea, cuvintele ei şi numerele deveneau pete de culoare. Ea le manevră cu ajutorul unui creion optic, până ce căpătară forma unor dinţi şi a unei mandibule vag conturate.

Mamie şi soţul ei schimbară câteva replici concise. Se uitară la răni şi la conturul luminos ce plutea în aer, în faţa bioloagei însărcinate, şi încercară să-şi ţină imaginaţia în frâu. Nu reuşiră întru totul.

Ginger le oferise ultimul său secret şi acum zăcea liniştită, reînvăluită în giulgiul ei de prelată impermeabilă.

Sala de operaţii duhnea a dezinfectant şi a cafea tare. O sorbeau în timp ce studiau imaginile înregistrate. Două şiraguri de dinţi imateriali, fără muşchii şi carnea din jur, rânjeau plutind în aer, bătându-şi joc de nedumeririle lor.

— Aş spune că seamănă oarecum cu maxilarul unei hiene, dar are mai mulţi dinţi şi oase mai late.

Degetul Sylviei urmări curbura maxilarului.

— N-ar avea destulă forţă, oftă Jerry. Amintiţi-vă cum erau secţionate oasele. Curat. Nu mă pot gândi la nimic suficient de puternic...

— ...ca să taie oasele alea? Mamie clătină din cap. Aici nu e vorba despre putere. Există destule animale care au suficientă forţă. Presiunea e cea care mă *uimeşte.* Camera de luat vederi zumzăi. O forţă atât de mare concentrată într-o zonă atât de mică. Vorbiţi despre un carnivor construit ca un stegozaur – trup de leviatan, cap cât o alună. Îşi goli ceaşca şi o aşeză cu zgomot pe masă. Şi nu cred nici asta.

— Ce nu crezi?

Sylvia se uita la cele două maxilare. Probabil că dinţii erau ca nişte foarfeci, de o putere incredibilă. Se cutremură.

— Nu cred într-un carnivor de dimensiunile unui rinocer, având viteza unui leopard. Mamie îşi aruncă braţele în aer. Îmi pare rău! Pe insula asta nu există nimic de asemenea dimensiuni.

— Poate-a înotat până aici, spuse Sylvia cu voce timidă.

— Dar nu s-a găsit nimic acum.

— Poate a plecat *înapoi,* înot.

Jerry privi îndelung imaginea, apoi clătină din cap neliniştit.

— Ar trebui să sperăm din toate puterile c-a făcut-o.

Pterodonul îşi flutură încet aripile pieloase, lungindu-şi gâtul terminat cu un cap ca un ciocan ca să-şi exprime indignarea faţă de intrusul care plutea bâzâind pe domeniul său. La început înspăimântat, îşi pierduse o parte din prudenţa sa înnăscută, apropiindu-se de creatură pe buclele din ce în ce mai strânse ale

unei spirale, în strădania de a decide dacă reprezenta sau nu o ameninţare. Capul bulbos al invadatorului se năpusti brusc în calea luminii, aducând întunericul în miezul zilei şi arzând cu mai multă strălucire decât Tau Ceti. Orbit, pterodonul croncăni şi îşi schimbă sensul de rotaţie, grăbindu-se către adăpostul cuibului său de pe înălţimile piscurilor Marelui Munte Noroios.

Cadmann chicoti şi roti în toate părţile maneta care orienta luminile de cercetare, făcând fasciculele luminoase emise de Ţânţar să danseze în jurul lacului de la poalele muntelui. Locul părea pustiu, cu excepţia câtorva sonomi care înotau aproape de suprafaţă. Pe acolo nu trecuse, de curând, nimic de dimensiuni mari: scanerul în infraroşu ar fi depistat radiaţiile calorice emise de un om care ar fi trecut prin zonă cu nu mai mult de o jumătate de oră înainte.

Alimentat de apa prelinsă când se topeau zăpezile şi de un afluent venit de pe culmile sudice, lacul era cel mai mare bazin de apă stătătoare dintr-o zonă de cincizeci de kilometri pătraţi. Dacă în vecinătate exista un carnivor mare, atunci locul îi era cu siguranţă cunoscut. Poate chiar pescuia sonomi acolo...

Lacul, de un negru neclintit în centru şi având aspectul unui ochi orb de-a lungul ţărmurilor, îi întoarse privirea. Apa se undui când coborî Ţânţarul ca s-o privească mai îndeaproape.

— Cât de adânc te-ai afundat, tipu...?

Înainte de a apuca să-şi termine ideea, în căşti se auzi un bâzâit. Cadmann îşi drese glasul tuşind în microfon.

— Aici Weyland. Aţi găsit ceva?

La capătul celălalt era Zack.

— Absolut nimic, Cad. Tu?

— Nu încă, dar...

— Trebuie să ţinem o întrunire orăşenească diseară. Întoarce-te.

— Dar mai am de baleiat un cvadrant. Cadmann aproape că îl auzi pe Zack numărând în surdină.

— Cadmann, ai baleiat deja, de două ori, întreaga zonă. Toţi ceilalţi s-au întors. Ne-am ocupat de asta toată ziua. Trebuie să discutăm şi nimeni nu vrea să mai aştepte.

— Dar...

— Cad, sunt prea obosit ca să dau milităria jos din pod. Fă-mi o favoare şi întoarce-te.

Lacul se holbă la el. Priveliştea avea ceva care îl tensionă, simţi furnicături în stomac. Descrise un cerc cu Ţânţarul,

privind îndelung platoul. Mărăcinişul se străduia să pună stăpânire pe acel kilometru pătrat de stâncă golaşă, şi Cadmann văzu că, da, s-ar fi putut pregăti o capcană...

Se înălţă cu un zâmbet neaşteptat, apoi viră şi se îndreptă spre luminile Coloniei.

Pe pereţii sălii comune de mese nu mai erau nici jurnale de actualităţi pline de culoare, nici rezumate tehnice scrise cu litere mărunte.

Nu se mai simţeau mirosuri pătrunzătoare şi picante de legume, şi nu se mai auzea zumzetul discuţiilor prieteneşti.

Un murmur grav, de dezgust, cu o nuanţă de spaimă, se învârteji în sală când grupul văzu plutind în aer imaginea viţelului mort, având rănile marcate cu etichete verzi, pâlpâitoare.

Mary Ann strânse mâna lui Cadmann: unghiile ei i se înfigeau în palmă de fiecare dată când camera se focaliza asupra unei răni, mărind-o, până când el îi descleştă cu grijă degetele şi îi aşeză cu hotărâre mâna în poală.

La masa prezidiului, Zack îşi întrerupse comentariile ca să soarbă câteva înghiţituri. Băutura păru să-l revigoreze. Cadmann se întrebă ce-o fi fost, de fapt, în carafa aia.

— Asta e cea mai bună reconstituire, conchise el, mai degrabă scuzându-se. Sylvia a extrapolat-o pornind de la deschiderea muşcăturilor şi de la adâncimea urmelor de dinţi. Avem un maxilar cu baza de optsprezece centimetri şi un cap de o formă triunghiulară rudimentară. Pare să fie o corcitură dintre strămoşul unui şarpe cu clopoţei şi al unui urs.

Nimeni nu râse.

— Ăă... Oasele maxilarelor sunt extrem de puternice, aşa cum par şi muşchii corespondenţi. Nu putem fi siguri în privinţa greutăţii unui asemenea animal. E cu siguranţă suficientă pentru a distruge toată credibilitatea de care s-ar fi putut bucura urmele de lângă coteţele găinilor. Privi cu atenţie asistenţa. Mă tem că incidentul acela a fost o farsă deosebit de lipsită de haz.

Gregory Clifton puse o April somnoroasă în braţele Aliciei, soţia sa, apoi se ridică în picioare.

— Zack, să terminăm cu prostiile. M-am ocupat de harta computerizată. Jumătate din colonie a văzut informaţiile imediat ce au fost introduse. Iar aici nu se află nici un adult care să nu

poată interpreta singur datele tehnice. Ce-ar fi să vorbim deschis?

Aplauzele zguduiră încăperea.

Zack ridică din umeri, deschizându-şi braţele.

— Foarte bine, Gregory, ce idee ai?

— Ştim totul despre pterodoni. Nici unul dintre ei nu e destul de mare. Dar poate că mai există o altă specie de carnivore zburătoare. Ceva de dimensiunea unui... Oh, rahat, să spunem că de dimensiunea unui condor din California...

Urmă un scurt potop de râsete batjocoritoare.

— Ce naiba, de ce nu o pasăre roc, Greg? strigă Jon Van Don.

— Feriţi-vă de elefanţii zburători! zbieră Barney Carr.

— Raportul dintre anvergura aripilor şi greutate, Greg, spuse Stu. Ar fi trebuit să fie *gigantic* ca să ridice în aer un viţel. Mult mai mare decât un carnivor de la sol capabil să doboare o pradă de aceleaşi dimensiuni. Şi s-ar fi putut ascunde de Ţânţari?

Greg ridică mâna.

— Ascultaţi-mă până la capăt. Nu era nevoie să zboare cu viţelul. Putea pătrunde înăuntru zburând, pentru ca apoi să-şi târască victima grea într-un loc sigur. Şi poate că are cuib sus, pe Marele Munte Noroios...

Din fundul sălii se auzi un strigăt şi Andy Washington, negrul uriaş din echipa de ingineri, se ridică de pe scaun. Ducea o luptă deja pierdută cu un zâmbet răutăcios.

— Aş spune că greşim cu toţii gândindu-ne că trebuia să fie ceva mare. Poate nu e *unul singur...* poate sunt mai *mulţi,* o armată *Marabunta*[9] de şoareci...

— Ceva ca un peşte-de-sticlă, adăugă Jean Patterson. Un super-cameleon...

— Trebuie să aibă sângele rece ca să scape de scanarea în infraroşu...

— Are pe naiba! Oriunde te-ai uita, vezi câte un izvor fierbinte!

Părerile veneau din toate părţile, într-un stol prea dens ca să poată fi oprite, şi Zack se lăsă pe spătarul scaunului, mulţumit şi alinat de energia creativă sănătoasă care fusese eliberată.

La Donna Stewart se ridică în picioare, cu pumnii ei mici sprijiniţi uşor pe şolduri.

— S-a gândit cineva la ceva care sfredeleşte?

---

9 Numele folosit pentru armatele de furnici ucigaşe (n. tr.).

— Cred că tocmai ascultăm o asemenea creatură – au!

Ea îşi plesni logodnicul, pe Elliot, şi, după zgomotul scurt al palmei afectuoase, în încăpere se lăsă pentru o clipă tăcerea.

— Mă refer la ceva ca o cârtiţă, sau cum ar fi furnicile, sau termitele. Întreaga zonă ar putea fi ciuruită de tunele, fără ca noi s-o aflăm vreodată. Creatura ar putea opera ca păianjenii veninoşi din Australia. Zack, inginerii ar trebui să proiecteze un detector seismic...

Andy înşfăcă un blocnotes şi se apucă să ia notiţe. Zack Moscowitz profită de ocazie ca să preia din nou controlul.

— O sugestie demnă de a fi luată în considerare, La Donna. Toate ideile trebuie reţinute... Aruncă o privire spre inginer. Poate cu excepţia celei cu şoarecii *Marabunta,* Andy.

Apăsă pe un comutator şi leşul grotesc dispăru de pe perete. Scoase un chicotit sumbru.

— Ştiu că unii dintre voi nici măcar nu cred în această creatură. Există... O posibilitate pe care mi-a sugerat-o Rachel. În calitate de psiholog al taberei, e de părere că e momentul s-o discutăm deschis.

Sorbi din nou din termos, apoi se aplecă în faţă, fiind acum extrem de serios.

— Ştim cu toţii ce este *Instabilitatea Hibernării.* Nu e o glumă, pentru nici unul dintre noi. Eu am constatat că nu mai pot analiza lucrurile aşa cum o făceam cumva. Că am nevoie de calculator pentru operaţii pe care le făceam în gând. Şi mă întreb dacă e numai din cauza vârstei. Sau e vorba de acele minuscule cristale de gheaţă care n-ar fi trebuit să se formeze? Am avut cu toţii pierderi majore ale amintirilor, diminuări ale abilităţilor motorii, schimbări de dispoziţie şi dereglări de personalitate bazate pe detaşarea emoţională – şi am reuşit să le ţinem pe toate sub control jonglând cu îndatoririle noastre şi cu planificarea activităţilor. În câteva cazuri a fost nevoie de o stabilizare prin administrarea substanţelor chimice.

Murmurele din încăpere încetaseră. Stăteau cu toţii în faţa lui, dând din cap ca să-şi exprime cu anticipaţie acordul.

— Poate că aici totul a fost prea paşnic. Recoltele sunt îmbelşugate, nu am avut nici un deces – la naiba, nici o rană serioasă...

Cadmann privi în întunericul din jur. *O mică minciună nevinovată, Zack. Ernst a călcat exact lângă o stâncă şi şi-a fracturat glezna chiar în prima lui săptămână la sol...*

— Poate că printre noi sunt unii care simt că a fost *prea* simplu şi, poate spre binele nostru, vor să... Îşi flutură degetele, parcă străduindu-se să-şi găsească cuvintele potrivite.... vor să nu lăsăm garda jos, să avem spatele ţeapăn, aşa că au creat un bau-bau. O glumă poate inofensivă, cu excepţia pierderii unui câine, a găinilor şi acum a viţeilor, care sugerează o tendinţă perturbatoare. Nu sugerez că asta e ceea ce *s-a întâmplat.* Dar excluderea acestei posibilităţi din discuţie ar fi o neglijenţă. Aşa că, dacă are cineva ceva de spus despre asta, vă rog...

Îşi plimbă ochii pe deasupra audienţei, care păstra o tăcere absolută. Îşi încleştă mâinile de marginile mesei şi încheieturile degetelor i se albiră. Îşi umezi nervos buzele. Bebeluşul Aliciei începu să plângă şi ea îi oferi senină un sfârc.

Zack îşi drese stânjenit glasul.

— N-are nimeni nimic de spus? Carlos?

Dulgherul/istoricul coloniei clătină din cap. Îşi privi unghiile, inspectându-le pe întuneric.

— Eu nu, *amigo.* Eu ăă... eu am auzit că urmele de lângă coteţul găinilor ar fi putut fi o farsă. L-am auzit cu toţii pe Cadmann spunând asta şi presupun că e posibil.

Cadmann se ridică după un alt moment îndelungat de tăcere. Mâinile sale mari erau răşchirate pe masa din faţa lui şi avea o expresie îndârjită, fără nici o urmă de regret, de mărturisire sau de scuză.

— Eu unul ştiu ce cred. Cred că ne pierdem timpul aici, vorbind despre *Instabilitatea Hibernării.* Astea-s minciuni. Ştiu destul de bine cu ce ne confruntăm aici: cu ceva mai iute, mai puternic şi mai inteligent decât un lup. Destul de inteligent ca să folosească râurile şi pâraiele pentru a deruta, poate, alţi prădători. În orice caz, aşa scapă de căldură şi de aceea nu-l depistează scanerele noastre.

Se auzi un murmur de aprobare, iar el continuă:

— Creatura asta ne verifică teritoriul luând de fiecare dată câte o îmbucătură. Nu încerc să alarmez pe nimeni, dar e cât se poate de evident că actualele noastre planuri defensive sunt insuficiente.

Terry se ridică în picioare, cu fruntea brăzdată de nemulţumire.

— Folosim procedurile standard, Weyland. De fapt, patrulele noastre sunt chiar mai numeroase decât o impune cu adevărat situaţia. Luăm oameni de la alte proiecte.

— Ai dreptate, Terry. Aşa că hai să nu-i luăm pe o perioadă nedefinită. Eu zic că o apărare agresivă poate rezolva problema asta într-o săptămână.

— Apărare agresivă? întrebă Terry, arcuindu-şi sprâncenele şi strângând cu putere din buze pentru a sublinia cuvintele cu sarcasm.

— Nu aşteptăm până când o să descopere creatura asta o breşă în sistemul nostru de apărare. Punem capcane. O hăituim. Asta e lumea *noastră.* Noi suntem stăpânii acestei insule, fir-ar să fie, iar eu unul n-am de gând să mă ascund ghemuit în spatele unui gard.

— Şi putem ghici cine-o să joace rolul Marelui Vânător Alb[10].

Terry se răsuci ca să se uite la Zack, dar continua să i se adreseze lui Cadmann. Avea vocea calmă, echilibrată, ca şi cum i-ar fi vorbit unui copil.

— Nu e necesar să acţionăm înainte de vreme. Trebuie să evaluăm situaţia cu atenţie. Să vedem care e răspunsul la procedurile standard. Pe urmă, dacă va fi necesar, vom efectua o baleiere coordonată. Nu e nevoie să transformăm asta într-un safari. Mai ales că, aşa cum a sugerat Rachel, e posibil să *nu* existe nici o ameninţare exterioară la adresa acestei colonii.

Se întoarse din nou spre Cadmann.

— Înainte de a te apuca să-ţi susţii punctul de vedere, nu, nu te acuz, aşa cum nu-i acuz nici pe prietenii tăi. Aruncă o privire spre Ernst. Dar nu m-ar surprinde dacă ţi-ai dori s-o fac. Există oamenii care au nevoie de luptă ca să simtă că trăiesc. Care altminteri se simt bătrâni şi inutili.

Se aşeză, lăsându-l pe Cadmann să rămână singura persoană ridicată în picioare din încăpere. Se stârni un val de şoapte dezgustate şi vocea abia audibilă a lui Carlos murmură:

— Ce prostie!

Cadmann închise ochii şi îi impuse stomacului său strâns ghem să-şi relaxeze muşchii.

— Ascultaţi ce îndrugăm aici. Singurul lucru asupra căruia suntem în stare să cădem de acord este că se-ntâmplă *ceva.* Eu susţin că, până la proba contrarie, e bine să facem cea mai simplă presupunere – că există o formă necunoscută de viaţă,

10 Expresie folosită la sfârşitul secolului al XIX-lea pentru a-i desemna pe exploratorii unor zone pe atunci necunoscute (n. tr.).

iar noi i-am invadat teritoriul. Dacă îmi oferiţi conducerea unui mic grup de vânători, pot să...

Zack clătină din cap.

— Toate s-au întâmplat prea repede, Cadmann. Până când nu evaluăm informaţiile, pur şi simplu nu putem aprecia meritele relative ale opţiunilor noastre în privinţa metodelor de apărare.

— Vorbeşti ca un contabil, zise Carolyn McAndrews cu voce stridentă.

Cadmann o privi cu asprime.

— Asta e între mine şi Zack, cucoană. Ţine-ţi gura.

Zack expiră prelung.

— Asemenea atitudini nu sunt de dorit. Calmaţi-vă, amândoi. Sunt de părere că, pentru moment, ar trebui să rămânem pe poziţie, pe terenul nostru. La urma urmelor – Zack zâmbi – tabăra asta e un teritoriu care *ne aparţine.* Să facem creatura să vină *la noi,* da?

— Fir-ar să fie! ţipă Cadmann, nemulţumit că se ajunsese până aici. Cer să se înfiinţeze o miliţie şi am de gând s-o pun la punct. Sunt mai potrivit decât oricine altcineva pentru a ocupa această poziţie...

— Cadmann, cred că ar trebui să aşteptăm...

— Să aşteptăm? Foarte bine. Daţi-i drumul, aşteptaţi. Nici unul dintre voi nu înţelege...

Cadmann îşi muşcă buzele, oprindu-şi torentul de cuvinte. Se răsuci pe călcâie şi părăsi furios sala.

În spatele lui, Ernst se ridică. Tăcut, impasibil, ca un golem sculptat în gheaţă. Le studie feţele de parcă undeva, pe circumvoluţiunile creierului lui dereglat, toate opţiunile ar fi fost memorate, trecute prin prisma raţiunii, cântărite. Pe urmă spuse:

— N-ar trebui să-l trataţi aşa pe Cadmann. El ştie. E inteligent. Ar trebui să-l ascultaţi.

Şi plecă după Cadmann.

— Cred c-ar trebui să-l supravegheze cineva. Să-i supravegheze pe amândoi, spuse încet Terry, după ce uşile s-au închis în urma celor doi.

Mary Ann se ridică, înlăturându-şi şuviţele rebele de pe faţă. Avea o expresie plină de furie, dar vocea era a unei fetiţe vulnerabile.

— Nu vrea decât să *ajute.*

La ultimul cuvânt, glasul i se frânse şi îşi feri ochii, apoi ieşi în fugă din încăpere.

Cadmann nu-i răspunse când bătu la uşă.

Ea nu mai era o străină. De fapt, îşi lăsase câteva lucruri personale pe măsuţa lui de toaletă şi câteva haine în dulapul lui. Însă continua să-i ceară permisiunea înainte de a intra.

— Cadmann? Îşi înconjură trunchiul cu braţele. E frig aici, afară. Pot intra?

Cuvintele lui erau încărcate de dezgust.

— Ce vrei, Mary Ann?

Era probabil singura invitaţie pe care avea s-o primească.

Deschise uşa.

Unica lumină din interior era haloul palid din jurul unul glob pământesc holografic cu diametrul de o jumătate de metru, o sferă cu oceane de un albastru strălucitor şi cu nori în derivă care se rotea deasupra patului lui Cadmann. El era întins pe o parte, cu degetele jucându-se cu tastele unei telecomenzi pentru a aduce asupra continentelor razele argintii ale zorilor sau mantia întunericului. Se holba nervos la glob. O scurtă apăsare a degetului mare şi coasta vestică a Europei se umplu de lumină. Încă una, şi globul se înceţoşă, holograma limpezindu-se apoi pentru a înfăţişa imaginea din satelit a Marii Britanii. Insula crescu, umplând întregul câmp video. O porţiune de teren ca o pepită din partea de jos clipi, luminându-se în verde, şi globul se înceţoşă iarăşi, iar munţii din Wales plutiră în aer. Lăsând impresia că o făcea pentru a o mia oară, Cadmann conduse obiectivul către un colţ din sud-est, către imaginea unei văi luxuriante, cu copaci verzi-aurii, a unor dealuri unduitoare şi a macatului vast al unei ferme întins în depărtare.

El râse absent:

— Un remediu suveran pentru dorul de casă, aşa se spune.

Ea se aşeză alături prinzându-l de mână. El se lăsă pe spate, trântindu-şi picioarele peste pături, fără a-şi da osteneala să-şi scoată pantofii. Avea cămaşa descheiată pe jumătate, până la muşchii puternici ai pieptului; smocurile de păr argintiu reflectau lumina difuză. Mary Ann simţi imboldul de a-şi îngropa faţa în ele.

Ceva se mişcă în colţul camerei şi ea îl zări pe Ernst, cu trunchiul său masiv cocoţat pe un taburet distonant de minuscul. O privi fără nici o expresie şi ei i se păru că semăna

cu un motor în ralanti, aşteptând ca mâna lui Cadmann să cupleze maneta de viteze. În minte îi veni o metaforă mai puţin măgulitoare, legată de câinii domesticiţi. O alungă şi îi zâmbi, descurajată de lipsa lui de reacţie.

— Bunicul meu era din valea râului Wye, spuse încet Cadmann. Acum nu mai arată aşa.

Avea vocea resemnată şi apăsă din nou pe unul dintre butoanele telecomenzii. Globul pământesc reîncepu să se rotească încet deasupra patului, alternând ziua cu noaptea într-un ritm uniform.

— Ei, zise el în cele din urmă, nimeni nu poate susţine că n-am încercat să rezolv lucrurile după metoda lor.

Mary Ann dădu să-l atingă iarăşi şi se simţi recunoscătoare când el îi luă mâna. Avea degetele reci, ţepene, şi ea avu impresia clară că gestul era mai degrabă o alinare destinată ei şi nu lui.

— Ce vrei să spui cu asta?

Un zâmbet subţire fulgeră pe buzele lui Cadmann, stingându-se imediat.

— Doar... doar ceea ce am spus. Asta-i tot. Serios.

— Cadmann, am scanat insula de la un capăt la celălalt.

Pe faţa lui se aşternu o dâră de întuneric când globul se roti şi noaptea căzu asupra celor două Americi.

— Cadmann?

Nici un răspuns.

Mary Ann se ridică de pe pat şovăind şi traversă încăperea, către Ernst. El o privi fără nici o urmă de curiozitate. Doar unghiul sub care îşi ţinea capul se schimbă când ea îngenunche alături şi îi luă una dintre mâinile mari, bătătorite, într-ale ei.

— Ernst, îi şopti. Te rog, vrei să ne laşi puţin singuri?

— Oh... El zâmbi larg, copilăreşte. Vrei să te hârjoneşti cu Cadmann? Asta-i amuzant. Ochii lui de un albastru rece se înnegurară o clipă, ca şi cum şi-ar fi căutat amintirile pierdute. Te-ai hârjonit o dată cu Ernst. Îmi aduc aminte! Pe navă. Poate, cândva...

Clipi, de parcă i s-ar fi întâmplat pe neaşteptate ceva trist, o sclipire de înţelegere intensă şi profund deprimantă, şi întinderea colţuroasă a feţei sale îşi pierdu toată vlaga.

— Nu. Uneori uit. Noapte bună, Cadmann. Reînvie un zâmbet pentru Mary Ann. Noapte bună, Mayree.

Ea îl conduse până la uşă şi o încuie în urma lui. Se răsuci în tăcere, privind silueta neclintită a lui Cadmann de pe patul cu apă. Se aşeză alături şi îi scoase pantofii.

Deasupra unei Asii în miniatură se crăpa de ziuă: munţii Himalaia scânteiară, arzând în lumina albă. Marea Chinei era o dezlănţuire de diamante de un albastru cald.

Călărea pe şoldurile lui Cadmann. Văzu expresia de surpriză şi încântare aşternută brusc pe chipul lui şi îl auzi zicând:

— Mama Terra.

Nu-şi dădu seama ce voia să spună şi nici nu-i păsă. Abia după aceea îşi imagină cum arătase ea însăşi, cu faţa şi cu umerii strălucind în mijlocul globului pământesc.

Ca toate celelalte daţi şi toate celelalte moduri în care făcuse dragoste cu Cadmann, momentele acelea erau pe deplin preţioase pentru ea. Dacă exista o barieră între ei, nu era dispreţul arătat de Marty, care râdea împreună cu prietenii în timp ce îi bătea la uşă. Sau de Joe Sikes. Bunul şi accesibilul Joe, care îi cunoştea atât de bine toate slăbiciunile. Care îi ciocănea în geam când soţia lui gravidă dormea.

Acum era altfel, deoarece ştia că avea să vină o clipă când el avea să zâmbească în timp ce-l săruta, pentru a râde apoi împreună. Bariera avea să se spulbere pentru o vreme, preţ de o clipă fragilă, cristalină, şi Cadmann avea să fie într-adevăr alături de ea, plin de atenţie şi lăsând-o să simtă ce îşi dorea. Şi apoi urma momentul când ea îşi întorcea capul, ascunzându-şi obrajii umezi.

Mai târziu, destul de târziu pentru ca toate lacrimile să usuce şi orice fior să dispară, el o îmbrăţişă cu delicateţe, parcă temându-se că s-ar fi putut sparge. Fixând-o cu priviri pierdute, îşi plimbă degetele groase şi aspre de-a lungul curbelor şi umbrelor trupului ei, atingând, dezmierzând. În cele din urmă oftă, îşi lăsă încet capul între sânii ei şi căzu într-un somn adânc, liniştit.

6.
GARDUL DE SÂRMĂ

„Lanţ a fost, ciocan, ilău,
De-a croit creierul tău?
Cine-a strâns, cine-ndrăzneşte,
Spaima ucigaşă-n cleşte?”

WILLIAM BLAKE, *Tigrul*[11]

Nu avea nici cea mai mică importanţă că stelele ce clipeau deasupra capului lui Carlos, în ceaţa perpetuă a Avalonului, nu erau cele de pe cerul Pământului. Nu conta că vântul purta parfumul înţepător al florilor extraterestre sau că sub picioarele sale se amestecau ierburile Avalonului şi ale Terrei. Dincolo de faţa surâzătoare a unui şarlatan, de degetele iuţi şi agile ale unui dulgher şi de mintea unui istoric strălucit, se ascundea sufletul unui ţăran. Fie că îi plăcea sau nu, Carlos se simţea absurd de împăcat.

Îşi plimbă degetele înmănuşate pe deasupra sârmei electrificate, fără să o atingă. Era conectată la o sursă de curent şi la un senzor de presiune. Orice încercare de a trece peste, pe sub sau prin gard declanşa un şoc electric; cu cât apăsai mai tare, cu atât creştea tensiunea, fiind, în final, suficientă pentru a prăji orice creatură mai mică decât un rinocer. Huckleberry, ciobănescul german gri-maroniu în vârstă de un an de la capătul lesei din mâna lui Carlos, învăţase să respecte în tăcere sârma. Putea să stea la şaizeci de centimetri de ea fără nici o tresărire, dar nu se aventura mai aproape.

Gardul se extindea pe trei dintre laturile taberei, începând din partea de nord a locuinţelor, mergând către vest, alături de drumul principal, şi curbându-se apoi spre sud, pe lângă spitalul veterinar, pe lângă atelierul mecanic şi pe lângă platforma de asolizare. Acolo întâlnea din nou stâncile, oprindu-se timid în câmp.

11 Traducere de Cicerone Theodorescu, din Antologie de poezie engleză de la începuturi până azi, voi. II, ed. Minerva, Bucureşti, 1981 (n. tr.).

De-a lungul drumului principal erau mai multe ţarcuri pentru viţei, îngrădite separat, fiecare cu propriul său gard „gradual” electrificat.

Huckleberry le adulmecă pe toate în timp ce se întorceau spre vest, îndreptându-se către faleza stâncoasă din spatele taberei, un perete abrupt, de cincizeci de metri, care cobora către undele leneşe ale râului Miskatonic.

— Hei! Îşi ridică brusc un braţ în dreptul feţei când fu orbit temporar de fasciculul rotitor al unui proiector de supraveghere. *Cual es su problema, eh?*

Tresăltând ca şi cum s-ar fi scuzat, fasciculul continuă să alunece, urmându-şi traiectoria. În sala comună de mese, pe acoperişul atelierului mecanic şi într-un colţ al ţarcurilor pentru animale fuseseră montate felinare şi camere video. Era greu să mai găseşti, în toată tabăra, un centimetru pe care să nu pâlpâie orbitor ovalele lor, scăldându-l în strălucirea unei zile de o clipă. Discurile de lumină treceau în zbor pe deasupra drumului, descriind cercuri, coborând brusc, întreţesându-se.

Carlos le privi şi îşi strânse haina mai tare în jurul trupului. Simţise brusc atingerea frigului, iar hanoracul care reflecta căldura nu-i era de nici un folos. Răceala izvora din trupul lui.

Câteva siluete întunecară ferestrele barăcii din tablă ondulată galbenă de lângă platforma de asolizare. Le privi cu invidie. În coliba postului de comunicaţii găseai, probabil, cafea, companie şi minciunele calde, lucruri la care el nu putea spera în următoarele patruzeci de minute.

Huck schelălăi la apropierea unor paşi şi Carlos uită instantaneu de foame. Îşi îndreptă umerii şi începu să păşească mai energic. *Măcar s-arăt ca o adevărată santinelă!*

— Terry.

Zâmbi. Un zâmbet maliţios, îndulcit de întuneric. Terry părea obosit şi dezgustat. Faţa lui, niciodată prea plină, era trasă, părând şi mai suptă, şi arăta ca şi cum şi l-ar fi imaginat pe Cadmann regulându-o pe Sylvia în timp ce el patrula, făcându-şi rondul.

Terry pescui un pachet de ţigări din buzunarul vestei şi îi oferi una lui Carlos.

— Exact ce-mi doream, *amigo.*

Rămaseră locului o vreme, savurând tutunul de pe Pământ.

— Trebuie să ne bucurăm de ele.

Terry suflă în beznă un fuior lung de fum alb. Ceaţa şi noaptea se împleteau într-un zid, ascunzând tot ce se afla la o distanţă mai mare de un kilometru de tabără. Întregul lor univers era alcătuit din câteva clădiri, ţarcuri şi ogoare şi din lumina palidă, tăcută, a celor două luni de deasupra capetelor.

— O să treacă mult timp înainte de a se hotărî cineva să cultive tutun.

— S-ar putea să fi descoperit adevăratul motiv pentru care am venit aici, spuse Carlos, mulţumit, cu fumul prelingându-i-se din nări. Singurul mod în care mă puteam lăsa de blestemăţiile astea era să pun şaisprezece trilioane de kilometri între mine şi cel mai apropiat magazin non-stop.

— Da.

Zâmbetul lui Terry era nesigur.

— Ştii, *amigo,* arăţi cu vreo zece ani mai tânăr când îţi dai frâu liber.

Terry zâmbea acum larg, dar îşi acoperi gura cu palma în timp ce trăgea încă un fum.

— Crezi că ne pierdem timpul aici, afară?

O ridicare din umeri.

— Poate. În două nopţi ar trebui să ne lămurim. Soţia ta o să nască aici. N-ai prefera să ştii sigur cum stau lucrurile? Adică să fii *într-adevăr* sigur?

Terry respiră adânc.

— Într-o noapte ca asta e plăcut să ai o scuză ca să stai afară. Zâmbetul, acum la vedere, era contagios. Ai dreptate. Mulţumesc, Carlos. Îşi potrivi mai bine puşca pe umăr. Trebuie să ne punem în mişcare. Încă o ţigară?

Lumina proiectorului se întoarse, măturând câmpul. Când trecu peste ţarcuri, mânjii şi mânzele îşi întrerupseră agitaţia nervoasă şi încremeniră cu ochii umezi sclipind ca nişte flăcări împietrite. Huckleberry începu să mârâie, apoi se potoli.

— Mâine noapte o să ne putem folosi de infraroşii, spuse Carlos cu voce scăzută. Ceva a zgâlţâit gardul dinspre sud. Însă nu destul de tare ca să declanşeze curentul electric. Poate că a fost numai o părere, dar...

— E posibil să fi fost un curcan, zise Terry optimist.

— *Si...* numai că Bobbi mi-a povestit că ea a văzut al naibii de puţini curcani în ultima săptămână. Poate c-au dat peste ceva otrăvitor. Căzu o clipă pe gânduri. Sau poate pe Avalon e Ziua Recunoştinţei...

Urletul unui râs roşu prins între roţile dinţate ale unui ceas nu ar fi putut fi mai neaşteptat şi mai pătrunzător. Alarma gardului electrificat sfâşie liniştea nopţii şi le împunse urechile, împrăştiind ceaţa din jurul speculaţiilor lor într-o clipă. Era amalgamată cu un alt zgomot: un sunet animal, umed, plin de mânie.

Braţul lui Carlos zvâcni din umăr când Huckleberry se smuci în lesă şi o rupse la fugă spre nord, către arsenal.

— Isuse Hristoase! strigă Terry coborându-şi arma în poziţie de tragere şi alergând în urma lor.

Raza proiectorului mătură sârmele electrificate, care vibrau violent. Un cor dezordonat de urlete sfâşie văzduhul când ceilalţi câini se îndreptară spre gard.

Carlos gâfâia, cu plămânii arşi de efortul neaşteptat, repetând în surdină o litanie: *Dios mio,* fă să fie un curcan. *Por favor,* fă să fie un curcan... Se poticni şi scăpă lesa. Înainte să apuce s-o prindă, animalul gonea deja către gard.

Carlos se repezi după el.

Nu se zărea nimic şi nu se auzea nimic, cu excepţia ţipătului înfiorător. Huckleberry alerga cât îl ţineau picioarele, ca şi cum ar fi văzut ceva, ca şi cum ar fi adulmecat un miros pe care Carlos nu-l putea simţi. Alerga direct spre gard – şi Carlos avu certitudinea cumplită că n-o să se oprească la timp.

— Tăiaţi curentul!!! zbieră, dar era prea târziu; în întuneric şi în furia lui, câinele sări drept în cele trei rânduri de sârme ale gardului.

Blana i se zbârli ca ţepii unui cactus. Scheunatul lui uimit, chinuit fu retezat brusc de sfârâitul oribil şi de mirosul cărnii pârlite. Din relee se înălţară pârâind scântei albicioase când zona fu scurtcircuitată. Trupul lui Huckleberry se răsuci şi sări ca o broască pe grătar.

Carlos îşi întoarse faţa, iar cina i se înălţă, acră, din stomac. Înghiţi cu greutate, silind-o să coboare înapoi şi străduindu-se să-şi recapete răsuflarea. Nu mai era nici o grabă. Peste câteva clipe, vederea i se limpezi.

Încovrigat printre şirurile de sârmă, trupul câinelui atârna acum nemişcat. Jon van Don tăie curentul. Cu ajutorul unei lopeţi, Elliot Falkland eliberă leşul înnegrit, care fumega. Câinii supravieţuitori urlau şi adulmecau înspăimântaţi. Duhoarea morţii era atât de puternică încât îţi răscolea măruntaiele şi încă doi colonişti se întorseseră cu spatele, acoperindu-şi feţele.

Luminile se aprindeau pe întreg cuprinsul taberei şi totul nu era decât confuzie şi sunet de paşi.

Zack era acolo, derapând pe călcâie şi acoperindu-şi apoi nasul.

— Ce s-a-ntâmplat aici? Carlos?

— Alarmă. Huckleberry a-nnebunit. Cred că a prins un miros. Mi s-a smucit din mână, la naiba, l-am scăpat. A alergat direct în gard. Doamne, îmi pare rău, Zack.

— N-avem timp pentru asta. *Ai văzut ceva?*

Acum se auzea un alt zgomot, tusea unui motor care prindea viaţă, torcând apoi lin. Rotoare intrând în funcţiune. În spatele spitalului veterinar, un nor de praf se învârteji în aer când Ţânţarul se desprinse de platformă, cu luminile portocalii de aterizare strălucind puternic.

Unul dintre proiectoare se răsuci, fiind gata să-l urmărească.

Autogirul se clătină dezechilibrat. Sub pântecul lui atârna o greutate: un viţel, oscilând, înfăşurat într-un sapan, la capătul unei frânghii de patru metri lungime. Animalul se legăna nebuneşte. Picioarele şi capul i se bălăbăniră, vulnerabile, când Ţânţarul îşi corectă traiectoria şi se îndepărtă către nord, zumzăind:

— Rahat cu mac, murmură Zack.

— ...ca să faci economie de covrigi, bombăni Carlos, umbrindu-şi ochii în timp ce urmărea Ţânţarul. Mă întreb cine-o fi?

Terry era chiar în spatele lor, strângând puşca-n mâini.

— Am două răspunsuri la ghicitoarea asta. Weyland şi maimuţa lui dresată, ăştia sunt.

— Ce se petrece-aici?! urlă Zack, alegând spre postul de comunicaţii din baracă. Îmi spune cineva ce se petrece?

— Sunt sigur c-o poate face cineva, zise Terry dezgustat.

Carlos avu impresia clară că Terry nu-şi dorea nimic mai mult decât să ia în bătaia puştii aparatul de zbor care dispărea prin peretele de ceaţă.

— Sunt al naibii de sigur că cineva ştie *exact* ce se petrece.

Creatura era curioasă şi flămândă, dar mai ales curioasă. Mâncarea era adesea suficientă, dar, de când veniseră invadatorii, nu reuşea niciodată să afle suficient de multe lucruri. Cuiburile lor mobile cu carapace dură, animalele bizare cu care îşi împărţeau teritoriul...

Scurta sa viaţă îi oferise prea puţine stimulente pentru simţuri. Stranietatea o fascina. În trecutul neguros al speciei sale existaseră provocări, letale ori de câte ori nu fuseseră înţelese. Ameninţările dispăruseră de mult, dar curiozitatea rămăsese.

Invadatorii păreau să fi capturat fărâme din soare şi din cele două luni şi le puteau face să strălucească acolo unde îşi doreau.

Nu putea înţelege cum de se putea una ca asta, nu putea nici măcar să formuleze întrebările potrivite, aşa că uimirea pieri înainte de a se fi născut cu adevărat. Nu mai rămăsese decât o umbră, preschimbată într-o prudenţă sănătoasă şi o dorinţă imperioasă de a afla mai multe.

Prudenţa nu impunea, de fapt, nici o interdicţie. Creatura le sesiza slăbiciunile: erau lenţi, umblau în turme, aidoma celorlalte animale. Erau, pur şi simplu, un aliment interesant.

Cu toate astea, exista ceva...

Se târî de-a lungul marginilor taberei, ocolind dealul dinspre sud-vest, o colină care scânteia de pătrate strălucitoare. Gustă dintr-unul, de probă. Era dur, fără nici un gust şi umed de rouă.

Creatura se îndreptă spre vest, ocolind ogoarele, trecând pe lângă lanurile de grâu şi porumb unduind în vânt, pe lângă o parcelă mai mică, plantată cu soia, pe la marginea ţarcului viţeilor.

Mai trecuse o dată pe acolo, în vremea ploii, şi eforturile îi fuseseră răsplătite.

Era pe punctul de a gusta gardul, când unul dintre cercurile de lumină alunecă în calea ei. Se repezi în lături, aproape direct într-un al doilea oval orbitor, şi se retrase în fugă cu câţiva paşi, rămânând în întuneric, jucându-se de-a v-aţi ascunselea cu lumina, în timp ce viteza mişcărilor prindea să-i înspumeze sângele din vene. Exista întotdeauna un culoar de întuneric prin care să se strecoare, iar jocul era irezistibil. Înaintă în zigzag de-a lungul drumului către tabăra principală, menţinându-se în întuneric, întotdeauna în întuneric, până ce ajunse vizavi de gardul care delimita ţarcul cailor.

Rămase cu ochii la ei, acum dând mai puţină atenţie luminilor, pentru că învăţase deja algoritmul deplasării lor şi îşi schimba automat poziţia, atât cât era suficient ca să le evite. Acum venise rândul unui alt joc, mai interesant.

Înconjură locul pe furiş, urmărind din priviri caii. Se mişcau repede. Aveau pielea lucioasă, cu păr bogat. Iar felul în care li se legăna coada, a spaimă, era aproape insuportabil de apetisant. Creatura scheună, foamea sa atingând proporţiile unei dorinţe fierbinţi, şi adulmecă gardul. Acolo era ceva rău, asta o putea spune. Mirosind, simţise în nări o uşoară arsură. Ceva rău, dar, cu fiecare minut ce trecea, pericolul îşi pierdea din importanţă. Îşi dorea unul dintre cai, dorea să ucidă unul, să alerge mai repede decât el, să sară asupra lui şi să-i frângă gâtul, să-i sfâşie carnea de pe coaste şi să-l guste, să-l privească în ochi în clipa morţii...

Atinse gardul cu dinţii. Toţi muşchii trupului îi înţepeniră, pradă unei contracţii neînduplecate, în timp ce electricitatea alerga prin sârmă. Aceasta plesni sub puterea muşcăturii. Creatura zvâcni, eliberându-se şi urlându-şi groaza în noapte.

Soarele captiv tălăzui pe urmele sale. Ea o rupse la fugă, înspăimântată de lujerii care îi întorseseră muşcătura, de lumină, de lucrurile pe care nu le înţelegea, pe care nu le putea înţelege. Şi *ceva* din interiorul trupului ei pâlpâi, prinzând viaţă.

Substanţa chimică complexă din sacul situat în spatele plămânilor săi deosebit de aplatizaţi fu pompată în organism. Vasele de sânge se dilatară. *Viteza* i se scurse în tot trupul. Mişcările sale, deja iuţi, se accelerară ca şi cum cineva ar fi acţionat un compresor de supraalimentare. Picioarele butucănoase se agitau cu atâta repeziciune încă imaginea lor nu mai era decât o dâră, în timp ce inima îşi triplase bătăile.

Fasciculele proiectoarelor care pivotau frenetic în urma ei nu avuseseră niciodată vreo şansă.

Se supraîncălzise, ardea în timp ce alerga şi, când plonjă în apele Miskatonicului, pielea aproape că începuse să-i sfârâie. Zăcu acolo, marinându-se în mâl, cu trompa întinzându-i-se după aer, spre suprafaţă. Bătăile inimii îi încetiniră, uniformizându-se, liniştindu-se. Focul chimic din trup se domoli încet, pierind în cenuşă.

Frica şi durerea se stinseră încet, lăsând în urmă un nucleu de mânie. Mânia trezită de invadatorii care nu aveau buna-cuviinţă de a fi pradă concurent direct. Invadatorii îi erau *rivali* şi trişau! Erau ceva pe care nu reuşea nicidecum să-l înţeleagă, ceva care o putea răni, provocându-i o durere pe care nu o mai cunoscuse, inspirându-i o spaimă cu totul nouă.

Unul dintre lucrurile lor zburătoare zumzăi, ajungându-i deasupra capului, cu luminile despicând şi dizolvând vălătucii de pâclă cenuşie. Din apa noroioasă, creatura o privi chiorâş, cu ură şi cu spaimă.

Îşi croi drum în susul râului; auzea, în urmă, clipocitul trupului gros, reptilian. Avea sânge în gură şi crima în gând. Crima, nu omorul. Omora ca să mănânce sau ca să se distreze. Acum simţea nevoia de a-i face să sufere de dragul suferinţei. Nu ca să le reducă numărul, ci ca să-i facă *să se teamă,* aşa cum se temuse ea însăşi. Ca să-i răsplătească pentru darul durerii.

Şi totuşi, cum? Cum să pătrundă înăuntru? Se uitase peste tot, şi pretutindeni erau lujerii de foc, tari şi fără nici un gust, care îţi întorceau muşcătura. Oriunde, cu excepţia...

Deasupra râului, sus, de-a lungul muchiei stâncoase, deasupra pantei abrupte, de şaptezeci şi cinci de grade, pe care coloniştii o consideraseră o barieră naturală, acolo nu era nici un gard. Un gând la care ochii i se îngustară.

Atunci, asta era. Avea să se târască în susul stâncii, aducându-le teama şi moartea. Avea să-i înveţe...

Picioarele butucănoase ieşiră din nămolul râului şi începu să se caţere. Pe primii câţiva metri merse uşor dar, cu cât înainta, cu atât mai abrupt devenea peretele, până când labele îşi pierdură sprijinul şi alunecă înapoi, în apă.

Rămase acolo, scârbită, apoi alergă cu paşi mărunţi câţiva metri spre dreapta şi încercă încă o dată.

Tiptil. Cu ochii îngustaţi, căutând reazeme cu grijă, mai întâi pentru un picior, apoi pentru altul. Aici terenul îi era ceva mai favorabil: roci sedimentare, erodate în straturi, oferindu-i puncte de susţinere. Inima creaturii începu să bată mai repede când se gândi la prăpădul pe care avea să-l aducă răzbunarea sa. De data asta se urcă mai mult şi, când căzu, alunecă pe o porţiune netedă, de doi metri şi jumătate, înainte ca ghearele sale să-şi găsească un sprijin, Atinse apa sub o răpăială de pietre.

Acum clocotea de mânie. Cu muşchii în flăcări, cu vederea împăienjenită de o ceaţă roşiatică. Trupul începu din nou să-i fiarbă. Respiraţia îi pârjolea gâtlejul. Toate gândurile, toate raţionamentele îi dispărură într-o răbufnire de viteză chimică.

Ţâşni din apă, cu inima bubuindu-i în piept, cu labele vâslind nebuneşte. În faţă avea tufişuri, apoi piatră goală, sfărâmiţată, apoi o stâncă netedă. Îşi luase un avânt atât de puternic încât,

ori de câte ori nu avea unde să-şi pună piciorul, era purtată *peste* suprafaţa pietrei, pe care aproape nici nu o atingea, inerţia trecând-o peste zone unde nu exista nici un reazem.

Viteza o aduse sus, trecând-o peste muchie. Îşi scoase ghearele în căutarea unui sprijin care nu era acolo. Într-un moment de panică deplină, realiză că rămăsese în aer, dincolo de buza defileului, răşchirată, descriind un arc imens către sorii captivi.

Nici un soare nu-i tăie calea. Acoperişul înclinat al unei barăci se ridică, ieşindu-i în întâmpinare: trupul său masiv, solzos, căzu cu zgomot, se hurducă pe şirurile de ţigle şi se prăvăli la pământ, cu o bufnitură surdă.

Rămase o clipă întinsă acolo, uluită şi confuză. Îşi reveni apoi şi alergă spre cel mai apropiat loc întunecos, unde se ghemui, respirând şuierător.

Panica şi surpriza dispărură după câteva minute. Era în interior şi putea face ceea ce îşi dorea.

Din ungherul său întunecos, îi privi pe invadatori foindu-se de colo-colo, cu nişte beţe strălucitoare în labele din faţă, alergând în toate părţile, cu mişcări lente, într-o dezordine caraghioasă. Era de-a dreptul amuzant şi, în umbră, buzele creaturii se arcuiră într-un zâmbet de delfin.

Cercul strălucitor de lumină iscoditoare trecu de mai multe ori pe lângă ea. La un moment dat, lumina reflectată de un turn de metal căzu direct asupra ei. Dar acolo nu era nimeni, nu avea cine s-o vadă.

— *Ai mei,* gânguri fericită. *Toţi sunt ai mei...*

Ascultă cu atenţie, nu auzi nimic apropiindu-se în beznă şi se furişă afară, uitându-se cu atenţie în stânga şi-n dreapta.

Trecu pe lângă cea mai apropiată baracă. Uşa se deschise şi ea fugi cât o ţineau picioarele în alt cotlon întunecos, de unde urmări cu privirea doi invadatori care se mişcau cu stângăcie şi a căror grabă iraţională o duse cu gândul la înotători.

După ce plecară, se furişă din nou afară din adăpost, alergând de la o pată de întuneric la alta.

Ascensiunea o înfierbântase şi îi stârnise foamea. Apele Miskatonicului ar fi putut s-o răcorească, dar, înainte de a plonja, avea unele lucruri de rezolvat.

Se opri în umbră. De partea cealaltă a drumului era o pată de lumină şi putu să privească în interiorul unei clădiri. Nu zări nimic interesant, până când se deschise o uşă şi înăuntru

pătrunse un invadator, ţinând în labele din faţă ceva mic şi rozaliu.

Cu o blândeţe evidentă, invadatorul cu creştet galben îşi aşeză povara minusculă într-un cuib din nuiele ţepene şi se aplecă, lingând cu foarte mare delicateţe faţa făpturii minuscule. Mâna i se plimbă pe perete şi soarele fals dispăru. Invadatorul părăsi încăperea.

Creatura aşteptă încă un minut, apoi se furişă în spaţiul deschis, cu gândul să se strecoare înăuntru pentru a lua obiectul delicat, care se tot foia.

Spre surprinderea ei, spaţiul acela transparent era blocat. Încercă încă o dată, cu mare grijă, şi...

Nu reuşi să treacă nici de data asta, dar acum era destul de aproape ca să-şi dea seama că în cale îi stătea ceva asemănător cu apa rece şi tare ce aluneca uneori de pe munte în lacul ei. Bariera transparentă cedă puţin sub greutatea sa şi creatura auzi sunetele care o străbăteau.

— ...din nou, Alicia? Ei, cel puţin April a adormit.

Neînţelegând, îşi scutură capul şi încercă din nou bariera. Acum se auzeau mai multe zgomote, obiecte căzând, scârţâind, şi văzu că fiinţa minusculă din cuib se sucea încoace şi încolo, lovindu-şi învelitoarea cu picioruşele din spate.

Creatura împinse din nou cu botul în barieră, trăgându-se pe urmă înapoi şi azvârlindu-se în ea cu toată puterea. Obstacolul se sparse şi aşchiile ascuţite i se înfipseră în nas şi deasupra unui ochi.

Se târâse prin fereastră şi apucase să facă un pas către micul cuib când invadatorul mai mare trânti uşa de perete şi scoase un ţipăt pătrunzător.

Ochii li se întâlniră şi creatura îşi spuse că nu văzuse niciodată ceva mai apetisant. Admise, cu părere de rău, că nu avea timp pentru cel mare. O înălţare a feselor îi săltă şi îi roti imensa coadă ţepoasă, pocnindu-l pe invadator peste mijloc. Acesta se încovrigă; şi nu mai scoase nici un sunet.

Creatura îşi ridică din nou coada. Invadatorul zbură prin aer şi se izbi de perete. Îşi lipi labele din faţă de trunchi, încercând să oprească potopul de un roşu aprins. Apoi alunecă la pământ.

Nu mai avea timp. Trecuseră doar câteva clipe, dar creatura simţea pericolul. Dintr-o singură răsucire, trupul ei gros, puternic, ajunse înapoi, alături de cuibul din ramuri drepte,

unde micul invadator încă mai urla de spaimă. Întinse o labă şi îl ridică.

Era atât de mic, de neajutorat. Semăna atât de mult cu un înotător.

Invadatorii omorau înotători.

7.
ADĂPOSTUL DE VÂNĂTOARE

„Luna s-a suit pe munte,
prelingând pe stânci lumină.
Când din cozile pleoştite apă pică, scursori pică,
Simţi în noapte şi în spate grea suflare, dând să vină.
O, Mic Vânător, aceasta este Frică, numai Frică."

RUDYARD KIPLING, *The Song of the Little Hunter*
(Cântecul Micului Vânător)

Forma zigzagată a Marelui Munte Noroios se înălţa precum o piatră de hotar primordială, o masă colosală de stânci neştirbite de curgerea timpului, îngrămădite una peste alta, parcă respectând canoanele unui ritual neolitic, impunătoare, cu muchii vii, pierdută în norii ce învăluiau platoul.

Pe munte nu exista aproape nici un fel de vegetaţie, nimic altceva decât muşchi şi tufe pitice, care se veştejeau la mai puţin de o sută de metri de poalele sale. Pterodonii sălăşluiau undeva acolo, sus, dar, în noaptea aceea, se făcuseră nevăzuţi în ceaţă sau se îngrămădiseră unii într-alţii prin cuiburi, înfăşurându-şi aripile aspre, cenuşii, în jurul ouălor pieloase ce le adăposteau puii.

Platoul în sine era lat de numai câteva sute de metri, plin de tufişuri fibroase şi delimitat, înspre nord, de un zid din rugi mărăcinoşi. În extremitatea sudică, un pâlc de copaci mai mari devenise o harababură grosolană; solul nu fusese niciodată fertil şi copacii – răsuciţi, ghimpoşi şi noduroşi – se uscaseră înainte de a ajunge la maturitate, prea slăbiţi ca să facă faţă primului atac virulent al paraziţilor naturali. Acum, omniprezentele tufe ghimpoase se hrăneau cu rămăşiţele lor încâlcite. Gheizerul de la baza muntelui era înconjurat de câteva plante viguroase, de consistenţa cauciucului, dar muşchiul şi lichenii erau prea puţini ca să întrerupă întinderea stâncoasă şi cea mai mare parte a platoului era stearpă.

Stearpă şi pustie – cu excepţia a doi bărbaţi şi a unui singur viţel înspăimântat.

Cadmann Weyland făcu un nod pescăresc în jurul curbei albe şi line a gâtului animalului, apoi smuci de funie, convingându-se

că era bine ancorată: fusese legată de un crampon solid, înfipt în stâncă. Viţelul îi linse mâna şi dădu să-şi plimbe pe faţa lui limba caldă, umedă şi trandafirie. Cadmann se retrase, cu un sentiment de vinovăţie. Viţelul îşi lăsă capul în jos şi mugi nefericit.

— Îmi pare rău că-ţi fac asta, Joshua.

Îl scărpină în spatele uneia dintre urechile pestriţe. În ochii animalului luci recunoştinţa patetică a unui copil retardat care a primit o bomboană. Cadmann se simţi mizerabil.

Îşi strânse mai bine haina în jurul trupului şi scrută cu atenţie ceaţa. Era chiar mai deasă decât cu două ore înainte, ascunzând lumina stelelor şi aşternându-se ca o pătură peste cele două luni gemene.

La treizeci de metri distanţă, pe latura estică a platoului, era adăpostul de vânătoare pe jumătate terminat pe care îl înălţase împreună cu Ernst. Neamţul uriaş muncise fără odihnă trei ore de-a rândul, înfigând ţăruşi în piatră cu lovituri de ciocan puternice şi precise, retezând, târând şi fixând porţiuni de snopi de mărăcini una alături de alta şi aranjând cu meticulozitate pereţii ghimpaţi în poziţie de camuflaj.

În timp ce îl ajuta pe Ernst să târască o ultimă porţiune de tufiş noduros, spinii pătrunseră ca nişte ace prin mănuşile lui Cadmann.

— Au!

Neamţul voinic se întoarse, cu un zâmbet pieziş.

— Mărăcini ascuţiţi, ei? Am adus o mulţime de leucoplast.

— Sylvia jură că toate chestiile astea sunt inofensive.

Mormăi, scoţându-şi mănuşa. Vârful mărăcinelui îi pătrunsese sub piele şi nu-l putea scoate fără o pensetă. În momentul acela nu avea timp.

Viţelul zbieră cu jale. Ernst scoase un cloncănit compătimitor.

— Săracul Joshua, e speriat. Noi tragem, tu tragi bine, direct la ţintă. Omori lupul. Luăm viţelul acasă.

— Ca să poată creşte, până ajunge cheeseburger. E o consolare.

— *Cad-man*[12]*!*

---

12 Joc de cuvinte intraductibil, cad însemnând „nemernic”, iar man, „om” (n. tr.).

— Oh, nimic! Pe Pământ aş fi priponit viţelul ăsta ca să momesc o pumă fără să stau pe gânduri. Însă aici, Doamne, nu ştiu. În comparaţie cu indiferent ce ne căsăpeşte turma, viţelul îmi e văr de-al doilea. Nu pare prea corect.

Cadmann examină adăpostul, peretele de mărăcini care îi înconjura din trei părţi. Ţânţarul era ascuns în scobitura stâncii din spatele lor, invizibil dacă priveai din spate sau din lateral. Adăpostul nu era perfect, dar avea să facă faţă.

Grilajul de sârmă al radiatorului lor trosni, scuipând flăcări, când se ghemui Cadmann în faţa lui. Noaptea era mai rece decât îşi dădea seama; valurile de căldură îl ajutau să-şi relaxeze spatele şi umerii încordaţi.

Deschise cu un pocnet cutia în care îşi ţinea carabina şi scoase la lumină cel mai preţuit dintre bunurile sale.

Era o puşcă rapidă Webley. Uriaşa sa putere de explozie împroşca în mare viteză gloanţe de calibrul 44, producând şocuri hidrostatice de o violenţă incredibilă. Arma fusese supusă unei verificări complete în tabără, dar Cadmann o examină iarăşi. Avea un crez simplu, care îi fusese de folos de-a lungul anilor: când vânatul e în plin atac, arătându-şi ameninţător colţii şi alergând cu viteza unui cal de curse, nu e timp să cureţi nisipul de sub apărătoarea trăgaciului.

Îşi reglă ochelarii de noapte şi îi activă, studiindu-l pe Ernst. Neamţul uriaş era o pată de lumină portocalie în mijlocul unui câmp albastru. Când se mişcă, aerul cald trasă în urma lui o dâră ocru.

Cadmann îşi reasamblă puşca şi o verifică pe a lui Ernst, în timp ce prietenul său fixa ultima tufă de mărăcini, făcând balamale din bucle de funie şi testând apoi mobilitatea. Apoi o legă satisfăcut la locul ei.

Se aşeză, cu picioarele îndoite şi cu tăcerea înstăpânită pe chipul prelung.

— Suntem gata, spuse Cadmann pe neaşteptate. Poftim.

Îi întinse cea de-a doua puşcă lui Ernst. Când arma îi atinse mâinile, cu faţa neamţului se întâmplă ceva. Era ca şi cum s-ar fi aprins o luminiţă, ca şi cum atingerea lemnului fibros sau a metalului neted al ţevii ar fi stimulat conexiuni neurale neafectate de somnul criogenie.

Memoria musculară. Semnalele tactile, total diferite de cele vizuale sau auditive. Are mâini dibace. Îşi aminteşte. Sunt sigur

că Rachel poate pune la punct un soi de terapie ocupaţională pentru Ernst, în baza deprinderilor mâinilor sale...

Radiatorul se stinse. Ernst îşi sprijini puşca de bariera din spini şi cotrobăi în rucsacul său, în căutarea unui alt cartuş tubular cu combustibil gelatinos. Îl introduse în aparat şi flăcările albastre, minuscule ţâşniră, prinzând viaţă. Pâlpâirea luminoasă din ochelari era puţin cam prea strălucitoare. Cadmann reglă nivelul de luminozitate şi studie încă o dată platoul. Nu era mare lucru de văzut: doar contururile fantomatice ale stâncilor şi silueta de un roşu fierbinte a viţelului. Animalul se uită cu disperare, îndelung, către bariera de spini, apoi se întoarse să soarbă, nervos, din ochiul de apă. Se opri, lovi cu piciorul în pământ şi privi în adâncuri. Gemu.

Nu mai puteau face nimic altceva decât să aştepte.

Cadmann fredona, mulţumit, pentru sine însuşi, şi murmurul se transformă apoi în cuvinte pe care se mira că şi le aminteşte:

I Bias Gogerddan heb dy dad
Fy mob erglywfy lief
Dos yn dy ol ifaes y gad
Ac ymladd gydag ef.
Dyfam wyffi a gwell ganfam
It golii th waedfel dwfr
Neu agor drws i gorffy dewr
Na derbyn bachgen llwfr...

Cânta într-o tonalitate lipsită de vigoare şi de melodicitate. Pe măsură ce continua, rugina i se exfolie de pe corzile vocale şi începu să nu mai redea notele cu precizia unui foc de armă.

— Cadmann. Ce cânţi? Nu înţeleg cuvintele astea.

— Oh, oh, fir-ar să fie! Îmi pare rău. Cântecul e în limba veche a velşilor, Ernst. L-am învăţat de la bunicul meu, când eram copil. Cred că nu l-am uitat niciodată cu adevărat. Un om pe nume Gerriog l-a pus pe hârtie şi bunicului i-a plăcut. Cadmann închise ochii şi râse mulţumit. I-a plăcut. „Sânge şi onoare, Cad, asta e esenţa vieţii. Din asta e făcut un bărbat...”

Ernst dădu din cap, în tăcere, iar Cadmann se simţi stânjenit când se pomeni întrebându-se dacă neamţul voinic îl putea înţelege.

— Cântecul se numeşte „Îmi place Gogerddan” sau „Palatul Gogerddan”.

Se lăsă pe spate, sprijinindu-se de sacul său de dormit, şi închise ochii.

— Totul se petrece în timpul unei mari bătălii, când unul dintre războinici scapă cu fuga şi încearcă să se ascundă sub fustele mamei sale. Ea nu e tocmai o adeptă a nonviolenţei. Asta e cea mai bună traducere pe care am reuşit s-o fac vreodată:

Fiule,-n castel eşti singur?
Ruga mea atunci ascultă,
Du-te şi-ţi ajută tatăl,
Du-te pe câmpul de luptă.
Eu prefer să văd pământul
De-al tău sânge năclăit,
Să te văd pe năsălie,
Nu s-aud că ai fugit.
Du-te în castel, priveşte-ţi
Toţi străbunii zugrăviţi
Şi-o să vezi că toţi au ochii
De mânie năpădiţi.
Nu-i al meu feciorul care
Pe tot neamul pată-a pus.
— Tu sărută-mă, măicuţă,
Zis-a el, şi-apoi s-a dus.
Iarăşi când în prag ajuns-a,
Nu avea în el suflare.
— Fiul meu! boceşte mama.
Doamne, Doamne, dă-mi iertare!
Însă zidul îi răspunde:
— Cât prin Wales vânturi bat
E mai bine mort în luptă
Decât viu şi-nfricoşat...

Urmă o tăcere desăvârşită şi Cadmann avu nevoie de câteva clipe ca să-nţeleagă cât de adânc pătrunsese în lumea cântecului. Cuvintele continuau să-i răsune în minte, acum intonate de vocea aspră, necultivată a bunicului său.

Din asta e făcut un bărbat...

— Îţi place? întrebă, aproape cu timiditate.

— Îmi place, Cad. Îmi place cântecul. Să-l înveţi pe Ernst. Curând.

Un chicotit relaxat trecu dincolo de orice stinghereală, în timp ce Cadmann îşi dădea seama că nu se mai simţise atât de în largul lui niciodată. În ultimii o sută douăzeci de ani, cel puţin.

— Ştii, există o întrebare pe care mi-am pus-o întotdeauna.

Se opri, cu gândurile întrerupte de mugetele slabe şi jalnice ale viţelului.

— Câte cântece de genul ăsta sunt o distracţie şi câte sunt menite să impună un anumit comportament? Adică bunicul nu mi-a *spus* niciodată că i-ar fi plăcut mai degrabă un nepot mort decât un laş în viaţă, dar mesajul era cât se poate de limpede.

Scutură din cap iritat. Acolo, în interior, o durere stătea încordată la pândă, dar nu răzbătuse încă la suprafaţă.

— Era al dracului de clar. Şi partea cea mai rea e că nici măcar nu ştiu ce să cred despre asta.

Se holbă la radiator. Era un înlocuitor ineficient al focului de tabără, şi se simţi uşor nemulţumit. Îşi strânse un pumn, privindu-l în lumina slabă. Pielea era la fel de dură, arsă se soare şi de vânt, cum fusese încă dinainte de a împlini treizeci de ani. Un zâmbet firav: *Să le acordăm o mare atenţie celor mai bătrâne şi mai puternice degete de pe Avalon.*

Mângâie absent patul puştii, plimbându-şi degetul mare peste lemnul gravat. Realiză, cu o claritate bruscă, tulburătoare, că pe Mary Ann nu o atinsese niciodată cu mai multă dragoste. Se strâmbă.

— Poate că ştiu ce să cred. Uneori trebuie să fii mulţumit de ceea ce eşti.

Ernst întinse o mână mare şi îi strânse braţul cu căldură.

Aşteptară împreună.

Legături.

Există o legătură între vânători, între vânători şi pradă, între un vânător şi propriul său trup, între durerile corpului, durerile sufletului şi temerile sale. Între un vânător şi timpul însuşi.

Se contopesc, se adună într-un amalgam complex de interacţiuni, care diferă de la un caz la altul şi, pentru un acelaşi vânător, de la o clipă la alta.

Dar, indiferent care ar fi variabilele, există, întotdeauna, o singură constantă:

Vine o clipă în care timpul îşi pierde înţelesul, când durerile trupeşti şi sufleteşti şi spaimele se topesc în insignifianţă. Când

prietenia sau aversiunea, ezitarea sau nerăbdarea se dizolvă laolaltă, dând naştere, preţ de o clipă, unui sentiment pur şi unei intenţii clare, atunci când cel pândit şi cel care stă la pândă sunt una. În momentul acela, mixtura de conştientizare şi implicare e o soluţie suprasaturată: o singură vibraţie, o variaţie de un grad a temperaturii declanşează o modificare irevocabilă, o cristalizare şocant de bruscă a posibilităţilor latente.

Legănându-şi puştile şi privind lung întunericul, Cadmann şi Ernst erau în această stare. Sunetele nopţii, paşii târşâiţi ai viţelului, scâncetele lui ocazionale, totul absorbit în tiparele experienţei.

Aşteptare fără dorinţe. Pregătiri încheiate, fără speranţe. Vase goale, balanţe delicate, aşteptând o apăsare pe trăgaci.

Viţelul Joshua se încordă, tensionându-şi funia, trăgându-se către marginea de nord a platoului. Se uita fix în bezna dinspre sud, cu ochii imenşi şi strălucitori, cu toate sunetele îndesate în gâtlej, ca un şomoiog de iarbă îngheţată. Îi amintea lui Cadmann, mai presus de toate, de un cerb ţintuit locului în strălucirea farurilor unei maşini ce se apropie.

Preţ de o clipă, tabloul rămase neclintit.

Pe urmă, viţelul încercă să o rupă la fugă. Se încordă în laţ, întinzând de funia de plastic, tensionând-o ca pe coardă de arc: vibra, cânta, trăgând de ţăruş.

— Nu văd nimic..., şopti Cadmann. Unde...?

Ernst îi atinse cotul şi arătă către sud. Binoclul lui Cadmann zumzăi în surdină când îi reglă distanţa. Imaginea se focaliză treptat: o pată de un portocaliu palid dincolo de talmeş-balmeş de copaci uscaţi şi tufe ţepoase.

Se modifică încet, transformându-se dintr-o formă difuză într-una reală: alungită, cu partea din spate a trupului aproape de pământ, cu cea din faţă aproape verticală.

— Dragon Komodo, spuse Cadmann, în reportofonul minuscul din buzunarul său. Dragon Komodo, dar coada e mai groasă. Capul e mai rotund. Poate merge, pentru scurt timp, în două picioare. Îşi foloseşte labele scurte din faţă ca să-şi facă drum prin tufişuri.

Isuse Hristoase! Ticălosul ăsta trebuie să cântărească pe puţin două sute de kilograme.

Viţelul se încordă în laţ până când începu să se sufoce. Limba umflată îi atârna din gură. Avea picioarele tot atât de rigide la nişte ţevi de oţel şi ochii albi, tiviţi cu roşu, îi ieşiră din orbite.

Creatura se apropia tiptil dinspre sud. Venea către ei, către viţelul care tremura, în mers legănat, mişcându-se cu o încetineală plină de încredere, oprindu-se pentru o clipă ca să inspecteze platoul şi chiar rămânând locului, cu ochii la adăpostul vânătorilor.

— Ştie că suntem aici, înregistră Cadmann. Ştie şi puţin îi pasă. Hristoase, ca şi cum ne-ar *zâmbi!*

Voi urmaţi, aşa îşi spune. Ei, poate că se înşală.

— Bine izolat. Nu pierde prea multă căldură. Amănuntele sunt greu de sesizat.

Cadmann înjură şi îşi reglă ochelarii, mărindu-le puterea cu o gradaţie. Creatura se opri, aruncând o altă privire tacticoasă către adăpost, apoi le întoarse spatele, pornind-o din nou către viţel. În infraroşu, dogoarea trupului său era o Fata Morgana plutind deasupra pământului.

Cadmann rânji. *Te-am prins. Nu ştiu ce eşti, dar e al naibii de sigur c-o să aflăm.*

— Nu trage înaintea mea, şopti.

— Da, domnule colonel, să trăiţi.

Oare Ernst îşi aducea aminte? Nu avea timp să se gândească la asta. *Aşteaptă. Haide, drăguţă, haide, îndepărtează-te de margine, intră pe platou. Nu ştiu din ce eşti făcut, dar zece gloanţe din astea ar trebui să te dea gata.*

— Paraziţii, şopti Ernst. Cu grijă. Şi poate are pui...

— Bine gândit.

Paraziţi. Ca puricii de pe un iepure muribund. Pot fi periculoşi odată ce îl ucidem. Ernst îşi aminteşte. Să fie adrenalina? Creatura ajunse mai aproape. *Haide, haide...*

Animalul era la mai puţin de cincisprezece metri de viţel. Continuă să înainteze încet, oprindu-se adesea şi rotindu-şi capul în toate părţile.

— Nu cred că sesizează infraroşiile, înregistră Cadmann. Probabil ne vede mai bine decât îl vedem noi.

Gâtul viţelului sângera, tăiat de frânghia de nailon de care se freca întruna, dar adrenalina îl ţinea pe picioare. *Încă o clipă...*

Creatura mergea ca un crocodil fără oase, fiecare pas aparent stângaci pulsându-i în trup, în ritmul mişcării picioarelor unui miriapod. Era o privelişte hipnotică şi acum o vedea mult mai clar, putea să-i desluşească şi să-i simtă puterea de sălbăticiune.

— E inteligent. Poate tot atât de inteligent ca un delfin. Daţi-i timp suficient şi inteligenţa i-ar putea evolua.

Simţi o tristeţe pasageră.

Pe urmă frânghia plesni şi Joshua o luă la fugă. Creatura emise un clipocit şi se lansă pe urmele lui. Ernst trase primul. Cadmann deplasă uşor arma, urmărind animalul, şi apăsă pe trăgaci. În timp ce o făcea, acesta se deplasă iarăşi, şi glonţul său rată cu mult ţinta.

— Isuse, se mişcă iute, strigă Cadmann.

Ernst trase încă o dată. Primul glonţ lovise creatura, pe care o văzură brusc *în mişcare.* Se răsuci în loc şi se repezi spre adăpost, traversând platoul stâncos cu o viteză imposibilă.

Şocurile se ţineau lanţ. Ochelarii în infraroşu licăriră, de parcă în măruntaiele creaturii ar fi explodat o bombă incendiară. Reglajul automat al distanţei nu era destul de rapid ca să ţină pasul cu năvala animalului. Imaginea acestuia se defocaliză, dar continuă să pâlpâie, până când Cadmann nu mai văzu decât o strălucire orbitoare. Ernst trase de încă trei ori. Era imposibil de spus dacă nimerise sau nu ţinta. Creatura îşi urlă durerea, sfidarea sau ameninţarea, ori poate pe toate trei laolaltă, şi şuieră ca o locomotivă cu *aburi.* Ajunse brusc lângă ei.

Ernst se ridică în picioare. Îşi scosese ochelarii de noapte şi trăgea orbeşte în bezna cu nuanţe sângerii. Dragonul izbi bariera de mărăcini. Ramurile se curbară, se rupseră, se spintecară. Spinii şi coaja răbufniră în interior în vreme ce monstrul se năpustea pieziş peste ei. Coada îi zvâcni şi o porţiune a peretelui se rupse, prăvălindu-se peste Cadmann. El căzu. Mărăcinii îi străpunseră faţa, mâinile şi picioarele. O ramură ruptă îl lovi în tâmplă din zbor, strâmbându-i ochelarii. Încercă să se ridice, dar un genunchi nu-l asculta. O creangă plină de spini îi atârna de mâna stângă. Fu nevoit să-şi lase puşca jos ca să şi-o elibereze. În urma ghimpilor smulşi ţâşni sânge.

De la prima împuşcătură trecuseră mai mult de zece secunde.

Creatura urlă din nou. Crengile cu ghimpi zburară iarăşi când le biciui cu coada. Cadmann îşi smulse ochelarii nefolositori. Avea sânge în ochi şi orbecăi după armă. Totul părea să se întâmple simultan. În dreapta lui, Ernst trăgea nebuneşte în ceva care trecu prin bariera de spini ca şi cum n-ar

fi existat. Frânghia de nailon se rupse pocnind. Alte ramuri cu spini zburară ca nişte proiectile letale.

Cadmann nu se putea servi de mâna stângă. Sângele îi şiroia din palmă şi era un chin să-şi ridice arma.

Ernst trase încă o dată. Creatura zbieră, de durere sau de furie, Cadmann nu putea s-o ştie. Păru să dureze o veşnicie până când îşi ridică puşca grea, şi apoi Ernst îi stătea în drum. Din rana din scalp i se prelingea în ochi tot mai mult sânge.

— Dă-te la o parte! urlă el. La o parte!

Totul se derula cu încetinitorul – cu excepţia mişcărilor monstrului. Iuţeala lui era incredibilă şi, într-o încercare zadarnică de a intra în ritmul creaturii, mintea lui Cadmann încetini realitatea, până când i te păru că înota într-un sirop limpede. Gândurile i se târau ca o înregistrare holografică redată cu viteza a zecea. Prea multe impresii într-o singură secundă, prea multe senzaţii, prea multe surprize. Prea mult din toate şi din orice, până când întregul său sistem nervos intră în suprasarcină şi, pentru o clipă, nu mai înregistră nimic altceva decât şocul.

Monstrul făcuse ţăndări gardul. Coada imensă lovea în toate părţile. Crengile şi aşchiile zburau de fiecare dată înspre ei. *Ştie ce face,* îşi spuse Cadmann. *Dumnezeule, ştie!* Din gardul de protecţie se alesese praful.

Lumea era o pată. Nu era destulă lumină. Ochiul stâng, orbit de sânge, nu-i mai era de nici un folos şi nici dreptul nu era în formă mai bună.

La opt secunde după ce fusese tras primul foc, bariera de spini ajunsese o masă de ţăndări. Mai repede decât alergase vreodată un ghepard, mai repede decât atacase vreodată o cobră, în deschizătură se legăna ceva care nu era decât gură neagră şi dinţi scânteietori, iar Ernst urlă.

Un sunet pe care Cadmann ştiu că nu avea să-l uite niciodată, absolut niciodată – toate speranţele unui om evaporându-se într-o singură clipă de copleşitoare agonie.

Capul monstrului se proiectă prin spărtura zdrenţuită. Ghearele i se înfipseră cu sălbăticie în coapsa lui Ernst. Sângele arterial ţâşni. Neamţul se zvârcoli, se zbătu. Braţele îi căzură ca ale unei păpuşi de cârpă. Lovi creatura în cap cu puşca, apoi cu pumnii săi mari, ca nişte ciocane, ceea ce nu avu mai mult efect decât fulgii de zăpadă asupra unei nicovale.

Fălcile se strânseră din nou, muşcând mai adânc. Urletul se bolti, tot mai înalt, tremură, începu să se stingă. Monstrul ieşi prin gaură, trăgându-l pe Ernst după el.

Cadmann se vedea pe sine însuşi privind, distanţa dintre gând şi faptă extinzându-se până când se simţi ca şi cum ar fi căzut într-o fântână, cu cerul, soarele şi raţiunea deasupra sa, la o depărtare deja inadmisibilă, şi îndepărtându-se odată cu fiecare sutime de secundă. Cu un efort imens, trecu dincolo de paralizie şi se sili să acţioneze.

Acum afară, Ernst continua să scâncească, în timp ce creatura se târa pe trupul lui, privindu-l în ochi. Îl strângea cu labele de umeri, cu faţa atât de aproape de a lui, încât ai fi zis că voia să-l sărute. Neamţului îi picura sânge din gură, prelingându-i-se pe obraz.

Se întoarse spre Cadmann, cu o expresie dincolo de spaimă şi de durere, o linişte imploratoare, răvăşită de insistenţa a două silabe:

— Te rog...

Cadmann îşi duse puşca la umăr şi trase: în creatură, în Ernst, în noapte, cu raţiunea spulberându-i-se şi groaza punându-i stăpânire pe trup, precum scânteile electrice arcuite între doi poli.

Şi Ernst explodă. *Cartuşele cu benzină!*

Un nimb strălucitor de flăcări dansă în jurul trupurilor şi Cadmann îşi umbri ochii.

Creatura îşi urlă furia şi durerea când combustibilul gelatinos transformat în minge de foc înghiţi pielea aspră şi umedă a trupului său ameninţător de amfibian. Dădu înapoi, scoase un ţipăt strident, se întoarse şi fugi.

Lui Cadmann i se păru că zbura în josul dealului ca un meteor sau ca un proiectil. Alunecă pe suprafaţa lacului, scufundându-se apoi aproape în centru. Urletul său agonizant se stinse brusc. Flăcările dispărură. Lacul fumegă şi se umplu de aburi, ca un cazan cu supă. Urmele în flăcări ale labelor palmate, separate de distanţe incredibile, mai sfârâiră câteva clipe înainte de a pieri.

Cadmann lovi cu piciorul în bariera de mărăcini. O bucată întreagă se prăvăli, pur şi simplu, la pământ. Puşca îi atârna în braţe.

Îşi scoase haina şi biciui trupul învăluit de flăcări şi de fum al lui Ernst. Nailonul gros se topea, arzându-i mâinile, dar,

ignorând durerea care începea să se facă simţită, el continuă să lovească întruna cadavrul, cu gesturi mecanice, până ce dispăru ultima limbă de foc.

Trupul lui Ernst era pârlit, strivit şi mestecat, aproape imposibil de recunoscut drept ceva care fusese odată om.

Cadmann îngenunche alături, respirând adânc ca să nu intre în stare de şoc. Îşi simţea întreaga parte stângă ca pe o bucată de carne sângerândă.

Ernst se uită la el, prin el. Cadmann întinse o mână tremurătoare ca să-i închidă ochii, dar nu mai era nici urmă de pleoape, nimic altceva decât carne, pârlită, fumegândă, încreţită, carne neagră ca a oricărui african, carne neagră precum cărbunele, cu un miez roz-roşietic dezvăluit de câteva crăpături.

Cadmann îşi întoarse capul şi simţi, brusc, o slăbiciune cumplită.

8.
BRAŢUL LUI GRENDEL[13]

„Vânător neînfricat, vânătoarea cum a fost?
Pândă-ndelungată, frate, am pândit pe timp geros.
Unde-i prada, cea pe care ai plecat s-o hăituieşti?
Prada paşte-n junglă, frate, liniştită o găseşti.
Unde ţi-e puterea care de mândrie te umplea?
Se prelinge toată, frate, curge-ncet din coasta mea.
Şi-ncotro alergi acuma, graba und' te duce-n zbor?
În bârlog mă duc eu, frate, în bârlogul meu – să mor."

RUDYARD KIPLING, *Tiger Tiger (Tigrule Tigrule)*

— Ţânţar Trei, aici Baza, eşti pe recepţie?

Zack primi drept răspuns pârâiturile paraziţilor şi înjură pe şoptite.

Stând la mică distanţă în spatele lui, Sylvia Faulkner îşi căută, cu grijă, un sprijin în lateral. Stresul neaşteptat o secătuise, îşi simţea picioarele nesigure şi pântecul umflat şi fragil.

Întreaga colonie era într-o stare de panică abia ţinută în frâu. Se anunţa o noapte cu prea puţin somn şi, înainte de ivirea zorilor, cererea de stimulente şi de antidepresive avea să crească.

Zack se ţinea bine, dar în ochi i se citea spaima.

Trupul Sylviei ţipa după un ungher întunecos şi cald unde să se ghemuiască şi să doarmă, să viseze că alungase coşmarul. Dar asta îi reuşise deja; reuşise să nu-şi piardă controlul în timp ce examina cadavrul Aliciei şi identifica petele de sânge care mânjeau un leagăn gol, dezmembrat.

Expediţia de salvare anulată nu făcuse altceva decât să înrăutăţească situaţia. Prea mulţi bărbaţi aveau acum familii, neveste şi copii pe care nu-i trăgea inima să-i lase singuri. Nu aveau prea multe motive să mărşăluiască prin ceaţă, căutând ceea ce nimeni nu-şi dorea de fapt să găsească.

Chipul supt al lui Gregory Clifton continua să-i stăruie în amintire. Sunetul vocii lui, în timp ce implora, cu disperare. *Vă*

---

13 Monstrul din poemul epic anglo-saxon Beowulf (n. tr.).

rog, am nevoie de ajutorul vostru! Ajutaţi-mă să-mi găsesc copilaşul! Vă rog! Eu... Cuvintele i se stinseseră în timp ce sedativul îşi făcea efectul.

— Ţânţar Trei, aici Baza. Eşti pe recepţie? Acum te vedem pe radar. Răspunde, Cadmann.

Zack îşi frecă mâinile de pantaloni. Vocea îi răguşise.

— Ernst e cu tine? Aveţi viţelul?

O altă pauză.

Sylvia îşi frânse mâinile, privindu-le lung, dezolată.

— Poate i s-a stricat staţia radio.

— Sper, spuse Zack cu jale. Doamne, sper să fie aşa. Nu vreau să-l caut mâine-dimineaţă. Nu vreau să-i caut. Cum naiba s-a putut întâmpla una ca asta?

Uşa se deschise zdrăngănind şi, odată cu intrarea lui Terry, în baraca staţiei de telecomunicaţii se răspândi o pală de aer rece. Mâinile lui se strânseră pe marginile hanoracului.

— Greg s-a liniştit, spuse el cu voce limpede. Nu e chiar ceea ce numim somn, dar e o ameliorare. Nu vrem să fie treaz şi prin preajmă când se întoarce Weyland. Se întrerupse, dus pe gânduri. *Se întoarce,* nu-i aşa?

Sylvia îl privi cu asprime.

— Bine, bine, nu vreau un linşaj. Nimeni nu spune că Weyland e un ucigaş de copii. Nu vreau decât să aflu adevărul. Iar acum nu ştiu *ce* să cred.

Afară, ceaţa continua să fie o cortină ameninţătoare, izolantă. Tau Ceti avea să răsară peste numai două ore, împrăştiind-o în mare parte. Până atunci, zgomotele ei înăbuşite şi priveliştea le sporeau spaima.

Zack se frecă la ochi.

— Idiotul ăla. Trebuia să iasă el afară şi să rezolve treaba cu mâna lui.

— E un idiot perfect, spuse Terry. Pe urmă adăugă, expirând cu greutate: Dar, fir-ar să fie, numai de data asta, sper ca idiotul să aibă succes. Hristoase, biata Alicia!

Sylvia întinse mâna spre soţul ei, îi strânse degetele cu putere şi îl trase mai aproape. Două morţi. Două morţi, dintr-o populaţie de nici două sute de oameni.

Unu la sută din microcosmosul ei ucis dintr-o singură lovitură, fără nici o explicaţie, fără nici un răspuns. Poate după o serie de avertismente de care nu ţinuseră cont, fiind prea raţionali cu toţii.

Cu toţii, în afară de...

— Cadmann. Mă auzi? Zack reglă sensibilitatea microfonului. Răspunde, te rog.

Afară se stârni agitaţia, se auziră ţipete şi prin ceaţă răzbătu zgomotul rotoarelor Ţânţarului, care biciuiau aerul.

— Slavă Domnului, făcu Zack cu fervoare. Weyland.

Sylvia se ridică de pe scaun, sprijinindu-se de Terry.

— Vreau să ies, zise ea.

Se aştepta ca soţul ei să se opună, dar el se mulţumi să dea din cap.

— Să mergem, spuse. Cred că toată lumea trebuie să fie acolo.

Platforma de asolizare era chiar sub staţia de telecomunicaţii, un pătrat de asfalt cu un cerc ţintă vopsit în alb şi cu un inel de lumini de ghidare pe contur.

Luminile proiectau pete alburii pe pântecul Ţânţarului, trimiţându-şi fasciculele grăunţoase către silueta de insectă care plana, părând suspendată. Suportul pentru marfă era gol. Pântecul argintiu îi pivota încet în jurul axei rotorului superior. O navă fantomă, tresăltând pe o mare de aer.

Rick Erin şi Omar Isfahan se străduiau să-l ghideze pe Cadmann la coborâre, făcându-i semne cu lanternele şi vorbind îngrijoraţi în comcardurile prinse de gulerele cămăşilor.

Ea auzea vocea lui Zack acoperind-o pe a celui mai apropiat dintre cei doi, o auzea încordându-se în timp ce transmiţătorul Ţânţarului care plutea deasupra lor continua să rămână mut.

Cei mai mulţi dintre colonişti erau acum afară – o pădure de chipuri speriate şi obosite, marcate de întrebările fără răspuns.

— Cadmann, mă auzi? Coboară, Cad. Vino, Cadmann, coboară la sol. Oricum, rezervorul e probabil gol... Haide, Cad. Nu vrem decât să discutăm. Am avut nişte necazuri aici, jos, şi poate ne ajuţi să le-nţelegem. Coboară, Cad...

Urmă o pauză lungă, apoi Sylvia auzi vocea lui Cadmann. O voce pierită, slabă, jalnică.

— Îmi pare rău, spunea el.

Ţânţarul se clătină, ca şi cum lui Cadmann i-ar fi fost greu să piloteze şi să vorbească în acelaşi timp.

— N-am vrut să iasă prost. Trebuie să înţelegeţi. N-aveam de unde să ştiu cât de rapidă e creatura. N-aveam d-de unde s-să ştiu.

Ochii lui Terry se îngustară, iar prin mulţime trecu un murmur firav.

— Ce dracu' i s-a întâmplat?

În mintea Sylviei se înfruntau un milion de ipoteze. Păstră tăcerea, temându-se că orice ar fi spus ar fi înrăutăţit situaţia. Cumva.

— Coboară, Cad. O să discutăm despre asta.

— Eu… vin.

Ţânţarul pluti către sol, răsucindu-se în jurul axei cabinei, aterizând pe platformă ca o pană de un albastru-palid.

La început, în interior nu se zări nici o mişcare, nimic altceva decât o siluetă neclintită pe scaunul pilotului. Pe urmă uşa se deschise şi Cadmann se prăvăli afară.

Sylvia îşi simţi pielea capului încreţindu-se. Era ars, plin de zgârieturi şi de sânge. Avea faţa ca de cretă şi mişcările convulsive, aproape la hotarele stării de şoc.

Carlos alergă spre el, încercând să-l ajute, însă Cadmann îl îndepărtă cu o fluturare a mâinii, folosindu-şi carabina Webley drept cârjă.

— Nu, bolborosi el. Luaţi-l pe Ernst. Acum *trebuie* să credeţi.

Cineva deschidea deja cealaltă parte a Ţânţarului. Unul icni, altul înjură; mai mulţi colonişti se îndepărtară, căutând aer curat. Duhoarea de carne arsă o izbi pe Sylvia, ridicând un nou val de greaţă.

— Lasă-mă să iau asta, spuse Zack, silindu-se să i se adreseze cu voce nepăsătoare.

Întinse mana către puşcă.

Cadmann o retrase cu o mişcare bruscă.

— Nu! strigă el. Nimeni n-o să mi-o ia.

O strânse cu putere la piept, cu încheieturile degetelor albite.

— Sunteţi speriaţi, nu-i aşa? Ei, bine, era şi timpul! Poate că unii dintre voi vor scăpa cu viaţă. Bătu cu mâna în carabină. Oricine are minte o să-şi ia una. Râse cu amărăciune. Nici măcar nu sunt sigur că putem opri creatura aia.

O altă mână îl atinse din spate. El se răsuci, ridicând arma, gata să lovească.

— Ia-ţi o…

Mary Ann făcu ochii mari când patul puştii se opri la câţiva centimetri de pieptul ei.

— Cadmann…?

El îşi trecu palma peste frunte. Ea întinse mâna şi, când el nu i-o luă, o înhăţă pe a lui, ignorându-i încercările lipsite de vlagă de a o îndepărta.

— Cadmann, te rog... dă-mi puşca.

— Nu.

Pachetul demn de milă de pe scaunul pasagerului nu era fixat. Jean Patterson îl întoarse, se chirci şi vomă. Hendrick încercă s-o calmeze şi ea vărsă din nou, pătându-i pantalonii.

Cadmann făcu câţiva paşi, se împletici, realiză ce i se întâmpla. De data asta întinse el mâna spre Mary Ann. Ea se încovoie sub greutatea lui, apoi se împinse în picioarele puternice, de alergătoare, până când reuşi să-l proptească de peretele infirmeriei.

— A fost... a fost monstrul. E mare. Mai mare decât un komodo. Rapid, ca o motocicletă de curse! Ia virajele mai bine.

Sylvia îngenunche, uitându-se la cadavru. Terry stătea în spatele ei, uitându-i-se peste umăr şi sâsâind a dezgust.

— Komodo, Weyland? făcu el neîncrezător. Rahat. Oricum, e-al dracului de sigur c-a fost un dragon.

Ea nu mai văzuse niciodată un cadavru atât de mutilat.

Întâlni ochii lui Cadmann şi citi în ei o rugăminte nemascată. *Te rog. Mă crezi, nu-i aşa? Nu-i aşa?*

— Eşti rănit. Ai pierdut o grămadă de sânge, şopti ea. Trebuie să ne ocupăm de arsurile alea.

— Nu încă. Nu vreau nici un sedativ până nu mă credeţi. Îşi flutură, slăbit, mâna înnegrită. Daţi-i drumul. Pe podeaua Ţânţarului e o prelată. Găsiţi în ea o halcă din creatura aia blestemată. Dacă nu sunteţi în stare să aveţi încredere în mine, poate în *aia* o să aveţi. Le făcu semn să se îndepărteze. Daţi-i drumul, luaţi-o. Duceţi-o în laborator şi studiaţi-o, pentru numele lui Dumnezeu.

Doi tehnicieni de laborator descărcară elicopterul. Coletul era voluminos, împachetat cu stângăcie şi cântărea vreo două kilograme. Sylvia nu-şi dorea să-l desfacă.

— Foarte bine, Cad, zise ea. Mergem să aruncăm o privire – dar vino înăuntru şi stai jos. Nu ne putem permite să te pierdem.

Zack se uita atent în ochii lui Cadmann, mestecându-şi un capăt de mustaţă. Carlos se împinse, făcându-şi loc, până ce ajunse lângă Sylvia.

— Carlos, spuse Cadmann vlăguit, încercând să zâmbească.

Îşi mişca buzele de parcă ar fi fost pe jumătate îngheţate.

— *Amigo.*

Pe chipul lui Carlos se amestecau confuzia şi neîncrederea, iar ochii lui negri se tot întorceau către cârja improvizată a lui Cadmann.

— Aici am avut o grămadă de necazuri.

Lui Cadmann îi venea greu să-şi ţină pleoapele ridicate.

— Da. Spune-mi ceva pe care nu-l ştiu.

Mai mulţi colonişti veniseră imperceptibil mai aproape, iar încordarea lăsa în gura Sylviei un gust metalic. Avea să se întâmple ceva urât.

Rupse vraja dregându-şi glasul.

— Duc asta în laborator. Zack, Terry, Mary Ann şi Carlos, aş vrea să veniţi cu mine. Cu excepţia personalului laboratorului, aş vrea ca restul să aştepte sau să meargă la culcare. În noaptea asta nu mai e nimic de făcut, iar dimineaţă o să avem nevoie de minţi limpezi şi odihnite.

Le întoarse spatele şi intră în laborator, fără nici un alt cuvânt. Nu se uită în urmă, nu voia s-o facă, nu voia să-şi trădeze tulburarea în faţa lui Cadmann. Indiferent ce se întâmpla şi indiferent ce avea să descopere, trebuiau să-i ia puşca.

El mormăia în timp ce Carlos şi Mary Ann îl ajutau să treacă peste prag.

— Absolut. A fost smulsă din creatură când a explodat pachetul cu combustibil al lui Ernst. Probabil că schijele...

Clătină din cap, şovăind. Un râs isteric se înălţă, efervescent, peste oboseală.

— A smuls o îmbucătură bună, o îmbucătură în toată regula, şi aş vrea să-i fi sărit în aer capul ăla blestemat...

— Cad...

— *Nu te-apropia.*

Vocea lui continua să aibă inflexiuni de oţel.

— Cadmann, spuse Zack, cu voce scăzută, privindu-l ţintă. Alicia e moartă. Bebeluşul ei a dispărut.

Cadmann nu răspunse, apoi înghiţi cu greutate.

— Cum... nu... *când?*

— Imediat după ce-ai plecat. Ceva a trecut peste tot sistemul nostru de apărare. A spart geamul camerei copilului. Avem nevoie de ajutorul tău. Dar primul lucru pe care trebuie să-l faci e să laşi jos puşca aia.

Sylvia îşi impuse să se concentreze asupra mesei din faţa ei. O durere violentă de cap era pe punctul de a o cuprinde, divizându-i atenţia într-un moment când avea cea mai multă, nevoie de ea. Singurul lucru pe care putea să-l facă pentru Cadmann era să dovedească adevărul spuselor lui. Adevărul, sau...

Îşi reteză gândul înainte de a apuca să prindă rădăcini. *Spunea* adevărul. Pur şi simplu, nu exista un alt răspuns.

Nici măcar Terry nu-l acuzase că i-ar fi ucis pe Alicia şi pe bebeluşul ei. E o mare diferenţă între un viţel şi o fiinţă umană...

Furişă o privire către Cadmann, peste umăr. Se holba la ea, cu ochii obosişi, încercuiţi de cearcăne negre, şi ei i se făcu dintr-odată frică.

— Mi-e frig, chicoti Cadmann, aproape pentru sine însuşi. O nicovală plutind. Asta e o imagine frumoasă.

— Cadmann... Sylvia şi Mary Ann schimbară o privire. Ai nevoie de odihnă.

— Nu înainte de a vă uita la mostra aia, fir-ar să fie. Dar... O să mă duc în cabinetul veterinar. O să stau jos.

Cu buclele blonde lipite de cămaşa lui Cadmann şi cu cămaşa ei de noapte pătată de sângele lui, Mary Ann îi făcu un semn din cap lui Carlos. Îl ajutară împreună să intre în clinica veterinară şi să ajungă lângă o masă pentru consultaţii. El se aşeză, strângând cu putere puşca.

Sylvia îşi desprinse pe dată privirea de la ecranul magnascopului.

— Ai nevoie de plasmă, Cadmann. Nu mă uit la asta până nu ne laşi să ne ocupăm de tine. Dacă nu vrei nici un sedativ şi nici un anestezic, foarte bine – n-ai decât să strângi din dinţi. Dar să fiu blestemată dac-o să mori în mâinile mele.

— Bine, bine.

Jerry mormăi uşurat şi pregăti o sticluţă cu plasmă. Carlos suflecă mâneca dreaptă a cămăşii înnegrite a lui Cadmann.

El tresări, încleştându-şi mai tare mâna pe armă.

— Ar fi trebuit s-o vedeţi, murmură. Dacă o vezi, înţelegi. Creatura e rapidă. Doamne, e foarte rapidă. Jur că se mişcă mai repede decât orice animal de pe pământ. Nimic nu se poate mişca atât de repede, dar ea o face. Să fiu al naibii dacă nu e aşa.

Mary Ann îl luă cu binişorul.

— Haide, Cad. Lasă puşca aia jos pentru un minut, ca să putem...

— Termină dracului! ţipă el, fără vlagă. N-o las din mâini până când nu văd creatura aia moartă, aţi auzit? Moartă.

Zack îi şopti ceva lui Jerry exact înainte ca veterinarul să înfigă pieziş acul în braţul lui Cadmann, montând un dispozitiv de control pe cutia dreptunghiulară a pompei de plasmă. Aceasta începu să zumzăie încet, trimiţând în vene lichidul tămăduitor.

— Nu te uita aşa la mine...

Vocea lui Cadmann era rugătoare, neclară, uluită, încercă să-şi salte capul, dar i se păru nefiresc de greu. Se lăsă pe spate, căzând pe masă cu o bufnitură surdă. Arma îi alunecă puţin dintre degete şi el gemu, înteţindu-şi strânsoarea.

— Ernst are o gaură de glonţ, Cad. Sperăm că ne poţi ajuta în privinţa asta.

Alunecând către inconştienţă, Cadmann nu sesiză ironia din vocea lui Zack.

— Monstrul. Îl mânca. Căscă. Probabil l-am nimerit pe Ernst. Poate-am încercat să-l nimeresc. *Ţipa,* Zack. Ţipa ca o femeie. Voia să moară...

Zack se repezi, înşfăcând puşca. Cadmann o răsuci şi, cu o mişcare scurtă, bruscă, îi repezi patul în stomacul lui Zack. Acesta dădu înapoi clătinându-se şi mormăind, palid la faţă.

Cadmann se strădui să se rostogolească de pe masă, dând să se ridice, dar căzu smulgându-şi perfuzia din braţ. Din ac se scurse un fluid întunecat, picurând încet pe podeaua clinicii. Cadmann se strădui să se ţină pe picioare şi reuşi să se ridice în genunchi înainte de a-i sări în spate Carlos, care îl ţintui la pământ. Zack se împletici către el şi smulse arma, în timp ce Cadmann suspina, prăbuşindu-se pe podea.

— Vă rog. Nu... Încercam doar să...

Capul îi căzu şi îşi pierdu cunoştinţa.

— Isuse Hristoase, şopti Carlos, de data asta dându-şi uitării accentul. Ce fel de om e? Câtă somazină ai pompat în plasma aia, Jerry?

— N-am vrut să-i dau o supradoză. Haide. Ajutaţi-mă să-l pun pe masă.

Sylvia îi privi pe Carlos şi Terry în timp ce îl legau. Cel de-al doilea strânse cureaua până ce pielea lui Cadmann se cută.

— De ce atât de tare, Terry?

— Încă nu ne-ai dat un răspuns, făcu el cu răutate. Aia e o bucată din Ernst sau nu?

— Nu. Sylvia clătină din cap, mai mult de oboseală decât de uşurare. Am încercat-o cu antigen uman. Nu e carne de viţel, nu e de câine. Reacţionează la toate. Nu e nici curcan sau găină, nici somn. Aşa că nu e de provenienţă terestră.

— Aşa că a ucis un pterodon. Şi ce-i cu asta?

— Sunt obosită, Terry. Fă-mi loc. Avea vocea amorţită. Jerry, dă-mi nitrogenul lichid, se poate?

Luă cu penseta o bucată de carne, o aşeză pe o tavă de disecţie şi tăie o felie de şase milimetri. Jerry aduse un termos din material ceramic şi îi săltă capacul. În contact cu aerul de temperatura camerei, nitrogenul lichid începu să fiarbă, spumegând, cu aburi albi. Sylvia lăsă mostra să cadă în vas.

— O să facem lucrurile aşa cum se cuvine. Cassandra a memorat un studiu complet al tuturor formelor de viaţă descoperite pe planeta asta. O să dureze nouăzeci de minute, după care o să primim răspunsul. Eşti mulţumit, Terry?

— Nu mă trata ca pe un nemernic, răspunse el plat. Tocmai s-a petrecut ceva îngrozitor şi vreau să aflu adevărul.

Sylvia scoase felia îngheţată de carne, iar Jerry porni aparatura automată. O bandă transportoare bâzâi, pătrunzând într-o casetă dreptunghiulară, din crom şi email alb. Ea plasă cu delicateţe mostra fumegândă în tăviţa instalaţiei, care dispăru în interior. Se auzi un mic zumzet ascuţit în timp ce laserul diviza carnea în eşantioane de grosimea câtorva celule.

Cassandra avea să construiască un model holografic, comparându-l apoi, din toate punctele de vedere, cu toate celelalte existente în baza ei de date. Iar ei aveau să afle răspunsul. Sylvia nu era sigură că şi-l dorea.

Se întoarse spre magnascop, unde mostra de ţesut arăta precum o cuvertură în nuanţe de roşu şi cafeniu palid. Sylvia părea dezgustată, obosită, cu inima frântă.

— Ar putea fi orice. Pterodon, sonom. Sau ceva la care nici măcar n-am visat vreodată.

Poate de vină nu era decât extenuarea cumplită, dar în colţul ochiului ei apăru o lacrimă şi ea şi-o şterse cu un gest apăsat.

— Ce căutăm aici?

Înhăţă tava cu mostre din aparat şi o aruncă spre celălalt capăt al încăperii. Obiectul se sparse cu un clinchet cristalin, împroşcând stropi de lichid limpede pe tencuiala galbenă.

— De ce dracu' am venit încoace?
— Suntem obosiţi cu toţii, spuse Zack. O să treacă două ore înainte de a primi nişte răspunsuri?
— Cam aşa ceva, aprobă Jerry.
— Atunci haideţi să ne odihnim. Până se termină toată povestea asta, o să avem nevoie de fiecare strop de răgaz pe care ni-l putem permite. S-a făcut?
Carlos privi peretele, apoi forma neclintită a prietenului său, acum legat de masă.
— Cum rămâne cu Cadmann?
— Sincer vorbind, habar n-am, spuse Zack istovit. Dar acum sunt prea obosit şi prea supărat ca să pot gândi. Am nevoie de odihnă. El o să reziste.
— Plecaţi, cu toţii, în afară de Jerry, zise Sylvia.
— Eu vreau să rămân.
Mary Ann se rezemă de perete, cu braţele încrucişate, privindu-l ţintă de Cadmann.
Zack continua să-şi maseze stomacul, pipăindu-şi coastele învineţite. La fiecare câteva secunde gâfâia de durere.
— Carlos, ia-o în grijă pe Mary Ann. Trebuie să plecăm, pentru ca Syl şi Jerry să poată lucra.
— Nu, eu nu...
Sylvia îşi blocă mintea, refuzând să mai înregistreze vreun sunet, până când auzi uşa închizându-se în urma lor.
Împreună cu Jerry, îl dezgoli metodic pe Cadmann, spălându-i arsurile şi rănile minore şi acoperindu-le cu gel. Când terminară cu hemostatele, cu firele dizolvabile şi cu unguentele, îl îmbrăcară într-un combinezon curat şi îi strânseră din nou legăturile. Pe urmă stinseră luminile şi plecară.
Sylvia începu să tremure în ceaţa deasă. Jerry se întoarse spre ea.
— Oare ce s-o fi întâmplat acolo? Crezi într-adevăr că şi-a făcut *singur* toate rănile alea?
— Nu ştiu. În clipa asta nu ştiu nimic. O să aflăm peste o oră. Lasă-mă să închid ochii câteva minute.
Jerry dădu din cap şi o porni către cabana lui, către confortul îndoielnic şi vremelnic al unui pat cald, dar vocea Sylviei îl opri.
— Pot să-ţi spun un singur lucru, Jerry. Indiferent ce-o să aflăm, n-o să ne placă. Îţi garantez că n-o să primim nici un răspuns liniştitor.
— Da.

Jerry îşi curbă spatele, apărându-se de frig. Se întoarse, dând să vorbească iarăşi, dar Sylvia dispăruse deja după un colţ, sau în ceaţă, şi el era singur.

9.
CONTACT

„Cel care se străduieşte să se răzbune
îşi păstrează rănile deschise.”

FRANCIS BACON

În bezna de dincolo de gard, ceva stătea la pândă.

Ceva viu, tăcut, aproape neclintit, cu excepţia mişcării de du-te vino a coastelor sale rupte şi sângerânde.

Creatura era grav rănită. Trecuse dincolo de orizontul durerii, într-un tărâm cu adevărat bizar. În corpul său se petrecuseră schimbări ireversibile. Înţelesese, cu detaşare, că era pe moarte. Dar, înainte de asta, mai avea ceva de făcut.

Se ascunse pe câmpul întunecos, acolo unde nu ajungea lumina proiectoarelor. Când se concentra, simţea mirosul *omului,* al celui care o rănise. Acela, pe care îl subestimase atât de mult, era adevărata ameninţare. Şi toate instinctele sale urlau, cerându-i să-i dea de urmă, să-l găsească şi să-l ucidă.

Începu să înainteze în zigzag. Stătea printre rândurile de porumb, la numai câteva zeci de metri distanţă de colonie, în sud-est. Luminile cercetătoare continuau să măture pământul, iar oamenii încă se mai plimbau la hotarele taberei.

Cum să treacă de lujerii de foc? se întreba. Gemu nerăbdătoare.

O clipă mai târziu, răspunsul veni de la sine. Unul dintre oameni îşi plimbă laba din faţă de-a lungul unei porţiuni a viţelor. O atinse – se sprijini de ea. Creatura recunoscu zonă. Era aceeaşi întindere de lujeri de foc care o muşcase mai înainte. Acum părea să nu mai reprezinte un pericol. Poate că lujerii de foc nu erau în stare să muşte decât o singură dată...

Omul era singur şi nici măcar nu se uita în direcţia ei. Acum. Acum, când luminile proiectoarelor se intersectară, întunericul fu, pentru o clipă, aproape deplin, apoi umbrele se prelinseră peste gard, peste om, pe o întindere care cuprindea aproape toată câmpia.

Creatura se mişcă.

Se mişcă tot atât de iute ca un Ţânţar zburând la mică înălţime, atât de repede încât omul dacă avu timp să se uite în

sus şi nu apucă să ţipe înainte ca ea să lovească gardul cu atâta forţă încât stâlpul de susţinere din aluminiu se îndoi şi sârmele plesniră, iar impactul aruncă santinela în peretele clinicii veterinare.

Capul bărbatului deformă coala de tablă şi ricoşă direct în coada ghimpoasă a creaturii, aflată în cădere. Ea se scutură, desprinzându-i-l din ţepi, şi lăsă cadavrul să alunece pe pământ.

Îşi continuă drumul prelingându-se, un sfert de tonă de muşchi unduitori şi de oase, neagră ca bezna, întunecată şi fluidă ca râul ce curgea dincolo de şi sub malul abrupt, o parte a nopţii însăşi, precum stelele şi lunile gemene.

Creatura împinse uşa, deschizând-o. Adulmecă, tatonând, apoi intră.

Înăuntru nu era prea multă lumină, dar ea avea nevoie de mult mai puţină. De-a lungul pereţilor erau animale, toate închise în cuşti. Curiozitatea era aproape tot atât de intensă ca durerea şi dorinţa de răzbunare, aşa că se opri pentru o clipă, cercetând una dintre cuşti. O formă măruntă, albă, se ghemui într-un colţ, ascunzându-se într-un morman de talaş. Mica făptură din altă lume se mişcă încet, apoi tresări, înţelegând, privind în gol şi clipind din ochii roşii, minusculi.

Creatura mai văzuse privirea aceea, şi încă de foarte multe ori. Resemnare deplină. Tremurul acceptării, prada ştia că avea să fie devorată. Nici o tentativă de a fugi. Nici o încercare de a lupta, inima gata să explodeze chiar înainte ca prădătorul să atingă trupul.

Dar nu acum. Creatura simţea mirosul *acelui om* şi se întoarse cu spatele, urmărindu-l.

Omul zăcea pe o masă. Gemu uşor şi îşi mişcă membrele, care păreau încâlcite în nişte viţe scurte. Ceea ce îi era tot una. Cu prada asta nu simţea nevoia să se joace.

Îşi sprijini labele pe tăblie, întinzându-se, simţind durerea din întregul corp, durerea din coaste, unde fusese arsă şi sfâşiată. Rana prelungă dintr-o parte se redeschise, picurând sânge. Creatura se sprijini şi încercă să sară pe masă. Dar masa nu era un bolovan. Se lăsă pe-o parte. Siguranţele de blocare ale roţilor săriră şi masa prinse să alunece de-a lungul camerei, tuburile se smulseră din labele din faţă ale *omului* şi fluidul întunecat ţâşni când se loviră de perete şi totul căzu pe o parte.

Când masa atinse podeaua cu un zgomot surd, pleoapele *omului* clipiră, ridicându-se.

Ochii li se întâlniră.

Asta era. Clipa pe care o aştepta. Momentul când foamea, durerea şi mânia dispărură, când ea zări, în profunzimea acelor ochi, o bulboană adâncă şi rece, un hău fără fund. Ochii omului se dilatau din ce în ce mai mult, destul de mult ca să se scufunde în ei, ca să înoate în ei. Creatura veni mai aproape.

Acela era duşmanul fatal. Pielea lui era atât de moale, de fragilă. Îl lovi cu laba, de probă, răzuindu-i carnea. Din miezul rozaliu de dedesubt izvorî sângele. Omul se strâmbă arătându-şi dinţii. Mici, plaţi şi inofensivi.

Omul acela era atât de slab! Şi totuşi o rănise aşa cum, în scurta ei viaţă, nu o mai rănise nimic altceva. Omul ajunsese în clipa morţii, cu membrele legate, trăgându-se înapoi atât de mult cât putea, îndesându-se în masă, dar în ochii lui nu era nici urmă de resemnare. Muşchii lui lenţi se zbăteau în legături.

În viaţa ei se petrecuseră, atât de repede, atât de multe schimbări. Iar acel singur om fusese în centrul celor mai multe dintre ele. Acum se termina totul.

Dar ochii lui… Îi susţineau privirea cu atâta hotărâre. Neajutorat, legat, în pragul morţii – şi totuşi…

Şi totuşi…

De afară se auzi un ţipăt, un zgomot apăsat de paşi. Atenţia creaturii se împărţi între perplexitate şi incertitudine. Se întoarse din nou către *om* şi îi văzu triumful din ochi, ştiu că el câştigase cumva, că ei aveau să câştige, că viaţa ei se terminase.

Durerea o muşcă de ceafă şi se răsuci în timp ce un al doilea glonţ îşi rată ţinta cu câţiva centimetri. Se năpusti direct către un om cu un băţ lung în mâini, un băţ scuipând foc.

Simţi o altă durere cumplită, dar în următoarea clipă ajunse deasupra lui, cu capul lui în bot. Pentru o clipă, oasele opuseră rezistenţă sub muşchii maxilarelor sale, apoi le simţi cedând, crăpând, simţi moliciune. Îl scuipă şi se repezi spre uşă.

Dacă ar fi putut ajunge la râu…

Dar cadrul uşii era plin de oameni şi de beţele lor de foc. Îşi urlă agonia, îşi schimbă direcţia, lovi cu coada înspre ei, simţi durerea muşcând-o adânc, până când ceva se declanşă din trupul ei şi întreaga lume păru numai sânge.

Se năpusti în direcţia opusă. Dădu peste mai multe lucruri ca nişte lujeri şi peste altele, mici, de metal. În timp ce lichidele se răspândeau, încăperea se umplu de mirosuri stranii. Pereţii

grotei aceleia erau subţiri şi se curbară când îi pocni cu coada. Se răsuci în aceeaşi clipă. Capul se izbi de pereţii şubrezi. Ceva se spintecă. Un colţ întreg se prăbuşi. Afară era noapte, afară avea şansa de a găsi râul, de a lepăda focul care o prăjea din interior.

Un om îi blocă drumul şi îl plesni cu coada, iar ţepii i se înfipseră în picior.

Nu reuşea să se scuture, să scape de el! Omul zbiera întruna, derutând-o şi încetinind-o, în ciuda vitezei dezlănţuite în trup şi a focului dezlănţuit în minte.

O altă smucitură a cozii, şi îl izbi de colţul unei clădiri. Îşi desprinse ţepii şi îl lăsă lat, sângerând şi gemând.

Dar oamenii erau acum pretutindeni şi creatura alerga încoace şi încolo, izbindu-se de ei, cu trupul plin de spasme acum scăpat de sub control, orbită de sângele din ochi.

10.
COŞMAR

„Şi-atunci, fugind de el, strigat-am:
MOARTE!, Hidosul nume zguduind tot Iadul,
Ce suspină din grotele-i afunde
Smuţindu-i înapoi ecoul: MOARTE!”

JOHN MILTON, *Paradisul pierdut: Cartea a Doua”*[14]

Zgomote...

Un ţipăt. O împuşcătură?

Sylvia orbecăi, desprinzându-se dintr-un vis agăţat de ea ca o membrană jilavă. Bula de somn năucitor se subţie în timp ce oscila la limita dintre vis şi trezie.

Senzaţie tactilă: Terry se alătură de ea, în spatele ei. Îi simţi stomacul umflându-se uşor, lipit de şira spinării ei, fiind cuibăriţi unul într-altul, ca două căuşe de lingură.

Senzaţie vizuală: întuneric. O strălucire palidă, venind de afară, filtrată de draperii. Strălucirea proiectoarelor. Totul era bine.

Senzaţie auditivă: Sforăitul lui Terry, profund, lichid. Nimic nou, nimic neobişnuit.

Somnul se deschidea în faţa ei, făcându-i semne ademenitoare.

Nu. Idee greşită, timp nepotrivit. Ochii făceau eforturi să i se focalizeze în întuneric, să descopere ceasul. Cât de mult dormise? Era momentul să se trezească...?

Un alt pocnet răsunător, zgomotul de neconfundat al unui foc de armă. Un proiector lumină scurt draperiile. Din întreaga tabără se auzeau strigăte întrebătoare, la început confuze, apoi alarmate.

Se împletici în pat, cu gâtul uscat de somn, bâjbâind în căutarea căldurii liniştitoare şi a protecţiei hainelor.

— Terry. Terry...

— Mmmf. Fum de ţigară.

El se rostogoli pe burtă, surprins când nu găsi sprijinul trupului ei. Braţul îi căzu în gol.

---

14 Traducere de Aurel Covaci, ed. Minerva, Bucureşti, 1972 (n. tr.).

— Cum? Sylvie?

Ea îşi trăgea deja pantalonii. Degetele lui Terry se întinseră zgâriind-o uşor, trecându-i peste un sfârc. Un val de dorinţă o înfierbântă, o ului cu forţa lui.

Terry, ai ales cel mai nenorocit moment.

Îşi scurtcircuită acea parte a minţii şi se concentră asupra ferestrei, a balansului sălbatic al luminilor filtrate prin draperii.

Terry se trezi pe de-a-ntregul când ea îşi punea pantofii.

— Ce nebun şi-a mai ieşit acum din sărite?

— Nu ştiu. Se aude de lângă ţarcurile animalelor şi...

Şi din clinica veterinară.

— Cadmann, şopti ea.

O rafală de împuşcături. Terry levită, pur şi simplu, deasupra patului.

— Ce dracu...?

Acum se auzeau ţipete.

— Grăbeşte-te.

Se opri să se asigure că el se dădea jos din pat, apoi alergă în curte.

În general, barăcile erau împărţite în două secţiuni, pentru dormit şi pentru activităţile din timpul zilei. Deşi toată lumea folosea sălile comune de mese, mulţi – cei mai mulţi dintre colonişti aveau propria lor bucătărie şi un loc unde să-şi primească prietenii. Locuinţa pe care o împărţea cu Terry era mică şi ar fi putut fi considerată confortabilă, un ungher plin de căldură şi...

Traversă curtea şi încremeni îngrozită. Mai multe siluete se îndepărtau de clinică. Erau învăluite în întuneric şi în ceaţa care se în vârtej ea ca laptele într-o cafea subţire. Patru umbre stilizate, pozând ca la fotograf – patru puşcaşi în poziţie clasică. Trăgeau prin uşa deschisă. Înăuntru, ceva zbiera şi zgâlţâia clădirea, ca un şobolan captiv într-o cutie de carton, urlând cu o energie atât de plină de răutate încât o ţintui locului.

Se puse în mişcare. De peretele uneia dintre barăci fuseseră sprijinite, cu grijă, câteva unelte de grădinărit, şi ea înhăţă una, strângând-o cu amândouă mâinile. Ocoli bungaloul, încercând să arunce o privire în interior.

Nici un loc liber în cadrul uşii. Slavă Domnului! Dar trebuia să ajungă mai aproape. Îl recunoscu pe unul dintre trăgători.

— Carolyn! Ce e?

Nu primi nici un răspuns. Carolyn McAndrews şi însoţitorii ei trăgeau nebuneşte, trăgeau fără să ochească. *Sunt nebuni!* Gloanţele treceau prin pereţii de tablă ai clinicii veterinare. Zgomotul de sticlă spartă se auzea de la trei clădiri depărtare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce se-ntâmplă?

Coloniştii năvăleau pe aleea principală din faţa clinicii. Oameni încă în halate şi pantaloni de pijama, cu pieptul şi picioarele goale, sau santinele care păzeau perimetrul, complet echipate şi înarmate, răsăreau deopotrivă din întuneric. Paşi în spatele ei. Terry o prinse de braţ.

— Ce...?

Unul dintre pereţii metalici ai clinicii veterinare se clătină şi în el apăru o gaură largă. Ceva ţipă.

Sunetul îi înţepeni toţi muşchi. *Nu sunt nebuni, nicidecum,* se gândi, şi apoi: *A venit aici.* Mulţimea se împrăştie când tabla se dezghiocă, se umflă şi ceva negru se aruncă prin spărtură. Terry o strângea ca o menghină.

— Oh, Doamne! Avea dreptate...!

— Cadmann!

Sylvia se smulse din mâinile bărbatului ei. El o prinse din nou şi o trase înapoi când creatura se repezi către mulţime. Moartea era vie în noapte, nu mai era ceva care le bântuia visele, nu mai era un spectru aşteptând să fie îngropat odată cu Alicia şi resturile de scutece însângerate. Era vie, scânteietoare şi umbla printre ei ca un demon, numai muşchi, solzi şi colţi.

Creatura se mişca prea repede pentru ca Sylvia să-i vadă imaginea distinctă. Întuneric! Prea dens, blestematul de întuneric! În încercarea de a acoperi tot spaţiul, lumina jalnic de inadecvată a proiectoarelor tresălta spasmodic în jurul curţii.

Pentru o clipă, monstrul fu oprit de un inel de colonişti cu bastoane şi puşti. Era încolţit lângă resturile împrăştiate ale peretelui clinicii veterinare. Lămpile de mână şi apoi proiectoarele din punctul de veghe zvâcniră către el. Sylvia îi văzu ochii, cât portocalele, cu pupile negre, imense. În aceeaşi clipă, acestea se reduseră la dimensiunea unor vârfuri de ac. Şuieră. Sângele, de un roşu mai strălucitor decât cel arterial, îi ţâşnea din nenumărate răni, mergând de la înţepături până la cratere de carne vie. Coada masivă se izbi de plăcile metalice. Urletele se izbiră de timpane.

Pentru o clipă, fu liniştit, apoi...

Pupilele se dilatară uşor, creatura îşi scutură sângele din ochi. Sylvia icni. Numai o maşină bună de curse ar mai fi putut accelera cu atâta putere. Terry o smuci zdravăn de braţ şi căzură amândoi pe spate când monstrul se repezi în gardul împrejmuitor. Doi bărbaţi voinici zburară ca frunzele în vântul toamnei şi unul dintre ei îl lovi, în treacăt, pe Terry cu piciorul în frunte, totul înainte ca Sylvia să atingă pământul.

Ea se furişă în spatele unei bobine imense de sârmă izolată.

Coada imensă lovi. Avea ţepi la capăt – şi Barney Carr căzu neajutorat la pământ, cu ei înfipţi în picior, în vreme ce monstrul fugea încoace şi încolo. Capul lui Barney se crăpă de colţul unei clădiri şi faţa îi dispăru sub o pată de sânge. Creatura se scutură, scăpând de el, şi îl lăsă să zacă nemişcat, doar cu mâinile încleştându-i-se şi descleştându-i-se spasmodic. Zack Moscowitz apăru din umbră şi rămase alături de Barney. Lacrimile îi şiroiau.

— Fii blestemat! strigă.

Creatura se răsuci către el.

Terry se ridică nesigur, bombănind:

— Monstrul îi ucide!

Se uită în jur cu disperare, apoi înşfăcă o tijă de fier dintr-o grămadă de pari de gard, sprijinită de o magazie. Îi întoarse Sylviei privirea, cu groaza licărindu-i în ochi.

— Terry...

El se întoarse, se întoarse ca să stea între iad şi soţia şi fiica lui nenăscută.

— Terry!

El intrase deja în încăierare.

Creatura era *imensă,* mai mare decât un crocodil, fiind construită ca un tanc: compactă, invulnerabilă. N-ar fi trebuit să fie rapidă – dar, rănită şi plină de sânge, se mişca mai repede decât orice fiinţă procreată vreodată pe Pământ. Sări din cerc. Coloniştii înarmaţi alergară s-o încolţească. Alţii trăgeau când nu vedeau pe nimeni în spatele ei. În timp ce fugeau, ea se mişca iarăşi şi iarăşi, aşa că nu apucau niciodată s-o încercuiască.

Sylvia nu mai văzuse şi nu mai auzise niciodată despre ceva care să se mişte astfel: brăzdând ţărâna, pierzându-şi echilibrul şi derapând până se oprea; aşteptând, apoi ferindu-se de o rafală de gloanţe împrăştiate printr-un salt într-o parte, atât de repede încât imaginea ei devenea o pată. Mişcare, oprire,

studiere atentă a duşmanilor, înţelegerea intenţiilor lor şi din nou mişcare – slavă Domnului că părea mai interesată de evadare decât de distrugere, dar chiar şi aşa lovea orbeşte, lăsând moarte în urma ei.

În chimono roşu de mătase şi cu părul de un blond palid răvăşit, Jean Patterson fugea ca să-şi salveze viaţa. Înainte de a ajunge în siguranţa barăcii sale, nimeri în ţepii cozii monstrului, care lovea în toate părţile. Ţipătul ei retezat păru un lătrat în noapte, iar ea alunecă zbătându-se şi căzu, mototolită, lângă bobina de sârmă care o ascundea pe Sylvia.

— Jean!

Ea privi în sus cu ochi orbi, cu capul răsucit într-o parte. Mult prea răsucit. Coloana vertebrală era ruptă. Patterson se zbătea convulsiv, fără s-o simtă.

Jon van Don alergă să intercepteze monstrul şi, spre nenorocul lui, îi tăie calea când alerga către drumul de acces. În aceeaşi clipă, creatura era deasupra lui. Îl trânti la pământ şi îl lăsă în urmă, dar ghearele ei îl străpunseseră şi râcâiseră, sfâşiindu-i haina, pijamaua şi pielea, pocnindu-i oasele şi împingându-i coastele zdrenţuite în plămâni. Lumina proiectorului alunecă peste el, expunând vederii spuma rozalie, însângerată, care îi acoperea gura şi nasul. Ţipetele lui nu mai conteneau.

Sylvia îşi apăsă mâinile peste urechi şi îşi strânse cu putere pleoapele. Nu era de ajuns. Nu putea opri zgomotele şi străfulgerările de lumină, răsunetul paşilor şi, în cele din urmă, valul de căldură care o smulse din coconul ei. Nu izbuti să se abţină, privi printre degete...

Greg. Reuşise cumva să se trezească din somnul indus de medicamente. Se clătina pe picioare de cauciuc, dar se apropia de creatură cu faţa ca o mască de furie. Pe spate îi atârna, şui, fixat doar într-o curea, unul dintre aruncătoarele de flăcări pe care le folosise ca să ardă tufele încâlcite de pe câmpie. Gura ţevii scuipă un jet de şase metri de iad lichid. Flăcările atinseră pielea însângerată a monstrului, care se trase înapoi, şocat.

Greg striga ceva. Ea nu-i putea desluşi prea bine cuvintele, acoperite de pârâitul focului, de ţipetele de durere şi de groază ale oamenilor, de zbieretele creaturii. Greg striga obscenităţi, lucruri pe care le-ar fi spus ea însăşi dacă propria soţie şi propriul copil... Soţ?

— Terry?

Nu putea să-l vadă, dar erau cadavre pretutindeni, oameni târându-se în patru labe şi suspinând, şi monstrul, parcă desprins dintr-un film comercial cu buget redus, alunecând de-a lungul întregului perimetru ocupat de locuinţe în căutarea unui drum către întuneric – către râu? – cu coada începând sleită de puteri. Sâsâi în timp ce Greg avansa.

Rămase locului o clipă, apoi se repezi la el, cu viteza unui purice care sare după ce a stat complet nemişcat.

Greg nici măcar nu tresări, prea copleşit de supărare şi de furie ca să se sinchisească. O limbă de foc erupse şi întâlni creatura în aer, cu un şuierat oribil, care răpi întunericul şi răcoarea nopţii. Lovi monstrul în plin, transformându-l, într-o singură clipă orbitoare, într-o zvârcolire difuză de flăcări.

Dar nu asta îl salvă pe Greg. Sylvia văzuse unul dintre picioarele din spate ale creaturii, sfâşiat de gloanţe, rupându-se în momentul săriturii. Se prăvălea pieziş spre Greg când o prinsese flama, şi căzu în faţa lui, arzând, nemişcată.

Murise. *Trebuia* să fie moartă – nimic nu putea să le supravieţuiască gloanţelor, focului – şi Greg trimise spre ea un jet uniform de flăcări, care o învăluiau, pătrunzând-o. Vâlvătăile se înălţară deasupra trupului şi explodară atingând baraca din spatele ei, combustibilul de consistenţa jeleului împroşcând totul.

Atunci se mişcă. Fără nici o avertizare, trupul acela blestemat se mişca iarăşi. George Merriot se aruncă într-o parte, prea încet; creatura îl şterse în treacăt şi îl lăsă arzând.

Omul se zvârcolea pe pământ, cu braţele fâlfâindu-i, încercând să scoată tuburile cu material inflamabil din buzunarele hainei şi ale pantalonilor. Rachel Moscowitz îl lovea cu o pătură. Bobby Erin îşi scoase halatul şi îl trânti peste George, fără să-şi facă absolut nici o grijă fiindcă îşi expunea nuditatea. Toţi ochii erau aţintiţi asupra monstrului.

Acesta se apropiase de malul stâncos al râului, câştigând cât ai clipi avans de douăzeci de metri, dar acum era din nou nemişcat.

Mirosul de combustibil şi de carne arsă se ridica, efervescent, în nori denşi, îngreţoşători, de fum uleios.

Creatura se mişcă. Coada îşi pierdu brusc contururile şi mingea de foc, imposibil de vie, trasă o dâră către râu, de data asta pe cincisprezece metri. Prin fum şi flăcări, Sylvia îi zărea

capul clătinându-se încet, agonizant, parcă încercând să se orienteze. Coada biciuia mecanic aerul.

Greg o urmă, trăgând, de data asta nu în rafale, ci într-un torent neîntrerupt. Râdea şi striga isteric, fără să-i pese de prăpădul pe care-l făcea în jur.

— Tu... nu mişca... Alicia... tu...

A trage cu aruncătorul de flăcări asupra cozii era totuna cu a trage într-o elice în mişcare: vălul de foc fâlfâia, difuz, ca o ceaţă subţire.

În jurul lor, vâlvătaia cuprinsese toate clădirile.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Greg, opreşte chestia aia! urlă Stu Ellington, cu faţa lui ca o lună plină congestionată de spaimă şi de excesul istovitor de adrenalină. Opreşte blestemăţia! Animalul e mort!

Stu duse o armă la umăr, îndreptând-o nu spre creatura muribundă, înfăşurată într-o plasă de flăcări, ci spre Greg.

— Greg...

Greg nu-i auzi cererea, nu putu să o audă, dar rezervoarele aruncătorului îşi scuipară ultima suflare de foc, golindu-se cu desăvârşire. Stu lăsă arma în jos, tremurând.

— Mori, mori, luate-ar naiba, mori...

Sylvia era uimită să-şi audă propria voce, să se audă psalmodind, fără să ştie când începuse, conştientă numai de o intensă fascinaţie morbidă faţă de creatura care...

Care se mişcă. Această ultimă săritură o duse dincolo de marginea falezei. Nici măcar nu ţipă când căzu.

— Prindeţi-o! strigă imediat Zack. N-o lăsaţi să scape.

Coloniştii alergară către focuri şi către răniţi. Zack gonea după ei, la întâmplare.

— Jill. Harry. Ricky – nu. Isuse, pune-ţi nişte pantaloni. Mits. Aruncaţi o plasă de oţel peste creatura aia. E aproape moartă, dar nu vă asumaţi nici un risc şi nu lăsaţi leşul să fie luat de apă.

Sylvia se ridică. Avea glezna învineţită. Îşi aranjă hainele deasupra stomacului rotunjit. *Ar trebui să fac ceva...* Aerul era plin de fum, de sânge şi de duhoarea cărnii prăjite a monstrului.

O mulţime de trupuri zăceau, împrăştiate, sângerând. Jean Patterson, zdrobită, contorsionată şi, în sfârşit, nemişcată. Jon van Don, vecinul de alături al Sylviei, cu faţa o mască de sânge, bâjbâind cu degete amorţite, în strădania de a-şi astupa rănile din trunchi. Scene din jurnalele de actualităţi, din vechile războaie de pe Pământ. Sylvia rătăci orbeşte prin iad.

Totul în jur era ruinat. Extinctoarele scuipau spumă albă.

Un bocet se prelingea, firav şi necontenit, în fundalul fiecăruia dintre gândurile ei. Cioburile de sticlă, aşchiile de lemn şi de plastic îi trosneau sub fiecare pas, şi Sylvia se simţea pierdută, clătinându-se, gata să cadă sub povara prea grea. *Am avut timp. Ar fi trebuit să fim pregătiţi. Ar fi trebuit să ştim. Cadmann ne-a avertizat...*

Cadmann. Cadmann a rămas în clinică!

Începuse să alerge înainte de a şti că o făcea. Un papuc îi sări din picior şi talpa goală îi alunecă pe pământ. La uşa infirmeriei nu era nimeni şi ea crezu, la început, că era pustie. Pe urmă îi văzu pe Mary Ann şi pe Carlos aplecaţi asupra lui Cadmann.

El era nemişcat. Sângele i se prelingea dintr-o mulţime de răni.

Se strădui să ajungă lângă el. Mary Ann se întoarse, cu o privire aspră.

— Ne putem ocupa noi de asta, spuse, şi vocea îi era ca de gheaţă. Te-a avertizat, luate-ar dracu'. Dumnezeu să te trimită în iad. El *a avut încredere* în tine. Şi tu ai încercat să-l ucizi. Du-te de aici. Nu mă-ndoiesc că soţul tău îţi aşteaptă pe undeva ajutorul.

Faţa întunecată a lui Carlos era despicată de-a lungul bărbiei şi sângele îi curgea pe cămaşa verde, fără mâneci. Sylvia întinse mâna şi îl atinse. El vorbi fără să se întoarcă.

— Nu. E în ordine. De ce nu iei o trusă de prim-ajutor şi nu te duci să vezi cui îi poţi fi de folos?

Nu încercă să zâmbească, dar expresia lui nu avea nimic ostil.

— Du-te, señora Faulkner.

Cadmann gemu, fără să-şi recapete cunoştinţa, când degetele lui Mary Ann îi cercetară cu delicateţe rănile.

Sylvia părăsi încăperea, înşfăcând trusa de prim-ajutor în drum spre ieşire şi murmurând:

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău. Am încercat...

Dar nimeni nu o mai asculta.

Erau atât de multe stricăciuni – pretutindeni. Emoţiile ei erau atât de confuze încât îi era imposibil să le dea de capăt, să descopere de unde ar fi putut începe să le descâlcească.

Numără siluetele acoperite de pături aflate în raza vederii ei. Cel puţin patru cadavre. De trei ori mai mulţi răniţi, şi unii n-aveau s-apuce dimineaţa. Mergea cu picioarele ţepene, amorţite, căutând cu disperare un mod în care să se facă utilă.

Terry. Îi auzi vocea în stânga, dând ordine pe un ton răstit. Se străduia, împreună cu alţi trei bărbaţi, să ţină sub control focul dintr-o magazie. Mintea nu îi funcţiona. Nu gândea limpede, dar îşi dorea cu disperare s-o facă. Ce păstrau în magazia aia? Ce...?

Răspunsul o izbi brusc şi ea ţipă.

— Terry!

El se întoarse.

— Sylvia! Fereşte-te!

Sălbăticia şi panica deplină din glasul lui o luară prin surprindere într-o asemenea măsură încât se retrase, iar apoi căzu din picioare şi simţi zidul de aer înainte de a vedea lumina sau de a auzi sunetul.

Magazia din spatele lui Terry se desfăcu într-o ciupercă de vâlvătăi şi bărbaţii care îl însoţeau urlară, zvârcolindu-se ca nişte fluturi de noapte captivi în flacăra unui bec Bunsen. Marginea mingii de foc îl ridică pe Terry în aer şi îl azvârli, cu un bobârnac, peste o grămadă de unelte, unde rămase întins, cu hainele mocnind, în timp ce tabăra ardea...

Impresii:

Feţe înnegrite, bandaje. Fuioare de fum înălţându-se deasupra aluminiului contorsionat al structurilor de susţinere. Un cer gri, plin de cenuşă, zori întâmpinate cu gemete slabe, de disperare.

Probabil că aşa arată războaiele, se gândi Sylvia. Cadmann ar fi trebuit să ştie...

Sala comună de mese era plină de fum, dar altminteri intactă. Acum adăpostea majoritatea coloniştilor, cu excepţia celor prea grav răniţi ca să fie mişcaţi.

În încăpere era linişte, abstracţie făcând doar câteva suspine care se contopeau, înăbuşite. Simţi ceea ce nu exprima nimeni: uşurarea celor care trecuseră prin coşmar, scăpând cu pielea şi cu familia intacte. *Cei fără nici o rană. Nu există nici unul. Am fost răniţi cu toţii,* îşi spuse Sylvia. În minte îi veni un fragment de cântec. *Uneori mă simt ca un copil fără mamă. Departe de casă.*

— Mary Ann?

Cea strigată îşi întrerupse nesfârşitul du-te vino printre răniţi.

— Cadmann e…?

— E în viaţă.

— Nu pleca! Terry. Unde e Terry?

Buzele lui Mary Ann formau o linie severă.

— O să supravieţuiască. Cred.

— Să supravieţuiască…

— Probabil. Trebuie să plec. Tu nu eşti rănită. Eşti bine. Aşa cum e şi copilul tău.

Sylvia se lăsă pătrunsă de idee. Copilul e bine… Asupra ei căzu o altă umbră. Zack rătăcea fără ţintă prin încăpere, cu o portavoce, numărând răniţii, încercând să-şi facă o idee despre proporţiile pagubelor. Avea ochii roşii, umflaţi. Carolyn McAndrews îl urma, ca un spectru pământiu.

Zack se urcă pe o masă şi ridică portavocea.

— Nu ştiu ce să spun.

Tăcu. Se lăsă liniştea.

— Avem… avem medicamente şi bandaje mai mult decât suficiente.

Portavocea îi transforma glasul în muget: bolovănos, distrus după o noapte de ţipete neîncetate.

— Dacă mai există victime ale muşcăturilor despre care nu ştiu nimic, vă rog…

Ezită, pierzându-şi concentrarea, şi Rachel îl calmă.

Sylvia se pomeni tuşind, se privi ridicând o mână şovăitoare.

— Zack, ce facem acum? Cum ne apărăm?

— Alertă maximă, bineînţeles, activăm câmpul minat. Gardurile electrice. Dar, fir-ar să fie, Sylvia, ştii că aşa ceva era imposibil! Imposibil! Nu aveam cum să ne aşteptăm la asta. E pură întâmplare. Pe insula asta nu poate trăi nimic atât de voluminos, sistemul ecologic nu-l poate susţine. Nu există un lanţ trofic. Ai spus-o tu însăţi! A venit înot, de pe continent, aşa trebuie să fie, şi de unde era să ştiu eu c-o poate face?

Îşi şterse fruntea cu o mână murdară. Vocea i se frânse.

— Pur şi simplu, nu există destulă hrană.

— A ajuns aici, nu-i aşa? ţipă Ida van Don.

Avea faţa, ca de cretă, cu excepţia unei pete de sânge pe obrazul stâng.

— A…

Nu reuşi să mai rostească restul şi renunţă, cuprinsă de suspine. Phyllis îi înfăşură umerii cu o pătură.

— Nu e destulă hrană, repetă Sylvia, încercând, fără succes, să-şi reţină propriile lacrimi. Da, am spus asta. Bine, Zack, n-a fost vina ta! Asta vrei să scrie pe piatra noastră de mormânt? Că n-a fost vina ta? Zack, creatura nu putea să existe, n-ar fi trebuit să existe, dar *este* aici, şi n-ai de unde să ştii dacă nu sunt mai multe, şi ce dracu' facem noi în privinţa asta?

— Mary Ann ar avea o propunere.

Vocea lui Carlos era seacă, controlată cu grijă.

Zack strânse din buze. Mâinile îi tremurară. Rachel luă microfonul. Vocea ei era tot atât de aspră ca a soţului ei.

— Carlos, e o propunere sau o cerere?

— Nici una, nici alta. Cel puţin, nu încă.

— Atunci încă nu trebuie s-o luăm în considerare. Sylvia, orice propunere serioasă e bine-venită. Ştim că avem nevoie de o apărare mai bună. Vă rog, pe toţi, să nu vă îndoiţi că, atâta timp cât întreaga situaţie nu e stabilă, nu va fi neglijat nici un aspect legat de securitate. Dar trebuie să-ncepem de undeva – trebuie să ne asigurăm, chiar acum, că se face un inventar complet al stricăciunilor şi al pagubelor şi că toate rănile sunt tratate. Da, Andy?

Inginerul se ridică în picioare. Mâna lui dreaptă era legată la piept.

— Nu era de aşteptat să se-ntâmple una ca asta. Nimic de genul ăsta n-ar fi trebuit să se-ntâmple. Eu am fost... Nu ne putem întoarce acasă!

Se ridică Jill Ralson, roşcata zveltă specializată în agricultură. Avea ambele mâini înfăşurate în tifon pârlit.

— Fi-ar să fie, am văzut animalul ăla monstruos încasând o sută de gloanţe şi o jumătate de rezervor de combustibil. Era în apă, iar apa *fumega.* Am aruncat o plasă peste el şi coada încă i se mai zvârcolea. Probabil că murise, erau doar contracţii – dar vreau să spun că era gata să omoare trei dintre noi. Dacă ar fi fost cinci, ar fi ucis toţi oamenii din tabără.

— Cinci – să fiu al naibii dac-ar fi fost nevoie de cinci! strigă Ricky.

Rachel încercă să vorbească, dar, cu tot microfonul, vocea i se pierdu în flecăreala celorlalţi.

— Unul. Încă unul şi ne-ar fi dat gata!

— Cadmann a avut dreptate tot timpul, fir-ar să fie, de ce nu l-am ascultat pe colonel?...

— Zece ani lumină, la zece ani depărtare...

— S-a zis cu centrala electrică...

— Clinica veterinară...

— Laboratorul de biologie e o ruină...

Zack luă microfonul şi îşi flutură mâna.

— Ajunge! Ascultaţi-mă, ce dracu'!

Vorbăria încetă.

— Uite ce e, n-o să putem face nimic productiv înainte de a reconstrui tabăra şi n-o s-o putem reconstrui înainte de a ne linişti minţile.

— Da, sigur, relaxaţi-vă, strigă La Donna. Bunul nostru Zack. Nici o-o-o problemă.

— Terminaţi cu prostiile. Nu rezolvăm situaţia dacă vorbeşte toată lumea în acelaşi timp. Ascultaţi-mă, nu sunt şanse să mai dăm peste aşa ceva – peste o astfel de creatură. Nu are rost să ne asumăm riscuri, o să fim prudenţi, dar, ce naiba, ştiinţa e ştiinţă. Aici n-are cu ce trăi. Nu vor mai fi şi altele...

— Cum dracu' poţi să *ştii* tu că e aşa?

— Nici *creatura asta* n-ar fi trebuit să existe...

— Ajunge! Sunteţi savanţi şi ingineri şi sunteţi cei mai buni oameni care au putut fi aleşi dintr-o jumătate de miliard de solicitanţi şi, ce naiba, *purtaţi-vă ca atare!*

— Foarte bine. Acum, ca să fim siguri, o să punem o echipă să studieze problema. Imediat. Ce anume i-ar putea distruge... în mod eficient... pe aceşti... monştri, din tot ce am la dispoziţie! O să aflăm!

— Cred că ne trebuie nişte bombe nucleare, zise Andy.

Doi oameni râseră. Andy se reaşeză.

Zack vorbi trecând peste durere, forţându-şi vocea când ar fi trebuit să-i acorde un răgaz.

— N-am fost pregătiţi. Indiferent dacă vom mai da sau nu vreodată peste o asemenea creatură, o să ştim în curând ce o ucide. Un singur om va fi în stare s-o facă. O să aflăm. Jur. Asta e insula *noastră* şi n-am de gând să i-o cedez unui monstru blestemat. E *a noastră,* înţelegeţi?

— Corect.

Carolyn McAndrews se ridică în picioare şi aplaudă. După câteva secunde i se alăturară şi alţii, cu prudenţă. Sylvia îşi abandonă scaunul şi părăsi încăperea.

Trecu pragul, ieşind în câmp, acolo unde fumul continua să se ridice din stâlpii de susţinere contorsionaţi. Trei clădiri fuseseră distruse în întregime. Centrala electrică arăta rău. Oamenii scormoneau printre ruine, căutând lucrurile de valoare sau imposibil de înlocuit.

Iată şi spitalul. Numărul paturilor fusese mărit de la obişnuitul cinci la douăzeci. Majoritatea rănilor aveau să se vindece, slavă Domnului, însă câţiva, doar câţiva...

Terry, de exemplu.

Terry zăcea inert într-o cadă cu soluţie salină. Când intră ea, Jerry îi cerceta rănile, cu o expresie sumbră.

— S-ar putea să fim nevoiţi să-i amputăm piciorul drept. Oasele sunt zdrobite.

Sylvia dădu din cap, amorţită, şi se aşeză lângă el, pe un scaun pliant. Terry continua să fie inconştient, îndopat cu tranchilizante. Avea pielea roşiatică, jupuindu-se de parcă ar fi fost imobilizat câteva zile în deşertul Mojave.

— E norocos că e în viaţă, spuse Jerry.

— Toţi suntem norocoşi, răspunse Sylvia, cu un aer sobru. Totuşi, asta nu ne uşurează situaţia.

Era evidentă lipsa din spital a unei anumite persoane, a unei persoane pe care ea îşi dorea cu disperare s-o vadă. Jack îi surprinse privirea.

— L-am mutat pe Cadmann în baraca lui. A cerut-o cu al naibii de multă insistenţă. I se duce mâncare acolo. Nu ştiu. E foarte slăbit, dar alţii au mai multă nevoie de ajutor. O să se vindece...

Ea se ridicase pe jumătate, dar mâna lui Jerry o reţinu.

— Sylvia, pentru numele lui Dumnezeu. Nu eşti singura căreia îi pare rău. Am greşit şi acum plătim pentru asta. Dar n-ai ce să faci. Cum crezi c-o să se simtă Terry când o să se trezească şi tu n-o să fii aici? Lasă lucrurile în voia lor.

Ea îşi răsuci braţul în mâna lui, dar se aşeză până la urmă secătuită.

— Nu e nimic altceva de făcut.

— Nimic. L-am scos din râu şi, imediat ce se stabilizează rănile, te vom putea înlocui. Până atunci... eşti doctor, nu o şcolăriţă îndrăgostită. El e soţul tău. Poartă-te ca atare, pentru numele lui Dumnezeu.

O palmă peste obraz nu ar fi fost un şoc la fel de puternic, şi ea încuviinţă, dând din cap.

— Îmi... îmi pare rău, Jerry.

— O porcărie nu se repară cu păreri de rău. Oaselor rupte nu le pasă ce simţi. Ele n-au nevoie de altceva decât să fie puse la loc.

Cât era ceasul? De când muncea Jerry, în timp ce ea huzurea în durerea ei? Trecuseră douăzeci de ore de la atac. Probabil că Jerry nu dormise de două zile şi îşi vedea încă de treburi. Ruşinea o pătrunse. Dar aduse cu sine o hotărâre interioară, un fel de energie nervoasă. Se ridică în picioare.

— Îţi mulţumesc, Jerry. Există un timp al autocompătimirii, dar nu e acesta. De când n-ai mai dormit?

El zâmbi într-o parte, trecându-şi mâna prin claia de păr, care părea tot atât de vlăguită ca restul trupului său.

— Să dorm. Îmi sună familiar. Ca un lucru despre care am citit cândva.

— Pleacă de-aici şi nu te-ntoarce mai devreme de şase ore. Prescripţie medicală.

— Te simţi bine?

— Acum da. O să le fac şi eu, altora, acelaşi serviciu. Şterge-o.

Jerry aruncă o ultimă privire în jur şi părăsi infirmeria târşâindu-şi picioarele şi înşfăcându-şi haina din mers.

Sylvia îşi suflecă mânecile şi îşi atinse cu delicateţe stomacul. Bebeluşului îi mergea foarte bine, ea îşi putea da seama. Dacă se întâmplase ceva...

Dar acum avea multe de făcut.

O zonă de război. Într-un asemenea loc părea să se afle. Într-o blestemată zonă de război.

11.
ELOGIU

„De pe munte a plecat,
În cel codru-i rătăcit.
Izvor de arşiţă secat
Când sufletul ni-i vitregit."

SIR WALTER SCOTT,
The Lady of the Lake (Stăpâna lacului)

Pentru Sylvia, următoarele trei zile trecură ca un timp al stabilizărilor, un timp în care aflau cine urma să moară şi cine avea să supravieţuiască. Pierduseră încă trei tovarăşi în acest răstimp, recuperând douăzeci.

Se părea că în zilele acelea nu dormeau decât morţii. Pur şi simplu, nu aveau destule tranchilizante şi destulă somazină ca să-i adoarmă pe toţi răniţii.

Măcar dacă...

Jocul era prea simplu şi prea dureros. Aceşti „măcar dacă" transformau dorinţele în viziuni ale vinovăţiei, preschimbau câmpurile minate, santinelele şi scanările în infraroşu din gândurile ei în peşteri bântuite, în camere de tortură imense, năpădite de pânze de păianjen, unde mintea avidă de somn o biciuia şi o trăgea pe roată fără nici un pic de milă.

Era însărcinată, nu putea nici s-o nege, nici s-o ascundă, aşa că, în fiecare seară, după cină, când ceilalţi veneau la spital, era trimisă la culcare şi i se ordona să nu se mai arate până a doua zi dimineaţa.

Dar vinovăţia, durerea şi o *necesitate* clară, absolută o făceau să meargă mai departe.

Îl vedea pe Zack. Lui îi era mai greu decât ei înseşi. Poate mai greu decât oricui altcuiva. Şi, în vreme ce despre visele ei ştia că erau hăuri de disperare şi de autoincriminare, ale lui depăşeau orice imaginaţie.

În timpul acestor ore vitale, ea îşi dedica viaţa răniţilor – arsurilor, muşcăturilor, cărnii străpunse, oaselor rupte, organelor interne perforate, tăieturilor, epuizării nervoase şi chiar unei răni de glonţ.

Dar Zack trebuia să se concentreze asupra rapoartelor lui Andy, în timp ce grupul de ingineri evalua pagubele. Laboratorul de biologie era distrus aproape în întregime. Centrala electrică părea avariată, dar era de fapt distrusă. Miezul toroidal din plasmă era străpuns; şi, pe o distanţă de zece ani-lumină, singurele înlocuitoare erau motoarele vehiculelor Minerva.

Iar peste trei zile, când ceea ce era mai rău trecuse – când toate gardurile fuseseră reparate, avusese loc prima tentativă de inventar şi starea tuturor răniţilor era stabilă – Zack oficie slujba de înmormântare colectivă.

Nici un predicator. N-am vrut nici unul. Nici un predicator, nici un rabin, nici un preot. Noi suntem savanţi, suntem oameni raţionali, suntem liber-cugetători – oare asta a fost o decizie înţeleaptă?

— Au murit pentru ca noi să putem trăi, începu Zack.

Ea se gândi la ultima înmormântare la care asistase, la ultima dată când simţise durerea muşcând din ea ca o fiinţă vie – la ziua când îşi înmormântase tatăl, la numai şase luni după ce mama ei îşi găsise odihna veşnică. La ziua când plecase din unduitoarea întindere verde, dintre şirurile albe de pietre comemorative din Cimitirul Naţional Arlington, când se întorsese acasă cu avionul, fără să schimbe, cu nimeni, nici un cuvânt. Şi în timpul acelui drum de întoarcere luase decizia finală de a accepta cuşeta oferită la bordul navei *Geographic.* Ziua aceea, hotărârea luată atunci şi mâhnirea care o însoţise erau ca un furnir de lemn îngropat sub mai multe straturi de lac ieftin, opac. Îi reveneau în minte când se gândea cât de mult i-ar fi plăcut mamei ei să-i atingă pântecul, s-o strângă în braţe şi să plângă împreună de fericire, aşa cum plâng femeile, jubilând fiindcă torţa vieţii trece de la o generaţie la alta.

Nu, azi era mai rău. La ceremonie erau prezenţi o sută şaptezeci şi patru de supravieţuitori, toţi cei care puteau fi ridicaţi din paturile lor.

Sylvia îl ţinea de mână pe Terry, aşezat în scaunul lui cu rotile. Încă nu se ştia, cu exactitate, cât de afectată era coloana lui vertebrală, dar ironia era zdrobitoare.

Avem veşti bune şi veşti rele.

Vestea bună e că nu trebuie să-i amputăm piciorul!

Vestea rea e că măduva spinării a fost secţionată, că oricum n-o să mai meargă nicicând.

Erau douăsprezece morminte şi o a treisprezecea piatră comemorativă. April. Bebeluşul Aliciei, primul copil născut în această lume nouă, nu fusese găsit.

Greg stătea alături de ei şi trăsăturile lui aveau ceva pe care, de când cu Instabilitatea Hibernării, Sylvia îl asocia cu Ernst. Faţa era goală.

Se potrivea. Totul se îmbina, un mozaic început cu expansiunea nesfârşită a norilor pestriţi, cenuşii, şi cu fuiorul subţire de fum ce se înălţa deasupra focului mocnit din craterul vulcanului, în cel mai îndepărtat punct al orizontului.

Şi poate că, mai presus de toate, Cadmann era cel care se potrivea. Îl văzu cu coada ochiului, stând solitar, alături de Mary Ann. Era ciudat gândul acesta. Mary Ann stătea lângă el, aproape atingându-l, dar ar fi putut fi doi străini, stând alături în metrou: intimi prin promiscuitate, dar fiecare izolat în propria sa lume.

Cadmann îşi întoarse capul şi se uită la Sylvia, se uită prin ea, iar ea tânji să-l strige, realizând, datorită inaccesibilităţii lui, cât de mult însemna pentru ea.

Dar mâna lui Terry o strânse pe a ei şi vocea lui Zack o scoase din reverie.

— ...pentru ca noi să putem trăi. Am fost cu toţii conştienţi de riscuri, dar aceşti... aceşti câţiva au plătit pentru greşeala noastră. Pe măsura trecerii timpului, vom ajunge cu toţii să ne odihnim în acest pământ. Fie ca aceşti... treisprezece... să fie ultimii care au pierit prin violenţă. Fie ca această pierdere să ne întărească hotărârea, să dea profunzime obligaţiilor noastre.

Îşi drese glasul. De obicei, îi amintea Sylviei de Groucho Marx[15]. Dar acum nu avea nimic amuzant. Părea bătrân, obosit şi speriat.

— Vrea cineva să spună câteva cuvinte?

După un moment de tăcere vorbi Greg, cu glasul numai venin.

— De ce n-am ascultat? De ce n-am fost în stare să ascultăm? Cadmann ne cerea chiar atât de mult?

— Greg... Vocea lui Zack era blândă. Nu e momentul potrivit.

— Mă piş pe tine! Saliva îi ţâşnea pe la colţurile gurii. Am pieptănat blestemata asta de insulă de la un capăt la altul şi n-am găsit nici pe dracu! Nici acum nu găsim nimic şi lumea

15 Julius Henry „Groucho” Marx - comic american (1890-1977) (n.tr).

începe deja să spună că ăla trebuie să fi fost singurul monstru. Că a venit înot de pe continent. Astea-s *minciuni...*

— Greg...

— *Du-te-n mă-ta,* Zack. Eu am avut încredere în tine. Toţi am avut încredere în tine. Despre tine se credea că ai vederi largi. *Alicia a avut încredere în tine.* Şi acum e... e...

Izbucni în lacrimi şi căzu în genunchi lângă mormântul Aliciei, înfigându-şi degetele în pământ, cu toate emoţiile reprimate răbufnind în acelaşi timp. Era ca un detonator. Acum plângeau şi alţii, pe tăcute sau suspinând puternic, violent.

Cu coada ochiului, Sylvia îl zări pe Cadmann potrivindu-şi cârjele şi îndepărtându-se şontâcăind. Tăcut, din nou singur, reabilitat de moarte, dezonorat de singura familie pe care putea s-o mai aibă vreodată.

Cu timpul, Sylvia se afundă în muncă şi, după şi mai mult timp, însuşi fluxul muncii începu să devină mai lent. Nimeni nu era scutit de durere, ceea ce, într-un fel, se transformă într-o legătură mult mai puternică decât acel hei-rup entuziast al politicii expansioniste care pusese pe picioare o expediţie interstelară.

Reparaţiile se făceau fără întrerupere. În cel mai ceţos miez de noapte, scânteile laserului şi torţele cu plasmă scânteiau în beznă ca nişte licurici orbitori.

După încă o săptămână, toate cele petrecute deveniseră un simbol, în aceeaşi măsură în care erau o realitate. Gardul electrificat de la periferia taberei fusese consolidat, iar restabilirea conectării la un curent de intensitate maximă avea cea mai înaltă prioritate. Numărul santinelelor fusese dublat. În fiecare noapte, Sylvia se trezea de mai multe ori dintr-un somn agitat, pentru a adormi iarăşi, alinată de apariţia şi de rotirea tăcută a luminilor proiectoarelor.

Câmpul de mine fusese reactivat, oferind primul moment de umor negru de după tragedie.

După ora trei dimineaţa, reverberaţiile unei explozii zguduiseră tabăra. Îngroziţi, coloniştii îmbrăcaţi în grabă li se alăturaseră paznicilor, ieşind dincolo de porţi, pentru a da peste o furtună de pene care încă mai pluteau, coborând din văzduh: se întorsese un curcan risipitor.

În următoarele două zile, circulaseră glume sinistre, despre *bomba* curcan şi despre curcanul *flambat,* ajutând ca rănile să-nceapă să se vindece.

Sylvia îşi încetă eforturile de a crea un nou program de recunoaştere a vocii pentru Cassandra când pe lângă fereastra ei trecu, şchiopătând, o siluetă tulburătoare, familiară.

Cadmann. O cârjă la subsuoara dreaptă, bandaje în lateral, o cicatrice prost vindecată, în zigzag, încreţindu-i obrazul într-un zâmbet fals. Un uriaş tăcut, cu ochi întunecaţi, acuzatori.

Nu vorbea cu nimeni, mânca şi îşi lua medicamentele în baraca lui. Nimeni nu îndrăznea să-i spună că n-ar fi trebuit să-i urască pentru ceea ce îi făcuseră. Cu ochii minţii, Sylvia zărea creatura *aceea* instalându-se deasupra lui Cadmann, rânjind în jos, către el, sfâşiindu-i încet carnea de pe trup.

Pentru un luptător cum era Cadmann, să fie dezarmat, drogat, legat şi apoi *abandonat* ca momeală pentru monstru era o insultă atât de profundă, încât nu mai rămânea nimic de spus. Şi astfel, spre ruşinea lor comună, nimeni nu spunea nimic.

Peste încă două săptămâni, uşa laboratorului ei se deschise fără nici un avertisment. Zack Moscowitz intră.

— Ei, bine, a plecat.

— Salut, Zack.

— Ţânţarul ăla pe care l-ai auzit. Cadmann l-a furat.

— L-a furat...

— Sau l-a împrumutat. N-a spus. Am încercat să luăm legătura prin radio. Nu răspunde şi s-a deconectat de la sistemul de urmărire. Nu ştim unde-a plecat şi de ce.

— Ştii de ce, spuse Sylvia. Ne spune tuturor să ne ducem naibii. Şi poate c-o merităm.

— Da. Moscowitz oftă din greu. Da, ştiu. Un idiot a sugerat să mergem după el şi să aducem Ţânţarul înapoi. Nu m-am ostenit să-ntreb dacă se oferă vreun voluntar.

— Deci a plecat.

— Da, şi aproape şi-a demontat baraca. A mai luat doi câini, o puşcă, muniţie şi o ladă cu băuturi alcoolice.

— E puşca lui. Va avea nevoie şi de unelte, făcu Sylvia, dusă pe gânduri. Şi, dacă aduni totul, n-a luat mai mult decât reprezintă partea lui.

— Ţânţarul înseamnă mult mai mult decât partea lui.

— O să-l aducă înapoi.

— Ţi-a spus el asta?

Sylvia râse.

— Mi-aş fi dorit-o. Nu, nu mi-a spus, dar o să-l aducă. N-are ce face c-un Ţânţar, Zack. N-a plecat ca să facă rău Coloniei. Nu

vrea decât... Oricum, să verifici, el n-ar lua mai mult decât i se cuvine.

— Da. Cred că am ştiut întotdeauna asta. Fir-ar al naibii! izbucni Zack. La dracu, Sylvia, nu-i vorba de lucrurile pe care le-a luat. E vorba de el. Avem nevoie de ticălos.

— Şi dacă ai fi...

— Şi dacă aş fi spus-o destul de tare şi destul de devreme, ar mai fi încă aici. Da. Îţi mulţumesc că mi-ai adus aminte.

Ţânţarul se întoarse peste opt ore. Asoliză la doi kilometri de tabără. Toată lumea ieşi afară, dar nimeni nu voi să se ducă mai aproape. Peste o clipă, Cadmann coborî cu greu din carlingă. Unul dintre câini îl urmă, sărind din cabină. Alergă în jurul lui, parcă neînţelegând de ce noul lui stăpân se mişca atât de încet, când erau atât de multe de făcut, atât de multe de văzut. O porniră împreună către nord.

Când îl zări Sylvia pentru ultima oară, era o siluetă minusculă, singuratică, urcând prin defileu şi pierzându-se în depărtare şi în ceaţă.

12.
UCIGAŞUL DINOZAURILOR

„Cel care are de gând să convingă o masă de oameni că nu este condusă aşa cum ar trebui nu trebuie să-şi dorească niciodată ascultători atenţi şi binevoitori.”

RICHARD HOOKER, *Ecclesiastical Polity (Despre legile guvernământului ecleziastic)*

— Salvează! strigă Sylvia, când toate luminile din tabără pâlpâiră.

Degetele lui Jerry zburară pe tastatură. Băncile de date ale Cassandrei tocmai începuseră salvarea când întreaga tabără se afundă în întuneric. Bezna se retrase, strivită, când trosnetele flamelor aparatelor de sudură din spatele sălii de mese stârniră o furtună electrică în miezul nopţii avaloniene.

— Fir-ar al naibii, puteaţi să ne-avertizaţi! le strigă Jerry sudorilor, prin fereastra deschisă.

Nu primi nici un răspuns. Oftă.

— Ce-am mai pierdut de data asta?

— Poate nimic. Sylvia se uită la ceas. O s-aflăm peste un minut. Abia aştept să se-ncheie odată reconstruirea uzinei electrice.

— Da. Jerry apăsă tastele într-o doară. Se spune că te obişnuieşti cu spânzurătoarea dacă stai atârnat destul de mult, dar eu n-o să mă obişnuiesc *niciodată* cu întreruperile curentului electric.

O scurtă licărire de lumină, şi chipul lui se contură în întuneric în timp ce-şi aprindea o ţigară.

— Vrei una?

— Ar trebui să ştii fără să-ntrebi.

El ridică din umeri.

— E un moment potrivit ca să-ncepi.

Dădu deoparte pachetul cartonat.

Era un moment nepotrivit, groaznic din toate punctele de vedere pe care le putea lua în considerare Sylvia. Dacă monstrul n-ar fi avariat computerul, capacitatea Cassandrei de a face automat copii de rezervă le-ar fi permis să continue procesul de interpolare a datelor primite prin satelit. Dacă nu ar fi fost

scoasă din funcţiune centrala electrică, nu ar fi fost nevoiţi să tragă cabluri de la una dintre cele două navete Minerva. În tabără, curentul electric ar fi fost continuu şi uniform.

Erau norocoşi că încă mai aveau curent. Captatorii solari din vârful dealului nu acumulau suficientă energie, iar capacitatea lor de stocare era infimă. Însă aveau dinamită. Cum să obţii curent electric din două sute de kilograme de dinamită? Găsiseră un răspuns: dinamitaseră o stâncă, barând râul. Acesta forma acum, în aval faţă de tabără, un lac lung şi îngust, un loc de asolizare pentru Minerva, şi motorul navetei putea fi conectat, prin cabluri, la centrala electrică pe jumătate reconstruită.

— Porneşte din nou, spuse Jerry, când luminile clipiră.

— Nu ştiu în ce măsură îi mai pot face faţă poveştii ăsteia, zise Sylvia, ştergându-şi de pantaloni degetele transpirate.

— În măsura în care e necesar, răspunse Jerry, fără ocolişuri.

Cassandra îşi reîncărcă aproape instantaneu programul de operare, iar ei îşi exprimară uşurarea prin două oftaturi gemene: nu pierduseră nimic.

— Cassandra, spuse încet Sylvia. Corelează şi evaluează: scanare optică în infraroşu, Marea Nordică.

— *Se acceptă.*

Computerul continuă să compare datele recepţionate de la satelitul geostaţionar de deasupra taberei cu cele tranzitorii, primite de la nava *Geographic,* care se deplasa mai repede, pe o orbită mai joasă.

— Ţinuturile din nord au o faună densă.

Jerry vorbea acum cu o iritare reţinută. Emoţiile celor doi păreau să se dea huţa.

— Sunt semne concludente de viaţă acvatică. Cum naiba o să ne putem da seama dacă se aproprie vreun monstru?

— Avem informaţii, Jerry. Există o explicaţie pentru toate cele petrecute, dar acum trebuie să corelăm datele. Nici măcar nu putem spune exact cu ce ne confruntăm. Dacă spectrofotometrul pentru identificarea proteinelor poate fi reparat, o să aruncăm o privire asupra ADN-ului creaturii. Până atunci, facem autopsii pe un cadavru carbonizat.

— Trebuie să existe un tipar. Insula asta e sub-populată. O *ştim* foarte bine. Nu apar suficiente diferenţieri. Sonomi, plante şi afurisiţii ăia de pterodoni din munţi, şi toate seamănă între ele. E...

— Şi insecte...

— OK, insecte. Minuscule. Numai creaturi zburătoare, nici o târâtoare şi toate aceste nişe ecologice goale. E ca şi cum... poate... Sylvia? Aşa trebuie să fi arătat Pământul după impactul cu Ucigaşul Dinozaurilor. Nimic voluminos. Majoritatea speciilor rase de pe suprafaţa planetei. OK. Hai să-ncepem să căutăm iridiu în sol, ce zici? Un strat cu rămăşiţele unui asteroid vaporizat, îngropate, dar nu foarte adânc. Şi poate sateliţii reuşesc să descopere un crater recent.

— Ucigaşul Dinozaurilor – Jerry, crezi că ar fi posibil? Impactul cu un asteroid de mari dimensiuni, o iarnă lungă, extincţie la nivel planetar – când? Acum o mie de ani? Cinci mii? Plantele au reapărut, dar nu şi animalele?

— Nici o jumătate de milion de ani n-ar fi prea mult. El se încruntă. Există totuşi şi alte răspunsuri. Ceva obişnuit, ceva care întrerupe ciclul de reproducere. Ceva subtil... Poate nici nu se manifestă vreme de două-trei generaţii...

Ea simţi o spaimă de o clipă. Pe urmă se lovi uşor peste abdomenul proeminent şi râse.

— Urâtă idee, dar nu e posibil. Am avut trei generaţii de găini şi patru de şoareci. Să-l căutăm pe Ucigaşul Dinozaurilor.

Degetele ei zburară pe tastatură, aducând pe ecran nesfârşitele clasificări biologice pe care le studiaseră: animale în funcţie de kilotonajul vegetal consumat, populaţia animală în zone cu gradienţi diferiţi de temperatură. La diverse altitudini. În zone cu climă uscată. În cele umede. Şi aşa mai departe. Şi aşa mai departe, aşa cum o făceau deja de patru zile. Îşi aducea aminte cum dormise pe săturate, într-o sâmbătă, după trei examene din timpul facultăţii. Îşi aducea aminte aşa cum îşi amintea cândva, în perioadele când ţinea regim, de îngheţata cu sirop fierbinte.

Răspunsurile erau întotdeauna aceleaşi. Nici o formă de viaţă ostilă pe insulă. Nu putea exista. N-ar fi avut cu ce să se hrănească. Un sistem ecologic simplu, aproape pastoral. *Ne scapă ceva. Ceva pe care ar trebui să mi-l amintesc. Oare asta au simţit... ceilalţi... Mary Ann şi Ernst şi toţi cei ca ei? Ceva pe care ar trebui să-l ştiu, dar nu-l ştiu.* Râse dintr-odată.

— Ce e? întrebă Jerry.

— Nimic. Îmi *place* ideea ta, cu Ucigaşul Dinozaurilor. Cred că am găsit răspunsul.

Jerry suflă fumul de ţigară cu grijă, în direcţia opusă.

— Crezi că acum urmează într-adevăr plecarea unei expediţii?

— Nu. Zack n-ar fi de acord.

— După tot dezastrul ăsta, Zack o să fie norocos dacă mai ascultă cineva vreo iotă din ce are de spus.

— Greg a vorbit în numele tuturor? Inclusiv în numele tău?

— Nu şi într-al tău.

Ea păstră o clipă tăcerea.

— Cred că Zack a greşit fiind de bună credinţă, a făcut o greşeală în care ar fi căzut oricare dintre noi şi multora li s-a şi întâmplat! Zack e ţapul ispăşitor. Cadmann a avut dreptate, dar asta nu înseamnă neapărat că motivele lui au fost corecte. A căutat de la bun început ceva care să meargă prost...

— Ăsta e genul de comentariu pe care m-aş fi aşteptat să-l aud de la Terry.

— Nu, e o insultă. În privinţa lui Cad, cineva trebuie să joace rolul avocatului diavolului.

Programul rula în linişte, eficient şi de la sine.

— Cadmann. Ce e de făcut în privinţa lui?

Lumina din încăpere păli din nou.

— Rahat! Cassandra, salvează!

Curentul electric nu reveni vreme de cincisprezece minute. *Ajunge,* îşi spuse Sylvia.

— Renunţ, Jerry. Ar trebui s-o faci şi tu. Pa.

Nu aşteptă răspunsul lui.

Abia se iveau zorii, dar tabăra era activă ca un stup. Ruinele fuseseră îndepărtate. Noile construcţii creşteau, schelete goale în aerul răcoros al dimineţii. Trei echipe de lucru, în schimburi suprapuse, de câte zece ore, aveau grijă ca lucrurile să meargă înainte fără probleme. Toată lumea avea timp suficient pentru somn, dar nu şi pentru bombănit.

Un singur monstru a făcut asta. Câţi sunt de fapt?

Ucigaşul Dinozaurilor. E posibil. Ideea era incitantă. Era deja prea obosită ca să se mai poată relaxa. Se hotărî să meargă acasă pe drumul cel mai lung. Dinspre Lacul Spaţioport venea o adiere răcoroasă şi ea îşi strânse mai bine haina în timp ce se apropia de centrala electrică.

Inginerii o reconstruiau fără să dărâme clădirea iniţială. În stadiul acela, nu avea nici o formă şi îi lipsea simetria, nu era decât o învălmăşeală de pereţi dărâmaţi şi de eşafodaje înălţate în grabă.

Centrala electrică era una dintre primele construcţii de pe Avalon. *Ridicată cu vreo jumătate de an în urmă,* medită ea, într-o doară, şi dădu din cap, satisfăcută, fiindcă se gândise la o jumătate de an, nu la o jumătate de ani standard, tereştri. Avalon era căminul lor, indiferent dacă asta le plăcea sau nu. Era mai bine să se deprindă cu acest mod de gândire.

Centrala electrică fusese coborâtă la sol cu un vehicul masiv pentru mărfuri, de unică folosinţă. O mică rachetă cu combustibil solid îl adusese de pe orbită, pentru a plana apoi cu aripile sale triunghiulare.

Motorul era compatibil cu navetele Minerva; de fapt. Întregul ansamblu semăna foarte bine cu o navetă, cu acelaşi tip de aripi şi de fuzelaj. Motorul, aripile, carcasa, toate erau piese de schimb pentru navete. *Şi reprezintă aproape tot ce mai avem acum. Ce altceva a mai rămas?*

Deasupra centralei electrice plutea un Ţânţar. Sub pântecul său se legăna o grindă subţire. Omar Isfahan flutura o lampă de mână, ghidându-l pe pilot până ce grinda ajunse jos cu un pocnet, fiind potrivită la locul său şi lipită cu silicon. Omar, cel mai înalt bărbat din tabără, care îl depăşea pe oricare altul cu cel puţin opt centimetri, părea obosit. Avea obrajii cărnoşi căzuţi, iar cămaşa strâmtă, kaki, era împestriţată de sudoare. Într-un alt loc din clădire, câţiva bărbaţi sudau cabluri electrice.

— Acum! strigă cineva, când Ţânţarul se ridică, îndepărtându-se, şi, în întreaga tabără, luminile pâlpâiră, revenind la viaţă.

Strălucirea lor orbitoare răpi licărirea palidă a stelelor de pe cerul dimineţii, dar una dintre lunile gemene mai scânteia încă, o seceră minusculă deasupra orizontului.

Sylvia se simţi dintr-odată inexplicabil de singură. Îşi dori să se-ntoarcă în baracă şi să se cuibărească lângă soţul ei. Ştia că Terry avea să reacţioneze, că avea s-o strângă în braţe cu toată puterea de care era în stare. Ştia că, dacă ea avea să plângă, el avea să-i spună cele mai liniştitoare lucruri cu putinţă.

Numai dacă... dacă noua profunzime a puterii lui de a o înţelege nu ar fi fost dublată de pierderea completă a controlului asupra părţii inferioare a corpului.

Dar ea era gravidă şi el era bolnav, iar dorinţa ei de a face dragoste părea pe cât de egoistă pe atât de nedemnă. Nu putea să nu se gândească la Cadmann – nu la chipul lui şi la nimic atât de grosolan ca o imagine sexuală, amintindu-şi doar cât de laţi îi erau umerii. Curba părţii de sus a braţului lui, acolo unde

muşchii se reliefează cel mai bine, mirosul inconfundabil masculin al trupului şi al respiraţiei sale…

Se stăpâni, privind cum era reconstruită centrala, abia observându-l pe Zack desprinzându-se din întuneric.

— Sylvia.

Părea aproape cu zece ani mai bătrân, dar maturizarea aceea avea forţă. Forţa care se regăsea acum pe chipurile şi în obiceiurile celor mai mulţi dintre ei.

— Ce mai faci?

— Sunt obosită, dar cred că fac progrese.

El dădu din cap, fără cuvinte. Se uita lung către Marele Munte Noroios, iar ea n-avea nevoie să-l întrebe ca să ştie la ce se gândea. Dacă întreaga tabără ar fi votat în ziua de după dezastru, Zack ar fi fost înlocuit, Cadmann fiind ales cât ai clipi ca să-i ocupe locul. Dacă votarea ar fi avut loc la puţin timp după catastrofă, Zack ar fi condus el însuşi parada electorală. Dar nu şi acum. Acum avea să lupte.

— Supravieţuim, spuse el. Şi o s-o facem în continuare. Am plătit preţul acestei planete afurisite. Şi n-o să mai plătim nimic altceva.

— Sper că ai dreptate, dar în ce bază poţi spune asta? Oricum, am luat cu toţii o hotărâre înainte de a părăsi Pământul. Ştiam care sunt riscurile…

— Ceea ce s-a întâmplat nu trebuia să se-ntâmple.

În tonul lui nu se mai regăsea nimic din vechiul Zack. Îşi dorea să plece de lângă el. Scânteierea aparatelor de sudură cu arc şi cu laser arunca pe chipul lui umbre compacte. Ochii îi străluceau.

— Nu ştim dacă pe insulă nu mai sunt şi alte creaturi similare, spuse ea, cu toată blândeţea de care era capabilă. O s-avem nevoie de timp.

— Avem timp. *Creaturile* astea nu mai au. Îşi ridică gulerul hainei. O să auzi tot felul de vorbe, Sylvia. Poate le-ai auzit deja. Zack respira scurt, înălţând norişori albi. Spun că sunt prea moale. Că toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă… la conducere era altcineva. Dacă ar fi condus altcineva. Eu nu ştiu ce să zic. Ce e corect e corect. Totuşi îţi pot spune ceva. N-o să se mai repete. Indiferent dacă o să mai conduc eu sau nu.

Sylvia îşi reaminti imaginea unei umbre alergând în interiorul perimetrului, lăsând în urmă un carnaj de neimaginat şi pete de sânge urât mirositor pe asfalt. Echivalentele

avaloniene ale minusculelor insecte zburătoare continua să planeze prin curte, adunându-şi hrana din fisuri, cu toate că acestea fuseseră spălate cu furtunul în repetate rânduri.

— Continuaţi cercetările, spuse el. Harry Siep calibrează telescopul de pe *Geographic.* Îl corelează cu sateliţii. Toţi trei vor monitoriza insula şi strâmtoarea. O să instruim o a doua echipă care să facă evaluările de care vă ocupaţi tu şi Jerry, astfel încât activitatea să fie neîntreruptă până când ajunge Cassandra din nou la puterea maximă. Eu lucrez la un nou program de pază. Orice pas făcut pe insula asta o să fie refotografiat... Îi aruncă brusc o privire. Ai văzut ultimele fotografii?

— Nu. Aţi descoperit ceva?

— Nu ceea ce-ţi închipui, nu mai mulţi monştri afurisiţi. L-am găsit pe Cadmann.

Se simţi străbătută de un imens suspin de uşurare, de parcă ar fi aşteptat să audă asta de o săptămână.

— Slavă Domului. Unde?

— La jumătatea drumului către terasa de pe Marele Munte Noroios. Urme de foc de tabără, la o depărtare de trei zile în pas alergător. Nu răspunde la nici un mesaj radio, dar e el, cu siguranţă.

Ea păstră tăcerea, aşteptându-se ca Zack să continue. Fiindcă nu o făcu, îl întrebă:

— Aveţi de gând să plecaţi după el?

— De ce? Este evident că nu vrea să aibă de-a face cu noi. N-a luat nimic care nu-i aparţinea – indiferent ce-ar spune vreo doi nemernici.

În vocea lui Zack se simţea o adevărată confuzie. Emoţii neclare, învălmăşite. *Bineînţeles. El ştie ce îi datorează lui Cad. Şi mai ştie şi că, în momentul ăsta, Cadmann i-ar putea smulge din mână colonia.*

— Ce-ai de gând să faci?

Zack îşi îndesă mâinile în buzunare.

— Am senzaţia că o delegaţie oficială n-ar fi bine primită. Câţiva dintre prietenii lui, aceştia fiind, pe de altă parte, oameni care ţin la el şi vor să se asigure că e bine sănătos, asta s-ar potrivi. Te poţi gândi la cineva care corespunde acestei descrieri?

Ea dădu din cap, încuviinţând în tăcere.

— Bun. Asta speram. Foarte bine. Am multe de făcut. Noapte bună, Sylvia.

Zack plecă pe drumul pe care venise ea, îndreptându-se spre clinica veterinară.

Aici nu sunt nici un fel de eroi, îşi reaminti ea. Nu sunt decât supravieţuitori. Eroii au murit acum două săptămâni. Sau au fost schilodiţi. Sau şi-au ruinat sănătatea.

Cu excepţia unui singur bărbat, pe care noi l-am făcut de ocară şi l-am trădat. Îi datorăm ceva.

Când intră în pat, Terry era treaz. Tot ceea ce putea face priceperea medicală se făcuse. Nu era necesar să mai rămână la infirmerie – dar baraca semăna cu o rezervă de spital şi, după accident, el părea să aibă mai multă nevoie de Sylvia ca niciodată.

Numai dacă...

— Sylvia, spuse el somnoros, cuprinzând-o cu un braţ cald când ea se strecură între cuverturi.

Îl ajută să se rostogolească: încă nu căpătase abilitatea de a o face folosindu-se numai de braţe. Făcea exerciţii în sala comună de gimnastică, străduindu-se să-şi mărească forţa părţii de sus a corpului. Ea putea deja să-i simtă capacitatea reînnoită de a-şi încorda muşchi umerilor. În câteva luni, putea deveni de două ori mai puternic. De la brâu în sus, avea să fie mai musculos decât fusese vreodată, în toată viaţa lui. Un bărbat remarcabil, cu muşchii braţelor tensionaţi ca nişte corzi, împingându-şi în jurul taberei căruciorul cu pneuri.

Strânse cu putere din ochi, străduindu-se să nu plângă. El ar fi simţit gustul lacrimilor.

El o trase mai aproape şi, în timp ce o făcea, îi sărută ochii închişi, iar degetele lui suple îi masară spatele.

— Cum merge munca?

— Am clasificat, efectiv, patru forme diferite de viaţă de pe continentul principal. Două sunt pur şi simplu *imense,* de dimensiunile unui brontozaur. Celelalte umblă în haite. Foarte repede. În sprinturi. Monstrul nostru s-ar fi putut rătăci, pierzându-se de o asemenea haită.

— Ce se mai aude cu expediţia?

— Nici un cuvinţel. Ştii, încă ai mai putea s-o conduci.

Cu excepţia faptului că n-avem nici un fel de proteze sofisticate. Aşa că ai putea să stai în naveta Minerva pe care o vom trimite acolo, urmărindu-i pe ceilalţi în timpul explorării.

Poate că acum ar vrea Cadmann să conducă echipa? Cum ţi-ar plăcea asta, Terry? Poate aşteptăm până o să am copilul, până îmi recapăt silueta. Pe urmă aş putea merge acolo împreună cu Cadmann. Ce-ai zice despre asta, Terry?

Cred că nu prea multe.

— Sunt probleme. Puţini oameni disponibili. Nu avem decât o singură navetă Minerva în întregime liberă. Dacă e nevoie de amândouă în altă parte, tabăra rămâne fără curent electric. Şi n-o să se organizeze nici un fel de explorări dacă sateliţii şi telescopul de la bordul lui *Geographic* pot face cercetări în locul nostru, continuă Sylvia.

— Presupun că asta are sens.

Ea încercă să desluşească vocea soţului său în comentariu. Precum tot ceea ce mai exista în tabără, şi el se schimbase.

O vreme, se mulţumi să asculte respiraţia lui în întuneric. Pe urmă se aplecă spre el, ca să-l sărute, ca să-l sărute pe tatăl copilului ei nenăscut. Gura lui avea gustul somnului, dar nu era neplăcut. Terry se desprinse din îmbrăţişarea ei, îndepărtându-se cu câţiva centimetri.

— Sylvia, ce se mai aude despre Cadmann?

— E pe Marele Munte Noroios, la jumătatea drumului către vârf.

Îl simţi dând din cap în beznă.

— Du-te acolo, spuse el, în cele din urmă. Vorbeşte cu el. Trebuie să se-ntoarcă.

Îşi încordă braţele ca să-şi apropie buzele de ale ei şi, chiar pe întuneric, ea îi zări lacrimile strălucind pe obraji.

— Terry... de ce?

El îşi plimbă mâinile în josul trupului ei, până ce ajunse la proeminenţa domoală a pântecului.

— De asta. O să avem în curând o fetiţă şi planeta va fi a ei.

— A ei, şopti Sylvia.

— Eu nu sunt în stare s-o apăr. Cadmann ne poate ajuta să facem din insula asta un loc sigur. Cred că tu îl poţi aduce înapoi.

Ea nu răspunse, se mulţumi să-l sărute iarăşi, aducându-şi aminte un rând citit undeva. *Ceea ce nu ne omoară ne face mai puternici*[16].

---

16 Friedrich Nietzsche (1844-1900) (n. tr.).

Cine spusese asta? Kipling? Nietzsche? Optă pentru Kipling şi se hotărî să verifice în dimineaţa următoare.

— Mai e ceva, Sylvia. Glasul lui căpătă un alt timbru. Am discutat cu Jerry. Sunt... anumite lucruri pe care n-o să le mai pot face niciodată. Tu... tu s-ar putea să nu mai ai alţi copii cu mine, decât prin fecundare artificială.

Ea îi legănă capul ca pe un prunc, temându-se de ceea ce ştia deja că avea el de gând să spună:

— Şşt.

— Nu, şopti el. Lasă-mă să termin. Nu vreau să te furişezi prin spatele meu, simţindu-te vinovată. Mai curând sau mai târziu o s-o faci. Aici instinctele sunt al naibii de puternice. Am venit încoace pentru a face copii, care vor stăpâni această lume. Emoţia din vocea lui era limpede. Foarte bine. Fă ceea ce trebuie să faci. Şi să ştii că te-nţeleg. Numai nu cu Cadmann, te rog. Îmi dau seama că sună ridicol. Numai atât îţi cer. Te rog.

Ea îl strânse cu putere, parcă temându-se că, prin acele cuvinte, spusese tot ce era de spus şi făcuse tot ce era de făcut şi că viaţa l-ar fi putut părăsi pe nesimţite, furişându-se în întuneric.

Şi, în timp ce se strângeau în braţe, realiză, pentru prima oară de când puseseră piciorul pe planeta aceea, cât de mult îl iubea ea şi cât de mult o iubea el.

Stomacul Sylviei tresăltă când Ţânţarul nimeri într-un gol de aer. Se aplecă într-o parte – centura de siguranţă a scaunului pe care îl împărţea cu Mary Ann le îngrămădea una într-alta. Ţânţarii erau construiţi pentru două persoane, dar puteau transporta trei, dacă erau destul de înţelegătoare.

Mary Ann se uita drept înainte, ca şi cum o privire atentă, bine calculată, ar fi putut despica giulgiul de nori care ascundea platoul. Tensiunea dintre ele era atât de densă încât ai fi putut-o tăia ca pe nişte bucăţi de şindrilă şi undeva, la un nivel foarte profund, Sylvia îşi dorea fie ca ea, fie ca Mary Ann să fi stat deoparte.

Dar Mary Ann şi Carlos erau, incontestabil, doi dintre cei mai apropiaţi prieteni ai lui Cadmann. Iar Carlos era, totodată, şi un pilot excelent, deşi puţin cam nervos la aterizare. Dumnezeu era martor că Bobbi Kanagawa îşi petrecuse destul timp antrenându-l. Cel puţin asta presupunea Sylvia că făceau cei doi împreună...

Carlos conducea Ţânţarul descriind un cerc, aşa cum îi indicau coordonatele transmise de satelit. Un pterodon trecu pe lângă ei, nemaifiind atât de speriat de Ţânţar cum fuseseră toate animalele cu un an în urmă.

Te obişnuieşti cu orice, medită Sylvia. Concentrarea încreţea fruntea lui Carlos. El zâmbi în colţul buzelor.

— Ei, *senoritas, el muchacho* nu era în căutarea unui prânz, nu-i aşa?

Creatura îşi fâlfâi din nou aripile în jurul lor, studiindu-i şi iscodindu-i, dar păstrând cu prudenţă distanţa faţă de rotoare.

— Ei! strigă Carlos, cu faţa lui neagră plină de furie. *Apartese un poco, queso de boia!*

Sylvia îi zâmbi.

— Probabil că ai exersat mult pe tema asta. E cea mai lungă frază în limba spaniolă pe care te-am auzit rostind-o dintr-o sorbitură.

— Dintr-o suflare. Sorbitură intră. Suflările ies. Când iese o sorbitură, e momentul să speli podeaua. Ceea ce am spus în limba mea maternă e o afirmaţie importantă, sensibilă, poetică.

Mary Ann vorbi pentru prima oară de când decolaseră.

— Eu nu ştiu prea bine spaniola, zise ea, cu sfială. Dar n-ai spus ceva despre a muta un grăsan mai în spate?

— Ah, *senorita,* nu contează ceea ce spui, ci felul în care o spui.

— Acolo e, făcu Mary Ann, pe neaşteptate.

Ceaţa se rărise şi se apropiau de o terasă stâncoasă de vreo opt sute de metri lăţime. Era plină de iarbă avaloniană viguroasă şi Sylvia fu surprinsă de desimea tufişurilor. Plante ghimpoase, desigur, dar şi alte specii. Arbuştii şi plantele înflorite abundau. Printre ele se înălţa un cort pătrăţos, alături de care sărea şi lătra un ciobănesc german voinic.

Cadmann ieşi din cort. Continua să fie o siluetă minusculă, neclară, dar Sylvia putea să vadă, chiar şi de la distanţa aceea, că mersul lui era nesigur.

Carlos aduse Ţânţarul la sol.

Se aflau la patruzeci de metri distanţă de tabăra lui Cadmann şi Sylvia nu putu să nu admire locul pe care şi-l alesese. Aici, sus, ceaţa era subţire, iar vegetaţia mai bogată decât în ţinuturile joase. În apropiere se prăvălea un torent de zăpadă topită. Cadmann avea cu ce să trăiască, asta era limpede.

A putut să se instaleze aici. Fericit. Are apă şi hrană şi s-ar putea să existe şi vânat. El n-ar neglija asta. Dacă vânatul există undeva, Cadmann o să-i dea de urmă.

— Ei, spuse Carlos oftând uşurat. Măcar şi-a lăsat puşca în cort.

— Uită-te la căţelul ăsta, te rog.

Mary Ann păstră tăcerea. Începuse să respire sacadat.

— Aici Carlos, către Centrul Civic. Am ajuns la tabără. Cadmann pare nevătămat şi vom trimite în scurt timp alte rapoarte.

Carlos le zâmbi celor două femei.

— Să mergem.

Îşi desfăcu centura de siguranţă şi coborî dintr-un salt.

Cadmann îi privi preţ de o clipă nesfârşită, apoi se aşeză lângă focul său de tabără. Amestecă într-o oală, ignorându-i. Faţa îi era umbrită de o barbă de o săptămână. Mişcările lui erau ţepene – coastele rupte, îşi reaminti Sylvia. Se întrebă dacă avea s-o lase să vadă cât de gravă era fractura, sau să extragă o mostră de sânge ca să verifice dacă avea sau nu o infecţie, sau măcar să-i ia temperatura.

Expresia feţei lui avea ceva – ceva sălbatic şi neliniştitor de puternic, şi ea îşi simţi stomacul răscolindu-se.

— Cadmann, zise Carlos, cu mâna lui neagră întinsă.

Cadmann o privi, apoi scoase din buzunar o sticlă plată, din care sorbi îndelung.

Mâna lui Carlos rămase în aer, ca o jumătate de pod suspendat, aşteptând să fie dus la bun sfârşit. În cele din urmă, *pufni* şi şi-o înfundă în buzunar.

— Ce dracu' vreţi? întrebă într-un târziu Cadmann.

În întreaga tabără domnea dezordinea. Acel Cadmann pe care ajunsese să-l cunoască ea n-ar fi fost niciodată atât de neglijent.

— Nu vrem decât să ne asigurăm că eşti bine, *amigo,* răspunse Carlos stânjenit. Ai fost rănit destul de grav.

Cadmann le aruncă o privire aspră, luă încă o înghiţitură şi azvârli sticla într-o parte.

Ochii, mersul nesigur. Era beat, beat criţă, şi probabil fusese beat tot timpul, de când ajunsese acolo.

— Da. Grav rănit. Presupun că trebuie să fiţi îngrijoraţi din cauza asta. Vi s-a trezit conştiinţa? S-o ia dracu!

— Cadmann, începu Mary Ann, făcând un pas înainte.

Ochii lui injectaţi o fulgerară o singură dată şi ea se opri.

— Păstraţi distanţa, mârâi el. Toţi. Nici unul dintre voi n-a venit să-şi pună fundul la bătaie atunci când asta ar fi schimbat lucrurile. Vedeţi-vă de ciorba voastră.

— Asta poţi să mi-o spui mie, zise Sylvia. Dar nu lui Mary Ann. Ea te-a susţinut tot timpul.

— *Atunci unde-a fost?* El urlă cuvintele. În fiecare noapte, în fiecare nenorocită de noapte am avut coşmaruri, trezindu-mă când blestematul ăla de monstru îmi sufla în faţă sângele lui Ernst. Nu ştiu de ce dracu' nu mi-a retezat capul dintr-o muşcătură. Nu ştiu...

Puiul de câine ciobănesc simţi spaima şi furia şi veni alături de Cadmann cu colţii dezgoliţi, mârâind gros, din gâtlej.

— Ei îi pasă, bombăni Cadmann.

Luă o bucată de carne din oală şi o azvârli către căţea.

— E în ordine, Tweedledee. Sunt prieteni.

Hohotul lui de râs scăzu până la un chicotit.

— Pare să fie... carne proaspătă, spuse Sylvia, cu prudenţă.

Curcan? Sonom? Unde e celălalt câine?

— E o... jivină care trăieşte pe stânci, răspunse el. Un soi de marmotă. Câinii îi simt mirosul cu uşurinţă. Se întrerupse. Buna cuviinţă ar cere să vă invit la cină, dar, în clipa asta, nu mă simt grozav de politicos. Ce-ar fi să vă recitaţi rolul şi să plecaţi?

— Mi-e dor de tine..., începu Mary Ann.

Cadmann o privi încruntat, cu răutate, pe urmă deschise gura şi, pentru o clipă, Sylvia nu se îndoi că avea să spună ceva care s-o trimită valvârtej înapoi, în tabără, cu ochii în lacrimi. Însă el îşi strânse buzele şi păru să-şi rumege gândurile.

— Da. Grozav. Asta-mi e de folos într-o grămadă de privinţe.

De pe stâncile din partea de nord a terasei se auzi un cor de lătrături vesele şi un alt pui de câine ciobănesc îşi făcu apariţia alergând în salturi, radiind de sănătate şi de energie.

Alergă spre Carlos şi, dând din coadă, îi adulmecă prietenos fundul, acordându-le apoi acelaşi tratament lui Mary Ann şi Sylviei. Satisfăcut, se apropie de Cadmann, care îl ignoră, apoi de prietenul său din aceeaşi rasă. Se mirosiră reciproc sub coadă şi se muşcară în joacă.

— Adulmecători din toate ţările, uniţi-vă, strigă Cadmann.

— Cadmann, spuse Sylvia, în cele din urmă. Nu vreau să te mint. Avem nevoie de tine. Am pierdut mulţi oameni valoroşi săptămâna trecută. Încercăm să repunem Colonia pe picioare.

Nimeni n-o să mai aibă obiecţii în privinţa activităţilor propuse de tine.

— Acum nu-mi mai pasă. El ridică din umeri. Poate peste vreo două săptămâni o să mă intereseze, cam cât o ceapă degerată, dar cred că, mai degrabă, n-o să mă sinchisesc deloc. Nu-mi vorbi mie despre problemele voastre. Îmi place grozav aici, sus. Câinii au instinctele lor, ştiaţi? Nu şi le anulează, înlocuindu-le cu ceea ce le place să creadă, şi asta e pe gustul meu. Ce-ar fi să vă daţi fundurile jos de pe munte şi să mă lăsaţi singur?

— Cadmann...

— *Plecaţi dracului de-aici!*

Carlos o luă pe Sylvia de braţ şi trase înapoi.

— Ah... *amigo...* staţia ta radio funcţionează? Dacă ai orice fel de problemă, facem tot ce putem...

Cadmann dădu din cap plictisit.

— Da. O să fiţi primii care află. Să nu vă ţineţi cu toţii respiraţia.

Sylvia îi întoarse spatele, încercând să-şi reţină lacrimile. El o strigă.

— Sylvia!

— Da?

— Să ai grijă de tine.

Mary Ann continua să-l fixeze cu privirea şi, pentru o clipă, ceva trecu de la unul la celălalt: regrete, sau singurătate, sau resentimente. Un mesaj împărtăşit doar de ei doi, excluzând pe oricine altcineva.

— Plecaţi, repetă el.

Se aplecă şi îşi ridică sticla. O clătină dezgustat, apoi o aruncă din nou.

— Eu unul am de gând să fiu foarte, foarte beat, până când nu mai rămâne nimic de băut.

Cei trei reveniră lângă Ţânţar, dar Mary Ann se răsuci pe călcâie şi îi privi sfidătoare.

— Eu nu mă-ntorc. El nu poate s-o spună, dar vrea să rămân.

— Mary Ann...

— Nu-l vezi? Se sinucide aici, sus. De fapt, te vrea pe tine, Sylvia...

Carlos găsi că era înţelept să nu facă nici un comentariu. Sylvia deschise gura, dând să protesteze, dar Mary Ann îi tăie vorba.

— Nu spune nimic, Sylvia. Nu minţi. El îşi doreşte ce nu poate avea.

Îşi îndreptă spatele, o fată blondă, scundă, voinică, frumoasă, aflată la hotarul dincolo de care ar fi devenit corpolentă. O femeie pe care instabilitatea hibernării o afectase mult mai subtil decât pe Ernst. Dar era destul de inteligentă ca să-nţeleagă ce se petrecea, destul de receptivă ca să descopere adevărata legătură dintre Sylvia şi Cadmann.

— Nu e în stare să spună că vrea să rămân, dar ce-o să facă? O să m-alunge? Nu pot ajunge jos de una singură şi el o ştie. Lăsaţi-mă aici. O să mă descurc.

— Nu pot face asta.

— Fiindcă nu ştii ce fel de om e. N-o ştii cu adevărat. Eu ştiu. Pur şi simplu, ştiu ce fel de om e. Nu-l cunoşti cum îl cunosc eu.

Se priviră în ochi stânjeniţi, apoi Carlos spuse:

— Foarte bine. Aştept un mesaj radio de la tine sau de la Cadmann, în următoarele douăzeci şi patru de ore. Altfel vin înapoi.

— Perfect.

Carlos se urcă pe scaunul său din Ţânţar. Sylvia o studie pe Mary Ann cu atenţie. Avea ceva, o forţă care nu era acolo înainte de Asolizare.

— Asta ne-a schimbat pe toţi, spuse ea, cu voce scăzută. Poate ai dreptate. Poate, acum, tu eşti sigura care-l cunoaşte.

O îmbrăţişă pe Mary Ann, îi sărută obrazul cald.

— Ai grijă de el, Mary Ann, pentru numele lui Dumnezeu. Are nevoie de cineva.

Mary Ann se agăţă de ea o clipă, apoi se retrase.

— O să am. O să-ncerc. Acum plecaţi.

Se urcară în Ţânţar. Rotoarele biciuiră aerul, prinzând viaţă, şi Carlos ridică aparatul, mai sus şi tot mai sus, îndreptându-se apoi spre est, până ce silueta lui Mary Ann nu mai fu decât o mică pată vulnerabilă, mergând încet, nesigură, către tabăra lui Cadmann.

13.
CĂMINUL COLONISTULUI

„Piticul vede mai departe decât uriaşul
atunci când se urcă pe umărul acestuia.”

SAMUEL TAYLOR COLERIDGE, *The Friend (Prietenul)*

Pudra de carne de porc, laptele praf şi slănina congelată şi deshidratată în vid nu păreau un început promiţător pentru micul dejun. Dar, în combinaţie cu priceperea lui Mary Ann şi cu ultimele bucăţi de carne de sonom, dădură naştere unui miros apetisant, care pluti în aer, înălţându-se din tigaie sub forma a două şuviţe identice de fum.

Tweedledee şi Tweedledum, căţeii ciobăneşti gemeni, se învârteau tăcuţi în jurul taberei, cu limbile roz atârnându-le şi privind plini de speranţe către foc. Adulmecau aburii, dar păstrau distanţa. Ştiau că, dacă erau foarte cuminţi, Cadmann le îngăduia să lingă farfuriile.

O adiere sărată, dinspre ocean, agită frunzele şi iarba uscată pe de platoul de stâncă. Eterna ceaţă a Avalonului se împrăştia din când în când, pentru câteva minute. De pe marginea terasei, putea privi în jos, către câmpie, unde Colonia se distingea în zare: licărirea seturilor de celule solare, dreptunghiurile estompate, suprapuse, de pământ cultivat şi irigat. În aer vibra zumzetul îndepărtat al unui Ţânţar.

Din cortul aflat în spatele ei veni un geamăt prelung şi ea se întoarse, dând cu ochii de Cadmann, care ieşea cu stângăcie prin deschizătura uşii.

O privi cu asprime, ştergându-şi urdorile din colţurile ochilor, şi mormăi:

— Ce dracu’ faci aici?

Ea îşi ascunse tresărirea.

— Pregătesc micul dejun.

Amestecă ouăle şi presără deasupra lor încă un dram de fulgi de slănină uscată. Tweedledum, masculul, se furişă până la un metru de foc, salivând. Cadmann îl goni şi se strecură mai aproape, luând-o pe Mary Ann de umeri şi îndepărtând-o cu blândeţe. Ochii lui injectaţi se îngustară, plini de interes. Dădu să spună ceva, apoi o surprinse zâmbindu-i şi îşi transformă

vorbele nerostite într-un căscat, scărpinându-se cu grosolănie. Mary Ann simţi un damf copleşitor al respiraţiei lui matinale.

Cadmann îşi duse mâinile la cap.

— Doamne, ce mă doare!

— Ţi-ai făcut-o cu mâna ta. Astă-noapte ai dat gata toată votca.

— Ba nu, bombăni el, cu o durere sinceră în glas.

Vocea îi suna de parcă în laringele lui s-ar fi zbătut, captivă, o creatură măruntă. Se întoarse în cort şi ieşi apoi aducând un bidon. Îl legănă într-o mână rânjind în barba nerasă de-o săptămână, în timp ce murmura:

— Cui pe cui se scoate.

Înclină bidonul şi bău cu lăcomie, cu mărul lui Adam tresăltându-i scurt, abrupt. *De ce-ţi faci asta? N-are importanţă. Acum trebuie să-ncetezi.*

Aruncă într-o parte bidonul, care zdrăngăni zgomotos, izbindu-se de un morman de pietre. Căţeii îl asaltară simultan din ambele părţi, scheunând ca să se joace cu ei, sau ca să-i hrănească, sau ca să-şi îndrepte atenţia către oricare dintre alte o sută de preocupări canine.

Cadmann se hârjoni un moment cu ei, tolerându-i, apoi îi respinse şi îi privi cu răutate.

— Dacă nu tăceţi dracului, vă-mpuşc pe amândoi. Vă aliniez şi vă-mpuşc cu-un sigur glonţ nenorocit. M-aţi înţeles?

Câinii ţopăiră şi se muşcară, în joacă, de cozi şi de urechi.

Cadmann se întinse, despuiat, cu excepţia unei perechi de pantaloni scurţi, lăbărţaţi. Numai câteva porţiuni ale braţelor sale musculoase erau mai bronzate decât pieptul. *A slăbit. Rănile, pe urmă băutura...*

Mary Arin încetă să mai amestece ouăle când deasupra tigăii flutură prima şuviţă de fum.

— Ce naiba e rasolul asta?

— Poţi să-i spui omletă Avalon. E micul nostru dejun, răspunse ea.

El înfipse o furculiţă în tigaie, examinându-i conţinutul, apoi se răsti.

— Cât la sută e otravă?

Ea luă furculiţa şi îşi duse o îmbucătură la buze, întorcându-i privirea aspră.

— Jumătate, ai? Ei bine, sunt rezistent. O pot suporta.

Încercă să stea turceşte, cu eleganţă, dar sfârşi prin a se prăbuşi grămadă.

— Capul meu.

— Răsuflarea ta. Poftim. Mănâncă.

Cadmann îşi luă furculiţa înapoi şi decupă jumătate din conţinut, punându-şi-l într-o farfurie. După prima înghiţitură, suspiciunea din ochii lui prinse să dispară.

— Fi-ar să fie, asta nu-i jumate...

Când zări pe faţa ei prima umbră de zâmbet, tăcu şi se aplecă deasupra tigăii, mâncând bosumflat.

Mary Ann îşi turnă lapte reconstituit, degresat, şi sorbi mulţumită. Era neaşteptat de pur, de aerat, de plin de ace minuscule de gheaţă din şuvoiul de zăpadă topită de lângă tabăra lui Cadmann. Beat. El. Nebun. Şi totuşi a ales un loc mult mai bun decât a fost Zack vreodată în stare...

Trase cu ochiul la Cadmann pe deasupra focului. *Timp? Da, mahmureala durează.*

— Nu te mai gândi c-o să mă-ntorc în Colonie. Rămân aici. Poţi să mă duci în spate până jos, dar o să mă urc înapoi. Dacă vrei să-mi rupi amândouă picioarele, asta m-ar putea opri, deşi n-aş pune rămăşag.

— *Pleci,* spuse el. Mâncă ultima îmbucătură de omletă, o privi cu coada ochiului şi râgâi satisfăcut. Imediat după prânz.

— Ţine capul *jos.*

Cadmann îi apăsă ceafa cu una dintre mâinile lui mari în timp ce se ghemuiau în spatele unui afloriment stâncos de lângă marginea estică a terasei.

— Lua-le-ar naiba de explozii întârziate...

Vrapp!! Zgomotul nu era atât de puternic cum se aşteptase Mary Ann, dar îl auzi, în aceeaşi măsură, cu urechile şi cu întreg trupul. Încărcătura explozivă calculată inginereşte despică povârnişul. Frânturile de stâncă şi bulgării de lut zburară în toate părţile. Un nor de praf şi de pământ sfărâmiţat se răsfiră în văzduh, într-o ciupercă. Ghemuit alături de ea, Cadmann rânji.

— Distracţie, ei?

Ea îşi săltă capul, agitată.

— De cea mai bună calitate.

El o ajută să se ridice cu gesturi pline de blândeţe. Pe urmă îşi studie opera artizanală, ferindu-şi ochii de praf cu mâna.

A treia detonaţie din ziua aceea făcuse o gaură în versantul de granit, la douăzeci de metri deasupra terasei. Semăna foarte mult cu o gură de mină. Câteva lespezi de stâncă, părând tot atâtea rafturi, ieşeau din pământ, cu capetele fărâmiţate de şocul exploziilor.

— Nu sunt sigură că înţeleg de ce nu construieşti, pur şi simplu, pe teren plat.

— Oare tu nu erai în tabără?

Auzi sarcasmul din vocea lui preschimbându-se în altceva. Îl văzu holbându-se la ea.

— Mary Ann... Vocea lui se îndulci. Da. Păi, pe aici sunt monştri.

— Ştiu.

— Aşa că noi – eu – nu vreau să mă aflu pe teren plat. Totodată, pământul neted îmi trebuie pentru culturi – dacă mă hotărăsc să rămân, tot pământul arabil valorează cât suprafaţa lui în folie de aur. În al doilea rând, drenarea – construcţia fiind în interior, în versant, ploaia şi zăpada topită se vor scurge pe lângă ea, dacă fac acoperişul aşa cum trebuie. În al treilea rând, perspectiva. Acolo unde o să fim – unde o să fiu, o să am cel mai bun punct de observaţie posibil. În al patrulea rând, vreau să avem o poziţie inaccesibilă. O singură cale de acces, cotită, pe care o s-o păzesc. N-o să stau pe un soi de masă, uitându-mă cum se repede la mine una dintre *creaturile alea,* cu o sută cincizeci de kilometri pe oră.

Ea înţelese acum şi îşi simţi urechile arzând. *Doamne, sigur că nu! De ce nu mi-am dat seama... felul în care m-a privit? Oh.*

— A fost o întrebare prostească, nu-i aşa?

— Eh...

— Cadmann, *ştiu.* Şi pot accepta asta. Dar... ei, uneori e dureros.

Mâna lui o atinse pe a ei, apoi se retrase. Ea îşi ţinu respiraţia. El se răsuci, privindu-şi opera, apoi se întoarse din nou spre ea, cu chipul încreţit de un zâmbet satisfăcut.

— Există mai multe motive, dar, pe moment, astea sunt suficiente. Îi aruncă o privire pătrunzătoare. Nimeni nu-ţi pretinde să locuieşti acolo. Sau să rămâi aici.

— Rămân. Se ridică pe vârfuri şi îşi încolăci strâns braţele în jurul gâtului lui. Te iubesc, Cadmann. Am pierdut prea mult venind pe Avalon. N-o să te pierd şi pe tine.

El îşi duse mâinile spre spate ca să-i desprindă degetele lipite de ceafa lui, dar Mary Ann se agăţase de el prea tare şi, în cele din urmă, ajunse s-o privească drept în ochi.

— Faci totul aşa cum vreau eu, îi spuse. Dacă nu-ţi convine, du-te acasă. Acolo, jos, lucrurile pot fi oricum decid oamenii, prin vot, că trebuie să fie. *Aici* nu e democraţie. Aici, sus, eu am ultimul cuvânt.

— Mascul şovin, zise ea, sărutându-l uşor.

— Sunt un individualist şovin. Probabil că aş proceda la fel şi dacă aş fi femeie. Nu vreau decât să lămuresc lucrurile înainte de a... începe orice.

— Te iubesc, repetă ea. Praful care i se adunase la colţurile ochilor era uşor noroios. Dragoste, virtute şi supunere. Nu asta promiteau cândva femeile? Promit, să ştii.

El o îmbrăţişă scurt, cu putere.

— Atunci să-i dăm drumul.

— Am înţeles, să trăiţi. Cu ce-ncepem?

— Apărarea. Observi ceva legat de amplasamentul casei... noastre?

— Mai multe lucruri.

— Bolovanul. Ăla de acolo.

— E mare.

— Şi se va da de-a dura, imediat ce îl disloc. Aşa că sap sub el. Mai întâi pun nişte pene dedesubt. Şi pârghii ataşate la pene. Oricine vrea să urce fără să aibă permisiunea...

— Oricine?

— Sau orice. Dacă o ia în sus şi nouă nu ne convine, rostogolim bolovanul.

— Sunt de acord. Ce urmează?

— O terasă în josul dealului. Grădină de legume. Deviez o parte din apa Amazonului pentru ca legumele să fie fericite, şi noi la fel. Pe urmă termin casa. Trebuie să finalizez excavaţia manual, ca să fiu sigur că are dimensiunile pe care le doresc. Pe urmă netezesc podeaua şi plasez stâlpii de rezistenţă. Asta o să-mi ia vreo trei săptămâni.

Ea zâmbi neliniştită.

— Trei săptămâni. Cadmann, cât ai de gând să rămâi aici, sus?

Spusese ce n-ar fi trebuit, şi îşi dădu seama imediat.

— Până mă simt terminat. Până când simt că vreau să mă duc dracului înapoi, jos. Şi, în prima clipă când nu-ţi mai place aici, pleacă.

Îi desfăcu braţele din jurul gâtului său şi, fără nici un alt cuvânt, deschise lada cu unelte şi cu materiale de construcţie pe care o adusese din tabără cu Ţânţarul.

Încă mai şchiopăta.

O maşină neobosită, din hicori lustruit şi din piele. Aşa îl vedea pe Cadmann. În ciuda rănilor şi a vârstei sale, continua să muncească întruna, atunci când ea se simţea extenuată, când bărbaţii mai tineri şi mai puternici din colonie s-ar fi prăbuşit şi ar fi cerşit un răgaz.

Lucra opt ore pe zi, săpând, construind proptele, stivuind... înălţând valuri de pământ care aveau să devină apoi grădină sau terasă interioară. Nici un efort nu era irosit. Nu transporta niciodată pământ sau piatră în susul dealului. Construia pe deal şi planifica totul cu grijă, şi fiecare roabă cu pământ sau piatră era dusă la vale, unde grădina se contura văzând cu ochii.

Din anumite puncte de vedere, excavaţia semăna cu o mică piscină, cu capătul cel mai adânc – de aproape trei metri – în partea de jos a săpăturii şi cu zona puţin adâncă în partea de sus. Cadmann tăie „trepte” adânci în coasta dealului de deasupra, astfel încât întreaga cavitate măsura cinci metri de-a lungul marginii de jos şi câte doisprezece pe fiecare dintre marginile laterale.

Când termina cu munca de dimineaţă, Cadmann îşi întindea toţi muşchii, apoi pleca împreună cu Tweedledee să verifice capcanele. (Mary Ann descoperise încă o diferenţă între cei doi gemeni. Urechea dreaptă a lui Tweedledee era ceva mai scurtă – adică scurtată de o muşcătură – o amintire din adăpostul comun, unde o încăierare devenise serioasă.)

Şi atunci putea să-l însoţească şi ea, învăţând cum se fac capcanele din arcuri de sârmă pe care Cadmann le instala pentru nişte mameloizi leneşi, aproape prietenoşi, pe care îi numea „Dopey Joe”. Spunea că e o referinţă literară.

La început, Mary Ann nu reuşea să facă prea multe, dar îl ajuta să care pământul, gătea şi avea grijă să fie curat în tabără. Însă era prea uşor să-şi aducă aminte de vremurile când fusese una dintre cele mai competente femei din întreaga expediţie şi nu izbutea în nici un chip să fie satisfăcută de noul său rol.

Învăţă să pună capcane. Plase în torentul care curgea pe lângă locul pregătit pentru casă, coborând din înălţimile Marelui Munte Noroios, un mic şuvoi de gheaţă topită pe care Cadmann îl numise Amazon. Cu un coş cu gura largă într-o mână şi cu lesa lui Tweedledee în cealaltă, explora muntele, învăţându-i potecile şi identificând peticele de pietre alunecoase. Şi printre ele o găsi pe Missy.

Capcanele se plasau în apropierea oricărui grup de aproximativ şase tufişuri sau alte plante pe care se zăreau urme paralele de dinţi de-a lungul rosăturilor. Un pâlc de plante îi stârni interesul. Aveau frunze verzi, late, iar toate ramurile groase, galbene, porneau dintr-o tulpină centrală. Florile erau de un roz delicat, cu un ciorchine de bobiţe roşii, minuscule, în centru. Nici o floare nu era muşcată sau roasă, dar rădăcinile şi frunzele păreau să fie hrana preferată de una dintre creaturile din zonă. Când privi florile cu mai multă atenţie, observă o dâră prăfoasă, o înşiruire de bucăţi uscate, înjumătăţite, din trupurile unor făpturi segmentate, şi mai multe elitre delicate pe pământul de dedesubt. Cuvântul „otravă” îi trecu fulgerător prin minte şi se simţi mulţumită de sine însăşi fiindcă făcuse legătura.

În spatele tufişurilor se agita ceva, şi ea dădu cu grijă crengile la o parte.

Acolo, cu gâtul prins într-o buclă elastică de nailon rezistent la muşcături, erau aproape cincizeci de centimetri de frustrare îmblănită. Joe avea ochi imenşi, portocalii, aproape prea mari pentru faţa lui. Ochii erau imploratori, îngroziţi, derutaţi. Îi aminteau de... de ce anume? De ce?

Bătu din picior, frustrată la rândul ei, şi dădu comparaţia uitării. Creatura era într-una dintre capcane, gâtul îi sângera, se răsucea în toate părţile şi o scuipa. Tweedledee lătră şi micul Joe aproape că-şi frânse gâtul încercând să scape.

Îl puse în coş, apoi tăie firul care îl lega de capcană. Făptura clănţăni din dinţi către ea.

— Ei, Missy, spuse Mary Ann. Nu te pot condamna fiindcă te-ai supărat.

Tarsier. Ăsta era cuvântul pe care îl căutase. Un primat ecuatorial, posesorul unor ochi mai mari decât ai oricărui alt mamifer. Trăind în pădurile din Malaezia şi Filipine.

Râse, simţindu-se uşurată. Încă mai erau acolo. O parte dintre informaţii continuau să existe în mintea ei, numai că nu

mai reuşea să le acceseze la comandă, aşa cum făcea cândva. Poate era posibil să-şi restructureze modul de gândire...

Clătină cuşca şi-o ridică în apropierea feţei.

— Eşti un talisman norocos, Missy?

Missy scuipă în direcţia ei şi încercă să se ascundă într-un colţ al coşului. Era mai suplă decât un tarsier, arătând aproape ca o şopârlă groasă, cu blană. Se întinse pe spate, cu labele afară, zgâriind orbeşte.

Pe drumul de întoarcere, Tweedledee se încordă brusc în lesă, smucindu-se atât de tare încât Mary Ann aproape că scăpă coşul. Tweedledee scheună isteric, chinuindu-se să urce pe stânci. Missy păru aproape să-nebunească, ţipând şi înfigându-şi ghearele în cuşca de sârmă.

— Dee Dee, vino înapoi! strigă Mary Ann, dintr-odată bănuitoare.

Căţeaua se întoarse fără tragere de inimă, ţinându-şi, pocăită, coada între picioare. Mary Ann înfăşură strâns lesa în jurul unei stânci, apoi se căţără ca să arunce o privire mai îndeaproape, cu Missy făcând încă şi mai multă gălăgie.

Urechile ei îşi primiră răsplata înaintea ochilor. Auzi un sunet subţire, un scâncet, care îi aduse aminte mai ales de mieunăturile unor pisoi flămânzi, dornici de lapte. Erau şase, încolăciţi unul în jurul altuia, ca o încâlceală de frânghii scămoşate. Erau pui, abia dacă erau în stare să meargă. Unul zăcea nemişcat. Părea mort. Ceilalţi îşi ridicară ochii spre ea, cu o curiozitate nealterată de spaimă.

Mary Ann se uită de la cuşca de sârmă la pui şi se simţi brusc inspirată.

Missy se căţăra pe laturile coşului şi ea o trânti înapoi, aruncând în cuşcă mâini întregi de iarbă avaloniană şi de frunze, până când fundul se acoperi în întregime.

Pe urmă aduse coşul în defileul dintre pietre. Missy ciripea acum cu tot mai multă frenezie. Jos, sub ea, Tweedledee sărea şi dansa, lătrând scurt, cu entuziasm.

Mary Ann se sprijini între stânci, recunoscătoare pentru orele de jogging, fiindcă, după atâta căţărat, gambele începuseră să-i ardă. Întinse mâna spre crăpătură şi îl trase cu gingăşie afară pe unul dintre puii de Joe. Vietatea se zbătu şi o muşcă – o zgârietură, abia reuşind să-i zdrelească pielea. Ea lăsă jos ghemotocul de blană şi îşi trase mâneca jachetei peste palmă, improvizând o mănuşă. De data asta, îl transferă pe al

doilea Joe în coş fără să-i simtă dinţii. Când primul pui ajunse în cuşcă, Missy alergă şi iar alergă de-a lungul pereţilor, într-o străfulgerare de blană, înainte de a se opri, în sfârşit. Îşi adulmecă puiul, pe urmă îl linse, încovrigându-se în final în jurul lui, acoperindu-l.

Mary Ann strămută toţi puii în cuşcă, unul câte unul. Pe urmă coborî cu trudă înapoi, la Tweedledee.

Mama clănţăni către ea, cu răutate, apoi continuă să-şi adune puii într-un ghem, asigurându-le maximum de căldură şi de protecţie. Mary Ann se uită la ultimul trupuşor jalnic din crăpătură şi clătină din cap.

— E timpul să ne-ntoarcem în tabără, Dee, spuse ea, eliberând căţeaua.

Apoi rămase cu mâinile în şolduri, privind în jur. Oare ce mâncau creaturile astea? Adulţii, oricum. Joe semănau destul de mult cu un mamifer; probabil că avea un soi de glande mamare pentru pui.

În zonă erau mai multe tipuri de plante: un fel de lichen sau muşchi, care părea să dividă o parte dintre stânci, şi nişte viţe, ca o colonie de păianjeni cu picioare lungi. Creşteau pe pietre, părând în simbioză cu muşchiul. Erau şi tufe, şi plante cu flori, pe care le remarcase din elicopter.

Oare ce ar fi preferat familia Joe? Îşi încercă norocul: planta cu frunze late care ascundea capcana. Rupse un ciorchine de bobiţe roşii şi îl lăsă să cadă în cuşcă.

Nimic. Mama Joe le ignoră.

Continuând să-şi asculte intuiţia, rupse un mănunchi de frunze, le alese pe cele mai firave şi le aruncă înăuntru.

Missy făcu un salt spre ele. După ce le adulmecă, prudentă, începu să le mestece.

Ei bine, ăsta era răspunsul.

Simţindu-se absurd de mândră de ea însăşi, Mary Ann duse cuşca în tabără.

Soarele era neobişnuit de fierbinte, aerul era plăcut, iar mintea ei zumzăia deja de idei legate de cuşti.

Însă ceva... ceva o deranja în privinţa enclavei pe care o descoperise. Ce anume? Era superbă.

Mai frumoasă, cu vegetaţie mai bogată decât orice văzuse jos, în câmpie.

Jos erau mai puţine tufe plăpânde. Acolo păreau să prospere numai tufişurile noduroase, cu spini.

O viaţă vegetală mult mai diversificată la altitudini înalte? Şi, dacă te gândeai mai bine, acelaşi lucru se putea spune despre viaţa animală. Asta avea anumite implicaţii, dar care anume? Care? Mintea ei nu era destul de limpede şi înjură cu voce scăzută.

Fir-ar să fie. De ce nu reuşea să se concentreze? Toată plăcerea pe care o simţise dispăru brusc sub un val de frustrare. De ce mintea nu voia s-o ajute?

Instabilitatea hibernării. Asta e. Spune-o. Accept-o. Nu încerca să pretinzi că nu te afectează, aşa cum fac alţii. Nu încerca să pretinzi că încă mai ai talente care au dispărut. Din cauza acestor absurdităţi egotiste ajungi de râsul lumii sau îţi pierzi viaţa. Menţine-te în limitele tale, învaţă care sunt paşii pentru care îi compătimeai întotdeauna pe mediocri.

Când o inteligenţă sclipitoare poate conduce, o mediocritate o poate urma. În zicala asta era atâta mulţumire de sine. Un geniu poate face salturi uriaşe, intuiţia îi oferă cizme fermecate, care sar peste câte şapte leghe la fiecare pas. Pe urmă, un grup de ingineri şi tehnicieni îi transformă teoriile în invenţii şi în principii. Un depanator bine instruit poate repara un aparat proiectat de un geniu.

Mi-am pierdut cizmele care păşesc peste câte şapte leghe. Dar plasma germinatoare încă îmi mai aparţine. Pot aduce pe lume copii isteţi...

Bun. Aici era ceva în neregulă. Dar, dacă avea timp şi răbdare, putea reconstitui procesele mentale pe care le derula cândva cu atâta uşurinţă. Şi, pentru ea, reconstituirea era importantă. Extrem de importantă.

Continuă să coboare panta, ducând coşul în mână.

Lui Mary Ann i se părea uluitor.

În trei săptămâni, respectând un program de muncă uniform, absolut invariabil, Cadmann tăiase în stâncă platoul şi structura de rezistenţă, tasase podeaua şi o acoperise cu mai multe straturi de folie polietilenică. Ridicase stâlpii de colţ folosind suporţii din oţelul fagure, foarte uşor, care fuseseră aduşi din instalaţia de extracţie la gravitaţie zero la de bordul lui *Geographic,* şi căptuşise pereţii cu alte straturi de polietilenă.

Grinzile acoperişului şi stâlpii de susţinere suplimentari erau, în sfârşit, la locurile lor. Cadmann demontase cortul şi îl întinsese deasupra, improvizând un acoperiş, aşa că petrecuseră prima noapte în noua casă. Peretele dinspre nord era din

pământ, dar cel sudic, din partea de sus a dealului, se deschidea către treptele late, înalte, tăiate de Cadmann în versantul muntos.

Soba încălzea de minune locuinţa lor improvizată, iar camerele erau foarte înalte şi spaţioase, mult mai mari decât cele din barăcile pionierilor din anii 1800, pe care le vizitase la muzeul din Kentucky.

Stăteau turceşte în adăpost. Soba şi căldura corporală a celor doi câini erau mai mult decât suficiente ca să nu-i fie frig în timp ce scria. În faţa ei erau întinse două coli de hârtie şi pe una dintre ele nota toate plantele pe care le acceptase Missy ca hrană. Până în momentul acela, pe listă se aflau şase specii.

Cealaltă foaie era albă. *Trebuie să notez ceva, dar nu mai ştiu ce. Fir-ar să fie. Totuşi – sunt utilă. Cadmann a construit casa, dar e a noastră.*

Pământul care îi înconjura din trei părţi era un material izolant excelent şi locuinţa avea ceva care te ducea cu gândul la un uter. *Aşadar, îmi lipsesc nişte celule din creier. Am avut o rezervă de miliarde.*

O auzi pe Missy ciripind furioasă în depărtare. Patru dintre pui supravieţuiseră alături de ea şi erau destul de mari ca să alerge în jurul cuştii. Dacă se puteau reproduce...

— O grădină acolo, spuse Cadmann, cu mare mulţumire, arătând către treptele adânci, tăiate în versantul muntos din spatele casei, care urcau către vârf. Grădină suspendată, cocoţată... Am uitat cum i-ai spus. Cu o alee în mijloc. O să putem monta oglinzi deasupra. Ne bucurăm deja din plin de lumina soarelui în timp ce merge de la est la vest – dar e loc pentru mai bine. Urmează acoperişul, iar peste el o să punem pământ. Râse alene. O să putem semăna chiar pe acoperişul nostru, dacă o să ne-o dorim.

— Ar fi frumos să avem ceva mai multă lumină naturală.

Mary Ann împături foaia de hârtie şi o îndesă în rucsac.

El sorbi din cafea, apoi o cuprinse cu braţul. Ceea ce încă o mai umplea de fiori de plăcere.

În prima săptămână nu se culcaseră împreună şi, când o luase în sfârşit în sacul lui de dormit, făcuse dragoste cu ea cu furie, cu brutalitate cu egoism – iar ea nu ceruse nimic în schimb. Era mulţumită fiindcă putea dărui. Dar acum, când casa lui prinsese formă, când cuştile şi ţarcurile provizorii erau pline de curcani şi de Joe, când terenul cultivat se dublase şi se

triplase, când terasa devenise Faleza lui Cadmann, personalitatea şi semnătura lui se întipăreau, cutezătoare, cu fiecare oră ce trecea...

Era mai blând cu ea la sfârşitul zilei şi vorbea despre „noi” şi „al nostru”. Iar ea se simţea fericită, deşi muşchii o dureau adesea.

În săptămânile care se scurseseră după atacul taberei, Cadmann părea să se fi eliberat de furie. Făcuse o muncă utilă, după metodele lui, în momentul ales de el, urmărindu-şi propriul scop. Iar roadele muncii îi aparţineau. Se trase mai aproape de el şi îl sărută uşor pe umăr.

— Mâine o să sap un canal, spuse el. Am nevoie de canal înainte de a declanşa explozia. Mary Ann, cred că pot săpa canalul *prin* casă, prin camera de zi.

— De ce? Oh, Amazonul, îşi aminti ea.

Cadmann voia să devieze cursul apei, pentru grădina de legume. În memoria ei ticăi ceva...

— A-A-Apa Căzătoare.

— Ce?

— Mi-am adus aminte! Apa Căzătoare, o casă proiectată de F-F-Frank Lloyd Wright, şi apa curgea chiar prin camera de zi!

— *Asta* încercam şi eu să-mi reamintesc. Eşti uimitoare!

Nu m-am mai simţit niciodată aşa, cugetă ea. Şi am mai fost măritată, am mai fost îndrăgostită şi am avut... destui amanţi ca să pot aprecia diferenţa.

Era ceva legat de întuneric şi de căldură. De a fi alături de un bărbat care îşi construise adăpostul cu puterea spatelui şi a încheieturilor sale. De a-l privi pe Cadmann redescoperindu-se pe sine însuşi, şi pe ea, şi făcând-o să se simtă caldă, micuţă şi protejată.

Protejată... O fiinţă umană competentă şi civilizată nu avea nevoie de un protector. Mary Ann Eisenhower, doctor în Ştiinţe Agricole, fusese cât se poate de capabilă să-şi poarte singură de grijă, mulţumesc. Îşi amintea de ea însăşi ca doctor... Îşi aducea aminte. Iar acum era dependentă de un războinic vânjos, autarhic.

Totuşi, în bărbatul acela nu exista nici o urmă de cruzime, nu îi cerea să se transforme în slugă, să fie neajutorată: era sigură că o acceptase pentru că *putea* face anumite lucruri, pentru că *putea* avea grijă de ea însăşi. Putea să plece oricând ar fi vrut, el spusese asta limpede. Însă acceptase cu plăcere sugestia ei în

privinţa creşterii unor Joe. Era dornică să facă orice pentru el, să fie totul pentru el – dar, dacă avea să abuzeze de ea vreodată, imboldul avea să dispară.

Ce straniu, şi ce minunat! Cât de firesc era să se afle acolo, în inima pământului, lipită de bărbatul pe care îl iubea, sperând că, într-o zi, avea s-o răsplătească dăruindu-i dragostea lui.

Asta e, Sylvia. Zâmbi scurt, sălbatic, şi sărută umărul lui, cu buzele uşor întredeschise, cu limba ivindu-se dintre ele şi gustând sarea uscată pe pielea lui.

El o trase mai aproape şi, acolo, în casa lor, făcu dragoste cu ea pe pământul bătătorit. Se bucurară unul de celălalt până când extenuarea îi cuprinse deopotrivă, până când somnul le fură toate gândurile, în timp ce ea se încolăcea, îndesându-se în coasta lui. Ei doi, în mijlocul casei lor, al câinilor lor, al şoaptelor vântului şi al zgomotelor nopţii. Împreună.

Cadmann terminase de săpat canalul în stâncă – plin cu pietre, lat de treizeci de centimetri, lung de un metru şi jumătate şi adânc de unu – în dreptul deschiderii dinspre deal a casei lor. Avea să capteze ploaia sau zăpada topită înainte de a le inunda căminul şi nu era decât un altul dintre lucrurile mărunte, miile de lucruri mărunte, pe care le făcuse el pentru casa lor...

Casa lor!

... pentru a o transforma într-un loc sigur, şi cald, şi ideal pentru ea. Pentru ei.

Casa lor avea acum un acoperiş, şi acesta era plantat cu seminţe de iarbă. De-a latul terasei, oriunde se afla destul pământ pentru a oferi unei plante o şansă, se întindeau şiruri de căpşuni, de lăptuci, de morcovi şi de porumb. O mare parte avea să se piardă. Ea se aştepta să le meargă cel mai bine căpşunilor şi hibridului pepene-cactus. Cele două ţarcuri cu curcani capturaţi şi cuşca plină de Joe prosperau şi, dimineaţa, când îi hrănea pe cei din urmă cu frunze, păreau chiar fericiţi să o vadă. Puii crescuseră, devenind nişte minunăţii îmblănite, de treizeci de centimetri, aproape tot atât de frumoşi ca nişte vulpi tinere şi mai blânzi decât ele. Blănile aveau să prindă bine, iar carnea...

Un val de greaţă neaşteptat, spasmodic îi cuprinse tot trupul, şi ea se aplecă, icni, îşi reţinu fluidul acru din gâtlej. Era a treia dimineaţă când...

Dimineaţă...?

Zâmbi larg şi îşi ridică ochii spre Cadmann, care se spetea trudind la şanţul de drenaj.

Mary Ann aruncă în cuşcă restul frunzelor şi îşi şterse mâinile de praf.

— Ei, Missy, cred că am nişte noutăţi pentru Weyland Nebunul.

Joe se uită în sus, la ea, şi ciripi ţopăind.

— Ghici cine vine la cină?

Spuneţi-i Mama.

Gustul râului se schimba odată cu anotimpurile. Pentru o vreme, apa avea să fie rece şi să curgă alene. Pe urmă, gustul vieţii se simţea arareori; cei care zburau erau o raritate; cei care înotau erau morţi.

Mai târziu, apa avea să alerge, purtând gustul vremurilor trecute. Mama văzuse nenumărate cicluri ale anotimpurilor. Era destul de înţeleaptă ca să ignore gusturile învechite: trupurile, sau sângele, sau excrementele celor din stirpea ei fuseseră distruse de multă vreme, erau de mult îngropate în gheţurile muntelui, care se topeau, eliberându-le.

În anotimpul cald, apa avea să fie iarăşi dulce, purtând aromele zburătoarelor, ale înotătorilor şi ale altcuiva din propria ei rasă.

Mama avea un simţ subtil al gustului. În susul apei trăia una din neamul ei. O alta se afla tot în sus, încă şi mai departe, dar era plăpândă. Îşi ducea zilele într-un loc unde vânatul era atât de rar încât, în aroma ei, Mama simţea gustul înfometării. Pe aceea nu avea rost s-o ucidă, fiindcă, dacă n-ar fi fost aşa, o rivală mai apropiată i-ar fi preluat deja teritoriul.

Pe timpul iernii, în apă fusese ceva straniu, ceva pe care nu-l putuse identifica. Nu era viaţă; nu era interesant.

Lumea începea să se încălzească din nou... şi pe insulă se afla ceva nou. Ceva pe care nu-l mai gustase niciodată, cineva bizar de diferit lăsa arome în apă. Însă erau prea slabe ca să le poată recunoaşte. Mama începu să se gândească la o mutare.

Dacă urmărea aroma aceea ar fi trebuit să se lupte, iar un asemenea pas nu se făcea cu uşurinţă.

Vara putea să guste mai multe soiuri de pradă! Solzoşii nu lăsau în apă numai excremente; ea simţea şi gustul unui sânge straniu. Rivala ei mânca bine. Sosise momentul?

Rivala ei era tânără (gustul îi spunea asta Mamei), dar imensă. Mirosul abia simţit o plasa la mai multe zile de mers în susul apei. Odată ajunsă acolo, ar fi putut s-o găsească odihnită şi sătulă... şi Mama se întoarse în lacul ei. Nu supravieţuise de două ori câte douăzeci de cicluri fiind nesăbuită.

Dacă rivala îşi pierdea puterea, avea să simtă schimbarea gustului.

Zilele fulgerau pe lângă ea. Venise vremea frigului. De obicei, Mama de-abia dacă observa trecerea timpului, pentru că gustul cărnii de înotător era întotdeauna acelaşi. N-o ataca nimic. Curiozitatea ei hiberna... dar acum era din nou activă, pentru că în apă erau arome de fiinţe vii chiar şi în toiul iernii şi, din când în când, apa râului aducea la vale sânge.

Oh, diversitatea! Iată sângele unor făpturi ce aduceau, vag, cu zburătorii. Şi ăsta fusese probabil mare, un mâncător de plante; trebuia să sape adânc printre amintiri ca să descopere ceva care să-i semene. Iar duhoarea aia oribilă, chimică, era pe de-a-ntregul misterioasă: metal încins şi acid gastric, şi iarbă în întregime putrezită. Judecând după alcătuirea lui, mirosul străin ar fi putut fi urină, urina unui mâncător de carne, dar nu a unuia din neamul ei. Foamea şi curiozitatea se războiau cu prudenţa, pentru că Mama nici nu mai gustase, nici nu mai văzuse nimic asemănător.

La un moment dat, găsi în apă un lucru viu. Îl prinse în dinţi şi îl mestecă studiindu-l, încercând să înveţe despre el. O creatură primitivă, care înota, semănând foarte puţin cu un înotător...

Lumea se încălzea când râul îi dărui doi membri mai mari ai aceleiaşi specii. Mâncători de pământ de pe fund, cu gust de mâl, care se împerecheau, probabil, în ciuda prezenţei rivalei ei din susul apei.

Şi, într-o strălucitoare dimineaţă a foamei, *asta,* sângele ars al cuiva din neamul ei!

Gustul spaimei, al *vitezei* şi al furiei ucigaşe, gustul chimicalelor, gustul arsurii. Dacă rivala sa murise ucisă de fulger sau de incendiul unei păduri, atunci în susul râului o aştepta un teritoriu liber. Dacă ucigaşul era un alt rival, atunci trebuia să înfrunte un duşman formidabil.

Mama îi ului pe înotători când îşi făcu apariţia, înfulecând cu frenezie. Înotătorii nu aveau nici o importanţă; gustul lor nu îi stârnea nici o curiozitate. Dar probabil că rivala ei era acum

grasă şi hipercinetică datorită stimulării simţurilor, iar ea nu îndrăznea să o atace ca o înfometată ajunsă la disperare. Nu se mai luptase de mulţi ani cu o rivală adevărată.

14.
ÎNTRUNIREA

„Vai, cât de lesne e să meargă totul prost.
Sărutu-a fost prea lung, oftatul fără rost,
Şi cade ceaţa-ndat', curg lacrime puhoi
Şi viaţa nu mai e aceeaşi pentru noi."

GEORGE MACDONALD, *Phantasie (Fantezii)*

Coborau dealul cu paşi mari, cântând.

Tweedledee alerga în salturi în jurul picioarelor lui Cadmann. Acum era mai suplă şi mai puternică decât fusese cu numai opt săptămâni înainte. Se aclimatizase, obişnuindu-se cu altitudinea şi rigorile Marelui Munte Noroios, însă părea totuşi fericită să se întoarcă în Colonie.

Chiar şi aici, la numai câţiva metri dincolo de hotarul defrişat prin ardere, urechile lui Cadmann erau asaltate de scrâşnetul îndepărtat al maşinilor.

Sunetul acela, zumzetul ca zgomot de fond neîntrerupt din câmpie, nu ajungea niciodată până în casa lui. O dâră subţire de praf însoţea huruitul de bas al unui tractor care ara.

Mary Ann mergea alături de el, cu creştetul ei blond abia ajungându-i până la umăr. Prezenţa ei era o alinare, într-un mod pe care i-ar fi fost greu să şi-l imagineze cu numai câteva săptămâni în urmă.

Cât timp trecuse de când mersese pe aceeaşi potecă împreună cu Ernst şi Sylvia? Înainte de orice necaz. Când era rezonabil să se aştepte să-mbătrânească în linişte, având în jurul lor o droaie de copii. Şi când tânjea după urşii kodiak.

Priveliştea se schimbase. Ogoarele erau mai întinse, clădirile mai numeroase. Din locul unde se aflau, ruinele rămase după atacul monstrului nu erau vizibile. După ce pierduse doisprezece adulţi din o sută nouăzeci şi doi, Colonia se simţea presată să muncească. Avea răni de vindecat.

Cadmann avea acum casa lui... şi ceva nou, ceva foarte nou, împreună cu singura persoană din tabără care crezuse în el. Înconjură talia lui Mary Ann cu braţul şi o trase mai aproape. Şi ea slăbise, aşa cum se-ntâmplase cu Tweedledee, dar liniile trupului ei rămăseseră sinuoase, iar acum...

Acum...

Braţul lui i se încolăcea în jurul umerilor, coborând către pântec, care era acum mai ferm decât fusese vreodată – munca şi viaţa pe Marele Munte Noroios nu te lăsau să te moleşeşti. Silueta ei avea să se rotunjească în curând. Tot mai mult! Şi apoi... O privi aproape pe furiş. Drumeţia de cincisprezece kilometri nu o obosise. Coborâseră tot timpul, schimbarea de altitudine fiind de opt sute de metri – mersul pe jos îi forţase propriile răni pe cale de vindecare şi nu ar fi refuzat dacă i-ar fi oferit cineva un mijloc de transport la întoarcere.

Zâmbi, pe deplin mulţumit.

Bâlbâielile motorului erau acum mult mai clare şi, când îşi ridică privirea, Cadmann văzu că tractorul huruia pe drumul de pământ bătătorit, apropiindu-se de ei, iar omul din vârful lui îşi flutura mâinile ca un agent de circulaţie.

Cadmann îşi duse la gură mâinile făcute căuş.

— Hei!

Tweedledee o luă la fugă în josul potecii, azvârlindu-şi picioarele din spate în aer la fiecare salt.

Cadmann căra în rucsac piei, carne uscată şi mostre din toate plantele de lângă tabăra lor, împachetate şi etichetate cu grijă. Cadmann Weyland, primul om al muntelui! Mult mai bine decât Marele Aborigen Alb.

Tractorul ajunsese acum destul de aproape, iar el îl recunoscu pe tractorist. Era Stu Ellington, căruia îi venise rândul să muncească la câmp.

— Hei, hei! Dacă mai aşteptaţi încă două zile, aş fi câştigat pariul.

Cadmann râse şi îi răspunse strigând:

— Dacă împărţi cu mine, dispar pentru încă patruzeci şi opt de ore. Cine câştigă?

Stu opri tractorul în faţa lor, lăsându-l în ralanti. Aerul fierbinte se înălţa în valuri deasupra motorului.

— Una dintre gemene. Phyllis, aşa cred. Nu sunt sigur. La naiba cu asta. E grozav să ne revedem, Cad. Mary Ann. V-aţi întors ca să rămâneţi?

— Mă tem că nu. Începem negoţul. Trebuia să fie cineva primul care se rupe de Colonie.

Stu îi privi din înălţimea scaunului său, cu un zâmbet despicându-i crusta de praf şi sudoare.

— Omule, chiar mă bucur că v-aţi întors amândoi. Chipul i se posomorî. Îmi pare rău pentru cele întâmplate.

— Da.

Cadmann părea evident stânjenit; Mary Ann îl îmbrăţişă şi se bătu uşor cu palma peste pântec.

— Stu! Gândeşte-te, am un purceluş în coteţ.

— Oh! Ptrr! Ei, asta e o ocazie deosebită, Doamnă!

Sări jos şi îi întinse mâna lui Mary Ann. Ea se uită la Cadmann, care o luă imediat de subsuori şi-o urcă în tractor.

— Presupun că ştii cum se conduce o chestie din asta, nu-i aşa?

— Te cred, răspunse ea încântată, năpustindu-se în scaun.

Porni motorul. Tractorul descrise un cerc larg, lenevos. Cei doi bărbaţi îl urmau, la mică distanţă.

Între ei se lăsă o linişte prietenoasă, spartă apoi de Stu:

— Am reconstruit multe de când ai plecat. Nu numai clădiri, Cad. Am montat sistemul de apărare, şi e mai puternic. Prostie. Doar prostie.

Părea să aştepte ceva în schimb.

— Am fost luaţi prin surprindere o dată, dar n-o să se mai repete, pot s-o garantez.

— Mă bucur să aflu asta.

Stu era aproape de înălţimea lui Cadmann, dar, în momentul acela, era parcă mult mai scund.

— Ei ştiu că te-ntorci? Ai anunţat prin radio?

— Nu. Am trimis un porumbel voiajor.

Stu păru rănit, iar Cadmann se simţi uşor dezgustat de sine însuşi.

— Uite, Stu, dacă aţi făcut ceea ce aţi crezut într-adevăr că e corect, atunci e foarte bine. N-am nici un interes să văd sau să aud pe cineva umilindu-se. Devin nervos – să sărim peste asta.

Au sisteme de apărare.

Grozav, dar ce rol am eu aici? Îmi pot cere să le verific? Fir-ar să fie.

Când Mary Ann şi tractorul trecură de primul rând de ţarcuri exterioare, se auzi un strigăt general de bun venit.

N-am lipsit decât cinci săptămâni....

Dar stânjeneala de moment dispăru imediat în marea de mâini întinse.

— Cad! Bine-ai revenit!

— ... să te văd...

— ... lucrurile n-au fost...

Şi alte frânturi de fraze se stivuiră una peste alta, suprapunându-se, iritându-l şi, în acelaşi timp, oferindu-i o alinare profundă.

Mary Ann opri tractorul lângă atelierul mecanic şi coborî cu ajutorul lui Cadmann. Se topi în braţele lui cu o graţie senzuală bine calculată, care îl puse în gardă.

Ce voia să demonstreze? Făcea apel la acel „echilibru forţat” de care se folosesc femeile nesigure atunci când...

Când apar în faţa unei rivale.

Sylvia.

Purta un halat de laborator proaspăt călcat, care te ducea în primul rând cu gândul la îmbrăcămintea unei femei gravide. Pe care n-avea s-o mai poarte prea multă vreme. Mergea clătinându-se uşor şi copilul era în partea de jos a pântecului.

Îi zâmbi, le zâmbi amândurora, iar între emoţiile ei şi zâmbetul acela părea să fie un perete de sticlă.

Părul ei tuns paj era ceva mai lung decât atunci când o văzuse ultima oară şi vârfurile şuviţelor ar fi trebuit retezate. Îşi întinse braţele către el, apoi, nu tocmai lin, îşi schimbă poziţia ca s-o îmbrăţişeze mai întâi pe însoţitoarea lui.

— Mary Ann. Arăţi minunat.

— Şi tu. Sper să capăt şi eu, în curând, ceva din strălucirea asta.

— Vrei să spui că...

— Da.

Sylvia o strânse în braţe, apoi îi întinse mâinile lui Cadmann. El i le luă, străduindu-se să urmeze exemplu ei, să păstreze distanţa. Era nevoie de un anumit simţ al proporţiilor, dar, în clipa când îi atinse pielea, în el se topi ceva. Tânjea după ea.

— Cadmann. Buzele ei îşi controlară mişcarea, schiţând ceea ce se voia un zâmbet firesc. E aşa cum spune Mary Ann? N-aţi dat rateuri?

— Nu, cineva a strecurat acolo o viaţă. Cel puţin aşa sperăm. De aceea am coborât, ca să aflăm asta. Ezită. Vrei să te ocupi de doamna mea?

— Ştii asta. În colţurile ochilor i se formau minuscule giuvaere umede şi îl strânse de mână. Hei, uriaşule, o să te vedem mai des? Eu o să rămân fără un pasager peste o lună.

Probabil că nu era decât imaginaţia lui, dar în mâinile Sylviei se simţi brusc o revărsare de căldură. I le eliberă, jenat de puterea propriei sale reacţii.

— Nu vreau să pierd asta. O să cobor imediat ce începe travaliul. Promit. Pe de altă parte... acum avem animale, semănături. De fapt, nu ştiu.

Ea dădu din cap, neavând intenţia să-l preseze.

— Ascultă... O iau pe Mary Ann pentru o consultaţie completă. Rămâneţi la cină?

— Poţi conta pe asta.

Mary Ann îl îmbrăţişă şi îi apăsă buzele într-un sărut prelung, de proprietar, lipindu-se de el, stârnind râsetele apreciative ale mulţimii.

Pe urmă ea şi Sylvia se luară de braţ şi plecară împreună.

Cadmann îşi schimbă poziţia rucsacului până când i se domoli durerea din coaste (şi începu să simtă o alta, în şoldul drept). Continuă să pătrundă mai adânc în tabără. Pe câmpul de mine fusese trasată o potecă în zigzag, de un verde strălucitor, şi el o urmă, observând puştile amplasate astfel încât s-o poată acoperi. Dădu aprobator din cap.

Nici unul dintre copii nu începuse încă să meargă. *Vom avea un gard dincoace de câmpul de mine când vor fi mai mari. Şi... Nu! Nu e departamentul meu!*

Surâse când o feţişoară rozalie trecu pe lângă el, purtată în spate într-un ham.

Ce naiba! Nu era necesar să locuiască acolo ca să-ndrăgească acele chipuri micuţe. Copiii nu aveau nici o vină fiindcă părinţii lor erau idioţi. Fir-ar să fie, ăştia erau şi copiii lui.

Laboratorul veterinar fusese reparat. Partea sa laterală era o masă de petice unite la colţuri prin suduri bombate, decolorate. Avariile structurii de rezistenţă din careul interior al coloniei fuseseră reparate. Nimic nu putea masca urmele focului, dar toate muchiile fuseseră împodobite cu panglici multicolore şi cu un steag colorat în portocaliu-strălucitor şi în verde.

În centrul careului era ceva care strălucea în lumina dimineţii. Cadmann se aplecă să citească. De beton fusese fixată o tăbliţă metalică, vopsită astfel încât să pară de alamă, pe care scria, simplu:

„Ziua 295, Anul Unu. SPRE ADUCERE AMINTE.” Aceste cuvinte erau urmate de ofranda tăcută a treisprezece nume

gravate. El le urmări cu degetele. Alicia: dispărută. Barney, Jon, Ewie Sikes: dispăruţi.

Isuse!

— N-am ştiut ce altceva să fac, spuse Zack, în spatele lui, şi Cad se întoarse să-l salute, strângându-i mâinile cu putere.

Zack nu arăta obosit – avea un aer dur, era subţire, vânjos şi sobru. Îşi scurtase mustaţa şi pe antebraţ i se întindea cicatricea unei arsuri parţial vindecate.

— Noi ne-am înşelat – tu ai avut dreptate. Îmi pare mai rău decât pot spune.

— Nu-ţi face probleme din cauza părerilor de rău. Ai grijă să nu se mai repete.

Zack îl prinse de braţ.

— Vino. Dă-mi voie să-ţi arăt Punctul de Supraveghere a Monştrilor.

— Câmpul minat...

— Îl activăm noaptea.

— Şi noile garduri de pe marginile trecătorii. Îmi place.

— O să-ţi placă şi mai mult.

Zack ţinu deschisă uşa barăcii pentru telecomunicaţii în timp ce Cadmann îşi scotea rucsacul. Durerea din coaste şi din şold se micşoră.

În încăpere fuseseră montate două ecrane suplimentare şi în colţ era un pat de campanie care părea să fi fost folosit de curând. Andy, inginerul uriaş, stătea într-un scaun pivotant, pe faţa-i neagră jucându-se pete de lumină reflectată. Îşi flutură distrat mâna, în semn de salut.

Unul dintre cele şase ecrane video plate era întunecat, dar pe trei dintre celelalte se vedea Colonia, din mai multe puncte variabile de la sol, iar pe cele două rămase se derula imaginea insulei scanate de sateliţii geostaţionari.

— Rulăm un program de monitorizare a oceanului – aici se face pe distanţe mari. Analizăm tiparele meteorologice, ca să putem încerca realizarea unui model. Avem senzori optici şi în infraroşu activi. Ar trebui să putem urmări orice are dimensiunile unui om şi înoată la suprafaţă. Dacă descoperă un obiect care se deplasează în direcţia noastră, computerul atrage atenţia asupra lui.

Imaginea se schimbă brusc, înfăţişând o panoramă a oceanului, privit de la mare înălţime. Nesfârşitele valuri albe se rostogoleau domol dinspre vest. Apa părea de un azuriu

profund, liniştitor. Oferea iluzia unei transparenţe inocente, a unui ocean fără taine, care le accepta inspecţia cu braţele deschise, alinându-le toate temerile.

— Oceanul minte, murmură Cadmann.

— Ce?

— Mă întrebam dacă la suprafaţă n-a ieşit încă nimic.

— Nimic remarcabil. Până acum.

Ecranul pâlpâi iarăşi şi conturul aproximativ al unui peşte îşi întinse scânteierea întunecată de-a latul monitorului. Un val de cristale lichide, şi silueta se animă. De-a lungul unei margini se derula o coloană de cifre estimative dintr-un tabel statistic.

Andy le urmări cu ochi de şoim, apoi se relaxă.

— Se întind pe douăzeci de kilometri de-a lungul coastei, fiind vizibile la cincizeci de kilometri est faţă de Zona de Debarcare. Sunt forme de viaţă total acvatice, Zack, le-am mai văzut şi până acum. Nu reprezintă o ameninţare pentru nimic de pe uscat.

Zack urmări imaginea cu degetul.

— Ţine-mă la curent. Nu ne putem permite o avarie a uneia dintre navetele Minerva. Apoi, către Cadmann: Putem obţine şi informaţii mult mai exacte.

— Tocmai voiam să-ntreb, dar e un început bun.

— Avem nevoie de mai mult, de mult mai mult. De toată inteligenţa pe care o putem aduna. Se întrerupse o clipă, chibzuind cu grijă, apoi întrebă: Ce ne poţi spune despre zonele înalte?

— Despre asta speram să discut cu tine. Eu şi Mary Ann am ţinut jurnale. Am pieile a şase animale mici, din specii diferite, şi eşantioane botanice. Vreau să-mi ofer cunoştinţele în schimbul altor servicii. O să cartografiez interiorul, o să anunţ ori de câte ori descopăr ceva. În schimb, vreau medicamente şi mai multe vitamine. Mary Ann spune că solul avalonian nu are echilibrul mineral necesar.

Ecranul computerului se diviză, afişând o altă formă întunecată, de mari dimensiuni. Era mai mică decât prima, dar era urmărită în timp ce se deplasa către insulă. Sparse pentru o clipă suprafaţa apei, înălţându-se, apoi se scufundă în adâncuri. Imaginea dispăru.

— Avem nevoie de tine, Cad. Trebuie să presupunem că monstrul pe care l-am ucis făcea parte dintr-un grup. Dacă există mai mulţi, atunci există *o mulţime.* Nu ne încetinim

expansiunea. Nu putem. Jur că această colonie va fi într-o bună zi un oraş. Dar trebuie să fim mai prudenţi. Tu eşti cel mai în măsură să ne verifici planurile de apărare şi să sugerezi alternative. Dacă nu vrei să locuieşti aici, n-o să-ncerc să-ţi schimb intenţiile. Avem nevoie de un test al modului de viaţă rural, în ţinuturi îndepărtate. De cineva cu ajutorul căruia să avem idee cum s-ar descurca o familie în ţinuturile sudice, de dincolo de Marele Noroios. Până la urmă, trebuie s-o facă cineva, şi nimeni nu e mai potrivit decât tine. Ce spui, vrei să fii cobaiul nostru?

— Sunt deja. Dar cobai în pustietate sună mai bine decât pustnic.

— Aceeaşi situaţie, altfel definită.

Chipul lui Cadmann se destinse într-un zâmbet.

— Birocraţi. Să fiu al dracului dacă nu sunteţi în stare să transformaţi mizantropia într-o virtute.

— Al naibii de exact.

Zack părea să fi scăpat de o povară imensă. Cutele de pe frunte îi dispărură şi oftă adânc.

— Oh. Cad, vrei să iei cu tine nişte instrumente pentru extragerea miezurilor de rocă? Sperăm că vom găsi un strat de iridiu.

— Iridiu?

— Poate nu iridiu, dar ceva foarte răspândit, ceva din componenţa unui asteroid. Dovada existenţei unui Ucigaş de Dinozauri. A ceva care să fi simplificat sistemul ecologic.

— Aha. Posibil. Dar cum rămâne cu monstrul însuşi? Creatura aia nu arăta a mâncător de stârvuri, şi ce ar fi putut supravieţui după impactul cu un asteroid? Aţi terminat analizele leşului?

— Oh, da, *leşul.* Ei bine, am pierdut o grămadă de aparatură în incendiu. Am reparat o parte, pentru alta am găsit o înlocuire temporară, dar... Oricum, Greg a ars prea tare monstrul. E greu să-l învinuieşti pentru asta, însă noi analizăm cărbune! Ceea ce avem e imaginea unei creaturi cu structura celulară asemănătoare cu a sonomilor sau a pterodonilor. E mai aproape de sonom; pterodonii au mult mai multă fibră musculară cu reacţie rapidă. Suntem interesaţi să vedem mostrele tale. Jumătate de duzină? Doamne. Ai găsit în şapte săptămâni mai mult decât am găsit noi într-un an întreg, de când suntem la sol. Probabil vrei să discuţi cu Sylvia despre asta.

Cadmann mai privi o vreme ecranul, apoi dădu din cap. Se întoarse şi ieşi din încăpere. Zack îl urmă.

Soarele era sus şi Cadmann îşi umbri ochii cu mâna. Muncitorii se agitau în curtea interioară. Instalau mese şi întindeau o fâşie de mătase, portocaliu-cu-verde, de-a lungul laturii de vest...

— O festivitate?

— Sigur, aniversăm Ziua Trezirii. Ai uitat?

— Cred că mi-o amintesc drept Ziua Asolizării.

— Cei mai mulţi nu se treziseră când am coborât noi aici. Ne depăşesc numericeşte, Cadmann.

— Cred că da.

Se întinse şi îşi luă rucsacul de pe veranda magaziei cu porumb.

— Unde e Sylvia? Cred c-ar trebui să stăm de vorbă.

Creatura plutea în aer, deasupra afişajului holografic, având numai un sfert din mărimea sa reală, dar părând, după gustul lui Cadmann, mult prea plină de viaţă. Aproape că-i putea simţi duhoarea de şopârlă de apă, aproape că-i simţea fierbinţeala, vedea sângele lui Ernst picurându-i din bot.

— E amfibian, spuse Mamie, şi cea mai semnificativă speculaţie susţine că a venit înot de pe continent sau că a plutit pe o bucată de lemn.

Cadmann îşi stăpâni tremurul şi îşi impuse să se concentreze din nou asupra discuţiei.

— Optzeci de kilometri! E o partidă lungă de înot. De ce sunteţi atât de siguri că insula nu e locul ei de baştină?

— Nu există destulă mâncare. Hrana nu e destul de variată pentru a constitui o bază ecologică eficientă. Nu pentru *ei,* oricum. O populaţie stabilă trebuie să fie numeroasă. Orice pereche, din orice specie, dă naştere, în medie, unei alte perechi care supravieţuieşte pentru a se împerechea.

Sylvia închise proiectorul, dar creatura continua să planeze în faţa ochilor minţii lui.

Mamie studia leşul unui Joe. Animalul zăcea în mijlocul unei tăvi de disecţie, cu blana mototolită, fără nici un luciu. Ea îl întoarse pe spate, îi apăsă labele şi râse când micile gheare negre ieşiră în afară.

— Zici că aţi îmblânzit creaturile astea?

Sâsâitul lui Mamie continua să-l mai deranjeze puţin pe Cadmann, dar ea era atât de puţin conştientă de asta, încât, pentru o clipă, lui îi fu ruşine.

— Le creştem, cel puţin. E proiectul lui Mary Ann. O s-aveţi nevoie de o grămadă de blănuri pentru o singură cuvertură. Nu sunt toate la fel de blânde. În genul nurcilor. Oricum, pe Mary Ann o preocupă altceva.

— Mi-a povestit.

Folosindu-se de vârful sclipitor al unui scalpel, Mamie trasă o linie pe mijlocul pântecului rozaliu, îmblănit, al Joe-lui mort, apoi îndepărtă cu delicateţe pielea, ca să studieze stratul de grăsime de dedesubt.

Sylvia stătea pe un taburet, cu pântecul umflat revărsându-i-se peste genunchii ridicaţi. Semăna cu o elfă însărcinată cocoţată pe o ciupercă.

— În general, continuă Mamie, fixând la loc pielea, nu am aflat mare lucru în plus faţă de ceea ce... ar fi trebuit să ştim dinainte. Construit ca să prindă viteză. Incredibil de puternic. Grosimea oaselor îi conferă un avantaj enorm. Pielea e ca o armură. După părerea mea, aşa nepregătiţi cum eram, am avut mare noroc.

Un mesaj se transmise pe tăcute între cele două femei şi Mamie împinse tava de disecţie într-un frigider.

— I-am spus lui Jerry că ne-ntâlnim la heleşteu, zise ea, zâmbind cu timiditate. Ne revedem mai târziu, cu toţii.

Se strecură în linişte afară, lăsându-i pe Cadmann şi Sylvia singuri.

Studiară amândoi, cu grijă, afişajul holografic pustiu, şi în încăpere coborî tăcerea.

— Cad..., începu ea.

El se lăsă pe spate, sprijinindu-se de perete, încrucişându-şi braţele şi coborându-şi pleoapele pe jumătate, cu un aer meditativ.

— Ştii, acolo, în munţi, e al naibii de linişte. Uneori, când aerul e cu adevărat neclintit şi câinii dorm lângă ceea ce a mai rămas din foc, mă uit în jos şi pot auzi zgomotele din Colonie. Maşini. Poate cântece. Poate uruitul morii. Poate strigătele animalelor. Sună atât de cald şi e atât de al naibii de departe.

O privi. Stătea destul de aproape ca s-o atingă, dar nu o făcu.

— De fiecare dată, totul e din ce în ce mai departe.

— Îţi simt lipsa, Cadmann. N-ai idee cât de mult.

— Da. Ce e cu Mary Ann?

— E gravidă în toată regula. Ai făcut o treabă bună. Sarcina are trei săptămâni, ea e sănătoasă tun şi eu fac pariu că e băiat.

— Cum adică „faci pariu”? Nu există un test sau altceva de genul ăsta?

— Strică toată plăcerea. Speculaţia e jumătate din distracţie. Ea aproape că radiază. E atât de îndrăgostită de tine, Cadmann. Atât de...

El îi privi pântecul care se ridica şi cobora încet.

— Crezi că va fi tot atât de frumoasă cum eşti tu?

— Toate femeile însărcinate sunt frumoase. Şi toate cred că sunt urâte. Nu ştiai asta?

Cadmann se întoarse cu spatele, holbându-se ca şi cum răspunsurile ar fi fost mâzgălite pe cealaltă parte a peretelui.

— Mă schimb, Sylvia. Pot s-o simt. E din cauza planetei. Suntem atât de puţini şi nu ştim nimic despre locul ăsta. Când Mary Ann mi-a spus că e gravidă, am fost fericit... dar a fost altfel. Am o fată – nu ştiai, nu-i aşa?

Sylvia îl privi uimită.

— Nu, nu e consemnat nicăieri.

El rânji.

— Ai făcut cercetări.

Ea se întinse şi îi luă mâna. Mângâie, cu degetul mare, pieliţa moale dintre încheieturile degetelor lui.

— Mi-a fost dor de tine, uriaşule.

— Aveam în jur de optsprezece ani. Elva avea douăzeci şi patru şi îşi dorea copilul. Dorea să-l aibă singură. M-a agăţat pe mine. Spunea că, după părerea ei, puteam furniza material bun, în calitate de tată.

— Aş zice că a avut dreptate.

— Sylvia, tot ce ştiu e că a avut copilul. Şi am aflat abia la cea de-a treia aniversare a fetiţei. Elva mi-a trimis o hologramă. Asta a fost tot – n-a vrut să fie deranjată de un soţ.

— Te-ai fi însurat cu ea?

— Cred că da. Şi am fost al dracului de supărat din cauza ei.

— N-aveai ce să faci.

— Totuşi, înţelegi. Să ştii că ai un copil undeva. Că învaţă să meargă, să vorbească, să înoate şi să citească, şi toate celelalte, iar tu nu eşti acolo. E oarecum înnebunitor. Oricum, totul a rămas în trecut.

— Care e concluzia?

Mâna ei se închise cu blândeţe peste a lui. Atât de caldă.

— Am fost şocat când mi-am dat seama ce impact are asupra mea. Gândul că Mary Ann e mama copilului meu. N-are importanţă cât de mult sau cât de puţin o iubesc. Ceea ce contează e că va fi mama copilului meu.

— Înţeleg. Sylvia se ridică şi îi eliberă mâna. Ei bine, asta o să fie, fără îndoială, şi, dacă evoluţia preliminară nu indică nimic, o să fie una al naibii de sănătoasă. Ai grijă de ea, Cadmann. Ţine într-adevăr la tine.

— Ştiu.

Sylvia se trase cu un pas înapoi, atât cât era necesar ca să n-o poată atinge.

— Te iubesc, continuă el, cu voce scăzută. Aş vrea ca asta să fi însemnat ceva.

— Şşt, şopti ea. Nu ne aparţinem nouă înşine, Cadmann. Asta nu e o situaţie obişnuită, iar noi nu suntem oameni obişnuiţi. E minunat, şi e cumplit, şi uneori mă face să mă simt bătrână. Dar asta am ales când am venit aici, iar acum nu pot da înapoi.

— Şi dacă ar fi fost altfel?

— Atunci... ar fi altfel. Încetează.

— Bine.

Clipa trecuse, şi el lăsă atmosfera să se reînsenineze.

— Ziua Trezirii e poimâine. Nu rămâneţi?

— Atunci de-asta mi-a împrumutat Zack un Ţânţar. E o conspiraţie. O să ne-ntoarcem. În momentul ăsta, cred că am nevoie să fiu singur. Singur cu Mary Ann.

— Înţeleg.

Întinse mâinile spre el. Era atât de aproape şi atât de dureros de departe.

— La revedere, Sylvia.

— La revedere, Cad.

Se aplecă şi îi atinse buzele cu ale lui, abia reprimându-şi dorinţa de a i le savura în profunzime, ştiind că acolo, în clinica umbroasă, ea nu i s-ar fi împotrivit decât o clipă, că apoi l-ar fi strâns în braţe, chiar şi cu rotunjimea copilului unui alt bărbat între trupurile lor.

Noi nu suntem oameni obişnuiţi...

Cadmann îi întoarse spatele şi plecă.

Mary Ann era afară, aşteptându-l, şi se simţi dintr-odată foarte fericit că nu cedase acelui impuls. Putea s-o privească în ochi şi s-o strângă la piept.

Te rog. Lasă-mă să-nvăţ s-o iubesc. Dumnezeu ştie că am nevoie de asta.

Dar, până atunci, în lumina din ochii ei era suficientă dragoste pentru amândoi, şi o porniră împreună spre platforma de decolare a Ţânţarilor.

Mama nu făcuse niciodată ocolul insulei. Celorlalţi din neamul ei nu le plăceau vizitatorii. Harta pe care o avea în minte nu era alcătuită din distanţe, ci din gusturile schimbătoare ale râului.

Când plecă, lacul duhnea a sânge de sonom. Ea se legăna din pricina pântecului prea plin. Trei zile mai târziu, era flămândă, dar plină de speranţe. Patru peşti de mâl, din altă lume, avuseseră de suferit din partea ei. Aveau să mai apară şi alţii.

Apa era din nou limpede. Mama înţelesese lecţia *asta.* Simţise gustul cărnii arse a fiicei ei în apă; dar hoitul în putrefacţie dispăruse aproape imediat. Indiferent ce i-ar fi ucis fiica, îi mâncase apoi leşul.

La un moment dat, reuşise să se întindă peste marginea unei faleze joase şi să prindă o zburătoare ce se înălţa de dedesubt. Mai înhăţă încă una, care plana aproape de suprafaţa apei. Aici, între teritorii, zburătoarele nu erau destul de sperioase. Se hrănea de câte ori putea. Dacă duşmanca avea s-o găsească pe jumătate moartă de foame, propriul trup ar fi putut s-o trădeze, purtând-o prea încet, în timp ce cealaltă ar fi clocotit de atâta *viteză.* Dacă nu găsea destulă hrană, avea să se întoarcă.

Înainta cu prudenţă, cu frica unei ambuscade. Pe porţiunile lungi şi drepte mergea paralel cu râul, printre stânci şi printre copaci, sau folosind o altă acoperire, acolo unde o putea găsi, şi revenind în apă numai când era neapărat necesar.

Nimic din toate astea nu fusese planificat cu grijă. Mama nu era o înţeleaptă. Emoţiile îi alegeau prin sânge ca nişte vectori, iar ea se lăsa condusă de suma lor. Furie împotriva creaturii care îi ucisese fiica. Foame: teritoriile din susul apei: bogate, cu o populaţie interesantă. Curiozitate: imboldul de a învăţa şi de a explora. Poftele cărnii: nevoia de a se împerechea cu un alt tipar genetic. Şi frica, întotdeauna frica.

Se mişca destul de încet ca să cunoască terenul în timp ce călătorea. Stânci, şesuri, pajişti; o cascadă de ocolit. Găsi peşti de o savoare interesantă şi nu se văzu nevoită să se întoarcă.

Departe, în susul râului, lucrurile deveneau tot mai stranii. Din când în când, un soi de bâzâit. Gustul de chimicale al apei şi mirosurile aduse de vânt: smoală şi metal încins, plante necunoscute, arzând, şi praf de lemn. Începu să înainteze încă şi mai încet. Umbla pe teren stâncos sau se târa pe fundul albiei, prin apă repede şi adâncă. Zgomotele unui mediu străin ar fi putut acoperi apropierea duşmancei. Duşmanca ei trebuia să apară. Avea s-o descopere pe Mama; poate o urmărea chiar în clipa aceea; avea să se năpustească precum un meteorit, traversând ţinutul pe care îl cunoştea ca pe propria gură. Viaţa Mamei avea să depindă de cât de bine cunoştea ea însăşi terenul.

Dădu peste o stâncă din rocă dură, de o alta mai moale, dedesubt, şi peste grotele săpate de apă sub linia ţărmului. Una dintre ele deveni adăpostul ei. Se găseau vieţuitoare din belşug, era uşor să facă rost de hrană; pentru o vreme, îşi putea aştepta duşmanca acolo.

Descoperi creaturi care ciuguleau pe uscat. Ele încercară (din răsputeri) să fugă, apoi se străduiră (din răsputeri) să zboare. Ea le mâncă pe toate. Aveau toată carnea plină de oase şi jumătate din trupul lor era din pene de nemistuit.

Într-o altă zi, văzu ceva mult mai mare, zburând mult prea departe ca să-l poată mirosi. Viră în vânt, îndepărtându-se, înainte de a apuca să-l studieze. Dacă ar fi putut prinde aşa ceva, carnea i-ar fi ajuns, cu siguranţă, până când *trebuia* să vină prada ei, ca s-o înfrunte pe ea, invadatoarea.

În ziua următoare, pe apă apăru ceva care se îndrepta spre Mama.

15.
ANIVERSAREA

„Ceasul în care afli că totul e zadarnic,
Că seamănă Speranţa,
Dar Dragostea n-adună.”

DANTE GABRIEL ROSETTI, *The House of Life (Casa vieţii)*

La zece dimineaţa, micul disc alburiu al lui Tau Ceti mistuise ceaţa perpetuă, preschimbând-o în nori albi, pufoşi, ca nişte turme de oi plutind în derivă pe cerul uimitor de albastru.

Se potrivea de minune, aproape ca şi cum soarele lor ar fi cooperat la organizarea festivităţii, oferindu-le prima zi strălucitoare a anului.

În careul interior plin de panglici şi de steaguri, sub cerul acela luminos şi limpede, fuseseră înălţate douăsprezece chioşcuri cu mâncare şi băutură, din care se vălătuceau aromele încântătoare a jumătate de duzină de bucătării internaţionale. Standurile erau acum pustii, cei mai mulţi dintre colonişti fiind atraşi de zgomot şi de mişcare în sala de mese.

Pe Avalon venise primăvara.

Allemanda la stânga, spre fata din colţ...

Zack purta o pereche de bretele de un roşu orbitor peste salopeta tighelită cu mâna. Avea o vioară îndesată cu putere sub bărbie şi Cadmann era de acord să se ducă dracului dacă aia nu era într-adevăr muzică. Aşa cum cânta pe scena joasă, bătând tactul cu piciorul şi călăuzind mişcările de du-te vino ale dansatorilor de cadril cu un zbârnâit nazal spectaculos, specific Midwest-ului, Zack era imaginea desăvârşită a fermierului fără pretenţii. Avea o voce monotonă, dar plină de viaţă; coloniştii se lăsau conduşi de el într-o explozie veselă de energie.

Muzica în sine era un amestec bizar de sintetizator electronic, instrumente tradiţionale de suflat şi instrumente cu coarde. Unele fuseseră aduse la bordul lui *Geographic,* fiind considerate comori culturale de o importanţă vitală. Altele fuseseră meşterite în grabă, după debarcare.

Şi acum toată lumea la bal.
Cu fata cea dulce din colţ.

Cadmann se sprijini de perete, ajuns la jumătatea celei de a treia căni de bere. Încordarea strânsă în stomac, într-un ultim nod rece, i se descolăcea; capul începea să-i zumzăie, curtenitor. Detesta versurile. Aşteptase ca muzica să se reverse zgomotoasă din sală şi dansatorii să revină la locurile lor înainte de a da cep butoiaşelor cu bere rece.

Mary Ann dansa în partea opusă a mulţimii, învârtejindu-şi fusta verde, cu zorzoane, aruncându-şi capul pe spate şi râzând cu poftă. Albul catifelat al gâtului ei scânteie deasupra unei basmale roşii. Prinse privirea lui Cadmann şi îşi îndoi un deget provocator, trimiţându-i o sărutare şi rostind fără glas *Haide,* înainte ca Elliot Flakland să o prindă de mâini şi s-o învârtească, conducând-o către colţul opus al careului.

Cadmann se întinse. Unghere prea înguste, răni încă nevindecate? Da, putea pomeni despre durerea din piept, din braţul stâng, din şold şi din genunchi, dacă avea nevoie de o scuză ca să nu danseze. Era mult mai distractiv să priveşti.

Carlos ieşi din dans cu o plecăciune, sărutând-o în grabă pe Ida van Don pe obraz când îi eliberă mâinile. Ea se uită în jur derutată, aproape cuprinsă de panică, apoi observă silueta uriaşă a lui Omar şi îl trase de pe scaun, târându-l în tiparul haotic al dansului şi chiuind cu veselie. Veselia nu era pe deplin spontană. Zâmbetul ei părea prea rigid. Cadmann se întrebă dacă visele ei mai răsunau încă de ţipetele lui Jon.

Carlos îşi şterse sudoarea de pe fruntea întunecată şi îşi făcu vânt cu mâna în dreptul cercurilor de culoare mai închisă care pătau subsuorile cămăşii lui de flanel negru.

— Ah, *amigo!* Îmbătrânesc! Senioritele sunt prea mult pentru mine.

— Atunci nu te-nsura.

— Dansul pe verticală şi cel pe orizontală sunt foarte diferite. Schiţă un zâmbet drăcesc. Bobbi mă lasă pe mine să conduc.

Sorbi din berea lui Cadmann, plescăi aprobator din buze şi îşi luă o halbă. Goli o treime din ea dintr-o răsuflare. Urmări privirea lui Cadmann către Mary Ann.

— Senorita ta – şi ei îi place să danseze, nu? Se întrerupse, meditativ. Cred că se pot deduce multe din felul în care se mişcă o femeie după muzică. Şoldurile, mâinile, felul în care îşi ţine...

— Nu te gândeşti la nimic altceva în afară de sex?

— Viaţa e scurtă. Fiecare trebuie să-şi găsească marele talent şi să-l pună în practică – cum spuneţi voi? – cu asiduitate.

Lui Cadmann îi ieşi spuma pe nas.

Se plimbară împreună în jurul careului, pe exterior, unde Bobbi Kanagawa lucra într-un chioşc cu mâncare. Părul ei lung şi negru era răsucit şi prins cu agrafe sub o bonetă albă, de hârtie. Era indiferentă faţă de muzica prelinsă din sală şi nu-şi observă logodnicul apropiindu-se.

Mânuia un cuţit lung şi subţire, tăind preocupată în fâşii unul dintre cei trei sonomi de pe masa. Cu mişcări de o precizie aproape mecanică, tocă apoi fâşiile în bucăţi mai subţiri, pe care le aşeză apoi deasupra unor grămezi frumos modelate şi bine presate de orez.

Deşi nu produceau încă din plin, lanurile de orez erau destul de sănătoase pentru ca Zack să autorizeze folosirea unei părţi din grânele stocate pe *Geographic.*

Carlos se aplecă peste tejghea şi o sărută prelung. La început surprinsă, ea îi înapoie sărutul, apoi îşi frecă nasul de al lui.

— Lasă-mă singură cincisprezece minute; pe urmă poţi face cu mine ce vrei.

— O să te silesc să te ţii de cuvânt, *chiquita.*

— Ai face bine.

Îl strânse de mâini, şi în ochii ei de smarald era destulă căldură ca să pârjoleşti o stâncă. *De asta o să fie nevoie ca să-l ţină pe Carlos locului, bătut în cuie...*

— Te duc pe cataracte, domnule.

Carlos înşfăcă o fâşie de sonom înainte ca ea să apuce să protesteze şi şi-o aruncă în gură. Bobbi îl ameninţă cu cuţitul în timp ce el se îndepărta, parcă patinând, râzând pe înfundate, cu gura plină.

— Ce femeie! Crezi c-o să facem copii frumoşi?

Cadmann medită o clipă.

— Cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată era pe jumătate japoneză şi pe jumătate jamaicană. Presupunând că puştii vor semăna cu mama lor, o să aveţi o şansă.

Cadrilul se încheie cu urale şi cu un ropot tunător de aplauze, iar sala se goli când mulţimea se revărsă în careu.

Mary Ann îşi făcu loc către el prin înghesuială, aducând o halbă înspumată. Gâfâia, cu faţa strălucind de transpiraţie lipicioasă.

— Cad, eşti atât de băţos! De ce n-ai vrut să dansezi?

— Rănit în război. Amândouă picioarele au sărit în aer. Doctorii au dat-o-n bară, mi-au cusut două picioare stângi.

Ea îi scoase limba.

— Priveşte partea bună a lucrurilor: undeva există un tip cu două picioare drepte, pe care şi le omoară dansând la Waldorf.

— Ţi-e ruşine cu mine. Nu vrei să ne vadă nimeni împreună.

Carlos dădu din cap, cu un aer înţelept.

— E adevărat. A povestit de multe ori că-i place să te ascundă în întuneric, acoperindu-te cu trupul lui dacă e necesar…

— Carlos…

Martinez înţelese aluzia.

— Trebuie să mă pregătesc pentru cataracte.

— Transformând asta într-o tradiţie, nu?

— Aici orice se întâmplă de două ori devine o tradiţie.

Carlos dispăru în mulţime.

Ziua părea, pur şi simplu, atât de frumoasă.

Concursurile şi prezentările începuseră după micul dejun. Cadmann urmărise tragerea cu arcul şi luptele greco-romane, ovaţionând fără să participe. Curând avea să înceapă cursa nautică, de trei zile, a cuplurilor în luna de miere. Asta avea să-i facă plăcere! Pe urmă concursul de dans… nişte prostii, asta erau toate, dar trebuia să admită că muşca momeala.

Era adevărat că era cuprins de o beţie plăcută. (Cine fabricase berea? Putea face un târg, oferind, să zicem, acel valoros pepene-cactus proaspăt, în fiecare lună, în schimbul unui butoiaş?) Nu se mai simţise atât de bine în tabără de luni de zile.

Însă ceva nu-l lăsa să participe din tot sufletul. O voce din ce în ce mai slabă, pe minut ce trecea. Sau halba. N-avea importanţă.

Îşi reţinu politicos un râgâit.

Îi făcuse bine s-o privească pe Mary Ann dansând. Nu mai avusese altă şansă de a o compara cu adevărat cu alte femei.

Faptul că erau un cuplu nu putea fi pus la îndoială: ea alese arbitrii, îi mituise oamenii de colţ şi îl făcuse K.O. Înainte ca el să fi aflat măcar că lupta începuse. Dar fusese avertizat că avea să simtă un imbold fizic sănătos ori de câte ori o învolburare sau o pală de vânt ridica fustele ei. Munca grea la Faleza lui Cadmann o lăsase fără grăsime şi îi adăugase muşchi viguroşi.

Sarcina încă nu era vizibilă, dar ea avea ceva special. Strălucea...

Mary Ann îşi strivi buzele de ale lui într-un sărut cu miros de bere.

— Cad... când o să – expresia chipului ei se schimbă în mijlocul întrebării, deveni mai zburdalnică – dansezi cu mine?

Te avânţi pe cataracte cu mine?

Adevărata întrebare era în spatele zâmbetului, în spatele râsului ei. Trăia în felul în care se sprijinea de el, lăsându-l să-i simtă focul mocnit din pântec.

Ce naiba. Nu era decât o formalitate. De ce nu? Însă nu acum. Nu pe bandă holo, pentru a fi văzuţi de Dumnezeu şi de întreaga lume.

— Mai târziu, promise el. O să vezi.

La standurile de pe latura nordică a careului era expus un aranjament de lucrări artistice realizate în Colonie. Cadmann fu uimit şi încântat de suflul şi de varietatea obiectelor. Oamenii aceia nu fuseseră aleşi pentru talentul lor artistic. Aveau adâncimi ascunse.

Aici era o sculptură cinetică, un glob plin cu un fluid limpede, conţinând pilitură de fier spiralată într-o nebuloasă leneşă de flux magnetic.

Acolo, un tablou reprezentând cele două luni gemene ale Avalonului apunând deasupra arbuştilor ghimpoşi. Artistul surprinsese cu exactitate culoarea mov a asfinţitului.

Pe o masă acoperită cu pânză de in stătea o sculptură din oase intercalate, legate cu sârmă sau lipite. Sute de oase de sonom şi pterodon, subţiri ca nişte aşchii, vopsite şi aranjate în forma unui taur auriu. Aşa cum o pictură sumi[17] sugerează zborul sau mişcarea cu cele mai simple linii, taurul era, cumva, provocator şi înspăimântător, debordând de putere animalică şi de o vulnerabilitate dureroasă. Artistul semnase cu simplitate: Sylvia.

Cadmann aruncă o privire peste umăr, întrebându-se dintr-odată dacă îl vedea cineva privind opera aceea incredibilă, apoi îşi impuse să treacă mai departe.

Alături erau o camee din obsidian indigen şi o serie dintre sculpturile scandaloase, în lemn de arbust ghimpos, ale lui

17 Pictură în cerneală, procedeu care a luat amploare în China, în perioada dinastiei Song (960-1279) (n. tr.).

Carlos. S-ar fi potrivit pe peretele unui templu din Nepal şi Cadmann se simţi brusc încântat fiindcă nici unul dintre copii nu era destul de mare ca să arate cu degetul şi să pună întrebări jenante.

Mulţimea se scurgea în sala întrunirii. Probabil că mâncarea era pe punctul de a fi servită. Cadmann urmă puhoiul. Revendică două locuri goale de lângă scaunul cu rotile al lui Terry.

Mary Ann aduse două farfurii cu câte un morman din sonomul cu sushi pregătit de Bobbi, garnisit cu un strat din preţioasa pulbere de hrean japonez, adusă de pe pământ; paste cu spanac proaspăt, marinată din roşii proaspete, pâine integrală din grâu. Majoritatea felurilor de mâncare proveneau de pe câmpuri şi din năvoade. Avalon îşi oferea recolta, compensând după puterile sale răul făcut celor mai recenţi şi mai, stranii dintre copiii săi.

Terry mânca în tăcere, mestecând încet fiecare îmbucătură, până când devenea fluidă. Întotdeauna suplu, părea să fi câştigat câteva kilograme de când fusese rănit, ceea ce făcea ca faţa lui să nu mai fie atât de îngustă şi de severă.

— Îmi place, spuse, pe un ton neutru.

Cadmann avu nevoie de o secundă ca să realizeze că i se adresa.

— Mâncarea e destul de bună, încuviinţă el.

— Nu. Tu şi Mary Ann. O pereche potrivită.

Terry luă o altă îmbucătură, cu aceeaşi grijă. Cadmann observă şuviţele cărunte care i se unduiau printre buclele castanii.

— Cum merg lucrurile sus, pe platou?

— Frumos. În linişte. Cadmann aruncă o privire spre Mary Ann. Aşteptaţi până naşte Sylvia. Şi veniţi sus, la cină.

— Mi-ar face plăcere, dacă o să putem urca afurisitul ăsta de scaun într-un Ţânţar.

— Putem, cu siguranţă. Sau îl punem pe Carlos să-ţi facă unul pliant.

Aparatura de proiecţie, montată pe rotile, era împinsă în centrul încăperii. Un câmp holografic extins licări ca un miraj generat de căldură: pe fundalul peretelui opus, feţele şi siluetele erau palide, ca nişte spectre pâlpâitoare.

Luminile se stinseră. Imaginea holografică îşi defini contururile şi sunetul se revărsă din difuzoare.

O barcă cu motor era coborâtă în josul râpei, spre râul de sub baraj. Era un oval negru, lung de trei metri, din piele sintetică dură, cauciucată, întinsă pe o ramă metalică, cu două banchete joase şi o cârmă în formă de semilună în partea din faţă. Motorul de tip Ţânţar de la pupa părea prea mare pentru ea. Deasupra catargului central se vedea proeminenţa unui aparat de înregistrare holografic, înfăşurat ermetic în folie de plastic.

Barca atinse apa. O a doua, identică, fu coborâtă ca să i se alăture.

Sylvia veni să se aşeze între Cadmann şi Terry şi schiţă un zâmbet timid în timp ce se lăsa cu greutate în scaun.

— Pari aproape de soroc, zise Mary Ann.

— Să ştii că da. Mamie spune c-o să fie săptămâna viitoare! Cadmann, să nu rămâi vreodată însărcinat!

Tenul ei era uşor pătat. Răsuflă uşurată în timp ce se instala, balansând în mâini o farfurie umplută cu vârf.

— O să ţin minte asta, spuse el. E ultima dată când mai ajunge Mary Ann deasupra.

— Şşt.

— Ta-ta-ta-taaa! strigă cineva în timp ce Elliot Falkland şi logodnica lui, La Donna, se repeziră în centrul sălii, în mijlocul unui cor de urale gălăgioase.

Falkland „Bondocul” era numai zâmbet, urechi clăpăuge şi bronz cojit, fiind aproape de două ori mai mare decât La Donna. Dar femeia mărunţică era cunoscută drept o muncitoare neobosită în construcţii. În spatele lui Cadmann, Andy râse homeric, spunând ceva despre La Donna, care avea să-l „facă pe plângăciosul ăla de Elliot să asude înainte de a ajunge la ocean”.

Cadmann îşi înălţă glasul într-o ovaţie când Carlos şi Bobbi se alăturară primului cuplu. Carlos îşi scoase pălăria cu boruri largi, măturând cu ea podeaua, într-o plecăciune joasă, galantă. Deşi era îmbrăcată în blugi, Bobbi reuşi cumva să facă o reverenţă timidă.

Carlos se grăbi să se îndrepte spre Cadmann şi Mary Ann. Purta o vestă de salvare galbenă şi pantaloni cauciucaţi, foarte strâmţi. În mâna stângă ţinea un sac de dormit. El şi Bobbi aveau să ducă barca până la ocean, poposind de-a lungul drumului. Trei zile mai târziu, aveau să fie recuperaţi de un Ţânţar, fiind căsătoriţi oficial.

Cadmann chicoti în sinea lui, ghicind cum avea să se asigure Carlos, în urma unei triple verificări, că aparatura de înregistrare e închisă, înainte de a începe activităţile serii.

— Urează-mi noroc, *amigo.* Falkland e un navigator mai experimentat decât noi.

— Mai experimentat decât oricine altcineva, cu excepţia sonomilor. Are înotătoare în loc de tălpi.

Elliot Falkland şi Jerry se ocupau de iazurile cu somni din aval. Falkland coordona şi reparaţiile subacvatice şi supraveghease construcţia barajului. Acolo o cunoscuse mai bine pe La Donna.

— Oricum, nu contează când ajungi acolo, ci cum o faci.

— Învinsul vopseşte casa învingătorului.

— Îţi înţeleg punctul de vedere. Dă-l gata.

— Señor Falkland doarme cu peştii.

— Mult noroc, interveniră Terry şi Sylvia.

Cadmann fu răscolit de o invidie neaşteptată. O călătorie de trei zile în josul râului ar fi fost o lună de miere frumoasă. *Dar noi am avut-o pe a noastră în timp ce ne-am construit tabăra şi a fost minunat!*

Câmpul holografic fluctuă, afişând o imagine preluată dintr-un alt punct de observaţie. Vederea aeriană a platformei Ţânţarilor se extinse, cuprinzând întreaga tabără. Stomacul lui Cadmann tresăltă – senzaţia pe care o avea ori de câte ori se ridica în aer într-un aparat pilotat de altcineva.

Ţânţarul bâzâi, virând vijelios, se ridică drept în sus şi coborî apoi, ca o bombă, către Centrul Civic. Se auziră aplauze, ovaţii şi murmure. Câmpul holografic se dilată, umplând încăperea, şi mărirea exagerată decoloră uşor imaginea.

Panorama aeriană tridimensională era uluitoare, mai ales când autogirul coti către est, traversând Miskatonicul. Acolo, Camelot, noua lor comunitate, era deja schiţată. Camelot nu era ansamblul concentric, îngrămădit, al locuinţelor lor temporare din primul an. Avea să fie primul oraş stabil de pe Avalon şi era conceput ca atare. Acum, când recoltele se stabilizaseră, era timpul să se ocupe de un proiect ce se putea executa pe îndelete. Camelot îngloba un kilometru pătrat de case, de bulevarde, de parcuri şi de crânguri potrivite pentru meditaţie, de locuri de distracţie...

Fiecare parcelă de teren era imensă, mult mai mare decât şi-ar fi putut permite oricare dintre ei pe Pământ. O bogăţie

incredibilă, după toate standardele vieţii pe care o lăsaseră în urmă. Şi loc pentru o expansiune aproape fără limite, în timp ce viermii, insectele şi lichenii lor terraformatori răscoleau solul planetei, transformându-l în ceva de care se puteau folosi plantele şi animalele mai puţin robuste. Suplimentele de minerale şi echilibrarea conţinutului de acizi creau un mediu ideal pentru recoltele lor. Case imense, case înconjurate de ranchuri. Conace care aveau să domine, într-o bună zi, domenii elegante.

Loc în care un om putea să prospere!

Huruitul motoarelor bărcilor nu mai zgâria urechile şi Ţânţarul se îndepărtă în viteză, urmărind cursa. Toată lumea ovaţiona, pariurile se făceau la repezeală şi se schimbau: cine avea să treacă primul de cataracte? Se aflau la douăzeci de kilometri depărtare de munţii din nord, iar adevărata acţiune nu avea să-nceapă imediat, bărcile urmau să iasă din ecluzele barajului abia peste câteva minute.

Între timp, orchestra părea să se fi odihnit suficient. Zack îşi şterse fruntea cu o basma şi strigă:

— Foarte bine, e timp destul pentru încă două învârtite pe podea. Să-i dăm drumul!

Îşi duse vioara la umăr. Degetele lui dansau pe corzi, scoţând sunete de o dulceaţă surprinzătoare.

Hei, fetelor, iute-un flăcău – învăţaţi
Cu toată puterea în braţe să-l luaţi...

Braţul Sylviei se furişă prin spatele lui Cadmann, o atinse pe Mary Ann scurt, de două ori, şi cele două schimbară un mesaj fără cuvinte.

E o conspiraţie. Sunt pierdut...

Mary Ann se ridică şi îi luă farfuria din mâini politicoasă, dar hotărâtă. Îşi înfipse călcâiele în podeaua din material compozit şi îl trase, ridicându-l în picioare.

Sylvia, Terry şi toţi cei din preajmă îl huiduiră pentru neplăcerea lui evidentă şi el se lăsă aţâţat.

— A trecut mult timp, iar eu sunt un biet rănit, şopti el, uşurat fiindcă şi alţii se puseseră în mişcare. Formară un pătrat împreună cu Hendrick şi Phyllis.

În câteva clipe, toată sala era plină de careuri, Zack striga şi cânta la vioară, cânta şi orchestra, iar argumentele lui Cadmann

se pierdură, copleşite de nevoia de a păstra ritmul şi de a-şi supraveghea picioarele.

Mary Ann era o dansatoare excelentă de cadril şi îl aduse alături de ea, într-o stare de bună dispoziţie. În scurt timp, Cadmann era o parte dintr-un tipar de dreptunghiuri umane întrepătrunse, executând toate figurile cadrilului în timp ce pătratul lor se spărgea şi se realcătuia, făcând schimb de locuri şi răsucindu-se vesel în jurul ringului de dans. Împunsăturile ascuţite care îi aminteau de rănile numai pe jumătate vindecate se domoliră pe măsură ce se încălzea. Spectatorii de pe scaune fluierau, aplaudau şi băteau tactul cu piciorul.

Înainte de a-şi da seama ce se petrece, Cadmann zâmbea deja cu gura până la urechi, asuda şi era convins că păstra ritmul mai bine decât oricine altcineva.

După o oră, dansul se întrerupse cu urale spontane şi cu îmbrăţişări, iar strigătul de beţiv al lui Cadmann răsună la fel de puternic ca oricare altul. Ce naiba, asta e familia ta! Ai nevoie de ei – sau cel puţin Mary Ann are. Şi nu te mira că acest cadril te face să simţi că faci parte din comunitate. Magia Pământului, despre asta e vorba. Despre asta a fost vorba întotdeauna.

Holoproiectorul fu readus în centrul careului. Aerul tremură încă o dată, stârnind ţipete de încântare – barca lui Carlos intrase în cataracte şi pentru Cadmann era delicios de simplu să se abandoneze în braţele iluziei.

Era în barca lor, plutind deasupra umerilor lui Carlos, care rotea cârma, navigând pe râul vijelios. Apa începea să se-nvolbureze, albă, iar un afloriment de stâncă umedă, lucioasă, răzui o latură a bărcii pneumatice. Ambarcaţiunea făcu un salt şi, alături de el, Bobbi ţipă încântată.

Barca lui Elliot era exact în spatele lui şi imaginea din câmpul holografic vibră, modificându-şi perspectiva. La Donna stătea la cârmă şi însufleţirea celor doi era mai mult decât competitivă. Ori de câte ori barca lovea un val, se luau de mână cu o spaimă prefăcută, strâmbându-se cumplit în faţa camerei de luat vederi.

Apa devenea tot mai albă, mai năvalnică, şi cursa era cu adevărat în plină desfăşurare. Aici, râul era mai îngust şi mai iute, iar munţii impunători ai nordului se înălţau în jurul lor ca nişte ziduri crenelate, de culoarea cenuşie a fierului.

Elliot convinse motorul să se-nverşuneze. Donna conducea barca, cu mână sigură, pe traiectoria sinuoasă dintre stânci.

Fiecare adâncitură şi fiecare vârtej erau atât de reale încât îţi tăiau răsuflarea, dar de trei ori mai mari decât în realitate.

Apa îi împroşcă şi valurile îi linseră, iar Cadmann îşi şterse instinctiv faţa. Barca lui Elliot trecu peste o cascadă măruntă şi ateriză pe fundul plat cu un trosnet, în strigătele celor din sală.

Imaginea reveni asupra lui Carlos, care se uita peste umăr la cealaltă ambarcaţiune, aflată tot mai aproape.

Cadmann avea palmele asudate şi mâinile îi tremurau. Era aproape imposibil să se împotrivească impulsului de a-şi sufleca mânecile şi de a înhăţa o prăjină: acolo era un pinten de piatră! Ah, bine. Cu mişcări tot atât de iuţi şi de graţioase ca şfichiuirea unui bici, Bobbi împinse barca, îndepărtând-o.

Acum toată lumea ovaţiona, din ce în ce mai zgomotoasă, pe măsură de imaginea se schimba de la o perspectivă la alta; decalajul dintre bărci se micşora şi, în cele din urmă, ajunseră bot lângă bot. Râul se îngustă, trecând prin spărtura dintre două lespezi impozante de stâncă, şi Carlos păstră cu greutate conducerea. Elliot se apropia cu repeziciune.

Apoi, pe măsură ce ieşeau din strâmtoare şi râul se lăţea iarăşi, Elliot forţă trecerea pe lângă Carlos. La Donna scoase un ţipăt strident când barca lor se lovi de o stâncă şi se clătină, descriind un cerc, ca un beţiv. Elliot înjură fluent când ambarcaţiunea lui Carlos fulgeră pe lângă ei.

Barca lui se răsuci de două ori, se afundă şi se legănă periculos, apoi se stabiliză.

Câmpul holografic comută imaginea şi ambarcaţiunea lui Carlos reapăru, cu o Bobbi triumfătoare fluturându-şi pumnul spre Elliot în timp ce distanţa dintre ei creştea.

Carlos ambală motorul la maximum şi barca lor îşi înălţă botul, năpustindu-se spre nord, către ocean. Acum departe în urma lor, Elliot acceleră, trecând razant pe deasupra apei pe care o răscolea, preschimbând-o în spumă albă, în timp ce îi urmărea cu motorul vâjâind.

Malurile de stâncă fulgerau pe lângă ei. Inima lui Cadmann bubuia în piept în timp ce îşi aducea aminte de viteza pe care o puteau atinge bărcile, de designul lor hidrodinamic, care menţinea în apă o parte infimă a provei, minimizând forţa de tracţiune.

Repede!

Dar, după aceea...

— Comutaţi imaginea! strigă cineva, şi se pomeniră brusc în barca lui Calos, şi el avea necazuri. Se întâmpla ceva cumplit, şi barca se răsucea...

O altă stâncă? Dar Carlos era desfigurat şi îşi întindea mâinile după Bobbi, urlând ceva neinteligibil. Barca păru să se facă bucăţi, holograma se curbă şi se înnegură. Ultima imagine pe care o desluşiră era a bolovanilor, a apei şi a spumei învolburate, prin care o întrezăriră pe Bobbi rostogolindu-se către stânci, dând cu disperare din mâini în timp ce dispărea sub suprafaţa apei.

16.
PE STÂNCI

„Toţi oamenii cred că toţi oamenii sunt muritori,
cu excepţia lor înşişi."

EDMUND YOUNG, *Night Thoughts*
(Gânduri la vreme de noapte)

Totul începu cu un bâzâit. Mama se afla la o bună distanţă faţă de apă, cu gura plină de sânge şi de pene. Căută din priviri un roi de insecte. Dacă le găsea cuibul, avea să-l mănânce în întregime...

Dar zgomotul roiului era acum mai puternic, era prea uniform şi nu se vedea nici un nor întunecat care să fi putut fi de insecte. Ceva straniu, pe un teritoriu nefamiliar. Mama o porni către râu, încă nu *foarte repede,* dar deja prudentă.

Când ajunse pe mal, bâzâitul era şi mai puternic.

Venea de după cotul din susul apei. Nu putea să desluşească forma intrusei; era încă prea departe. Dar se mişca *pe* apă, nu prin apă. Se mişca *repede.*

În sfârşit. Ochii mamei erau pironiţi pe suprafaţa râului. Trompa dintre ochii ei trase aer, plămânii i se umflară. Era plină de mânie şi de ceva în plus: muşchii sfinctere îi relaxară baza cefei, *viteza* începu să-i picure în sânge şi întregul său trup intră în efervescenţă. Trompa vulnerabilă i se retrase în interiorul capului. O privi pe intrusă venind – nu direct către ea, ea nu era încă vizibilă – atunci de ce era deja *rapidă?*

Dar şi Mama era acum *rapidă* şi se mişcă.

Teritoriul era acum al ei. Îl cunoştea destul de bine şi stătuse acolo destul de mult. Al meu. Când ajunse lângă intrusă era şi ea aproape deasupra apei. Atacă dintr-o parte. Pentru o clipă, ştiu că învinsese.

Piele cu gust diluat, un gust ca de metal, dar nu atât de puternic, găurindu-se în urma izbiturii şi sfâşiindu-se în fălcile ei. Nici urmă de carne, nici un gust de sânge. Nu câştigase: Pierduse! Fusese înşelată! Şi unde era rivala ei?

Încă *rapidă,* Mama se duse glonţ în grota sa, înainte de a fi luată prin surprindere. Sub apă se răsuci. Acum nu mai putea fi atacată decât din faţă.

Şi avea timp. Îşi ridică ochii deasupra apei şi văzu două animale zvârcolindu-se. Dacă acea carne ar fi fost trasă brusc la fund, ar fi ştiut că duşmanca ei era dedesubt. Dar prăzile erau trase la vale, se zbăteau încercând să ajungă la mal. Şi ajunseră acolo nevătămate, ieşiră tefere din apă, târându-se în patru labe.

Mama fusese păcălită. Muşcase din ceva, dar acel ceva nu fusese carne, şi unde era duşmanca ei?

Acolo! Precum cealaltă, atingea în treacăt apa, venind aproape direct către ea. Intrusa era în plină *viteză* şi era tânără, se gândi Mama. Ea însăşi nu se mişcase niciodată atât de repede... dar cealaltă se răsucea prea încet. Acum era deasupra duşmancei şi dinţii i se strânseră cu o forţă cumplită...

Într-o piele subţire, tare, fără nici un gust, şi în carne care se sfâşie, şi în oase care se sfărâmară – oase fragile, sânge de pradă, carne de pradă, fără gust de *viteză.* Nici urmă de carne din neamul ei, fusese păcălită încă o dată!

Abia dacă încetinise. Continuă să se mişte, fugind din locul unde ucisese, schimbându-şi direcţia către un adăpost, alunecând pe suprafaţa agitată a apei. *Unde e duşmanca mea? Unde?*

În spatele ei, carnea se zbătu în apă, apoi se linişti. O altă pradă se căţăra pe stânci, nevătămată, ceea ce nu era surprinzător. În toiul unui duel, nimeni nu se opreşte ca să se ospăteze.

Cum îmi momesc duşmanca?

Teritoriul duşmancei mele, prada duşmancei mele. Provocare!

Carlos Martinez tremura de frig, din cauza şocului şi a durerii din pometul fracturat şi din locul de unde i se smulsese o bucată din scalp când se încolăcise în jurul trupului inconştient al lui Bobbi ca s-o ferească de stânci.

Ea zăcea pe-o parte, încovrigată, cu stomacul plat zvâcnindu-i spasmodic, cu o şuviţă maronie de apa de râu continuând să i se prelingă din gură, cu ochii sticloşi, dar deschişi şi rotindu-se fără să vadă. (Vie, *vivo!* fulgeră nebuneşte prin minte, vie, *vivo!* i se târî printre gânduri.) Era în stare de şoc şi, probabil, cu creierul zdruncinat, dar, pe moment, nu conta cu adevărat decât că era în viaţă.

Îşi strânse capul în mâini cu putere, luptându-se cu răsunetul ca de clopot şi cu durerea. În câteva momente se liniştiră şi, în timp ce se uita în jur, mâna lui, acum fermă, îi masă lui Bobbi cuşca toracică.

Într-o perioadă mai târzie a anului, când se topea gheaţa din munţii nordici, locul în care se aflau şi alţi treizeci de metri de stânci prăvălite ar fi fost sub apă. Cu nouăzeci de zile mai târziu, ar fi fost posibil să nu fi avut unde să se târască. El şi Bobbi ar fi fost azvârliţi în malurile abrupte de stâncă golaşă. La câteva sute de metri spre nord şi spre sud, apa se izbea de stânci verticale. Indiferent cât de inconfortabil şi de arid ar fi fost pragul acela, se apropia totuşi foarte mult de un miracol. Altfel ar fi fost nevoit să înfrunte curenţii iuţi sau să se caţere ca să ajungă pe plajă. Încropi o rugăciune scurtă, de mulţumire, pe care n-ar fi trebuit s-o pună la încercare. Salvarea avea să sosească în curând. Slavă Domnului pentru sistemul de conexiuni! Cei din tabără văzuseră, probabil, tot ce se petrecuse.

Capul îi zvâcnea. Continuă masajul delicat şi uniform al cuştii pieptului lui Bobbi.

Pleoapele ei fluturară, ridicându-se fără vlagă.

— Carlos... ce s-a-ntâmplat?

— Ne-am lovit de o stâncă.

Asta trebuia să fie. Asta era tot ce ar fi putut fi. Aşa că de ce avea un fanion roşu şi umed într-un ungher al memoriei? Era ceva care se străduia să se ascundă şi să-l avertizeze în acelaşi timp?

Carlos îşi rupse o bucată din cămaşă şi şterse faţa lui Bobbi. Ea părea să capete culoare în obraji. Făcu cămaşa ghem şi i-o îndesă sub cap. Nu aveau mult. Probabil că Elliot Falkland se străduia acum să urce în susul râului. Reuşi să zâmbească, gândindu-se la inginerul rotofei care îşi pilota barca prin cataracte. Bobbi urma să aibă parte de tratament în mai puţin de oră, iar a doua zi aveau să râdă de întreaga poveste.

Colonia trebuia să fi trimis deja Ţânţarii.

I se păru că, în depărtare, se auzea zumzetul unui motor.

— Mă întorc imediat, *chiquita,* spuse sărutând-o cu blândeţe.

Buzele ei i se umflaseră şi se îmbujoră. Întinse braţul după el, îşi încleştă mâna de cămaşa lui udă.

— Nu. Nu mă lăsa singură. Te rog.

Acolo, pe râu, era salvarea. I se frânse inima, dar îi desfăcu degetele.

— Şşt. Şşt. Te iubesc. Mă întorc imediat, promit, OK?

Ea dădu din cap, tremurând, plină de îndoieli.

Carlos se târî în patru labe pe stâncile dinspre sud, către un punct mai înalt, de unde putea să vadă cotul râului. Nu zări nimic altceva decât undele năvalnice, argintii-alburii, cu petice întunecate acolo unde exploda lovindu-se de pietre, prăvălindu-se şi învârtejindu-se pe neaşteptate. Pe ambele maluri, munţii erau ziduri abrupte, cel puţin patruzeci de metri de stâncă aproape verticală, de culoarea cenuşie a fierului, roasă cu brutalitate de intemperii. Crusta gri era întreruptă de benzi mai deschise la culoare. Maree înalte? Straturi de separaţie geologică? Mintea lui încă nu lucra aşa cum ar fi trebuit.

Din noul punct de observare nu se auzea şi nu se zărea nimic, ceea ce îl nedumeri. Unde era Elliot? Apoi văzu.

Şi el a eşuat! Doamne Sfinte.

Elliot zăcea, inert, pe un petic orizontal de stâncă de pe malul opus. Probabil fusese azvârlit. Din a doua barcă nu mai rămăseseră decât câteva zdrenţe întunecate, încă fluturând în vânt, prinse de pietre. Nici urmă de La Donna.

Sub capul lui Elliot se lăţea o pată întunecată, picurând în apele repezi. Stomacul lui Carlos se strânse, făcându-şi simţită acreala. Trebuie să-l ajut...

Pe urmă Carlos văzu. Creatura tăie apa ca o torpilă neagră. Asta îi strigase subconştientul său. Întrezărise o scurtă străfulgerare a necruţătoarei fiinţe întunecate învolburând apa, izbind în coasta bărcii....

Spuma se învârteji dintr-odată şi creatura neagră ţâşni din râu, apărând lângă Elliot, cu viteza unui şarpe care atacă. Trupul lui Elliot tresăltă puternic, o singură dată, şi dispăru în valuri.

Lui Carlos i se întunecă vederea. Dar, în siajul său, mintea începu să lucreze. Prima concluzie era inevitabilă: dacă el nu gândea foarte limpede, Bobbi avea să moară.

Ce era de făcut? Monstrul avea să-i descopere. Nu puteau spera să alerge mai repede decât creatura aia, nici măcar în cele mai favorabile circumstanţe. Cu Bobbi aproape inconştientă, aveau *nevoie de un miracol ca să se salveze.*

Fă ceva. Nu contează sorţii de izbândă. Acţionează! O să fim salvaţi în nu mai mult de o jumătate de oră. Tabăra e mai bine pregătită acum. Urmăreau cursa! Probabil că ştiu deja cu ce au de-a face.

Şi Cadmann s-a întors în tabără.

Carlos se târî înapoi, către Bobbi. Ea îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui, fără vlagă, şi părul negru se revărsă pe umeri, ca nişte alge.

— Carlos? Ce e?

— Trebuie să plecăm.

— De ce?

Capul i se lăsă pe spate, de parcă i s-ar fi frânt gâtul. Avu un acces de tuse umedă.

— Nu putem rămâne aici? Mă doare. Mi-e atât de somn.

Spune o minciună, nemernicule.

— Trebuie să găsim un loc de unde să fim văzuţi mai bine de Ţânţari – dacă vor veni să ne ia.

O ridică. Părea un fulg.

— Haide, iubi!

Mormăi în timp ce ea se repunea pe picioare. Se aplecă, desfăşură cămaşa pe care o făcuse pernă şi şi-o lăsă să-i alunece peste un braţ.

Pe jumătate târând-o şi pe jumătate ridicând-o, o trase pe Bobbi deasupra primului rând de bolovani dinspre est, apoi profită de ocazie ca să se reorienteze. Era necesar să se îndepărteze de râu – dar, după încă douăzeci şi cinci de metri în susul pietrelor, aveau să fie lipiţi de stâncă. Acolo nu aveau nici o speranţă.

Muntele se înălţa mult deasupra lor, o fortăreaţă despicată, în culori palide, cioplită în lutul unei epoci primordiale cu lovituri furioase de cuţit. Deasupra muchiei, norii, albi şi lânoşi cu o oră în urmă, se întunecaseră, căpătând o tentă de negru, parcă prevestind o furtună cu tunete şi fulgere. Aerul se răcorise.

El ar fi putut să se urce pe peretele ăla, dar nu exista nici o metodă prin care ar fi reuşit s-o facă Bobbi. Iar acela nu era un loc în care să reziste, nu exista nimic care i-ar fi putut proteja.

După toate aparenţele, medită el, sinistru, era un loc al dracului de bun ca să mori.

Exista un răspuns. Ar fi putut muri amândoi, sau numai unul, sau niciunul. Dar era necesar să se despartă.

Supraveghindu-şi cu grijă zgomotul paşilor, o purtă după el, trăgând-o, convingând-o, dădăcind-o. Zgâriindu-şi braţele şi picioarele, protejând-o cât de bine putea, dar fiind conştient că, în momentul acela, micile zgârieturi n-aveau nici o importanţă. *Trebuie s-o duc într-un adăpost. Trebuie s-o duc într-un adăpost…*

Panta era acum abruptă şi de două ori aproape căzură. O dată alunecară, julindu-şi mâinile şi genunchii. Bobbi începuse să fie ceva mai vioaie şi de mai mult ajutor. Reuşi să-şi arunce un picior în afară, împiedicând un salt mortal. El râse uşor şi o sărută pe frunte, apoi o împinse cu vreo câţiva metri mai sus.

Cu muşchii tensionaţi, cu tendoanele spatelui întinse, încordate, temându-se să stea locului ca să se odihnească sau ca să se uite în urmă, să vadă dacă îi urmărea ceva ieşit din apă, Carlos o ajută pe Bobbi să urce pe versantul abrupt. Capul îi zvâcnea din ce în ce mai tare. Alunecară din nou şi, de data asta, coapsa ei nimeri într-un pinten ascuţit de piatră şi se alese cu o tăietură urâtă.

Fir-ar să fie! Îşi smulse cămaşa şi i-o înfăşură în grabă în jurul piciorului, înainte de a pierde sânge şi de a distruge ideea lui firavă, care începea să prindă contur. Deasupra, către stânga, era o bordură uşor proeminentă, dar invizibilă de dedesubt. O singură persoană s-ar fi putut ascunde acolo. Poate.

— Haide, nu te opri!

Probabil că ea simţise sau observase o parte a spaimei din purtarea lui, pentru că acum se uita în urmă, către râu, la spuma albă şi la albastrul palid al apei năvalnice.

Carlos o aduse pe pragul de stâncă. Perfect. Exista chiar şi un mic acoperiş. Dacă se târa înăuntru, avea să se afle în siguranţă.

Dacă totul mergea bine…

Desfăcu pansamentul aplicat în grabă şi răsuci cămaşa ca pe un garou, pe care îl legă deasupra rănii. Sângele se prelinse într-o şuviţă lenevoasă. Mulţumitor, într-un fel sau altul, avea să meargă.

Se uită înapoi, către râu. Deocamdată nimic. Acum putea să-şi aducă aminte: imaginea trupului lui Elliot dispărând sub unde, cu braţele şi picioarele dolofane izbind apa o singură dată.

Şi o altă imagine: prima creatură, în Colonie, aruncându-se printre spoturile proiectoarelor, într-un coşmar de furie dezlănţuită a colţilor şi a ghearelor.

Se cutremură.

— Acum ascultă-mă, spuse, lăsându-se în genunchi, alături de ea. Te-am minţit. N-am venit aici, sus, pentru ca Ţânţarul să ne poată lua cu mai multă uşurinţă. Ne-am urcat pentru că în apă e o altă creatură din aia. Eu trebuie să plec, să las o urmă care s-o îndepărteze de tine.

Ochii ei se dilatară. Unghiile i se înfipseră în braţul lui.

— Dar, Carlos...

— Ascultă-mă, şopti el cu sălbăticie. Ai văzut ce pot face ticăloşii ăştia. Nu vreau să renunţ la mica noastră şansă.

Bobbi se mişcă stângace, încercând să stea în capul oaselor. Sângele care îi picura din rană începu să pulseze mai puternic.

— Piciorul tău n-arată bine. Nu înrăutăţi lucrurile.

Carlos o sili să se întindă din nou. Piciorul! Trebuia să facă ceva, dar nu avea timp deloc, avea numai speranţe.

— Am o şansă, îi explică. Mă-ndoiesc că aceste creaturi se pot căţăra cu uşurinţa unui om. Sunt prea grele. Se uită la peretele tot mai abrupt. Pot să mă urc pe muntele ăsta blestemat şi s-o ţin ocupată până ajunge cineva aici. Nu poate dura prea mult. După ce plec, încearcă să mai urci, ascunde-te cât mai în întuneric cu putinţă. Şi ţine garoul strâns cât mai mult cu putinţă.

— Carlos...

Mintea lui se încâlci, încercând să găsească nişte cuvinte potrivite, ceva plin de curaj şi liniştitor, dar nu reuşi. În cele din urmă, se mulţumi s-o strângă la piept, spunându-i încă o dată „te iubesc”.

O lăsă singură. Coborî din nou şi studie pragul care o adăpostea. Bobbi nu putea fi văzută de dedesubt. Nu se vedea, dar cum rămânea cu mirosul?

Se opri mai întâi lângă bolovanul care îi spintecase piciorul. Era pătat de sânge şi el căută până ce găsi o piatră pe care s-o poată ţine în mână. Lovi pintenul de rocă până îl sparse. Adună sfărâmăturile şi le azvârli cât mai departe cu putinţă.

Nu avea nici o garanţie că trucul lui avea să meargă, dar un lucru era sigur: trebuia să lase o urmă cu miros mai puternic, pe care s-o urmeze creatura.

O făcu în singurul mod posibil, mulţumit că mai avea încă destul lichid în băşica udului, suficient ca să lase o urmă de sub bolovanul pătat de sânge până către dreapta, cât mai departe de Bobbi.

Începu să se caţere.

Respira precipitat. Cât timp trecuse de la distrugerea bărcii? Douăzeci de minute? I se părea o eternitate. Dar Ţânţarul avea să vină! *Am supravieţuit mai mult decât aş fi crezut.* Ajunse deasupra locului unde o lăsase pe Bobbi şi văzu că ea se târâse mai încolo, printre bolovani. Bravo ei.

Se opri destul se sus ca să poată vedea râul de dedesubt. Uite pata de sânge din locul unde se lovise Elliot de stânci. Dincolo de el erau bucăţi mototolite din materialul bărcii şi fragmente din schelet, lângă cotul albiei. Înspre sud nu se zărea nimic altceva decât apa agitată. Unde erau Ţânţarii salvatori?

Unde era...?

Oh, Isuse!

În apă se agita ceva, şi apoi ieşi la suprafaţă, la fel de sigur şi de inexorabil precum un titan, precum un zeu al lumii peştilor din adâncuri. Carlos ţipă din reflex.

Era o creatură la fel ca prima, însă mai mare, o dată şi jumătate mai mare, şi mai masivă. Se opri ca şi cum ar fi încercat să se orienteze, apoi se holbă direct la el...

Pentru o singură clipă de nebunie ruşinoasă, se gândi: *S-o ia pe Bobbi. Să ia pe cine-o fi.*

Apoi imaginea se estompă, ca şi cum creatura ar fi fost aruncată din apă de o răbufnire de aer comprimat. Traversă bolovanii, se opri o clipă, apoi se avântă iarăşi, îndreptându-se spre perete pe o traiectorie oblică – se opri iar şi ţâşni descriind o serie de zigzaguri ce nu te puteau duce cu gândul decât la un joc demenţial de pinball, ajunse pe zidul de stâncă şi alergă aproape direct către el.

Carlos se strădui să închidă ochii, să aştepte în beznă o moarte rapidă şi cumplită. Dar nu avu timp. Creatura era, era...

Trecu exact pe lângă el şi continuă să alerge până când se cocoţă pe un prag de stâncă, la jumătatea distanţei dintre el şi punctul cel mai înalt al platoului stâncos.

Se ghemui deasupra lui. Îl ignoră cu desăvârşire în timp ce scruta râul şi bolovanii aflaţi departe, jos. Cu excepţia zvâcnirilor rapide ale capului, stătea complet neclintită, creând totuşi iluzia mişcării, ca un motor în ralanti.

După ce se uita? După alte bărci? Indiferent ce-ar fi făcut, nu-l supraveghea pe Carlos.

Se poate căţăra. Mai repede decât orice altceva am văzut vreodată. Mai repede decât orice altceva despre care am auzit

vreodată. Nu pot scăpa cu fuga. Probabil că m-a văzut, dar nu se poartă ca şi cum ar fi aşa. Poate...

Stânca era abruptă. O cădere l-ar fi ucis. *Mai bine decât monstrul,* îşi spuse, dar nu se putu convinge într-o asemenea măsură încât să sară în gol. Reuşi să-şi stăpânească tremurul mâinilor, întinse una în jos, găsi un punct de sprijin, îl verifică. Era solid. Coborî câţiva centimetri, descoperi un alt reazem şi...

Creatura mârâi: un sunet ascuţit, ca al unui burghiu muşcând din metal. Mesajul era de neconfundat: *Unde naiba crezi că pleci?*

— Ah, nicăieri, murmură, ca pentru sine.

Creatura îl supraveghe încă vreo câteva secunde, apoi întoarse capul.

Carlos se lipi de peretele de stâncă. Între groază şi confuzie, nu putea intui care ar fi trebuit să fie următoarea lui mişcare. *Dar ce face monstrul? E nebun?* Un gând nebunesc, într-adevăr. Carlos râse, creatura se uită la el şi râsul îi înţepeni, colţuros, în gât. Monstrul reîncepu să supravegheze râul.

Pe mal era o pradă rănită, pe moarte. Alte două se căţărau pe stânci, cu o stângăcie caracteristică. Duşmanca *trebuia* să creadă că erau ale ei. Mama îşi calculă mişcarea, apoi....

Provocare. Traversă apa, năpustindu-se direct către prada care abia mai mişca. Gheara i se înfipse într-unul dintre picioarele din spate. Se scufundă sub spumă, dădu imediat drumul cărnii şi înotă ca să-şi salveze viaţa. Trei secunde mai târziu, ieşi la suprafaţă, departe, în josul apei, ca să-şi privească duşmanca venind să revendice prada furată.

Leşul se rostogolea, neatins. Duşmanca ei era prea inteligentă, mult prea inteligentă pentru cineva atât de tânăr.

Cât despre celelalte două prăzi, una dispăruse. Ultima era pe stâncă, la jumătatea înălţimii.

Mama studie stânca. Nu era abruptă, dar respinse imediat gândul de a sta acolo în timp ce ceva se repezea spre ea... apoi îl regăsi şi îl răsuci în minte.

Vedea cea mai mare porţiune a stâncii şi acolo nu se zărea nici un pericol. Duşmanca ei putea să fie în apă sau sus, deasupra malului. Nu se îndoise niciodată că stătea la pândă.

Pe stâncă existau reazeme pentru picioare. Dacă alegea o cale prea rapidă, ar fi ajuns să atârne în aer, căzând către fălcile

în aşteptare. Nemişcată în spuma albă, doar cu ochii la vedere, Mama îşi stabili traseul.

Pe urmă se puse în mişcare. Traversând apa agitată. În sus, urmărind fisurile stâncii, când repede, când încet, dansând pe drumul ales, gata să-nfrunte moartea, cu pasul ferm. În câteva secunde era la jumătatea versantului, pe un prag de deasupra prăzii vii.

Provocare. Vino să iei ce-i al tău!

17.
SALVAREA

„Nici un om nu se încrede pe deplin în altul.”

H. L. MENCKEN, *Prejudices (Prejudecăţi)*

— Ce s-o fi-ntâmplat? întrebă Zack.

Cadmann conducea Ţânţarul Unu prin defileul sinuos, abia observând pereţii golaşi de stâncă de pe ambele laturi.

— Nu ştiu.

Soarele, mai mic decât al Pământului, arunca umbre mai ascuţite decât cele cu care era obişnuit. Îi era mai greu să aprecieze distanţele.

Partea vestică a canionului se înnegura cu repeziciune. Apropie Ţânţarul de peretele estic, mai bine luminat. Era vârstat în portocaliu şi roşu-palid.

— Nu ştiu. Ţinutul ăsta e al naibii de frumos.

— Da, sigur – cum poţi fi atât de calm?

— Nu sunt, dar ce rost are să fiu surexcitat înainte de a fi ceva de făcut?

— Da, ai dreptate. Zack respiră adânc. Pereţii ăştia sunt frumoşi. Ca regiunile sălbatice din interiorul Australiei. Ai fost vreodată acolo?

— Nu, e un loc unde Naţiunile Unite n-au avut niciodată nevoie de soldaţi.

— Cadmann, a fost o stâncă. Trebuie să fi fost o stâncă.

— O stâncă peste care au dat două bărci?

— De ce nu? Şi nu ştim dacă barca lui Elliot a dispărut...

— Pe dracu’ n-a dispărut. Buzele lui Cadmann erau o linie sumbră. Ascultă, Zack, poţi să te păcăleşti în privinţa unor interpretări, dar nu şi când e vorba despre ceea ce am auzit, iar ultimul lucru pe care l-am auzit a fost ţipătul lui La Donna. Şi ultimul lucru pe care l-am văzut?

— *Tu* l-ai văzut. Eu am derulat banda şi n-am văzut ce-ai văzut tu.

— Oh, poate că n-am văzut-o nici eu. Era ceva. Ceva întunecat în apă, lângă barca lui Carlos, ceva despre care jur că se mişca de-a curmezişul curentului... ei, nu, nu jur. Cadmann vorbi în comcard-ul său: Ţânţar Doi.

— Aici, răspunse Stu Ellington.

— Ne apropiem de cot. Voi mergeţi de-a lungul canionului, în jos, spre cataracte, apoi vă-ntoarceţi. Noi începem cercetarea din capătul din amonte.

— Am înţeles. Să fiu al naibii dacă nu mă bucur că eşti cu noi.

— Şi eu, spuse Zack prudent. Încă mai sper că n-o să găsim...

— N-a fost nevoie să-ţi amintească nimeni să-ţi iei puşca. Şi să fiu al dracului dacă încărcătorul ăla de rezervă nu e cu gloanţe incendiare.

— N-am de gând să mă port prosteşte, mormăi Zack.

Ţânţarul Doi viră, trecând dincolo de cot înaintea lor. Cadmann lua curba când auzi vocea lui Stu prin radio.

— Am văzut o epavă în aval, dar nici un semn de... Sfinte Sisoe! Ora nouă.

Cadmann se uită în stânga şi, la început, nu văzu nimic altceva decât peretele vertical de stâncă al defileului. Pe urmă îşi focaliză privirea şi zări creatura, cocoţată ca o pisică de casă pe un raft de bibliotecă, la numai vreo zece metri deasupra unui Carlos în pericol.

— Mergem drept acolo. Mizăm pe surpriză. Trage când ai o ţintă, ordonă Cadmann.

Nu se mişcă. Stă, pur şi simplu. Puţin mai aproape...

— Zack, ai grijă ca prima împuşcătură să conteze. Poate uită de Carlos şi-o ia spre râu. Stu! strigă apoi în radio. Verifică apa! Uită-te după alţi monştri.

— Uită-te şi după Elliot, La Donna şi Bobbi, spuse Zack.

Cadmann roti Ţânţarul, astfel încât să planeze la douăzeci de metri distanţă de peretele canionului.

— Acum! strigă el.

Zack duse arma la umăr şi trase o rafală. Tuburile de cartuş consumate căzură zbârnâind, într-un arc scânteietor.

Monstrul se răsuci, se întoarse spre Ţânţar, apoi se învârti nebuneşte, cercetând din priviri râul şi stânca de deasupra, şi sfârşind prin a se uita din nou spre autogir.

Cadmann apăsă un buton şi vorbi în microfonul minuscul ataşat de cască.

— Carlos! Ţine-te bine acolo, *amigo.*

Vocea lui amplificată reverberă în canion.

Carlos era încolţit, încremenit locului, cu excepţia unui picior care îi alunecase în timp ce se străduia să-i găsească un sprijin.

Avea degetele şi braţele dureros de încordate. Îşi răsuci capul ca să-i privească, apoi îşi apăsă din nou obrazul pe suprafaţa stâncii.

— Ce *face* monstrul ăla acolo, sus? întrebă Zack.

Era mai preocupat să-şi studieze flancurile decât de Ţânţarul Unu. Îşi linse găurile de glonţ.

Zack trase iarăşi o rafală lungă. Creatura se retrase, lipindu-se de stâncă. Privirea i se opri asupra lor pentru o clipă, apoi capul îi zvâcni în dreapta şi în stânga cu viteza aripilor unui colibri.

Pe urmă, fără nici un avertisment, plonjă în josul stâncii, coborând mai repede decât ar fi căzut o piatră, atinse solul şi se repezi spre râu. Cadmann nu reuşi să răsucească Ţânţarul destul de repede ca s-o vadă scufundându-se printre bolovani.

Ţânţarul Doi tocmai se întorcea când ea dispăru, împroşcând apa.

Cadmann vorbi în microfon.

— OK, *amigo,* acum poţi să cobori. Comută pe radio.

— Stu. Ai...?

— Am văzut-o, Cad. Nu prea clar: apa e prea învolburată. Cred că acolo, jos, e gura unei peşteri. Aş zice că am adus-o-n ţarc.

Te-am prins! jubilă Cadmann, în tăcere.

— Planează. Dacă apare, aruncaţi-o-n aer.

— Am înţeles... dar, Cad, avem resturile ambelor bărci. Şi Elliot e mort. Nu reuşim să le găsim pe La Donna şi pe Bobbi.

Noutăţile îl izbiră cu brutalitate, stingând sclipirea de plăcere.

— Stai deasupra peşterii. Le căutăm noi pe fete.

— *Şi Carlos?*

— Se mişcă, spuse Cadmann. Când ajunge pe bordura stâncii o să vedem dacă are nevoie de ajutor. De aici nu pot face nimic acum. Se întoarse spre Zack. Te-aş putea lăsa jos, undeva unde să-l aştepţi pe Carlos...

— Nu. Zack articula cu greu fiecare cuvânt. N-o să-i fie mai uşor dacă-l aşteptăm.

Cadmann trase manşa înapoi şi Ţânţarul se îndepărtă de stânci, luând-o în josul râului, căutând ceea ce nu doreau de fapt să găsească.

Cadmann se ridică în picioare, cu patul puştii sprijinit în interiorul coapsei, privind apa care se învolbura peste stânci. Undeva, sub spumă, era monstrul care îi omorâse pe Elliot şi La Donna şi o rănise pe Bobbi.

— O să mori acolo, şopti el.

În spatele lui se auzi pe neaşteptate un sunet şi se răsuci instinctiv, ridicând arma fără să şi-o fi propus în mod conştient.

Carlos îi zâmbi, scuturând un pachet de plastic, din care scoase o ţigară.

— Fumezi?

— Nu, mulţumesc.

Pe faţa lui Carlos se vedea că în interiorul său se luptau mai multe emoţii şi, în cele din urmă, lăsă pachetul în jos.

— E absurd, nu-i aşa? Adică, să vreau să-ţi ofer ţie ceva. O ţigară... O strângere de mână?

Cadmann îi întinse mâna.

— Îţi mulţumesc, Cadmann. Până acum, n-am înţeles niciodată prin ce-ai trecut.

Faţa lui neagră era relaxată şi vorbea cu voce foarte scăzută.

— Ţi-ai uitat accentul.

Carlos râse scurt.

— Da. Stai şi-aşteaptă. Minciuna are modul ei de a se da de gol.

Suflă un fuior lung de fum. Mâinile îi tremurau foarte tare.

— Bobbi o să se facă bine. Nu-i aşa? N-o să se trezească. De ce te-ntreb pe tine?

Privirea i se defocaliză, rămânând pierdută asupra peretelui de stâncă din partea opusă a defileului. Cadmann ştia mult prea bine ce vedea acolo.

Ţânţarul Doi continua să planeze deasupra Miskatonicului.

— Dacă peştera n-are altă ieşire, l-am imobilizat pe blestematul ăla înăuntru, este?

— Este.

Ţânţarul Şase se apropia zumzăind, cu suportul pentru mărfuri încărcat şi pendulând.

Cadmann îl măsură pe Carlos din priviri.

— Te descurci?

— Tremur. O să trec peste asta. Şi cel mai bun mod e să omorâm creatura aia. Ce-ai de gând?

— O să vezi.

Suportul pentru mărfuri de sub Ţânţar era plin şi pilotul îl lăsă pe pământ. După ce ajunse jos şi fu desprins, autogirul asoliză şi Jerry coborî, cu puşca pe umăr şi cu o geantă voluminoasă cu echipament în mâna stângă. Ţânţarul Şase luă locul Ţânţarului Doi deasupra apei.

Jerry îl bătu pe Carlos pe spate şi strânse mâna lui Cadmann.

— În tabără e agitaţie, nu panică. Ne-am pus în mişcare.

Se îndreptară spre adăpostul temporar, unde Stu şi Andy despachetau echipamentul. Zack o ducea pe Bobbi înapoi, în Colonie.

Erau puţine de spus şi emoţiile se manifestau într-o foarte mică măsură. Se mulţumeau să acţioneze rapid, ştiind foarte bine ce era de făcut. Zumzăind hârşâit, un alt Ţânţar aduse oameni şi echipamente.

Cadmann mormăi satisfăcut, pentru sine însuşi. Colonia reacţiona rapid şi raţional. Poate era nevoie de o tragedie ca să scoată la lumină supravieţuitorul din fiecare dintre ei.

Se duseră să li se alăture bărbaţilor şi femeilor care coborau din ultimul Ţânţar. Cadmann îi salută dând din cap.

— Trebuie să ne mişcăm repede. Creatura e grav rănită...

— Am putea s-o capturăm vie, exclamă Jerry. Cadmann, ar trebui s-o prindem vie, dacă e posibil.

— Foarte bine, Jerry, dar nu te aştepta să-mi asum vreun risc. Pregătesc o capcană cât mai strânsă cu putinţă. Dacă totul merge perfect, am putea s-o prindem vie. Dacă un mic amănunt o ia razna, o ucidem.

— Şi dacă ceva mai mult decât un mic amănunt o ia razna... spuse Carlos sumbru.

Se îndreptară împreună spre marginea stâncilor care dominau adâncurile învolburate ale Miskatonicului. Nu vedeau mare lucru. Cadmann îşi duse mâna la casca radio.

— Vreun semn de activitate?

— Încă nu. Semnalizăm la cea mai mică mişcare.

— Asta şi vrem.

Fundul râului era întunecat şi rece şi undeva, acolo jos, se afla ceea ce voia Cadmann.

— Eşti al meu, şopti.

— Ce-a fost asta, *amigo?*

— Amiga. Cadmann îl privi dezgustat. Ştiam eu că era prea bine ca să dureze, asta spuneam.

18.
COBORÂRE ÎN IAD

„Între principalele binecuvântări ale virtuţii este dispreţul morţii. Cine a învăţat să moară s-a desprins de servitute. Ştiinţa de a muri ne eliberează de orice supunere şi de constrângere.”

MICHEL DE MONTAIGNE, *Eseuri*[18]

Cadmann îşi şterse vizorul de două ori înainte de a-şi da seama că pata era în interior. După ce îi făcu semn cu mâna unuia dintre trăgătorii cu arbaleta aflaţi în aşteptare, care răspunse dând din cap, se ridică la suprafaţă. Aerul proaspăt era delicios. Îşi scoase vizorul, scuipă în el, frecă zona murdară şi îl clăti. Era mai bine.

Miskatonicul se învolbura în jurul lui. În ciuda centurii cu greutăţi şi a frânghiei pentru priponit vite, curentul îl dezechilibra, sporindu-i nervozitatea şi secătuindu-i puterile. Costumul de cauciuc îi încetinea toate mişcările. Dar merita! Mulţi oameni supravieţuiseră unui atac în întunecimea adâncurilor mulţumită costumelor lor de cauciuc. Un costum de cauciuc nu are gust de sânge; şi, dacă totuşi te sfâşie ceva, costumul îţi strânge trupul ca un bandaj până când ajunge la tine un doctor.

Dar îşi simţea încetineala. Nu îndrăznea să se grăbească. Se pregătea metodic pentru război, ştiind că inamicul îl putea întrerupe oricând dorea.

Ancorarea plasei fusese un coşmar: doi bărbaţi bătând şi înşurubând stâlpi de oţel lungi de un metru, cu ţepi, în mâlul şi în pietrele din jurul peşterii şi un al treilea plutind deasupra lor, cu o lampă subacvatică şi cu o carabină cu săgeţi gata de tragere. Plasa în sine era mai rezistentă decât un cablu de oţel şi tot atât de fină ca o pânză de păianjen, un polimer organic sintetic, menit să reziste vreme de sute de ani de utilizare în condiţii normale. La bordul navei *Geographic* nu ar fi fost admis nimic mai puţin durabil.

---

18 Traducere de Smaranda Cosmin, ed. Mondero, Bucureşti, 2002.

Utilizare în condiţii normale. Sub vizor, Cadmann zâmbi uşor. Ar fi fost greu să numeşti *astfel* acel exerciţiu de seară.

Îşi duse mâna la umăr pentru a regla poziţia aparatului de respirat. Foarte uşor, foarte compact, proiectat pentru reparaţiile subacvatice ale unei navete Minerva ancorate. Era garantat pentru o oră de înot sau pentru o jumătate de oră de „activitate energică”. *O să-ajungă. După o jumătate de oră de luptă cu creatura aia unul dintre noi n-o să mai aibă niciodată nevoie de oxigen. OK, coborâm...*

— Cadmann, e Sylvia.

— Spune.

Era imposibil să vorbeşti clar într-un laringofon.

— Am studiat fotografiile. Cadmann, creatura aia trebuie să fie un amfibian. S-ar putea să petreacă mai mult timp sub apă decât pe uscat.

— Îhî. *M-am gândit deja la asta. Şi sunt destul de puternice ca să ucidă pe uscat...* Mulţumesc. Altceva?

— Nu, adică fii prudent.

— Îhî!

Se întinse şi se scufundă, alăturându-li-se celor care se ocupau de plasă. Simţi pe coapsă apăsarea liniştitoare a carabinei „ucigătoare de monştri” a lui Zack.

Moscowitz le promisese un stopator. Atelierul mecanic al lui Joe Sikes îl trimisese. Dispozitivul semăna cu un pistol cu mâner palmat, de plastic. Chiar în faţa acestuia se afla un încărcător cu muniţie, care părea construit pentru o armă de vânătoare. Ceea ce era aproape adevărat: cartuşele speciale erau prevăzute cu săgeţi placate cu oţel carbon ce conţineau suficient explozibil de mare putere pentru a arunca în aer motorul unui Ţânţar.

Asta ar trebui să-i oprească şi plasa ar trebui să-i reţină. Ha. Plasa ar face bine să-i oprească. Insula începe să pară infestată de nemernicii ăştia.

Înotă spre gura peşterii şi îşi flutură mâna spre trăgătorii înarmaţi cu puşti cu săgeţi care vegheau deasupra. Unul îi răspunse cu acelaşi gest şi el i se alătură lui Carlos, de partea cealaltă a intrării.

Carlos avea costumul de cauciuc deschis în faţă. Una dintre carabine era prinsă de piciorul lui cu o curea. Lucra metodic, atent, fără nici o pauză. Asta făcuse toată ziua, stimulându-l pe Cadmann cu exemplul său, trecând peste epuizare, peste spaimă... ca posedat, de toţi dracii.

Bun venit în iad, Carlos.

Din colţul gurii se înălţa un şirag de bule argintii şi îi făcu lui Cadmann un semn încurajator, cu degetul mare ridicat în sus. Acesta trase în toate părţile de stâlpii de oţel care fixau colţurile sale de plasă. Nici unul nu cedă câtuşi de puţin. Dacă stânca rezista, plasa avea să reziste. Un somn şi un sonom înotau aproape în tandem, sonomul stând foarte aproape în spatele celuilalt, urmărindu-l în joacă. Cadmann îşi permise să simtă înţepătura foamei. Peştii creşteau şi se îngrăşau, mai ales sonomii. Dacă ar fi avut timp, l-ar fi smuls pe acela din apă.

Începură să urce. Muşchii încordaţi ai lui Cadmann se destinseră, uşuraţi.

Capetele lor sparseră suprafaţa apei. Se târâră amândoi afară, cu o grabă aproape amuzantă, trăgând aer în piept. Soarele coborâse dincolo de peretele vestic şi mai rămăseseră doar câteva minute de lumină.

Tabăra provizorie era înconjurată de bărbaţi şi femei, cu toţii înarmaţi. În centru erau stivuite, la întâmplare, lăzile şi hârtiile de ambalare ale echipamentului transportat în grabă; nimeni nu avusese timp să le adune sau să le îndepărteze, dar nu stăteau în drum, nu puteau oferi un adăpost în spatele căruia să se ascundă monştrii. Pe o ladă goală stăteau două mitraliere.

În aer plutea un miros vag de arsură. Vibraţiile joase, constante, ale unui perforator cu flacără zvâcneau sub tălpile lui Cadmann. Alături de adăpost bâzâia un generator electric. O serie de cabluri îl legau de bateriile lămpilor portabile instalate pe fiecare latură, scăldând întreaga zonă într-o lumină verde-gălbuie.

Cadmann şi Carlos îşi scoaseră muştiucurile aparatelor de respirat şi mănuşile. Cadmann îşi deschise fermoarul costumului de cauciuc.

Ţânţarii planau de-a curmezişul râului. Proiectoarele lor aşterneau ovale jucăuşe peste undele repezi. Paznici înarmaţi cu gloanţe explozive şi incendiare patrulau, la intervale dese, în timp ce tehnicienii îşi înălţau corturile şi îşi montau aparatura. Camionul zăngănea de zgomotul Ţânţarului care aducea un al doilea generator.

Carlos arătă spre mitraliere şi spre patrule.

— Eşti luat în serios, *amigo.*

Sigur că da. Acum.

— Foarte bine.

Clapa unui cort se ridică şi Jerry îşi flutură spre ei braţul subţire.

— Aici.

— Vin şi eu în *dos minutos,* Cad. Vreau să capăt nişte gel pentru tăietura de pe faţă.

Cad încuviinţă dând din cap şi traversă tabăra, mergând către cort. Fu nevoit să se aplece ca să poată intra. Într-un colţ ardea un mic încălzitor şi în aer plutea o căldură plăcută.

— Ce avem, Jer?

— Tot ce-ai vrut, răspunse Jerry.

Ridică o pungă de plastic. În lumina artificială, conţinutul ei părea de un roşu întunecat.

— Asta ar trebui să facă treaba.

— Excelent. Cum merg celelalte pregătiri? Andy?

Inginerul uriaş întinse pe masă o coală de hârtie cu o diagramă codificat colorată.

— Radarul de adâncime arată o reţea de peşteri, care pătrund în munte pe cel puţin un kilometru. E moarte curată să mergem acolo şi să ne luptăm cu monstrul în condiţiile impuse de el.

— Nu există nici o cale de a-l ucide şi de a fi siguri că a murit fără să intrăm. Ştii asta.

— Grozav. Rahat, omule. Asta nu-mi place deloc.

— Trebuie să ardem sacul cu ouă, spuse Cadmann.

Jerry zâmbi.

— Şi eu am citit *Planeta Roşie.* Privirea lui redeveni serioasă. Foarte bine, asta ţi-o garantez. S-ar putea să existe pui. Sau ouă. Şi, în momentul ăsta, creatura e rănită. Nu poate exista un moment mai potrivit, dar totuşi nu-mi place.

— Nu mai puţin decât mie, dar tu fă tot ce-ţi stă în puteri aici, sus. Fă-o cum trebuie şi n-o să mai avem altă treabă decât să ridicăm un leş.

— Nişte leşuri, dacă are pui. Perfect. Haide!

Îl conduse afară şi apoi în spatele cortului, unde un sfredel cu laser, fixat pe un trepied, ardea pământul, sfredelindu-l. Bărbaţii care îl manevrau purtau costume şi ochelari de protecţie împotriva strălucirii orbitoare şi a scânteilor abundente care trosneau, zburând ca nişte fluturi de foc. Roca topită sfârâia şi bolborosea, ieşind din cavitate, se prelingea pe câţiva centimetri, apoi devenea vâscoasă, mocirloasă.

La treizeci de metri distanţă, un al doilea sfredel ardea stânca şi Cadmann vedea luminile violente, pâlpâitoare ale unui al treilea dincolo de ridicătura terenului.

Laserul se opri brusc şi cineva strigă:

— Am străpuns!

— Introduceţi ţeava.

Doisprezece metri de ţeavă metalică flexibilă fură trecuţi prin gaură cât timp roca era încă fierbinte. Capătul de deasupra fu ataşat la o pompă şi la un rezervor de şaptezeci şi cinci de litri.

— Ce-avem acolo? întrebă Cadmann, acum curios.

— Spune-i napalm, numai că e ceva mai ofensiv. Arde mai mult, dă mai multă căldură. Stratul de deasupra se va vaporiza. Când o să declanşăm explozia o să se producă o undă de şoc care ar trebui să ucidă tot ce e acolo, jos. Substanţele rezultate prin ardere sunt toxice şi o să ardă tot oxigenul.

— Exact ca Godzilla. Distrugător de oxigen...

Andy râse.

— M-am întrebat întotdeauna de ce au adus filmul ăla la bordul lui *Geographic.* Chestia asta nu e magică, dar e destul de urâtă. Şi e produsă artizanal.

— Aşa era „foo-foogas”.

— Ce naiba era asta?

— Gazolină şi detergent de rufe granular, de modă veche. Un factor important în revoluţia din Argentina, în 1995.

— *Viva la revolution,* rânji Andy.

— Îmi furi replicile, *compadre?*

Carlos li se alătură. Rana de pe faţa lui era acoperită ermetic cu o peliculă astringentă, rezistentă la apă.

— O să fii răsplătit împărăteşte. Andy respiră adânc. Sunteţi gata?

Cadmann şi Carlos dădură din cap.

— Atunci haideţi s-o facem.

De data asta, Carlos ţinu carabina cu săgeţi în poziţie de tragere în timp ce Cadmann îşi înfigea vârful cuţitului în punga de plastic cu sânge uman adusă de Jerry de la clinică.

Recipientul păstră o clipă rigiditatea cauciucului, apoi, pe măsură ce materialul său era străpuns, se pleoşti. Conţinutul se răspândi în râu, în amonte faţă de peşteră. Sângele trecu prin lumina lămpilor, prelingându-se în lujeri întunecaţi, fiind absorbit apoi în peşteră şi dispărând.

Dacă funcţiona, creatura avea să vină glonţ afară, nimerind în plasă. Lui Cadmann nu-i păsa dacă efectul avea să fie similar cu cel al trecerii unei jumătăţi de kilogram de brânză Cheddar printr-o răzătoare.

Carlos îşi micşoră lumina lanternei. Aşteptară împreună.

Şi tot aşteptară, ţinându-se de crampoanele-ancoră. Cadmann ascultă vuietul râului şi oftatul uniform al propriei sale răsuflări împinse în aparatul de respirat.

Şi aşteptară.

Nimic.

După zece minute, ieşiră la suprafaţă. În timp ce urca pe mal, Cadmann îşi scoase din gură muştiucul aparaturii şi înjură cu sălbăticie.

Zack îl ajută pe Carlos să treacă cu bine de o zonă alunecoasă.

— Trecem la planul doi.

Andy manevra pompa, aşteptând un semn al mâinii lui Zack înainte de a trimite lichidul exploziv sub pământ.

— Dacă monstrul e acolo, spuse el cu o satisfacţie evidentă, atunci asta o să-l facă *foarte* nefericit.

Cadmann dădu din cap, încuviinţând, şi se aşeză, după ce îşi căutase un loc confortabil. Deveni brusc conştient de oboseală şi de crampele musculare. Undeva, cineva gătea, şi aroma de tocană de miel cu legume proaspete îl copleşi dintr-odată.

Carlos îşi făcu apariţia, aducând două castroane umplute cu vârf.

— Ar trebui să se dea medalii pentru asta, Martinez.

— Până să se întocmească toate documentele necesare, o să fim amândoi morţi şi îngropaţi.

— Mult prea adevărat.

Tocana fusese îngroşată cu orezul nefolosit cu ocazia Aniversării şi era pe de-a-ntregul delicioasă. Cadmann se sprijini de un bolovan, ascultând zarva tuturor activităţilor utile desfăşurate în jur, încălzit de mâncare şi de prezenţa prietenului său.

Norii învăluiră stelele. Probabil că lunile gemene răsăriseră deja, dar aveau să mai treacă încă două trei ore înainte de a fi vizibile dintr-un punct atât de jos al defileului.

Acolo nu se auzeau decât clipocitul uniform al apei şi zgomotele făcute de oamenii din preajma lor. Cadmann simţi brusc o nevoie imperioasă de a vedea stele şi cele două luni.

De ce?

Pentru că în noaptea asta o să mergi acolo, jos.

— La ce te gândeşti, Cadmann?

— La Mary Ann.

Dinţii lui se luptau cu o bucată de miel nu prea bine fiartă, moderat condimentată. Carnea rezistă o clipă, apoi dinţii găsiră fibra.

— Sper că nu e îngrijorată.

— *Si.* Eu mă gândeam la Bobbi. Sper că e bine, că a ieşit din operaţie şi că nu-şi face griji pentru mine. Pentru că *las palomitas* nu e bine să fie îngrijorate.

— Mai ales când n-au nici un motiv.

— Cu siguranţă.

Se întoarseră să se privească unul pe celălalt şi Cadmann reuşi să-şi păstreze chipul lipsit de expresie preţ de vreo cinci secunde, după care izbucniră amândoi într-un sumbru hohot de râs.

— Eliberaţi găurile! strigă Andy şi furtunul fu ridicat de pe pământ, pompele şi butoaiele pe role fiind împinse lângă peretele stâncos.

Prin ţevi derulară sârmă, fixându-i capătul într-un întrerupător de detonare. Andy veni să se aşeze alături de Cadmann şi Carlos, la douăzeci de metri distanţă de gaură.

— Sunteţi gata?

— Dacă ai de gând să dărâmi toată porţiunea asta de mal, măcar lasă-ne timp să plecăm înot.

— Nu. Sub noi sunt cel puţin opt metri de stâncă. Am identificat deja suficient de multe fisuri pentru eliberarea presiunii. Exploziile n-o pot surpa. Cutremurele da. Sunteţi gata?

— În cea mai mare măsură în care vom fi vreodată.

El îşi deschise staţia radio.

— Doi şi trei?

— *Gata, în aşteptare.*

— Veşti bune. La zero. Trei, doi, unu...

Cadmann închise ochii pe jumătate când Andy rosti răspicat „zero” şi răsuci maneta declanşatorului. Se auzi o bufnitură înfundată, care zgudui roca de sub picioarele lor şi din gaură erupse un jet de fum amestecat cu flăcări.

Urmă o a doua zdruncinătură, mai puternică, şi Cadmann simţi fiorul crescând al panicii pe şira spinării. Strănută din cauza mirosului dezgustător de substanţe chimice.

Andy sări în picioare.

— Dacă monstrul e acolo, jos, ar trebui să fie cât se poate de mort, spuse el.

Ar trebui. O să-i ucidem pe toţi.

— După cât timp putem coborî să verificăm?

— Cât de repede puteţi intra în apă?

— Am înţeles. Zack?

Nu se auzi nici un răspuns şi el ridică glasul.

— Zack?

Vocea administratorului taberei se auzi prin radio.

— Acesta e mugetul lui Cadmann, care mă strigă, sau elefanţii noştri au intrat în rut?

— Încă n-am scos elefanţii din incubator.

— Atunci daţi-mi legătura cu Cadmann.

Fumul care se înălţa din pământ căpătase o culoare mai întunecată. *Te-am dat gata... sper.*

— Zack. Aici Cad. Am nevoie de cei doisprezece oameni pe care mi i-ai promis.

— O să-i ai. Cad, eşti sigur că trebuie să te duci înăuntru? Probabil c-a murit. Zack ezită. Nu, fir-ar să fie, presupun că asta n-o să m-ajute să dorm mai bine. Ne urcăm în ultimii doi Ţânţari din tabără. Durează vreo douăzeci de minute.

— Douăzeci de minute, medită Carlos. E timp pentru un scurt pui de somn sau pentru o rugăciune lungă. Sau pentru încă o porţie de tocană. Haide!

— Nu-ţi faci griji din cauza colicilor?

— Nu. Am trecut de menopauză.

Cadmann se ridică, mişcându-şi încet genunchii înţepeniţi.

— Eşti dus cu capul, Carlos. Probabil că e cea mai plăcută dintre însuşirile tale.

19.
MAMA LUI GRENDEL

„Sloboade voroavă feciorul lui Ecgtheow, Beowulf:
— Nu te-ntrista, înţeleptule! Mai bine-i într-adevăr
Să-i răzbuni pe prieteni cât nerodnic să-i plângi.
Făgadă îţi fac: colţ ferit nu afla-va
Nici în braţele câmpului, nici în bezne de bunget,
Nici în adâncuri.”

Beowulf (poem epic anglo-saxon compus în jurul anului 700)[19]

Apa era întunecată şi răcoroasă, acum mai puţin adâncă şi mai liniştită decât curenţii năvalnici ai Miskatonicului de dedesubt. Cadmann îi sparse oglinda cu creştetul şi îşi ridică lampa de mână. Fasciculul luminos sondă bezna în timp ce el se urca în galeria din calcar.

Carlos ieşi din apă şi, împreună, cele două lămpi îi ajutară pe Cadmann să-şi facă o idee despre dimensiunile încăperii. Plafonul acoperit cu un soi de reţea de muşchi se afla la numai un metru deasupra capului său. Departe, în stânga, se zărea o luminiscenţă palidă, purpurie. Deşi lipsit de orice urmă de fum, aerul trebuia să fi fost bogat în otrăvuri neurale. Nu îndrăzni să-şi scoată masca.

Grota era prea mică pentru a ascunde ceva mai mare decât un şoarece: lumina lămpii se revărsă, strălucitoare şi intensă, lovindu-se de peretele opus. Printre stalactitele în stadiu embrionar erau bălţi de mică adâncime. Un fir de apă ce picura alene stârnea ecouri pretutindeni.

Acum ieşiseră din apă şi ceilalţi bărbaţi, iar Cadmann îşi reglă laringofonul.

— Perfect. Vede cineva ceva? Jerry?

— Absolut nimic. Cred că s-a afundat mai mult în peşteră.

— De acord.

---

19 Tălmăcire de Dan Duţescu şi Leon Leviţchi, Editura pentru Literatură Universală, Bucureşti, 1969 (n. tr.).

Următoarea barieră era o cocoaşă rotunjită de piatră alunecoasă. Cadmann se căţără în vârf şi îşi plimbă raza lanternei prin bezna de dedesubt.

— Andy!

Inginerul îi răspunse apelând la un scaner portabil. Se cocoţă în vârful pietroiului şi se aşeză acolo. Scanară împreună apa întunecoasă.

— Nimic, pe cel puţin douăzeci de metri. Doar stânci şi apă. Mergem mai departe?

— Ai ceva mai bun de făcut?

— Absolut nimic.

Cadmann, Andy şi Carlos bătură pitoane în piatră, legară de ele cabluri şi frânghii şi coborâră cu prudenţă într-un ochi de apă mai adânc.

Bezna era deplină, ca şi cum nici o rază de lumină n-ar mai fi pătruns atât de departe de când scobise Miskatonicul încăperea în stâncă.

Creaturi minuscule, oarbe se mişcau alene în jurul lui Cadmann, în timp ce înota în obscuritate. Unele se agitau precum ţiparii, iar altele mişunau pe fundul apei ca nişte crabi. Bâjbâiau în întuneric străduindu-se să-l evite, alunecând prin raza lămpii ca şi cum n-ar fi avut habar de existenţa ei.

Nu se auzea nici un sunet, cu excepţia şuierului slab al aparatului de respirat, iar lumina naturală era acum total inexistentă. Doar unsprezece bărbaţi şi două femei sterpe înotând fără zgomot în beznă. *Şi avem cu toţii depozite în banca de spermă.*

Pereţii laterali de stâncă începeau să se apropie şi, înainte de a găsi drumul, Cadmann se lovi mai întâi de unul şi apoi de celălalt în timp ce labele sale de cauciuc băteau apa, căutând să-i menţină echilibrul.

— Andy! murmură el în laringofon.

Îşi aminti brusc ce se întâmplase când încercase pentru prima oară să folosească simultan un laringofon şi muştiucul aparatului de respirat: înghiţise aproape două căni de apă sărată din Reciful de Corali.

— Cât de departe spuneai că se-ntind grotele astea?

— N-am spus. Nu putem face altceva decât să căutăm vreme de o oră, sperând c-o să ne descoperim ţinta. „Ţintă.” Sună ca şi cum m-aş aştepta să stea neclintită, nu-i aşa? Oricum, pe urmă trebuie să ne-ntoarcem.

Fiecare dintre cei treisprezece membri ai echipei căra câte două rezerve suplimentare pentru aparatul de respirat în rucsacul voluminos.

Fapt care le oferea un timp total de două ore – dar Cadmann nu avea intenţia să lase lucrurile să se deruleze până în ultimele câteva secunde. Cincizeci de minute dus, cincizeci de minute întors. Douăzeci de minute marjă de eroare.

Dacă nu găseau cadavrul, erau nevoiţi să presupună că monstrul mai trăia încă şi să acţioneze ca atare. Ceea ce însemna capcane, dublarea pazei şi activarea continuă a câmpului de mine din jurul taberei. *Şi o nelinişte continuă, până când vom şti că e mort.*

Pereţii se îndepărtară iarăşi. Cadmann ieşi prudent la suprafaţă. Ridică lampa de mână, rotindu-i raza în jurul încăperii pline de fum.

În spatele lui, ceva clipoci uşor şi apăru Jerry, cu arbaleta pregătită.

— Aici e linişte şi pace.

— Numai pace. Auzi?

Cadmann se pregătea să întrebe „Ce?” când auzi un gâlgâit îndepărtat.

Toţi ceilalţi doisprezece erau acum la suprafaţă. Fasciculele de lumină străpungeau întunericul şi fumul, rostogolind discuri palide pe pereţii goi ai peşterii.

— Să ne lăsăm purtaţi o vreme de curent.

Labele de cauciuc abia loveau apa în timp ce se lăsau duşi către ieşire. Jumătate din echipă se uita sub apă. Ceilalţi se menţineau la suprafaţă, doar cu capetele şi cu lămpile deasupra lichidului unsuros. Înotau într-o formaţie în formă de V, la distanţă destul de mică unii de alţi pentru ca fiecare să mai poată vedea încă doi. Din când în când, vârtejurile de fum se despicau, dând la iveală stalactitele ce coborau spre ei ca nişte colţi îngălbeniţi.

Curentul deveni mai puternic. Cadmann ieşi la suprafaţă.

— Se aude mai tare, cred.

— Fără-ndoială, răspunse Andy.

— Rămâneţi grupaţi şi îndreptaţi-vă spre ţărm. Braţele şi picioarele lui Cadmann loveau apa cu putere. Aproape toţi ceilalţi erau exact în faţa lui. Înaintau în ritm constant. Le auzea respiraţia regulată în căşti.

Urmă răsunetul neaşteptat al unui strigăt de spaimă şi cineva dispăru dincolo de buza unei cascade. Câteva clipe mai târziu, Cadmann auzi pleoscăitul.

— Cine-a căzut?

O scurtă tăcere, apoi:

— Kokubun, sunt aici. Uau! Ce tobogan! Fără riscuri – n-are decât vreo doisprezece metri. Dar locul e izolat.

— Poţi să te urci înapoi, Mits?

— Fără nici un efort. Veniţi jos.

Cadmann chibzui o clipă.

— Bine. Câte doi.

Oamenii lui înotară către cascadă. Şuvoiul apei era despicat de două stânci sparte, ca nişte colţi, ca gura zâmbitoare a unui felinar scobit într-un dovleac, privită la lumina torţelor. Primii doi bărbaţi se lăsară să cadă. Pentru o clipă, se lăsă liniştea, apoi se auziră râsete.

— Floare la ureche, strigă cineva.

Raza lămpii lui Cadmann dansă în urma lui prin încăperea exterioară. Nici o perturbaţie, nici o mişcare. Fumul gălbui continua să se învârtejească, dar se subţiase vizibil în cele câteva minute de când era el acolo.

— Coborâţi câte doi.

În cele din urmă, nu mai rămaseră decât el şi Carlos şi înotară împreună spre muchie. Curentul îi trăgea cu putere, dar, stând lângă ţărm, nu era imposibil să i se opună. Când se lăsă să alunece, Cadmann avu, pentru o clipă, senzaţia de imponderabilitate, apoi sub ei se înălţă o rampă din piatră lustruită de şuvoi şi alunecară prin apă pe distanţa rămasă.

Se văzu nevoit să facă apel la toată disciplina de care era capabil ca să nu strige de plăcere.

— Ei. Scutură din cap, zâmbind sub masca subacvatică. A fost reconfortant. Ce-avem aici?

Fumul era şi mai dens, părând sulfuros. Apa era ceva mai caldă decât în grota anterioară. Lumina lămpilor ajungea la plafonul înnegrit străpungând fumul. Pe apă încă mai pluteau bucăţi de zgură aburindă. Locul părea desprins din *Infern.*

— Dacă monstrul a fost aici, spuse Andy cu convingere, acum e mort.

— Sunt de acord.

Un fascicul de lumină grăunţoasă spinteca bezna. Scotea la iveală trei ieşiri cu contururi negre, zdrenţuite.

— Şi acum, Şefule? întrebă Jerry.
— Tu ai făcut supa. Ce părere ai?
— Cred c-a fost mai mult decât suficientă.
— Da. Nu prea avem de-ales, nu-i aşa? Ne împărţim în trei echipe şi căutăm în toate cele trei direcţii. Cum vă descurcaţi? Trebuie să-şi schimbe cineva rezerva de aer?
Cadmann primi drept răspuns prompt un cor de negaţii şi îşi verifică propriul rezervor. Încă mai avea o treime din prima încărcătură. Era destul de bine. Jerry preluă conducerea primei echipe, Carlos pe a celei de a doua, iar Cadmann rămase cu a treia. Tunelul din mijloc avea ceva...
— Dacă tunelele se ramifică din nou, asta *e.* Aşteptaţi la răscruce şi daţi de ştire. *Indiferent* ce s-ar întâmpla, nu divizaţi echipa, s-a-nţeles? La zece minute după ce aţi început a doua rezervă, faceţi stânga-mprejur şi luaţi-o pe drumul de întoarcere. Dacă staţiile radio încep să dea rateuri, reveniţi în încăperea asta. N-avem nevoie de eroi. Dacă daţi peste cadavru, chemaţi-i pe ceilalţi. Bun. Fiţi prudenţi.

Jerry şi Andy înotau cu mişcări lente, uniforme. Inginerul era destul de stângaci pe uscat, însă în apă circumferinţa lui supradimensionată era un handicap mult mai nesemnificativ. Din aparatul lui de respirat scăpa un şir de bule minuscule, argintii, reflectând lumina lămpii lui Jerry.
În urma lor, ceilalţi membri ai echipei ţineau pasul.
Ceva îl atinse în treacăt pe Jerry şi el îşi îndreptă nervos lampa într-acolo. Era o creatură de un metru lungime, semănând mai degrabă a şarpe decât a peşte.
— Mă surprinde să văd ceva viu aici, jos, spuse Andy.
— O fiinţă acvatică, răspunse Jerry. Probabil oarbă. Salamandrele şi insectele oarbe pot fi întâlnite până şi în cele mai adânci peşteri de pe Pământ.
Când se termină povestea asta, mă-ntorc aici cu un năvod şi cu un recipient pentru mostre, îşi promise.
— Crezi că monstrul e mort?
— Cu siguranţă. Dar trebuie să ne convingem.
— Înţeleg. Fac o verificare deasupra.
Se ridică spre suprafaţă şi, în lumina lămpii lui Jerry, păru să fi dispărut de la umeri în sus.
— Trecem printr-o altă încăpere. Aerul pare curat.
— Nu-ţi scoate masca. Nu toate emanaţiile sunt vizibile.

— Nu-ţi face probleme.

Jerry ieşi deasupra apei, alături de el, rotind lumina în jurul grotei. Încăperea era ceva mai mare decât cea dinainte, dar nu avea mai mult de treizeci de metri lungime. Îşi îndreptă lampa în sus şi Andy fluieră.

Exact deasupra lor, tavanul avea o deschidere circulară, de vreo trei metri în diametru.

— Vrei să te uiţi la oala asta de eroziune?

— Ce-i aia?

— Un horn uscat, în termeni speologici. Canale verticale formate de scurgerea apei. Apa s-a evaporat, aşa că nu-i mai spunem horn. Uită-te acolo.

În stânga erau o serie de trepte rotunde, tot atât de plate ca nişte solzi de peşte, fiecare având cam şase metri în diametru, ca un teanc oblic de dolari argintii sau ca scena unui spectacol de revistă din Vegas.

— Li se spune „coroane”. Se formează când carbonatul de calciu din apa agitată se precipită. Miskatonicul trebuie să fi atins un nivel mai înalt... e mai probabil să atingă nivele mai înalte într-o perioadă mai înaintată a anului. Haide!

Andy îşi flutură lampa, arătând către o deschidere amplă, boltită.

— Vreau să mă uit cu atenţie în întuneric. Poate s-a târât să moară acolo, sus.

— Sau ca să-şi revină.

— Ei, haide, Jerry. N-ai nici un pic de încredere în supa ta? Ce naiba, chestia aia ar fi putut ucide o duzină de monştri.

Jerry se lăsă condus de Andy. Încăperea laterală era mai mare decât grota principală în care fuseseră. Onixul şi rocile sclipitoare scânteiau în lumina lămpii. Acolo, jos, pacea părea aproape deplină, dar Jerry se dezmetici repede: un asemenea mod de a privi lucrurile îi putea conduce cu uşurinţă pe amândoi la moarte.

Un alt peşte orb se frecă de el. Avea ochi de un alb păstos, holbându-se inerţi de pe o faţă lătăreaţă. Gura era plină de dinţi ca nişte ace şi adulmecă, dând să experimenteze o muşcătură.

Jerry îl îndepărtă lovindu-l cu vârful puştii cu săgeţi.

— Pare să fie o fundătură, spuse Andy. O să mă uit în capătul celălalt.

Lovi cu picioarele, propulsându-şi trupul mătăhălos prin întuneric cu o graţie surprinzătoare. Andy se săltă în sus, din ce în ce mai sus.

— Hei…, făcu el.

Apoi întregul său trup *levită* pur şi simplu deasupra apei, smuls în afară, parcă absorbit de o pompă de aspiraţie.

Cum? Se căţărase pe ceva? Se aruncase în sus?

— Andy?

Trupul lui Andy lovi cu putere apa, aproape căzând peste Jerry. Numai trupul: capul dispăruse. Din ciotul zdrenţuit al gâtului retezat ţâşniră nori negri. Înceţoşară lumina. Hoarde de peşti se repeziră drept într-acolo, încăierându-se şi muşcându-se.

Lui Jerry îi îngheţă inima-n piept şi dădu înapoi, lovind frenetic apa cu picioarele. Pentru o secundă, presiunea apei deveni letală, ca unică avertizare înainte ca oroarea să ţâşnească din norul de sânge. În clipa aceea ar fi trebuit să apese pe trăgaciul puştii, trăgând în gura rânjită, larg deschisă…

Dar el era dincolo, în încăperea alăturată. Se căţăra de-a-ndăratelea pe treptele de stâncă, cu braţele şi picioarele zgâriate de piatra zimţată.

Vocea îi scheuna în laringofon.

— Pericol. Ajutor! Sunt Jerry. Eu… noi l-am găsit. Andy e mort. Repet. Andy e mort. Veniţi *urgent* în tunelul din stânga. Repet. Am localizat animalul. E viu şi fatal.

Arnie Donovan şi Jill Ralson i se alăturară pe malul apei. Se lipiră toţi trei de perete, cu puştile pregătite.

Rahat. Mai văzuse creaturile alea ucigând şi înainte, dar asta… ce Dumnezeu? De ce-l omorâse pe Andy? Şi de ce-i azvârlise trupul, aproape cu dispreţ?

Pe Pământ, ori de câte ori un bărbat mergea la vânătoare, existau alţii, care să-i spună cum s-o facă. Să gândeşti punându-te în pielea prăzii era un joc vechi de sute şi mii de ani. Poate, cu sute şi mii de ani în urmă, acei primi şamani care îmbunau spiritele antilopelor înţeleseseră greşit lucrurile, dar nevoia de a pricepe era prezentă. Nu poţi vâna o pradă pe care n-o înţelegi.

Despre creatura aceea nu aveai pe cine să întrebi.

Carlos se săltă din apă, iar Kokubun şi ceilalţi doi i se alăturară după câteva clipe. Pe urmă îşi făcu apariţia Cadmann,

desprinzându-se uriaş şi implacabil din întunecimea râului, cu puşca lui cu săgeţi în poziţie de tragere.

— Ce s-a-ntâmplat?

Jerry îşi încetini respiraţia zgomotoasă ca un pickhammer. Dinţii îi clănţăneau.

— Eu şi Andy am intrat în grotă. El s-a ridicat la suprafaţă şi asta a fost *tot.* S-a dus drept *în sus.* Nici măcar n-a apucat să ţipe.

— Voluntari, spuse Cadmann.

Carlos ridică imediat mâna, urmat de alţi patru.

— Perfect. Ceilalţi – aşteptaţi zece secunde şi urmaţi-ne. Jerry?

— Sunt în spatele tău.

Cadmann dădu din cap şi se lăsă să alunece în apă.

Jerry se scufundă ultimul. Apa i se păru dintr-odată mâloasă. Groaza îi strânse pieptul şi i se tăie răsuflarea. Deasupra lui, suprafaţa apei era argintie.

Andy se ridicase cu braţele şi picioarele zvârcolindu-se şi recăzuse înapoi fără cap.

O sclipire de lumină sfâşie întunericul subacvatic. Peste o clipă îl izbi unda de şoc, urmată de urlet asurzitor, paralizant.

Jerry se ridică la suprafaţă.

— Dumnezeule Sfânt din Ceruri...

Grota era mai mică decât cea pe care o părăsise, cu un prag lat, în trepte, în partea stângă. Acolo se răsucea creatura, învârtindu-se ca un dop, cu ceva întunecat şi hidos de flasc în gură. Jerry avu nevoie de o secundă ca să realizeze că era un picior de om, smuls din trupul posesorului său ca o ramură dintr-un pom tânăr. Piciorul lui Andy, pentru că trupul descăpăţânat al inginerului fusese aruncat în partea opusă a peşterii şi aluneca de lângă plafon.

Creatura încremeni pentru o clipă. Jerry abia avu timp să-i desluşească forma bondoacă, de varan, coada ţepoasă zvâcnind neobosită, gura larg deschisă, căptuşită cu pumnale. Pe urmă, într-o nebuloasă, monstrul ajunse în mijlocul lor, învârtejindu-se într-un cerc, spumând apa cu sânge.

Urletele oamenilor şi ale reptilei se amestecară. O săgeată explodă izbindu-se de peretele stâncos, o alta de tavan, o alta în apă, într-o străfulgerare orbitoare. Coada monstrului biciui de două ori aerul, apoi căzu în capul unui scafandru, afundându-l sub apă.

După un scrâşnet oribil, un om zbură din apă, căzând grămadă şi zdrobindu-se de mal.

Cadmann îşi smulse muştiucul din gură şi urlă către monstru:

— Aici, nemernicule! Aici!

Fluieră cât de tare putu, apoi îşi îndesă muştiucul din nou în gură.

Apa se învârteji ca într-o centrifugă. Monstruozitatea îşi îndreptă spatele şi ţâşni glonţ spre Cadmann, prea repede, prea al dracului de repede. Jerry nu avu timp să strige un avertisment, nu avu timp nici măcar să clipească: creatura îşi schimbase traiectoria şi se năpustea drept...

Cadmann trase. Săgeata nimeri, cu precizie, în gâtul monstrului, aproape decapitându-l. Sânge, oase şi bucăţi de carne se amestecară în spumă, împroşcându-i. Din apă se înălţară aburi în timp ce leşul fărâmat se rostogoli de două ori, sfârşind prin a se scufunda.

Pentru o lungă clipă, se lăsă liniştea. Jerry nu se putu împiedica să nu lumineze faţa lui Cadmann. Văzu o expresie care îl înspăimântă. Satisfacţie, răzbunare şi ceva. Ceva primitiv şi teribil de puternic. Pe urmă păli, şi Cadmann redeveni el însuşi.

Apoi vorbi încet.

— Perfect. Totul e limpede. Avem nevoie de un năvod, aici, înăuntru, şi de îngrijire medicală. Are cineva o trusă de prim-ajutor?

Mats ridică o mână obosită.

Cadmann se trase afară din apă şi se aşeză pe pragul de piatră, cu picioarele bălăbănindu-i-se. Respiraţia îi hârâia în laringofon. Scoase din rucsac o rezervă pentru aparatul de respirat şi o cuplă la unitatea frontală. Se răsuci şi se uită la Jerry, cu o expresie indescifrabilă.

— Te simţi bine? întrebă Jerry. *De ce sunt nervos?*

Cadmann îi adresă un zâmbet aproape patern. Zâmbetul avea ceva din răceala şi ascuţimea unui tăiş.

— Niciodată nu m-am simţit mai bine.

20.
A DOUA AUTOPSIE

„E dificil să rămâi neclintit pe o culme
a meditaţiei şi, în curgerea firească a lucrurilor,
cine nu poate merge înainte face un pas înapoi."

GAIUS VELLEIOS PATERCULUS (20 î.H. – 30 d.H.)

De la vârful botului rotunjit până la coada cu ţepi, de ankylozaur, leşul avea aproape patru metri şi jumătate. Trunchiul său umplea două mese din clinica veterinară: mirosul umed, stătut atârna în aer ca o perdea de muşte. Pielea de un gri-verzui era crăpată în numeroase locuri. Coastele o străpungeau în şiruri de un ivoriu murdar, mai dese şi cu suprafaţa mai dură decât a unui os uman. Labele palmate erau răsucite şi rupte. În lumina uniformă a lămpii din tavan, ochii, cândva aurii, aveau strălucirea mată a cuprului.

Sylvia observă o jumătate de duzină de colonişti care încă se mai îngrămădeau în uşă, cu gurile căscate. *Triumf. Ei n-au fost acolo. Au râs de Cadmann. Acum nu mai pot de bucurie.* Nu era corect şi ea o ştia, dar savura gustul maliţiozităţii. *Voi aţi avut triumfurile voastre. Eu le-am avut pe-ale mele.* Se uită spre colţul unde stătea Cadmann, drept, fără să se sinchisească să se sprijine de perete. *Cadmann le-a avut şi pe unele, şi pe altele. Mesajul lui radio...*

Grendel e mort!

Umor negru; negru, dar ciudat de potrivit, deşi exclus cu atâta minuţiozitate din oroarea Aniversării. Moartă, creatura încetase să mai fie o ameninţare pentru viitorul lor, iar asta îi conferea o natură bizar de mitică.

Grendel e mort!

Era amuzant. Chiar şi acum, atât de curând după moartea lui Bobbi, ştia că e amuzant. Doamne, îşi dorea să fi putut râde!

Carlos era prăbuşit într-un colţ, încercând cu disperare să se îmbete suficient ca să poată plânge.

— Grendel e mort, spuse Sylvia, cu voce monotonă. În vechea legendă, au bătut braţul lui Grendel în cuie, deasupra intrării în

Heorot[20]. Îşi roti mâna, indicând sfertul de tonă de carne de monstru. Şi noi mutilăm cadavrele…

Jerry, care tocmai îşi punea mănuşile chirurgicale, se opri.

— Pentru a primi răspunsuri, sper.

— E-al naibii de adevărat c-o să le primiţi, murmură Cadmann.

Sunt atât de multe întrebări.

Viaţă?

Moarte?

Coşmarul s-a terminat? Sau abia începe?

— Vă rog, spuse Jerry. Am nevoie de spaţiu ca să pot lucra. Cadmann, Carlos, Zack – aş aprecia dacă aţi rămâne. Toţi ceilalţi, *vă rog.*

Uşa metalică se închise după ce dispărură toţi cei din prag. Sylvia ştia că spectatorii lor nu se retrăseseră prea departe: târşâitul nerăbdător al picioarelor şi respiraţia agitată planau în aer, dincolo de limita percepţiei.

Jerry trase adânc aer în piept. Lumina din plafon licărea ca o aură în jurul siluetei lui băţoase.

— Programul Cassandra.

Computerul improvizat zumzăi. Mecanismele pufăiră, ancorându-se pe podea. Toată lumea privea cu atenţie. Pe urmă camera de luat vederi se mişcă încet, smucit, poziţionându-se deasupra mesei. Jerry dădu din cap, exprimându-şi mulţumirile faţă de Carlos. Ca orice altceva, camerele fuseseră grav avariate

20 Palatul Heorot, construit, conform legendei istorisite în poemul Beowulf, de regele danez Hrotghar, este bântuit de Grendel, un monstru cu chip de om care vieţuieşte în pustietatea mlaştinilor mării şi care, ani de-a rândul, răpeşte şi omoară mulţi dintre supuşii lui Hrotghar. Sosit la curtea regelui, Beowulf, nepotul lui Hygelac, regele geaţilor (trib din partea de sud a Suediei), reuşeşte să-i ucidă pe Grendel şi pe mama acestuia, luptându-se cu cea din urmă în sălaşul ei din fundul mării. Răsplătit regeşte de Hrotghar şi Hygelac, Beowulf moşteneşte apoi tronul celui de-al doilea şi domneşte cincizeci de ani. În final, este nevoit să se lupte cu un alt balaur (paznicul unei comori), pe care îl ucide cu ajutorul unui curtean curajos, dar el însuşi îşi găseşte moartea în urma unei muşcături primite în luptă.
În Scandinavia antică, Heorot (Sala Cerbului) era o clădire cu o singură încăpere, folosită drept sală de petrecere (sală de mied) de către întreaga comunitate. Începând din secolul al cincilea şi până în epoca medievală timpurie, Heorot era reşedinţa seniorului local şi a servitorilor săi.

în timpul primului atac. Totul fusese proiectat având-se în vedere durabilitatea, dar asta se întâmplase pe Pământ, stricăciunile fiind simulate pe computer, nu făcute de monştri. Acum – cu ajutorul lui Omar Isfahan, Jerry reproiecta sistemul, refăcându-i performanţele pierdute. Acela era primul test practic al reparaţiilor Cassandrei. Computerul ezită încă o secundă, apoi gâtul de lebădă al camerei coborî şerpuind.

Carlos rupse o pungă cu votcă, holbându-se la leş fără să clipească. Bău cu lăcomie jumătate şi tuşi când alcoolul îl arse, alunecându-i pe gât. Îi întinse restul lui Cadmann. Nimeni nu rosti nici un cuvânt.

Toată lupta lui Carlos fusese în zadar. Bobbi nu mai ieşise niciodată din starea de şoc. Inima ei cedase, pur şi simplu. Carlos nu plânsese; se mulţumise să lovească peretele cu pumnul, iar tencuiala şi încheieturile degetelor sale avuseseră de suferit în aceeaşi măsură. Fără nici o vorbă, se dusese la rezerva de alcool a taberei. Nimeni nu încercase să-l împiedice.

Acum stătea alături de Cadmann, bufonul Coloniei şi războinicul înalt, dur. Amândoi păreau croiţi din acelaşi material întunecat şi periculos.

Jerry plimbă scalpelul cu grijă de-a lungul capului creaturii, spintecând şi apoi îndepărtând pielea, expunând bolta netedă, uşor convexă a craniului.

— Nu observ absolut nici o fisură, comentă el, pentru înregistrare.

Schimbă scalpelul cu o maşină de găurit. Aceasta cârâi, înfigându-se în stratul de ţesut dur. Duhoarea de os ars gâdilă nările Sylviei, trecând prin masca ei de tifon.

— Curvă cu cap sec, bombăni Jerry. Asta e hotărât mai mare şi mai urâtă decât prima. Ar putea fi maică-sa.

— Grendel şi mama lui Grendel, spuse Sylvia. Se potriveşte.

Îi făcu cu ochiul lui Cadmann. El se făcu că nu observă. *Tu eşti cel care-a transmis mesajul ăla,* se gândi ea...

Jerry îndepărtă o porţiune din ţeastă, expunând un strat membranos, de culoare palidă, care proteja creierul. Îl despică, scoţând la iveală un miez de consistenţa jeleului, de un roz închis.

— Cassandra. Uită-te la asta.

Camera se apropie. Jerry dictă controlându-şi cu grijă vocea.

— Ăsta trebuie să fie ţesut din rinencefal. E bine delimitat şi se învecinează cu pasajele nazale. Penetrat de foarte multe

canale pentru aer. Creatura asta a avut un miros al dracului de fin.

În spate şi deasupra se află o masă mai mare de ţesut care prezintă o serie de similarităţi, fiind, de asemenea, foarte bine delimitat şi nu pare să facă parte din zona olfactivă. Dacă există o paralelă cu evoluţia umană, atunci e echivalentul cortexului, deşi, cu siguranţă, nu seamănă prea mult cu cortexul nostru. Totuşi, are o mulţime de circumvoluţiuni. Poate are funcţii universale?

Judecând după dimensiuni şi după formă, dacă această zonă este şi face ceea ce cred eu, animalul e cel puţin tot atât de inteligent ca o gorilă. Poate mai inteligent. Simţul mirosului e mai bine dezvoltat decât al unui câine sau al unei pisici.

Ferestrăul zumzăi din nou.

— Deplasându-ne spre partea din spate, există o întreagă serie de formaţiuni ganglionare extinse. Poate nişte creiere adiţionale? Ştiu că mai există cel puţin încă trei mai jos, în zona spinală inferioară. Presupun că sunt într-adevăr nişte creiere auxiliare care controlează reflexele şi sistemul locomotor. E unul dintre motivele pentru care se poate mişca atât de repede. Creierul central dă comenzile, dar acestea sunt transmise de o întreagă ramificaţie de creiere distribuite de-a lungul tuturor sistemelor.

Aşa operează reţelele de computere. Sylvia îşi desprinse privirea de la monstru şi se uită din nou la Cadmann. Era aplecat în faţă şi tocmai îşi arăta dinţii.

Jerry îşi continuă munca. Mâinile lui se mişcau cu dexteritate, manevrând instrumentele cu gesturi precise, dezvăluind fără să distrugă. Din când în când solicita imagini obţinute cu ultrasunete sau raze X, pe care le consulta după ce apăreau pe ecranul computerului, revenind apoi la sarcina lui sinistră. Trecu o oră.

Jerry extrase acum câteva mostre de ţesut.

— Bun. Sylvia, o să avem nevoie de o examinare microscopică. Îngheață-le, secţionează-le şi...

— Şi tot restul. Sigur, spuse ea.

Se străduise să răspundă cu voce plăcută.

— Îmi cer scuze...

— E în ordine. Sylvia se apropie. Maxilarul ăsta supradimensionat. Şi prima îl avea aşa.

— Exact. Aş zice că e o caracteristică a speciei.

— Da. Falca. Labele supradimensionate. Palmate, dar cu gheare, făcute atât pentru luptă, cât şi pentru tracţiune. Fără mâini, totuşi. Creatura nu s-a adaptat niciodată la folosirea uneltelor.

— Asta e adevărat.

Carlos sorbi din nou din băutura tare, apoi azvârli pe jos bidonul. Se ridică, ieşind din umbră şi apropiindu-se de masă.

— Tracţiune? Vreţi să vedeţi cum e cu tracţiunea? Uitaţi-vă la coastele lui Cadmann. Blestematele alea de răni încă nu s-au vindecat.

Sylvia îi privi ochii. Aveau contururi roşii şi străluceau de lacrimi şi dezgust.

— Nemernica asta alerga în sus, pe stâncă. Nu s-a căţărat, a *sprintat.* S-a repezit în barca noastră, a mestecat-o ca pe o coajă de strugure. Bobbi n-a avut nici o şansă.

Tremura şi păru să se calmeze abia când Cadmann veni în spatele lui şi îl strânse de umăr. Încordarea îi dispăru şi se retrase din nou în umbră.

— Şi eu am văzut asta, spuse Cadmann. Creaturile au două viteze distincte, rapid şi ultrarapid. Vreau nişte răspunsuri.

— Tu şi toţi ceilalţi, Cadzie. Voi v-aţi jucat amândoi rolul. Lăsaţi restul în seama noastră.

Simţi o lovitură, o împingere, o dilatare a centurii pelviene, însoţite de o ameţeală trecătoare. Îşi recăpătă echilibrul şi refuză să-şi mai conştientizeze oboseala.

— Sylvie? Te simţi bine? întrebă Cadmann, din întuneric.

Nu-i scapă nimic.

— Perfect.

— Nu, nu te...

— Mă simt destul de bine. Uite, îţi promit. Imediat ce terminăm cu preliminariile, trag un pui de somn. Nu pot să pierd autopsia asta.

Ferăstrăul şi burghiele îşi continuară cântecul, îndepărtând pielea şi carnea creaturii care le bântuise coşmarurile, în timp ce aparatele de înregistrare cu ultrasunete vegheau şi salvau imaginile. Disecţia avea să fie revizuită ulterior de computer, pentru a alcătui un model holografic complet. Pe urmă putea începe analiza.

Zack vorbi pentru prima oară, după ore întregi.

— Aproape că-mi pare rău pentru ea. Arătă spre Cassandra şi spre celelalte instrumente complexe din încăpere. Nu putea să ştie ce are de-nfruntat.

Carlos mârâi profund, din gâtlej, şi se ridică în picioare. Râsul Sylviei îl opri înainte de a apuca să mai facă vreo mişcare. Ea se uită la Cadmann şi zâmbi.

— Nu. Nu putea.

Carlos se aşeză pe taburetul lui şi ferestrăul începu un nou cântec.

Îndepărtară coastele. Sylvia se concentră asupra plămânilor: mai plaţi decât cei umani, erau nu atât o pereche de săculeţe cât nişte membrane străbătute de vase de sânge. Arterele şi venele erau de grosimea degetului mare al mâinii unui om, supradimensionate, capabile să pompeze sângele şi oxigenul către muşchi cu o viteză fantastică. Nu putu decât să clatine din cap, uluită.

Sondă interiorul sacilor glandulari, nişte organe aplatizate, plasate deasupra plămânilor.

— Ce Dumnezeu? şopti ea. Cassandra. Prim-plan.

Le secţionă cu vârful scalpelului ei. Pereţii erau elastici şi zbârciţi, contractaţi până la o treime din dimensiunea plămânilor.

— Indiferent ce-ar fi, poate fi mult mai plin decât e acum.

În saci se gelificase un lichid de un roşu-aprins, strălucitor, şi ea extrase o mostră.

— O să analizez chestia asta.

Plasă eşantionul în biotermograful de rezervă, adus de pe *Geographic.* Se auzi un bâzâit slab în timp ce aerul era pompat afară din compartimentul mostrelor.

Slavă Domnului că măcar aparatul acela avusese un duplicat. Pierduseră atât de multe echipamente; realizarea tiparului genetic al creaturii ar fi fost un adevărat chin. Carnea ar fi trebuit conservată ani de zile înainte de a putea realiza înlocuitorul unui astfel de aparat.

Când BTG-ul încheie evacuarea, bucata informă de fluid roşu arsese, transformându-se într-un terci, iar pe ecran fulgeră un şir de culori. Sylvia fluieră uşor.

— Ei? întrebă Jerry.

Îşi întoarse privirea spre ecran, unde urma să apară analiza cromatografiei, realizată de computer. Sylvia vorbi pe un ton meditativ.

— Cum e posibil să fie de natură biologică? Seamănă cu dispozitivul de oxigenare al unei rachete! Oxigen, într-un amestec de carbon, fier şi magneziu, dar mai ales oxigen. N-aş fi crezut. Ce structură au sacii ăia?

— De fagure. Erau plini cu fluid...

Jerry îi examină tăind cu scalpelul, se încruntă şi continuă să taie.

— Ha. Benzi musculare. Aici... aici... aha. Menite să comprime sacii, ceea ce injectează chestia asta în fluxul sanguin. Canalul duce direct în compartimentele inimii...

— Supliment de sânge hiperoxigenat, spuse Sylvia. Ceea ce înseamnă că...

— Exact! exclamă Jerry. Asta e! Compresor de supraalimentare! Doamne Sfinte, nu-i de mirare că monstrul e atât de periculos!

— Cum? întrebă Zack. Ce-aţi descoperit?

Jerry era atât de entuziasmat, încât aproape dansa.

— Asta e, sunt sigur!

— Cum poţi să fii atât de fericit fiindcă e o creatură atât de puternică? se miră Carlos.

— Nu înţelegeţi? strigă Sylvia.

— Ce să-nţelegem?

Jerry îşi regăsi calmul vocii.

— Monstrul e dependent de supraoxigenare. Asta înseamnă că e vulnerabil. Îl putem ucide.

— Poate că sunt prost, spuse Zack. Dar nu înţeleg...

Jerry îl ignoră.

— Cadmann. A fost ceva, să zicem, neobişnuit în privinţa căldurii corporale degajate de monstru? Tu ai stat mai aproape de el decât oricine altcineva.

Cadmann păstră o clipă tăcerea, apoi începu să vorbească:

— Da, fir-ar să fie, a fost. Când primul monstru l-a ucis pe Ernst, în adăpostul de vânătoare. Urmărea viţelul şi totul era perfect. Dar, imediat ce am tras în el, temperatura a urcat până-n pod.

— Suficient pentru ca ochelarii tăi în infraroşu să pâlpâie, din câte-mi amintesc.

— Exact.

Jerry se trase cu un pas înapoi, îndepărtându-se de creatura cenuşie de pe mese, din al cărui trup monstruos, neînsufleţit, se

scurgeau încet picături de sânge şi de fluid tulbure, căzând pe mozaicul murdar al podelei.

— Şi e amfibian. N-o să-l găsim niciodată departe de apă. Trebuie să-şi descarce căldura! Ascultaţi-mă. Pe insulă nu pot fi multe creaturi din astea...

Carlos rosti o înjurătură murdară şi dădu cu punga de podea.

— Mă jur pe Dumnezeu. Sparg faţa următorului idiot care mai spune aşa ceva. Rahat.

Lovi ambalajul de plastic cu piciorul, împroşcând lichidul care se adună într-o băltoacă. Înjură din nou, îl ridică de pe podea şi ieşi val vârtej din încăpere.

— Înainte era o presupunere, zise Jerry. Nu părea îngrijorat. Acum ştim.

— Ce ştim?

— Nu pot fi multe. Prin multe, înţeleg peste o duzină, sau cam aşa ceva. Cadmann, nu există destulă hrană pentru ele! Uită-te la dinţi. O pereche de molari. Pot roade seminţe şi iarbă, le pot măcina, dar e al naibii de sigur că n-au evoluat ca să mănânce plante. Vor carne, şi încă multă, iar pe insula asta nu e destulă.

— Pterodonii, spuse Sylvia. De asta le e atât de teamă de apă! Creaturile se ascund acolo. Sărmanii pterodoni! Trebuie să pescuiască, dar, când se scufundă după un sonom, nu ştiu niciodată dacă una din astea nu-i pândeşte...

— Exact. Jerry se îndepărtă de masă şi îşi scoase masca. Uite ce e, putem aştepta analiza computerizată, dar, de fapt, nu e necesară, nu-i aşa? Avem un grup de creaturi înrudite. Ce naiba, e foarte posibil ca asta să fi fost mama. Imaginaţi-vă că a înotat, sau că a plutit pe o bucată de lemn, sau orice alt scenariu vă doriţi. Era deja gestantă, cu un set de ouă gata să fie expulzate. A ajuns aici, probabil, cu zece sau douăzeci de ani în urmă, şi progeniturile au început să golească insula de proteinele animale.

— Cu excepţia sonomului, spuse Sylvia.

— Da. Jerry părea dus pe gânduri. Iar ăsta e următorul nostru mare mister. În stomacul ei nu e nici un sonom. Ce anume protejează sonomul? Poate că monstrul nostru nu vânează decât pe uscat. Şi apropo, trebuie să-i dăm un nume. Nu putem continua să-i tot spunem „monstru”.

Sylvia se sili să zâmbească.

— Cred c-a fost botezat deja de Cadmann. „Grendel”.

— Fie-i numele blestemat, zise Cadmann. Ai spus că e vulnerabil. Cum anume?

— Aşteaptă un minut, răspunse Jerry. Fir-ar să fie. E un adevărat puzzle. Creaturile astea mănâncă orice. Au mâncat totul, aproape că au pustiit insula, Sylvia! Totul se potriveşte! Pe dealuri sunt Dopey Joe, dar nu e niciunul lângă apă. Pterodoni, nimic altceva. Au mâncat totul, în afară de sonom. Foarte bine, ce-i împiedică pe grendeli să mănânce tot sonomul?

— E otrăvitor? întrebă Sylvia. Sau – oh, fir-ar.

— Ce e?

— Ceva – am senzaţia că-mi scapă ceva.

— Nu poate fi important. Oricum, sonomul ar putea otrăvi grendelii?

— Nu pare rezonabil. Ei mănâncă vite. Noi mâncăm sonom.

— Da...

— Sau, spuse Jerry, poate Grendel vânează numai fiinţe cu sânge cald.

— Sigur, dacă are de ales, zise Cadmann. Nemernica asta şi-ar mânca şi propriii pui dacă i-ar fi destul de foame. Crede-mă.

— În momentul de faţă, nu ştiu ce să cred. Asta e ceea ce...

Vocea lui Jerry se estompă şi Sylvia bâjbâi în căutarea unui sprijin în timp ce încăperea părea să se legene şi ei i se tăiau picioarele. Cadmann o prinse într-o clipă şi ultimul lucru pe care îl simţi ea înainte de a se pierde în beznă fu strânsoarea liniştitoare a braţelor lui, urmată de cuvintele lui şoptite:

— Sunt aici.

Ochii Sylviei erau deschişi, dar nu-şi putea focaliza privirea. Lumina şi întunericul se contopeau la nesfârşit. Pe măsură ce îşi revenea în simţiri, începu să audă huruitul profund al respiraţiei lui Terry şi realiză, în cele din urmă, că se afla în propriul ei dormitor.

Undeva, dincolo de fereastră, se certau nişte bărbaţi. Recunoscu vocile: Stu Ellington şi Carlos. Amândoi păreau cumplit de beţi.

— ... ce naiba, *marica?* Ai impresia că tu te-ai fi descurcat mai bine?

— ... nu e o impresie. Tu ai omorât-o, ai abandonat-o şi ai fugit, minune impotentă...

Auzi pe neaşteptate sunetul ascuţit al osului lovit de os şi peretele lateral al barăcii se cutremură, izbit de un trup.

Pentru o clipă, peste fereastră căzu umbra a două corpuri încleştate în luptă. Ea privi umbrele întunecate, mişcătoare, copleşită de o senzaţie halucinantă de irealitate. Încă o lovitură surdă de pumn. Icnete, scârţâit de metal chinuit, suspine înăbuşite de durere şi de furie. O înjurătură precipitată în spaniolă şi o bufnitură mai uşoară. Pe urmă vocea lui Cadmann:

— Terminaţi. Gata. V-ajunge, la amândoi. Avem de dus o luptă mai importantă decât asta...

Alte câteva cuvinte bolborosite, apoi vocile păliră. Măturate de fasciculul unui proiector, umbrele se dizolvară, mistuite de întuneric, şi noaptea îşi recăpătă liniştea.

Sylvia se rostogoli pe o parte şi aprinse lumina. Terry întinse mâna spre trapezul de deasupra sa şi se săltă în capul oaselor.

— Te-ai trezit.

— Când am auzit scandalul.

În cap îi răsuna un bâzâit. *Cineva m-a sedat...*

— Fir-ar să fie. Ascultă-mă – n-ai mai dormit o noapte-ntreagă de trei zile, şi vreau s-o faci acum. Te-a ţinut numai adrenalina.

Mâna lui îi alunecă de pe piept pe pântec, pe rotunjimea lui caldă, gingaşă, şi Sylvia înţelese brusc adevărul vorbelor lui. Avea nevoie de odihnă pentru *doi.* Şi de mâncare. Acum, când năvala adrenalinei se domolise, auzi urletul monoton al foamei şi al oboselii. Încordarea îl ascunsese. Tensiunea aşteptării, a aşteptării neputincioase, în timp ce erau căutaţi Carlos şi Bobbi. Sau imaginea lui Cadmann şi a celorlalţi, coborând sub pământ ca să înfrunte necunoscutul. Sau şederea alături de Mamie, ducând umăr la umăr o luptă pierdută pentru viaţa lui Bobbi. Aşteptarea momentului în care avea să-i dea cumplita veste lui Carlos... dacă el supravieţuia.

Asta se întâmplase, nu avusese timp de odihnă.

Dar acum...

Terry avea dreptate.

— Carlos şi Stu aveau nevoie să se descarce. Probabil că mâine îşi vor acoperi reciproc spatele. În privinţa asta nu poate face nimeni nimic. Îi mângâie drăgăstos părul, scărpinându-i pielea cu vârfurile unghiilor. Şi, oricum, eu sunt aici ca să m-asigur că nu fugi. Juniorul are nevoie să fii rezonabilă.

Pentru o secundă, Sylvia se gândi să-l contrazică, apoi oboseala termină ceea ce începuseră tranchilizantele şi nivelul scăzut al zahărului din sânge şi ea alunecă din nou într-un somn uşor.

Zece ore mai târziu, când se desprinse din cavernele narcozei, tabăra era în plină alertă. Câmpurile de mine de dincolo de gardul exterior fuseseră activate. Curentul pulsa prin sârma electrificată. Sylvia se apropie prea mult de ea şi pielea îi fremătă.

Îşi strânse mai tare puloverul în jurul trupului şi, prin ceaţa subţire a dimineţii, se îndreptă către sala comună de mese.

În mijlocul acelei alerte depline, avu o senzaţie stranie de siguranţă: duşmanii pe care îi înfrunta Colonia nu erau oameni. *Nu sunt decât nişte animale. Tot atât de inteligente ca o gorilă. Poate tot atât de inteligente ca un om primitiv. Asta n-are importanţă. Nu pot folosi unelte! Nu sunt decât nişte animale. Noi... Cadmann a vânat unul, a intrat în bârlogul lui, şi n-a fost vorba de nici un balaur. Nu sunt decât nişte animale, cu creierul mai mic decât al omului, şi n-au nici un fel de unelte.*

Într-o cameră întunecoasă, un tigru e un monstru. Aprinde lumina şi n-o să mai fie decât un animal. Cadmann a aprins luminile pentru noi.

Zack îi ţinu uşa în timp ce intra în sala de mese.

— Ce face Carlos? îl întrebă ea.

— Doarme ca să uite de toate. Stu are o buză spartă. Bine meritată, dacă vrei să ştii părerea mea.

În sală erau îngrămădiţi realmente toţi bărbaţii adulţi şi jumătate dintre femei. Pereţii şi tavanul erau plini de imagini luminoase ale Coloniei şi ale unor puncte din sud. Cadmann stătea în partea din faţă a încăperii. Alături de el, dar separaţi de o oarecare distanţă, erau zece colonişti, echipa lui ucigătoare de monştri.

Stă acolo – oare ştie cu câtă aroganţă o face? Însă ceilalţi, ceilalţi iau totul în serios. Acceptă situaţia. Nu l-am mai văzut niciodată aşa. În elementul lui. Pentru colonelul Cadmann Weyland s-a zis cu vremurile grele.

Una dintre imaginile video de pe perete se schimbă şi chipul lui Cadmann se contură, focalizându-se.

— Vom folosi un sistem holografic portabil, continuă el. Rachel îl va aduce la locul primului atac – şi vreau ca ea să stea *deoparte.* Aici e vorba despre perfecţionarea unui sistem. Dacă

facem vreo greşeală, vreau ca în tabără să se afle cât mai repede. Dacă acţionăm corect, putem fi siguri că societatea *National Geographic* va fi interesată. Înregistrarea va fi trimisă pe Pământ, împreună cu restul datelor despre grendeli. George, Jill, voi înconjuraţi lacul aici şi aici...

Sylvia se uită la hărţi. Una era reprezentarea digitalizată a repartizării temperaturii, reprezentând apa rece, izvoarele termale şi vegetaţia.

Pe un alt perete era o hartă cu curbe de nivel, iar pe un al treilea, o reprezentare vectorială a vieţii sălbatice. Concentraţiile mari de sonom fuseseră detaliate. Trei sau patru lacuri naturale fuseseră identificate drept ascunzători potenţiale. În toate acestea exista o populaţie abundentă de sonomi şi în apropiere nu se afla nici un izvor termal. Grendelii aveau nevoie de apă rece în care să-şi descarce căldura. Distanţa faţă de celelalte lacuri era un factor important. O creatură atât de vorace ca un grendel trebuia să fie un animal extrem de teritorial, având nevoie de un spaţiu substanţial de vânătoare. Sylvia descoperi că ochii îi erau atraşi întruna de hărţile din centru. Colonia.

O zonă cu adevărat restrânsă. Extraordinar de mică, comparativ cu întreaga insulă. Abia dacă atingea doi kilometri pătraţi.

Imaginea capturată de *Geographic* arăta că pretenţiile lor de stăpâni erau lipsite de esenţă. Dintr-o asemenea perspectivă, făcuseră extrem de puţine schimbări.

Copiii Pământului fuseseră atât de îngâmfaţi. La urma urmelor, oare nu era posibil ca această lume nouă, această lume cumplit de veche, să-i înghită împreună cu nebunia lor, nemailăsând în urmă nimic altceva decât oase? Oase şi câteva filme trimise înapoi, spre un Pământ care avea sau poate nu avea să mai trimită alţi oameni pe acelaşi drum. Pământul era bogat şi istovit.

Îşi atinse pântecul, încercând să atingă viaţa adormită dinăuntru. Se foia, dădea din picioare, iar ea se simţi, dintr-odată, copleşitor de măruntă şi de vulnerabilă. Ce căuta acolo? Ce căuta oricare dintre ei acolo? Nu îi venea în minte nimic altceva decât imaginea acelei bestii hidoase răsucindu-se printre luminile proiectoarelor, sprintând ca o jucărie cu cheie cu un arc rupt. Scăldată în flăcări, cu pielea acoperită cu

benzină gelificată. Moartă, după toate raţiunile bunului-simţ, şi totuşi încă în viaţă.

Dumnezeule din ceruri.

Pe urmă erau Cavalerii Avalonului, bărbaţi şi femei coborând în grotele de sub defileul din nord. Înfruntând, acolo, în întunecimea abisală, o versiune mai masivă şi mai puternică a primei fiare. Având arme mai bune, mai multe cunoştinţe neîndoielnice şi încă ceva: acel gen de curaj nesăbuit care l-a atras pe om dincolo de hotarele întunericului, începând din vremuri imemoriale.

Acum, patruzeci de bărbaţi şi de femei aşteptau, îndârjiţi, înarmaţi, gata de luptă. Gata să-l urmeze pe singurul războinic autentic din tabără chiar şi în iad, dacă era necesar, gata să stea între copilul nenăscut al Sylviei şi strânsoarea hidoasă a unui grendel.

Lacrimile îi înceţoşară brusc ochii şi în minte îi răsună o rugăciune sinceră, spontană.

Domnul fie cu tine, Cadmann.

Pentru că Diavolul şi-a vârât deja coada.

21.
LOC DE UCIDERE

„Norocul e de partea minţii antrenate."

LOUIS PASTEUR

Carlos îşi şterse fruntea cu dosul mâinii murdare de nisip şi îşi reglă laringofonul.

— Aici Martinez. La post.

Lacul se afla la o sută treizeci de kilometri în sudul coloniei, la o oră de zbor cu Ţânţarul. Era doar o pată de apă ascunsă de tufişuri, lungă de doisprezece metri şi lată pe jumătate, despre care el unul n-ar fi crezut niciodată că putea avea o adâncime de aproape douăzeci de metri. Un seism din vremuri străvechi despicase rocile şi Miskatonicul umpluse gaura. Asta se petrecuse cu multă vreme în urmă. Acolo se ascundea acum un monstru. *Probabil,* îşi reaminti Carlos; dar în inima lui ştia.

Eşti aici, iar eu am venit să te ucid.

Golul dintre tufişuri avea forma aproximativă a unei potcoave, îngustându-se spre est într-un gât de sticlă, pe unde se scurgea apa din albia principală a râului. În partea de vest, debitul excedentar bolborosea pe deasupra unei movile de piatră sfărâmată şi dispărea într-o mlaştină.

Probabilitate şaptezeci şi opt la sută. Nişte cuvinte care sunau încurajator în tabără, dar aici, la locul uciderii, când douăzeci de vânători înconjurau lacul, cele douăzeci de procente de incertitudine păreau tot atât de masive ca Marele Munte Noroios.

Peste numai câteva minute, aveau să ştie adevărul. Carlos fixă cu privirea adâncul răcoros. *Grendel, Grendel, eşti acolo? Grendel, am venit să te-omorâm,* se gândi el, dar, până în momentul acela, nu văzuse nimic altceva decât sonomi, scânteind ca nişte umbre argintii.

Să fii aici. Să fii aici şi să mori. Să mori încet, să mori simţind gustul morţii...

— Eşti OK, *amigo?* întrebă Hendrick Sills.

Pe faţa lui Carlos licări un zâmbet scurt, adresat însoţitorului său.

— *Si, compadre.*

Lăsă imaginea lui Bobbi să se estompeze, dădu uitării atât faţa ei palidă şi calmă, cât şi amintirea ultimului lor sărut disperat de sub pragul de stâncă.

Nici o greşeală de data asta. Lacul era înconjurat de douăzeci de oameni. *Avem destule arme ca să omorâm un tyrannosaurus rex. Arhisuficiente pentru a da gata unul dintre aceşti bizcuemos.*

Echipa de pirotehnişti era în aşteptare. Trei bărbaţi: la un semnal aveau să se apropie în goană, aruncând opt kilograme de explozibil în ascunzătoare, fugind apoi cât mai departe în vreme ce încărcătura se scufunda pentru a fi detonată de fitilul de amorsare la adâncime sau de temporizator. Şocul hidrostatic avea fie să ucidă creatura, fie să o scoată din bârlog. Hendrick Sills, inginerul lor şef, făcuse o verificare, convingându-se că nu mai exista nici o altă ieşire.

Şi apoi? Ei bine, Cadmann plănuise bine totul, folosind termeni ca „baraj de foc”, „retragere optimă” şi „loc de ucidere”. Carlos nu-i mai auzise niciodată, dar rezonau, păreau să fie cât se putea de potriviţi, îl linişteau mai bine decât orice rugăciune. *Cadmann ştie lucrurile astea.*

— Îţi vine să crezi? întrebă Hendrick. La zece ani lumină de casă. Când au luat în primire sistemul solar, străbunii mei nu s-au luptat cu nimic de genul *ăsta.* N-au fost decât fenomenele fizice, decât propria noastră ignoranţă. O altă afurisită de *stea,* şi stăm aici ca un trib din epoca de piatră care înfruntă un tigru.

— Grendelii ăştia sunt puternici, încuviinţă Carlos. Dar...

Hendrick rânji ca un lup.

— Dar. Chiar aşa, „dar”. Nici un strop de creier.

Carlos simţi o indignare iraţională.

— Au creier. Ei...

— Hei, făcu Hendrick. E OK. Eu sunt de partea ta, nu mai ţii minte?

Carlos zâmbi.

— Ţin minte. Scuzele mele. Mai mult decât atât, ai dreptate. Grendelii îşi folosesc instinctele. Ceea ce ştiu se află în genele lor. Cu oamenii e altfel. Odată ce am înfrânt toate animalele de pe Pământ, am început să ne luptăm unii cu alţii. Avem zece mii de ani de experienţă de război.

— Şi e suficient, spuse Hendrick.

— E suficient. Obiectivul e să-i ucidem. Şi asta o să facem.

Comcard-ul lui prinse glas.

— Carlos, sunt Cadmann. Eşti gata?

— Aşa cum o să fiu întotdeauna, *amigo.*

— Atunci să-i dăm drumul. Către toate unităţile, alertă generală. Fiţi pregătiţi.

Semicercul de oameni înarmaţi îşi privi armele, apoi rămase în aşteptare.

— Echipa alfa, *atac!*

Trei oameni se repeziră spre înainte, unul dintre ei fiind George Merriot, care încă mai şchiopăta de pe urma arsurilor. Se opriră la trei metri de canalul de scurgere. Unul stătea cu aruncătorul de flăcări în poziţie de tragere, în timp ce ceilalţi doi legănau un sac greu, ţinându-l de-o parte şi de alta.

— Unu, doi, trei, *gata!*

Pachetul de un cafeniu-închis zbură, cu boltă, către vizuina mocirloasă.

— Asta a fost! strigă şeful echipei. Fugiţi!

Râdeau cu toţii când li se alăturară camarazilor lor înşiruiţi în faţa ascunzătorii.

Bomba împroşcă apa întunecată şi dispăru.

Unu. Doi... Carlos număra fiind conştient de asta numai pe jumătate... *zece, unsprezece...*

BUM!

Îl luase prin surprindere, aşa cum se întâmpla întotdeauna, indiferent cât de mult s-ar fi străduit să fie pregătit. Apa se înălţă către cer, apă şi sonom, şi crustacee minuscule, şi mâl.

Apoi aşteptarea...

Pentru vreo patru secunde.

Lacul explodă încă o dată când un sfert de tonă de solzi şi muşchi ţâşniră la suprafaţă. Grendelul trecu peste buza canalului de scurgere cu o viteză imposibilă. Se azvârli pe deasupra sonomilor care se zbăteau la marginea apei. Odată ce puse piciorul pe pământ stabil se opri, un trup ca un proiectil negru, scânteind în lumina după-amiezii. Ochii lui ca două farfurii imense le aruncară o privire feroce...

Apoi se fixară asupra lui Carlos. Drept asupra lui, iar el îngheţă de spaimă, pradă unei groaze neputincioase. *Nu putem. Nu putem ucide creatura asta...*

— Foc! ordonă Cadmann.

Cineva trase din reflex. Apoi altcineva.

Carlos scoase un ţipăt nearticulat. Se strădui să-l ia pe grendel în bătaia armei.

Acesta ieşise din lac, era afară şi ataca, mişcându-se cu viteze pe care nici un animal nu putea să le atingă, cu atâta iuţeală încât, deşi timpul încetinise pentru Carlos, monstrul devenea mai rapid, atât de rapid încât totul se petrecea în acelaşi timp – şi el apăsă pe trăgaci.

Săgeata lui Carlos explodă în tufele din spatele creaturii. Încă trei lovituri. Grendelul ţipă, apoi mai ţipă o dată, când încercă să înainteze şi se împiedică de o bucată retezată din propriul său picior din faţă.

Dar nici atunci nu muri. Se târî pe stânci şi ţâşni ca o maşină de curse, îndepărtându-se de durere, de apa înspumată şi fumegândă şi de lansatoarele de săgeţi, alergând către est prin şuvoiul cu apă puţină, alergând către siguranţa oferită de Miskatonic...

Aşa cum spusese Cadmann că avea să facă.

— Jos!

Vocea lui Cadmann se auzea calmă şi liniştitoare în cască, şi Carlos era *jos.* O secundă mai târziu, se auzi un urlet cumplit, după care fu împroşcat de noroi şi de pietre în cădere. Două picături mari de noroi îl izbiră în obraz.

— Cale liberă. Cadmann era vesel. Bifaţi încă unul. Încă unul.

— Aşa cum spuneam, nici un strop de creier, zise Hendrick. Se duc întotdeauna spre râu. Plantezi nişte mine şi aştepţi...

— Tu te-ai fi gândit la asta?

— Ei, nu ştiu.

— Nici eu, făcu Carlos. Sau hai să spunem altfel. Eu sau tu, noi doi poate ne-am fi gândit la câmpul minat şi poate ne-am fi gândit ce e de făcut când minele nu mai dau rezultate. Ai paria că oricare dintre noi se va fi gândit la asta înaintea lui Cadmann? Sau înainte de a *şti* că ideea e bună?

Hendrick se săltă în picioare şi îşi scutură noroiul de pe salopetă.

— Înveseleşte-te. Hai să vedem ce-am vânat.

— Da. Carlos se ridică. Să aruncăm o privire la grendelul nostru.

Degetul său arătător culese de pe obraz o fărâmă de carne roşie şi umedă. Nu o picătură de ploaie.

Nu era mare lucru de văzut. Cratere în nămol, stropi de un roşu strălucitor, carne şi oase extraterestre sfâşiate, o coadă retezată care se zbătea, bucăţi roşii, ca de frânghie, aruncate pe

stânci. Carlos simţi un zâmbet împingându-i colţurile gurii către urechi.

Douăzeci de vânători plasaţi în jurul lacului se ridicaseră în picioare.

Toţi douăzeci. Nu pierduseră nici măcar un singur om, iar grendelul era mort.

— Să ne asigurăm, ordonă Cadmann. Toate unităţile gata de luptă. Echipa Alfa, înaintează!

Cei trei bărbaţi se puseră din nou în mişcare. Unul rămase cu aruncătorul de flăcări în poziţie de tragere în timp ce ceilalţi aruncau încărcătura din sac în lacul de eroziune. BUM!

Zona fu împroşcată cu mâl, apă şi sonom. Carlos stătea încordat...

Şi nu se întâmplă nimic.

— Cale liberă, spuse în sfârşit Cadmann. Îşi abandonă postul de comandă şi se apropie de Carlos. Asta înţeleg eu prin a face un dans.

— Al naibii de adevărat, *amigo.* Carlos îşi ridică arma. Al naibii de adevărat!

Strigătul de izbândă se înfiripa în adâncul fiinţei lui, rostogolindu-i-se încet în susul pieptului şi îi ieşi din gâtlej părând urletul unui animal mult mai primitiv, condus de instinctele fundamentale. Ceilalţi i se alăturară. Douăzeci de vânători, strigând către cerul întunecat de nori, legaţi de vremuri mai simple prin triumful şi perfecţiunea clipei.

Ei erau vii, iar duşmanul era mort, cu membrele şi măruntaiele împrăştiate în faţa lor. Însă scena ruptă de timp părea cumva incompletă. Acela era momentul în care şamanii, cei mai bătrâni dintre bărbaţii şi femeile satului, ar fi trebuit să iasă târâş de sub stânci, să aprecieze lungimea maţelor răsucite, să se holbeze în ochii chinuiţi, lipsiţi de viaţă, şi să vorbească despre semnele pe care le văzuseră. Să mănânce pumni întregi de creier gelatinos şi să cânte despre prevestiri întunecate şi vise sângeroase.

Apoi realiză că nu avea nevoie de auguri, că ştia ce aveau să-i spună.

Acolo, pe Avalon, omenirea era viitorul.

Urletele desprinse din douăzeci de gâtlejuri se înălţau către cer...

Jerry oftă, dezamăgit, în timp ce studia leşul eviscerat.

Avea carne de sonom în stomac. Identifică părţi din trei sonomi, doi aproape digeraţi şi unul proaspăt.

— Acum ştim. Sonomii nu sunt protejaţi de nimic, spuse el. Aici nu e nici un mare secret.

— Atunci de ce mai există încă? se minună Sylvia.

— Probabil că se-nmulţesc al dracului de repede şi nu sunt destui grendeli care să-i distrugă. Asta-i o veste bună. Cred. Numărul *e* limitat.

Ceva aflat deasupra ochilor holbaţi ai creaturii atrase atenţia lui Jerry. Îşi strecură penseta sub acel ceva, apoi îl ridică.

Dintr-o despicătură a frunţii se înălţă un tub flasc, de o jumătate de metru.

— Să fiu al naibii. Vrei să te uiţi la asta? Are o trompă pentru respirat sub apă. Uite, aici sunt vasele de sânge care se umplu ca s-o ridice. Exact cum se întâmplă cu un penis. Scuze.

— Noi ne străduim să-i omorâm. Tu începi să-i admiri.

— Cunoaşte-ţi duşmanul.

Tehnica odată pusă la punct, uciderea propriu-zisă a creaturilor se transformă aproape în rutină. Adrenalina era prezentă, precum şi sentimentul de satisfacţie, dar experienţa suprimase adevăratul pericol, înlocuindu-l cu prudenţă şi organizare.

Pentru că, în definitiv, grendelii erau muritori. Moştenitori ai aceloraşi neajunsuri comune oricărei creaturi din protoplasmă. Vulnerabili în faţa aceloraşi tehnici de ucidere care dăduseră rezultate pe Pământ, evoluând în decursul nenumăratelor vânători de animale mari şi de războaie purtate de la începuturile istoriei.

Sperie animalul.

Canalizează-i retragerea.

Un loc îngustat, apoi locul de ucidere.

A doua echipă de anihilare utiliză un rafinament suplimentar. Exista o şansă, indiferent cât de insignifiantă, ca un grendel să se ascundă în afara apei sau să găsească o a doua ieşire şi să-i atace pe la spate. Apelară la observatori plasaţi transversal, câte unul la fiecare doi vânători aşezaţi cu faţa spre locul de ucidere. Doi Ţânţari planau în văzduh, cercetând terenul în căutare de grendeli.

Pe întreaga insulă nu erau decât douăsprezece situri unde probabilitatea de a exista un grendel depăşea treizeci la sută.

Douăsprezece ascunzători. Câte una pe zi, Colonia aflându-se tot timpul în alertă maximă de luptă.

Nu mai pierdură nici o altă fiinţă umană.

Era bine să existe o metodă: un Ţânţar deasupra şi o primă echipă care să se ocupe de pregătirea capcanei aduse la faţa locului în timp ce grupul de ingineri punea la punct câmpul minat, colaborând cu Cadmann pentru a hotărî ce baraj de foc ar fi condus mai bine creatura către propria moarte.

Acolo unde pereţii naturali de stâncă erau insuficienţi, apelau la ziduri de flăcări, cei care mânuiau aruncătoarele fiind acoperiţi de alţi bărbaţi şi femei înarmaţi cu carabine şi cu puşti cu săgeţi.

Şi întotdeauna, absolut întotdeauna, o cale evidentă de acces spre adăpost. Un loc spre care să alerge o creatură înnebunită de durere, în căutarea siguranţei, a libertăţii...

A morţii sigure.

Aşa pieri cel de al patrulea grendel, despicat în două de explozie şi apoi prăjit de combustibilul gelatinos, omorât în clipa în care se târa spre adâncimile Miskatonicului, cu ghearele jalnic întinse, cu ochii larg deschişi privind fix. Tânjind, probabil, după savoarea unei ultime înghiţituri fulgerătoare de sonom.

Şi al cincilea, mort înainte de a ajunge la câmpul minat, cu săgeata explozivă a lui Carlos în creier. El nu se mândri prea tare: ţintise inima.

Şi întotdeauna, absolut întotdeauna, Cadmann era acolo, ghidându-i fără încetare, purtat dincolo de extenuare de nelimitata lui energie ucigaşă.

Era o stare de spirit contagioasă şi, la sfârşitul celei de-a patra zile, când îşi târau picioarele către tabăra lor temporară, nimeni nu dori să fie dus cu un Ţânţar înapoi, în cea principală.

Adăpostul provizoriu se întindea pe o suprafaţă de cincizeci de metri, curăţată de tufele care fuseseră arse şi apoi tăiate înainte ca locul să fie arat.

Proviziile erau aduse din Colonie, pe calea aerului.

Întregul perimetru era minat pe exterior şi un Ţânţar zbura pe o traiectorie variabilă, scanând zona în infraroşu.

La început, lui Carlos îi displăcea zgomotul neîncetat al Ţânţarilor de deasupra capului său. Acum, orice încetare a sunetului sau intensificarea sa ocazională din momentul schimbării autogirelor, când în văzduh se aflau două rotoare, îl

trezeau instantaneu, trimiţându-i o mână către carabina cu săgeţi.

Era obosit, dar fericit. Muşchii gambelor îi înţepeniseră şi tendoanele îl dureau. Le masă vreme de jumătate de oră înainte ca ţipătul lor de suferinţă să înceteze.

Cortul lui Cadmann se afla la marginea sudică a taberei şi Carlos bătu cu degetele în pânză, spunând:

— Cioc, cioc.

Cadmann râse.

— Intră.

Bărbatul voinic stătea turceşte pe pământ. De unul dintre stâlpii cortului era suspendată o lampă care lumina o hartă.

— Ce-avem aici, *compadre?*

— Ei, arunc o privire asupra vânătorii de mâine. Monstrul a fost identificat aici – e mai mic decât ceilalţi. E plasat în cea mai sudică poziţie.

Mormanul de sânge, turma de intestine şi hălcile de monstru din celelalte două lăculeţe nu ne-au spus nimic, dar acum e altceva. Rânji şi se întoarse spre Carlos, cu dinţii scânteind. Ştii ce-nseamnă asta?

— Înseamnă că aproape am terminat.

— Doamne, da! Cadmann izbi cu pumnul în pământ. Un trabuc?

Carlos clătină mai întâi din cap, apoi acceptă.

— Nu ştiam că fumezi.

— Numai în ocazii foarte speciale, omule.

Scoase, ca prin farmec, două ţigări de foi dintr-o pungă de plastic şi reteză capătul amândurora. Le aprinseră şi inhalară fumul pe îndelete, savurând aroma densă, dulce.

— Îmi aduc aminte că, acum vreo şase luni, eram supărat că n-am adus cu noi un urs kodiak sau un leu de munte.

— Ei, e sigur că ţi s-a îndeplinit dorinţa.

— Da, în negru. Nici o aluzie, he he... Cadmann se lăsă pe spate, rezemându-se de sacul de dormit, şi un fuior de fum înmiresmat... Nu. Mă întrebam dacă, în privinţa asta, eram cam sărit de pe fix. Uită-te în jurul nostru. Ştii ce văd eu?

— Ce?

— Supravieţuitori. Cei mai mulţi dintre noi au venit aici fiindcă viaţa pe Pământ era prea simplă, dar ne consideram totuşi într-o vacanţă organizată. Erau coloniştii şi echipajul. Şi eu, Marele Vânător Alb, ucigaşul profesionist. Doamne, cei mai

mulţi dintre ei se simţeau în siguranţă. O atitudine care ar fi fost moştenită de copiii lor şi de copiii copiilor lor. Şi, dacă ceva de genul ăsta s-ar fi întâmplat peste două generaţii în loc să se întâmple acum, nepoţii noştri n-ar fi reuşit să se descurce. Aşa că am pierdut câţiva oameni, care nu erau o povară, să nu mă-nţelegi greşit – însă cei care au rămas sunt adevăraţi pionieri, nu mai sunt turişti. Luptă pentru soţiile, soţii şi copiii lor şi pentru viitorul tuturor.

Carlos dădu din cap cu un aer grav.

— Înţeleg ce vrei să spui.

— Mi-am închipuit c-o să-nţelegi. Şi n-am fost în stare să stau aici şi să-ţi spun că-mi pare rău pentru cele petrecute.

— Chiar gândindu-te la cei morţi....?

— Toată lumea moare. Obstetricianul te bate peste fund cu o mână şi cu cealaltă îţi întinde un certificat de deces postdatat. Singurul lucru important e să le oferim copiilor noştri cât mai multe şanse. Întotdeauna e vorba numai despre copii. Întotdeauna. Femeilor nu le-a plăcut niciodată să fie împiedicate să primească o educaţie şi să fie tratate drept cetăţeni de mâna a doua. Bărbaţilor nu le-a plăcut niciodată să fie împuşcaţi în ouă în războaie. Bărbaţii şi femeile nu şi-au ales rolurile la nimereală şi nici una dintre cele două părţi n-o urăşte pe cealaltă. Motivul e că, vreme de o mie de generaţii, asta a fost cea mai bună metodă cunoscută de a construi o civilizaţie, de a construi un viitor mai bun pentru copiii noştri. Revoluţia industrială a condamnat la moarte sclavia – rasială, sexuală, socială. Civilizaţia merită să lupţi pentru ea.

Cadmann părea mult mai liniştit decât îl mai văzuse vreodată Carlos. Şi de ce nu? Era răzbunat, iubit, apreciat. Implicat în acel gen de activitate pentru care se născuse. Indiferent ce avea să se mai întâmple de atunci înainte, prin ceea ce făcuse deja îi câştigase dreptul la respect şi la onoruri pentru tot restul vieţii sale.

Era singurul războinic adevărat al Coloniei, dar, cu puţin noroc, îi putea învăţa pe toţi ceilalţi să fie soldaţi.

— Poftim.

Deschise o sticlă plată şi i-o întinse lui Carlos. Era whisky tare, nediluat cu apă. Carlos tuşi, dar nu irosi nici un strop.

— Ar fi păcat. E, probabil, cel mai valoros lucru din universul cunoscut. Scotch vechi de două sute de ani.

— *Salud.* Carlos simţi arsura dulce a lichidului scurgându-i-se pe gât. Isuse, e o bunătate!

— Din păcate, e tot ce-a mai rămas.

— Da. Lucrurile ar fi putut sta mult mai bine.

Tristeţea îi înnegură chipul în timp ce trăgea cu sete din ţigara de foi, dar se relaxă în timp ce sufla un rotocol ceţos în jurul lămpii.

— Dar ştii ceva?

— Ce?

— *Compadre,* au stat mult mai rău, al dracului de rău.

22.
ULTIMUL GRENDEL

„Diferenţa dintre un om bun şi unul rău
constă în cauza aleasă.”

WILLIAM JAMES

Numărul şase era ultimul. Toate celelalte canale de acces şi toate cursurile de apă subpământene fuseseră cartografiate. Dacă pe Avalon mai rămăsese un alt grendel, atunci nu era stârnit de mirosul sângelui şi nu se temea de şocurile hidrostatice. Nu îşi activa niciodată compresorul intern la vreme de noapte, când scanerele termale de pe *Geographic* disecau fiecare metru pătrat al insulei.

Nu, acela era ultimul, şi se afla acolo, în ţinuturile înalte, în cel mai îndepărtat punct sudic al insulei în care ajunsese vreodată o fiinţă umană. Într-o foarte mică măsură, Cadmann simţea că suferise o pierdere.

Ascultă sunetele vioaie pe care i le aducea în urechi conexiunea radio şi propria sa respiraţie. Smulse un fir de iarbă avaloniană, îl mestecă absent şi scuipă fibrele uşor dulcege.

Se sprijinea în coate pe marginea falezei ce domina un torent mocirlos, în aval faţă de unul dintre cele mai mari izvoare termale. Gradientul de temperatură derutase scanarea pentru un scurt răstimp, oferindu-i ultimului monstru o amânare a sentinţei.

Ţânţarul Doi îl scosese din ascunzătoare momindu-l cu sânge de grendel şi cu carne proaspătă. Creatura ieşise adulmecând şi mârâise fără vlagă către autogir înainte de a înşfăca bucata de carne crudă de vacă. Arăta şi se purta ca şi cum ar fi fost lihnită de foame: mult mai slabă decât celelalte şi având numai două treimi din lungimea lor.

Înregistrarea făcută de Ţânţar fusese derulată în Colonie. Cadmann îşi reamintea limpede imaginea unei reptile sfrijite, cu pieptul scobit, care sfâşia carnea ca şi cum n-ar mai fi mâncat de o săptămână.

Jerry se urcase pe podium şi se luptase pentru viaţa monstrului.

— Nu *ştim* dacă pe continent o să mai găsim alţii. Gândiţi-vă la asta – un animal care poate produce un oxidant organic de calitate superioară. Imaginaţi-vă o turmă. Priponiţi-l sau chiar amputaţi-i picioarele. Creşteţi-i ca să obţineţi chestia aia care încarcă oxigen, superhemoglobina aia, aşa cum luaţi lapte de la o vacă!

Grendeli în slujba omului? Poate. Aveau să încerce... cândva.

Dar Cadmann se minuna de sine însuşi, se minuna de tristeţea care îl cuprinsese. Dacă acela era ultimul grendel din univers? La urma urmelor, pe Pământ existau specii al căror teritoriu se limita la un singur subcontinent sau arhipelag.

Pe continent erau monştri. Creaturi *imense,* tot atât de mari precum cele care umblaseră vreodată pe Pământ; fiinţe care aminteau de *tyrannosaurus rex,* pe care omul nu le putea vâna decât cu roboţi şi cu arme avangardiste. Străluceau în infraroşu. Acum era uşor de ghicit că printre ele se aflau şi creaturi mai mici, rapide. Grendeli sau ceva mai rău, luminând intens în infraroşu şi dispărând înainte ca telescopul să fi identificat sursa căldurii; confundaţi până atunci cu giganţii.

Cadmann încercă să-şi imagineze scenariul îndrăgit de Jerry: o singură femelă grendel de apă dulce, gestantă, agăţându-se de o bucată de lemn după un dezastru natural şi purtată de curenţi în mare, o grămadă de ouă protejate de trupul ei, sau de un adăpost exterior, pentru a fi depuse pe un teritoriu sigur.

Trebuiau să fie animale de apă dulce, nu-i aşa? În oceane nu fusese descoperit nimic care ar fi putut rivaliza în mod eficient cu grendelii, iar oceanele erau pline de hrană. Ouăle clocite în aval dăduseră naştere unor pui de monstru demenţial de agresivi, care se luptaseră între ei pentru crema terenurilor de vânătoare, împingându-şi fraţii mai nevolnici tot mai departe, către sud.

Într-un fel, nu părea foarte plauzibil. Dar, dacă se întâmplase o dată, totul se putea repeta.

Merita să se arunce o privire asupra continentului. Jerry studia o astfel de posibilitate. Poate că un grendel putea fi stimulat să-şi elibereze superhemoglobina, prin semnale sonore sau prin reproducerea mirosului unui atacant. Ar fi putut fi silit să se fiarbă pe sine însuşi înainte de a ajunge în preajma unei ţinte vulnerabile.

Când Jerry va avea ceva de testat, vor căuta grendeli pe continent. Numai pentru teste. Continentul îi aparţinea unei alte generaţii.

Astăzi, Avalonul intra în posesia omenirii.

O femelă grendel gestantă, plutind pe o bucată de lemn. Un curent temporar, înşelător. *Ce nu e în ordine cu imaginea asta?* De ce exista o piesă a acestui puzzle care părea atât de îndepărtată, de izolată? Instabilitatea Hibernării?

Fir-ar să fie, asta era posibilitatea pe care şi-o ascunse lui însuşi, atât de multă vreme. Fără nici o îndoială, oricine putea fi afectat de Instabilitatea Hibernării. Oricine, în afară de Cadmann Weyland. Şi putea să nu ţină cont de schimbările sale de dispoziţie, de imposibilitatea de a se adapta la schimbările situaţiei sociale când o asemenea adaptare însemna supravieţuire, de nevoia de a se muta departe de Colonie. Bărbaţii independenţi gândeau astfel. Asemenea manifestări nu puteau trece cu uşurinţă drept simptome ale IH!

Şi fusese scanat... dar procedeul nu putea diagnostica decât modificările structurale grosolane. Existau diferenţe mai subtile, unele dintre acestea neputând fi date în vileag decât în urma unui set de teste psihologice.

Nu făcuse astfel de teste. Cadmann nu avea nevoie de ele – nu.

Îşi reîndreptă atenţia asupra cotului râului. Aşa cum se întâmplase şi în cazul celui de al doilea monstru, gaura era greu de observat. Ar fi putut fi numai o denivelare a fundului apei, în întuneric, dar era mai mult decât atât. Acolo stătea la pândă un sfert de tonă de moarte.

Ultimul monstru...

Intenţionau să facă o încercare de a-l prinde viu. Dar, dacă o fiinţă umană avea să se afle în cel mai mic pericol, aveau *să facă ce era de făcut.* Aveau să se-ntoarcă acasă cu hoit însângerat. Nici o femeie nu avea să-şi jelească bărbatul, nici un copil nu avea să-şi plângă mama.

— Etapa unu, şopti el în microfon.

Ţânţarii Doi şi Patru se înălţară din spatele dealului, având între ei un năvod. Îl coborâră în apă, unde marginile sale prevăzute cu greutăţi se lăsară repede la fund. Cele două autogire încadrară gaura, zumzăind ca nişte libelule ce planează

deasupra unui lac, la vreme de vară. Priveliştea îi aduse pe buze un zâmbet sinistru. Peisajul avea să explodeze.

Sacii cu sânge de grendel fuseseră găuriţi şi aruncaţi în apă, în amonte faţă de gaură. Când pata întunecată începu să se extindă, Cadmann se apucă să numere, fără grabă.

— Unu... doi... trei... pa...

Apa erupse. Un demon cu gheare şi colţi ţâşni din adâncuri. Ambii Ţânţari trepidară violent când nimeri în năvod, răsucindu-se şi urlând.

În Ţânţarul Doi, Stu strigă triumfător în staţia radio.

— *L-am prins!*

Efortul făcu motoarele să geamă. Ţânţarii ridicară creatura din apă. Cadmann privea cu atenţie, gata să dea un ordin: dacă zvârcolirile grendelului puneau în pericol autogirele, avea să fie eliberat, lăsat să cadă pe sol cu tot cu năvod şi carbonizat cu aruncătoarele de flăcări.

Pentru câteva clipe oribile, Ţânţarii tresăltară şi se răsuciră ca nişte avioane de hârtie. Pe urmă, cu o îndemânare de maestru, Stu Ellington reuşi să recapete controlul asupra aparatului de zbor şi grendelul nu mai reprezentă nici un pericol. Cele două aeronave duseră creatura dincolo de malul opus şi o lăsară jos.

Năvodul părea un diavol tazmanian agitându-se nebuneşte, braţele şi capul creaturii fiind atât de încâlcite în ochiuri, încât părea că are de gând să-şi rupă propriile membre. Ar fi putut rupe plasa. De asta erau siguri. Dar *creatura* nu o ştia, nu avea cum s-o ştie, şi, când Ţânţarii lăsară năvodul jos, zvâcni zbătându-se cu violenţă şi îşi urlă furia şi... spaima?

(Oare ce simţea? *Putea* simţi frica? Cadmann nu se gândise niciodată astfel la grendeli. Dar ceva din ţipetele sale, din răsucirile sale frenetice şi neajutorate îi aduse fulgerător în minte imaginea cumplită a unui copil torturat. Strânse cu putere din pleoape, făcând-o să dispară.)

În pământ fuseseră deja bătuţi stâlpi, conturând un cerc în jurul creaturii din năvod. De fiecare stâlp era legat câte un cablu cu cârlig. De sus, de pe faleză, Cadmann îşi văzu oamenii alergând să le prindă de plasă, înţepenind-o. Ţânţarii erau acum desprinşi şi Stu traversă din nou râul, planând apoi deasupra lui Cadmann şi coborând cablul de încărcare.

Cadmann şi-l înfăşură în jurul braţului şi prinse clama din capăt de catarama centurii sale.

— M-ai remorcat. E în ordine, Stu. Ridică-te.

Abia avu timp să-şi rearanjeze puşca pe umăr când Stu se înălţă brusc, săltându-l în aer.

În timp ce se legăna deasupra apei, inelul de colonişti se strânse în jurul grendelului capturat. Jerry se grăbi să pătrundă în mijloc, cu un pistol cu tranchilizante. Când trase, mâna îi zvâcni în sus.

Creatura lovită de săgeată se răsuci, dezlănţuindu-se într-o explozie de mişcări.

Stu îl lăsă jos pe Cadmann şi el se desprinse de cablu. Grendelul era într-o agitaţie continuă, zvârcolindu-se cu tot mai multă frenezie.

— Ce părere ai? strigă Cadmann.

Părul lui Jerry, lins şi blond, biciuia aerul, răvăşit de curentul stârnit de autogir.

— Tot ce pot face e să-l umplu de tranchilizante. Aşa nu-l putem deplasa, asta e sigur.

Parcă răspunzând la întrebarea lui Cadmann, grendelul se aruncă înspre ei. Unul dintre stâlpi gemu şi sări din pământ. Cadmann îşi smulse puşca de pe umăr şi îi trase piedica, mai repede decât şi-ar fi putut-o impune în mod conştient.

Dar ceilalţi stâlpi rezistară. Animalul şuieră şi se zvârcoli nebuneşte, dar nu reuşi să ajungă mai aproape. Fu cuprins de convulsii, mişcându-se în toate părţile, fără nici o ţintă.

Ochii lui Jerry se îngustară.

— Dacă nu se potoleşte...

Lansă încă o săgeată cu tranchilizant, apoi o alta. Se înfipseră în coastele grendelului cu câte un pufăit surd. Creatura ţipă ascuţit, contorsionându-se tot mai demenţial, brăzdând solul stâncos cu ghearele, clănţănind din dinţi şi aruncând priviri feroce prin năvodul încâlcit.

Jerry făcu un salt înapoi şi clătină din cap.

— În fiecare dintre săgeţile astea era destulă somazină ca să dea gata un rinocer. Mă tem că, pur şi simplu, nu înţeleg cum îi funcţionează circuitele...

Monstrul mârâi şi se aruncă înspre ei, propulsând prin aer fragmente de rocă. Încă un stâlp ieşi din pământ. Căldura i se ridica din corp în valuri palpabile, dar părea să nu mai reprezinte o ameninţare pentru nimeni, cu excepţia lui însuşi.

— E pe moarte, spuse încet Jerry.

Strădaniile grendelului erau demne de milă. Încercă să se întoarcă în râu, dar ultimii şase stâlpi rezistară, iar el nu reuşi decât să se zbată la capătul cablurilor. Şi continuă să se zbată. Iarăşi şi iarăşi.

— Nu putem face nimic? întrebă Cadmann.

— I-am putea da drumul.

— Nu, mulţumesc.

Mişcările trupului imens aduceau din ce în ce mai mult cu nişte spasme, fiind înlocuite de un tremur din toate încheieturile, de o convulsie disperată, de moarte.

Se dezlănţui iarăşi, parcă explodând, mişcându-se atât de repede încât abia dacă mai semăna a ceva făcut din carne, aducând mai degrabă a motor cu regulatorul distrus, cu un vârtej întunecat. Ţipătul i se spirală, ascuţindu-se întruna, zgâriind auzul într-un crescendo înfiorător. Sări şi se zvârcoli la capătul cablurilor. Efortul incredibil continuă, ca şi cum creatura ar fi secătuit tot ce-i mai rămăsese în trup, într-o ultimă strădanie, nemailăsând nimic în urmă, nimic care să mai ajute la funcţionarea vreunui organ, arzând totul într-un *acum, acum, acum* al unei fiinţe incapabile să-i spună cortexului său că nu există nici o ameninţare.

Apoi rămase neclintită. Numai coada îi tremura. Echipa de vânători se reapropie şi reancoră cablurile desprinse. Cu faţa sumbră, Jerry împunse cu un băţ lung coada creaturii. Aceasta zvâcni din reflex.

— Doarme?

— A murit.

Jerry îşi flutură mâna către Ţânţari, cerându-le să coboare.

Strânseră mai bine plasa şi reataşară cablul de ridicare. Cadmann privi autogirele care săltau în aer cadavrul atât de fierbinte încât aproape sfârâia.

El fu unul dintre ultimii oameni rămaşi în tabără. Supraveghe dezamorsarea şi îndepărtarea minelor neexplodate şi inventarie tot armamentul. Apoi rechiziţionă un Ţânţar şi se grăbi să-l înalţe către eternul strat de nori ce căptuşeau cerul, ca nişte perne cenuşii. Focurile de tabără erau stinse, corturile strânse şi împachetate. În câteva zile sau săptămâni, tufele aveau să crească, mascând cicatricele, ascunzând faptul că acel efort fusese depus vreodată. Că un grup de fiinţe umane hotărâte şi bine pregătite călătoriseră împreună prin întuneric, pentru a

întâlni şi a distruge cel mai mare prădător cu care se confruntaseră vreodată copiii Pământului.

Respiră adânc, în timp ce Ţânţarul se înălţa, îndreptându-se spre nord, către silueta masivă, învăluită în ceţuri, a Marelui Munte Noroios. Tau Ceti cobora către apus strecurându-şi printre nori lumina roşie, difuză.

Platforma de asolizare i se păru mai întâi o parte insesizabilă a taberei răsfirate, apoi un timbru poştal, apoi un biscuit şi, abia în cele din urmă, pătratul familiar, presărat cu balize radio şi cu lumini.

Mary Ann era acolo, cu forme parcă mai rotunjite decât atunci când o văzuse ultima oară. Şi ceva mai afectuoasă, mai vulnerabilă. Îşi ridicase mâna, ferindu-şi faţa de vânt şi de praf. Zâmbetul din umbra antebraţului ei era larg, radios şi primitor.

Se apropie şi îl strânse în braţe, iar el îşi îngropă faţa în scobitura caldă dintre gâtul şi umărul ei, simţind umezeala lacrimilor care îl atingeau.

Se sărutară în vuietul motorului Ţânţarului, care tocmai se oprea. Aerul biciuit prinse să se liniştească şi Cadmann putu în sfârşit să audă cuvintele ei şoptite.

— … atât de dor de tine, spunea ea, şi îl sărută din nou.

Îşi ridică spre el ochii strălucitori de mândrie şi de uşurare.

— Acum ai terminat, adăugă.

— Da.

— Atunci să mergem acasă.

De data asta o sărută el, minunându-se de plăcerea atât de simplă pe care o simţea. Dădu din cap.

— Să mergem.

23.
ZIDURI PETICITE

„Aşa cum cu o rândunică nu se face primăvară,
la fel o singură zi sau un scurt răstimp
nu fac pe nimeni absolut fericit.”

ARISTOTEL, *Etica Nicomahică*[21]

Tweedledum lătra plin de energie, dând din coadă şi ridicându-se în două picioare ca să atragă atenţia lui Cadmann.

El chicoti cu indulgenţă şi îl ignoră. Arătă în josul dealului, către muncitorii goi până la brâu care trudeau, lărgindu-i patioul.

— Aşa cum e gândită acum, casa o să aibă în jur de o sută cincisprezece metri pătraţi şi, poate, încă trei sute optzeci de metri pătraţi de seră.

Un vânt cald, dinspre sud, împrăştiase obişnuita ceaţă. Privirea răzbătea la nesfârşit, de la siluetele mărunte ale muncitorilor de pe câmp şi de la ocean până la munţii minusculi de pe continent. Era ca şi cum ar fi văzut întreaga planetă.

Ei o numesc lumea nouă. Aşa fac întotdeauna, dar ea e tot atât de veche ca Pământul şi noi am luat-o în stăpânire, aşa cum am luat Pământul.

O zi numai bună pentru aşa ceva. Lângă el, Carlos Martinez dădu din cap cu un aer solemn: rolul de gazdă a unei prezentări video i se potrivea până-n măduva oaselor.

— Nu-mi vine să cred cât de multe progrese ai făcut în ultimele cinci luni.

— E o grămadă de muncă, dar, când ai destul timp şi destui oameni, orice e posibil...

— Stai aşa, Cad, strigă Sylvia, de pe coasta dealului de deasupra lor. Am pierdut focalizarea.

— Nu se poate. *Casa Weyland* e vedeta spectacolului.

Cadmann îşi înghiţi iritarea, în timp ce Carlos se căţăra ca să-i ajute Sylviei să-şi regleze noua cameră video.

---

21 Traducere de Stela Petecel, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1988 (n. tr.).

Cu zece ani-lumină în urmă, realizarea unui documentar păruse o idee excelentă. Era destul de echitabil. Construirea unei nave interstelare înglodase Societatea Geographic în datorii masive. Erau îndreptăţiţi să afle rezultatele. Aveau să înveţe din greşelile primei expediţii. Vânzările către cele douăzeci de miliarde de locuitori ai sistemului solar ar fi ajutat la finanţarea unei noi expediţii.

În practică, documentarul în curs de realizare devenise un ghimpe-n coastă. Cadmann ar fi ocolit toată povestea dacă nu i-ar fi oferit ocazia de a-şi vedea cei doi prieteni.

Se uită în josul dealului, dincolo de Faleza lui Cadmann, unde stătea Mary Ann, în braţe cu fiul de şapte săptămâni al Sylviei. O văzu fluturând către ei una dintre mânuţele dolofane ale lui Justin şi o parte din enervarea lui se topi. Ea mai avea trei luni de sarcină şi Cadmann se încălzi la vederea unei avanpremiere a viitoarei sale familii. Bretonul de un galben-pal al lui Mary Ann unduia sub suflarea blândă a brizei sărate. Ea îşi îmbrăţişă fiul surogat în timp ce Tweedledee stătea mulţumită alături. Panglica lată, argintie a Miskatonicului tăia valea de sub ea şi din spatele ei.

Recolta lui se înălţa acum în şiruri verzi şi galbene, iar în cuşti se agitau numeroşi Joe. Se mândrea cu ceea ce scosese din lupta cu solul, dar adevărata lui bucurie era infrastructura tot mai întinsă a fermei sale.

Hendrick Sills, Gregory Clifton şi alţi doi foşti membri ai echipei sale de vânători se aflau chiar sub el, adâncind fundaţia ca o cutie a casei. Clădirea originală fusese extinsă către est şi către vest, dar prelungirea construcţiei în profunzimea dealului oferea posibilitatea realizării unei lucarne – a unui acoperiş în trepte, cu deschideri pentru ventilaţie ce ofereau o vedere mai spectaculoasă şi o iluminare mai bună.

Efortul ar fi epuizat un singur om. În cele trei luni şi jumătate care trecuseră de la moartea celui de-al şaselea grendel, Colonia îşi arătase recunoştinţa în singurul mod pe care îl ştia: contribuind cu timpul şi cu munca sa. Aşa că pământul era sfărâmiţat, bolovanii mutaţi, iar pereţii se înălţau, pe când duşumelele şi plafoanele se extindeau.

Faleza lui Cadmann devenise piesa de rezistenţă a planetei Tau Ceti Patru.

Carlos coborî dealul ţopăind.

— E în ordine. *Repitany porfavor*[22].

— Stai aşa, Carlos, stai aşa. Povestea asta se învecheşte *într-adevăr* repede.

— Nu ne strica cheful, îl mustră Sylvia. Priveliştea e superbă. Am filmat casa, faleza, Colonia, munţii din nord şi vârfurile munţilor de pe continent. Ai idee cât de rar se-ntâmplă să se împrăştie o sută de kilometri de ceaţă?

— E o şansă care se iveşte o dată-n viaţă, *compadre.* Sponsorii noştri o aşteaptă. *National Geographic* vrea să le vorbim maselor însetate de pământ despre bucuriile oferite de un cămin din stele...

— Şi uite întreg cartierul.

— ... iar una dintre acestea e şansa de a deveni erou, precum cel mai de seamă cetăţean al A valonului, Cadmann Weyland, zis uneori Beowulf.

Sylvia fluieră, exprimându-şi aprobarea. Cadmann râse un pic iritat.

— Bine, bine. Terminaţi restul peliculei şi apoi o lăsăm baltă.

— S-a făcut.

Camera înregistra. Carlos declama. Merseră de-a lungul perimetrului dreptunghiului defrişat unde avea să fie într-o bună zi sera. Ocoliră săpăturile recente dinspre nord est.

— Iar locul acesta, continuă Carlos dramatic, va fi ocupat, într-o bună zi, de cea mai rafinată pivniţă de vinuri de pe Camelot. La bordul navei *Geographic* sunt depozitaţi butaşi criogenizaţi din cele mai bune soiuri de vie din California. Cândva, după ce toate culturile de bază vor fi stabilizate, s-ar putea să avem timp pentru a ne ocupa de alimente de o importanţă... mai puţin vitală. Îşi drese glasul. Exclusiv în scopuri medicale, bineînţeles.

— Carlos, nu ştii că strugurii pot fi mâncaţi ca atare?

— *No hablo Ingles*[23].

Străbătură poteca îngustă de lângă casă, trecând pe lângă bolovanul masiv pregătit drept capcană, pentru a strivi orice ar fi încercat să urce dealul fără a i se fi permis. Cadmann sări ca ars când Carlos se prefăcu că se sprijină de el. Sylvia îl ocoli ca să aibă o perspectivă mai bună.

---

22 „Încă o dată, vă rog”, în lb. spaniolă în original (n. tr.).

23 „Nu vorbesc engleza”, în lb. spaniolă în original (n. tr.).

— Probabil că aceasta este o măsură de prevedere inutilă. Grendelii sunt morţi, nimiciţi de colonelul Cadmann Weyland. Chiar şi aşa, Cadmann al nostru este un tip prudent.

Acesta ridică mâna în semn de protest.

— Carlos. Trebuie să termini cu asta. Nu vreau să fiu descris drept Beowulf. N-am făcut decât ceea ce trebuia făcut. Nu pot încuraja asta. Nu sunt interesat să concurez pentru zeificare.

— Asta nu e realitate. Ăsta e teatru.

— Dacă n-o să fie trimis decât în sistemul solar, e perfect. Dar tu ai de gând să rulezi filmul şi în Colonie. Nu e bine nici pentru ceilalţi, nici pentru mine.

Cadmann îi lăsă singuri şi coborî dealul în urma lui Tweedledum. Ştia că, de fapt, coloniştii nu voiau decât să-i mulţumească şi, cu toate acestea, totul părea, cumva, lipsit de sens.

Sigur, ai salvat Colonia. Corect.

Dar Ernst e mort şi, fir-ar să fie, el era singurul pentru care erai într-adevăr responsabil.

Se opri lângă cuştile cu Dopey Joe. Cârdul ajunsese acum la douăzeci de indivizi şi Carlos crease, în folosul lui Mary Ann, o cuşcă modulară, simplu de construit sau de extins şi uşor de curăţat. Cadmann era încântat de noul model şi vederea acestuia îi domoli iritarea. Zâmbi încă o dată către cameră.

N-au mai rămas decât câteva minute din absurditatea asta.

Mary Ann apăru pe neaşteptate alături de el, ţinându-l pe Justin ca şi cum ar fi fost copilul lor. O imagine pe care cei de pe Pământ aveau s-o adore. Se aplecă şi o sărută cu căldură.

— E timpul să-ţi hrăneşti cârdul?

— Chiar aşa. Justin e un bebeluş frumos, şopti ea, dar al nostru o să fie mult mai frumos.

— Şşt.

Cadmann zâmbi când Carlos şi Sylvia îi ajunseră din urmă. Îşi trase o mănuşă şi luă o mână de furaje verzi, pe care le introduse apoi prin deschizătura de deasupra cuştii lui Missy.

În timp ce Sylvia focaliza imaginea, el îşi ridică vocea.

— Iar aceşti micuţi drăgălaşi sunt numiţi „Dopey Joe”, fiind singurele mamifere indigene descoperite pe Camelot până în prezent. S-ar putea să deţină cheia unei comori de... au!

Missy îşi înfipsese micii dinţişori ascuţiţi în mănuşa lui şi Cadmann o răsuci, străduindu-se s-o elibereze fără să-i frângă gâtul îmblănit.

— O fată rea. Sylvia râse. Nu primeşti desert. Nu se poate să mănânci doar carnea şi să nu dai nici o atenţie legumelor...

— Ha, ha! Doamna are haz. Gata, am terminat cu asta.

Îşi scoase mănuşa şi i-o aruncă lui Carlos, care o prinse şi examină cu un aer meditativ ruptura din vârful degetului.

— Nu sunt chiar atât de blânzi ca nişte oi, nu-i aşa, *senora* Weyland?

— Bee, bee. Mary Ann i-l întinse pe Justin Sylviei. Deshamă-ţi camera şi dă-i-o lui Carlos. Poţi să-l ţii pe Justin? Eu vreau să discut cu Cadmann.

Făcură un schimb rapid şi stângaci de poveri, apoi Mary Ann se agăţă de braţul lui Cadmann.

— Carlos şi Sylvie rămân la masă? întrebă ea.

Cadmann o auzi ca şi cum i-ar fi vorbit de departe, dar îşi ridică privirea spre casa extinsă, masivă şi solidă sub căldura soarelui avalonian.

Sus, pe vârful dealului, trupul bronzat al lui Gregory Clifton se arcui, prins în corzi, ridicând târnăcopul cu care fărâmiţa pământul dur.

Aşa cum i se întâmplase şi lui Carlos, acţiunile violente şi munca istovitoare din ultimele luni mistuiseră ura lui Greg şi îi vindecaseră rănile din suflet. Lui Cadmann i se părea simplu să respecte această reacţie, această necesitate.

— Carlos şi Sylvia rămân?

— Sigur că da.

Mary Ann îl luă de mână şi îl conduse pe marginea falezei. Se uitară în jos, cuprinzând valea cu privirea. Realizaseră atât de multe şi, în timp, aveau să înfăptuiască şi mai multe. Nu trebuia să închidă ochii ca să vizualizeze marşul omenirii de-a lungul văii, răspândirea înceată a oraşelor. Nepoţii lui ar fi putut trăi destul de mult ca să vadă un oraş cu sute de mii de locuitori acolo unde se întindea cândva jungla.

Dar eroii măsluiţi nu erau de nici un ajutor. Mai ales când erau folosiţi drept paravan împotriva vinovăţiei şi a nesiguranţei.

— Şi eu sunt îngrijorată, spuse Mary Ann cu voce scăzută.

— Îmi cer scuze. Te indispun? De fapt, nu s-a-ntâmplat nimic.

— Tu ai motivele tale, eu le am pe ale mele.

El îi susţinu pântecul cu mâna şi se încruntă.

— Îmi închipui că mă crezi puţin cam nebună.

— Se presupune că toate femeile însărcinate sunt puţin cam nebune. Eu ce scuză am?

— Tu n-ai nevoie de scuze, prostuţule, tu ai motive. Eu nu ştiu decât că încă mă mai deranjează ceva... Cad, mă uit în jur şi ceva nu arată aşa cum ar trebui.

— Asta e o planetă străină. Nu ţi-a spus nimeni? Două luni, lumină solară mai albastră, jivine şi plante desprinse direct din lumea lui Oz...

Sylvia se urcă alături de ea, legănându-l în braţe pe Justin. Părul copilului avea culoarea palidă a paielor şi părea să stea confortabil într-un ham de umăr. Sugea mulţumit dintr-un sfârc acoperit cu discreţie.

— Ştiu ce vrei să spui, zise ea. Încă ne mai ocupăm de leşuri. Încă n-am înţeles prea multe despre grendeli. Aş da orice ca să am unul viu. Dacă am fi ştiut că se pot arde pe ei înşişi în halul ăsta, l-am fi răcorit pe ultimul cu apă.

— Era atât de încins?

Sylvia râse.

— S-a fiert singur.

— Fierbinţeală, foc, murmură Mary Ann.

— Cum?

Mary Ann se cuibări mai aproape de Cadmann.

— Îmi aduc aminte... Am petrecut o vară studiind în pădurile din Wyoming. Şi ne-au povestit despre incendii. Parcă au trecut un milion de ani de atunci.

Cadmann o îmbrăţişă, liniştind-o, în timp ce ea îşi scormonea memoria, străduindu-se să facă o conexiune cu puţine şanse de reuşită.

— Ne-au povestit ce se-ntâmplă toamna. Atunci, un foc din pădure care pare să se fi stins poate mocni sub un strat de frunze. N-ai cum să-l vezi. N-ai cum să-i simţi mirosul. Dar se răspândeşte pe dedesubt. Te poate încercui. Şi pe urmă, brusc, erupe la suprafaţă *şişşş!*

— Şşt...

— Sunt atât de bucuroasă că eşti aici, şopti ea. Sunt atât de bucuroasă că eşti al meu. Ai grijă să nu ţi se-ntâmple nimic, Cadmann. Nu sunt sigură că aş şti cum să merg mai departe. Nu sunt sigură că mi-aş dori-o.

El era conştient că Sylvia şi Carlos se aflau alături, privindu-i, era conştient şi că se întorseseră cu spatele, ca să le ofere intimitate. Pentru o clipă, el şi Mary Ann se aflară

împreună în propria lor lume tainică, lumea unei călduri şi a unor mirosuri familiare.

— Haide, spuse el, pe un ton liniştitor. Să ne ocupăm de pregătirea cinei pentru echipa noastră.

Masa de seară era simplă, un picnic în aer liber, în jurul unui foc viguros de tabără. Felul principal de mâncare era alcătuit dintr-un somn de dimensiuni decente şi dintr-un sonom uriaş, ambii prinşi cu năvodul şi gătiţi într-o caserolă, cu garnitură de orez brun, cu bobul prelung, din grădinile hidroponice de jos, din Colonie. Carlos, Sylvia şi cei patru bărbaţi din echipa de lucru condusă de Hendrick li se alăturară. Cadmann o privi pe Mary Ann sortând mâncarea. Orezul şi somnul îi plăceau foarte mult, dar nu se putea hotărî să mănânce sonom.

— Rămâne mai mult pentru noi, ceilalţi, o tachinase el la început, dar zâmbetul ei sumbru îi spusese că gluma nu avea nici un haz.

Ochii ei se plimbau de la marginea falezei la blocnotesul pe care şi-l ţinea alături. Şi de acolo la cuştile cu Joe. În seara aceea, creaturile îmblănite mestecau cu frenezie sârma şi se izbeau de pereţii de lemn ai închisorii lor.

Carlos îi privi o vreme.

— Băştinaşii sunt neliniştiţi. Oare îşi închipuie că vor fi mâncaţi la desert?

O creangă trosni arzând şi deasupra focului pluti un nor de scântei şi de fum uleios.

Noaptea era continuarea după-amiezii fenomenal de limpezi. Împrospătat de o adiere firavă, sărată, dinspre oceanul aflat în vest, la opt kilometri distanţă, aerul era curat şi răcoros. Lunile gemene străluceau, eliberate de orice giulgiu de nori.

Era o noapte potrivită pentru râsete şi cântece, dar Cadmann simţi cum încă o dată proasta lui dispoziţie îl umbrea, posomorându-l. Nu părea dispus să lupte împotriva ei.

Carlos îl gâdilă pe Justin, ţinându-l în braţe câteva minute, în timp ce Sylvia mânca. Cei trei păreau să se simtă al naibii de bine împreună şi, pentru o clipă, Cadmann se lăsă în voia unor speculaţii fără noimă.

Pe urmă Mary Ann îi luă mâna, aşezându-i-o pe pântecul ei bombat, şi zâmbi cu nostalgie când îşi simţi copilul nenăscut înghiontind-o. *Floopfloop.*

— Puştiul ăsta sare de la trambulină acolo, înăuntru.

— Să ştii că te iubeşte deja.

În conversaţia lor era mai multă tristeţe decât bucurie, iar el nu înţelegea de ce, nu ştia ce avea de făcut. *Crestele munţilor Angeles. Văile Los Angeles şi San Fernando întinzându-se de o parte şi de alta a verandei. Covoare de lumini. Un moment irepetabil. Câştigi ceva, pierzi ceva...*

Dus pe gânduri, Henrick Sills îi privi pe toţi patru. Cu barba lui scurtă, de modă veche, semăna a psihanalist freudian până-n vârful unghiilor.

— De unde atâta melancolie? întrebă el, în cele din urmă. Ne-am ghiftuit cu roadele unei zile excelente de muncă.

— Foarte adevărat, zise Greg.

Lumina focului îi colora faţa palidă, ovală. Era din ce în ce mai greu să ţi-l reaminteşti aşa cum fusese într-o altă vreme, într-o altă noapte, când împrăştia benzină gelificată având în ochi sclipirea nebuniei.

Carlos se ridică de lângă foc.

— Cred că e timpul ca eu şi Sylvia să ne întoarcem înapoi, jos.

— Aţi putea petrece noap..., nu, e vorba de Justin.

Sylvia îl îmbrăţişă scurt pe Cadmann.

— Ne conduci până la Ţânţar?

— Sigur. Mary Ann?

— Sunt puţin cam obosită. Du-te tu.

El se săltă de jos şi o ajută pe Sylvia să se ridice în picioare. În timp ce se îndreptau către marginea estică a falezei, vocea aspră a lui Hendrick se înălţă într-un cântec:

Osândă daţi-i vorbei ce-i fără perdea
Cu-al ei înţeles niciodată obscur.
Anglii, saxonii, zdrahonii proşti sadea,
Aveau grai vulgar, şi obscen, şi impur.
Dar duceţi în slăvi tot cuvântul sucit
Ce gândul nu-l spune nicicând foarte clar.
Mai bine să treci drept un domn ipocrit.
Decât drept impur, şi obscen, şi vulgar[24].

O altă adiere agită şirurile de porumb înalte de treizeci de centimetri pe lângă care treceau.

---

24 Ode to those fourdetter words, Odă vorbei fără-perdea, creaţie folclorică (n. tr.).

A fost cu mult mai rău. Cadmann se pomeni fredonând melodia şi îşi luă de braţ cei doi prieteni.

— Nu e chiar aşa de rău, nu, Cadzie?

— Cum spunea Carlos acum vreo două luni: A fost mult mai rău.

Îşi înfipse vârful cizmei în pământ, propunându-şi să planteze cât mai curând nişte licheni.

— Mi-am dorit ferma asta ca să scap de toate, dar se pare că am adus o fărâmă din Colonie cu mine, aici, sus.

— Nu poţi scăpa de…, începu Sylvia, dar Carlos o întrerupse.

— *Amiga,* dacă într-adevăr nu ne vrei aici, pe nici unul dintre noi, nu trebuie decât s-o spui. Noi te iubim. Îţi suntem recunoscători. Continuăm să ne simţim jenaţi din pricina acelui… fiasco. Hendrick, Greg, toţi ceilalţi, nu fac decât să răspundă la comenzile tale, aşa cum au răspuns întotdeauna bărbaţii la ordinele conducătorilor lor de la Alley Oop[25] încoace.

— Nu mi-am dorit niciodată să ajung conducător.

— Unii n-au de ales. Lasă-i să mai muncească puţin – la naiba, munca lor îţi poate fi de folos, ştii că ăsta e adevărul – şi trimite-i înapoi. O să rămâi singur, iar Greg o să-şi încheie terapia.

Era adevărat, întru totul adevărat, dar, fir-ar să fie, de ce era atât de greu pentru un bărbat să fie, pur şi simplu, singur?

Natura te cheamă, dar n-o spui pe şleau,
Când doamnele-n juru-ţi grămadă, vai, stau.
Zici doar că verşi cana, că te uşurezi,
Cu câinele-afară zici că te repezi.
Sau roua o scuturi, spui tu, de pe-un crin,
Sau condensezi ceaţa, sau scapi de venin.
De drag ţi-este traiul tihnit, nu uita,
Doar regii din Shakespeare spun că s-ar…

— …Ce naiba, Hendrick are dreptate. E o zi frumoasă. Vă urez drum bun. Eu am de gând să cânt cântecele obscene.

Strânse mâna lui Carlos, îl sărută pe Justin şi o ajută pe Sylvia să se urce şi să-şi prindă centura de siguranţă.

---

25 Personaj de bandă desenată, locuitor al unei împărăţii preistorice, care călărea pe un dinozaur (n. tr.).

Pe urmă se retrase, ducând mâna streaşină la ochi în timp ce Carlos decola cu îndemânarea unui expert şi răsucea Ţânţarul, înălţându-l în văzduh. Prietenul său îşi luă rămas-bun făcând să licărească luminile de asolizare, apoi dispăru dincolo de buza platoului.

Simţindu-se nefiresc de entuziasmat, Cadmann se întoarse lângă foc, ridicându-şi deja vocea ca să intoneze următorul vers obscen.

— O să se descurce, spuse Carlos.

— Nu m-am îndoit niciodată de asta. Sylvia îşi întoarse privirea spre el. Dar tu? În ultima vreme nu prea l-am mai văzut pe vechiul Carlos.

— I se simte lipsa?

— Foarte mult. Toate frumuseţile nemăritate de pe Avalon îl jelesc aproape noapte de noapte.

Carlos înclină uşor Ţânţarul, lăsându-l purtat de o rafală de vânt.

— Cum, în cadrul unor ceremonii oficiale? Poate că e timpul să-mi reiau rondurile. Se întrerupse, căzând o clipă pe gânduri. Numai cele nemăritate?

— Discreţie, Carlos. Te rog.

— Întotdeauna sunt discret. Carlos ar fi putut să înceapă coborârea, dar lăsă Ţânţarul să planeze. Dar tu? întrebă el sobru. Problema lui Terry nu e un secret. Ştiu ce simţiţi tu şi Cadmann unul pentru altul...

— I-am promis lui Terry. Oricine, în afară de Cadmann. Ea oftă. Oricum, n-aş fi putut s-o fac. Mary Ann ar fi fost distrusă. Mie şi lui Cadzie ne-a lipsit, pur şi simplu... sincronizarea.

Carlos începu să coboare încet către platoul de asolizare. Îşi alese cu grijă următoarele cuvinte:

— Şi unde o conduce asta pe *senora* Faulkner?

Ea răspunse cu voce scăzută:

— În căutarea unui prieten?

Carlos întinse mâna, acoperind-o pe a ei. Degetele Sylviei păreau atât de mici, atât de calde.

— După Bobbi, cred că asta m-a oprit. N-am căutat o relaţie. Sau doar *apalomita.* Şi eu mă gândesc că am nevoie de o prietenă. Poate...

— ... am putea amândoi să nu mai căutăm?

Sylvia apăsă degetele lui Carlos, apoi se retrase şi îl strânse la piept pe Justin.

Sper, îşi spuse Carlos, surprins de intensitatea propriei sale reacţii. Entuziasmul şi un optimism senzual îl invadară, răspândindu-se ca focul printre tufişuri.

Începu să fredoneze fericit în timp ce pregătea Ţânţarul de asolizare.

24.
EXILATUL

„Îmi tot doresc amarnic ce-abia cutez să sper;
Fiind treaz şi melancolic, eu am un vis frumos,
Gând după gând mă poartă unde s-ajung nu pot.
Prin labirint de aur cutreier bucuros.”

JOHN DRYDEN, *Rival Ladies (Rivalele)*

Sylvia îşi lipi buzele de fruntea lui Justin. Savură mirosul de pudră şi de scutece curate al bebeluşului. Mâinile ei erau reci şi se strădui să nu-l atingă în vreme ce încreţea marginile păturii în jurul lui. *Azi a-mplinit şapte săptămâni. Trebuie să-i reamintesc lui Terry.*

Copilul începuse să nu mai aibă figura zbârcită a nou-născuţilor, încetase să mai fie bebeluşul clasic şi îşi manifesta personalitatea. Putea să-şi focalizeze privirea, să-şi coordoneze mişcările mâinilor şi să apuce, să scoată sunete care păreau adesea potrivite cu situaţia. Terry citise ediţia revizuită a scrierilor clasice ale lui Kistakovsy şi studiile lui Gesell şi declarase că Justin făcuse mult mai multe progrese decât era normal la vârsta lui.

Lucrurile astea erau importante, dar, dintr-un anumit punct de vedere, nu contau în ochii ei. Geniu sau idiot, ea îl iubea pe micuţul neajutorat aşa cum nu mai iubise pe nimeni, în toată viaţa ei, îl iubea ca şi cum ar mai fi făcut încă parte din propriul ei trup.

Deasupra pătuţului se legănau stele şi pterodoni de plastic. Se învârteau la cea mai mică adiere. Dar acum nu se clinteau, aşa cum nu se clintea nici Justin.

În camera din faţă, Terry strângea resturile mesei de seară.

Mâinile ei tremurau. Nu-l putea lăsa pe Terry să vadă asta. Îşi impuse să se liniştească, apoi şi le îndesă sub subsuori până când se încălziră.

Terry stivui ultimele vase în dulapul de sub chiuvetă. Îşi încleştase o mână de braţul scaunului cu rotile şi muşchii braţului şi ai spatelui i se reliefară când se aplecă mult înainte. Terminase, şi zâmbi satisfăcut.

— Justin doarme?

— Pe moment, răspunse ea, sincer uşurată. Îşi flutură mâna către chiuvetă. Începi să fii bun la asta. La transformarea haosului în ordine.

— Da. Sunt bun la tot ce fac. N-am avut niciodată braţe atât de puternice. Ceea ce îmi aduce aminte de...

— Expediţie.

— Da. E timpul să-i prezint lui Zack planurile. S-ar putea să mai treacă vreo cinci sau zece ani înainte de a ajunge cineva pe continent, dar, ce naiba, resursele noastre nu s-au modificat prea mult. Planurile ar putea fi încă bune. Mă tem să-i spun lui Cadmann. El o să vrea să plece încă de acum.

— Da... Am stors destul lapte pentru ca Justin să fie fericit când se trezeşte. N-o să lipsesc decât vreo două ore. Se întinse, silindu-se să caşte uşor. Trebuie să montăm benzile şi să le trimitem. Am întârziat cu transmisia.

— Aţi fost ocupaţi, spuse Terry.

În ciuda zâmbetului, faţa lui, întotdeauna îngustă, părea nesănătos de suptă. Ea îngenunche lângă scaunul cu rotile.

— Te simţi bine?

— Oh, mă simt perfect.

Zâmbetul lui vioi păli uşor şi păru să se uite dincolo de ea. Privirea pierdută i se prelinse pe deasupra diplomelor şi a plăcuţelor memoriale, a albumelor şi a două cupe de cristal: lucrurile pe care le adusese cu el de pe Pământ.

— La ce te gândeşti, iubire?

Zâmbetul lui se întristă.

— A trecut mult timp de când nu mi-ai mai spus aşa.

— Dar am gândit-o în fiecare zi.

— Adevărat?

— Da, fireşte...

— N-ai cum să ştii cât de mult îmi doresc să te cred. E o poveste veche, răsuflată, nu-i aşa? Căsătorie aranjată care duce la dragoste. Dragostea uneia dintre părţi, oricum.

— Terry...

— Şi pe urmă am descoperit că era reciprocă. Căsătoreşte-te şi apoi îndrăgosteşte-te. Chiar dă rezultate. Prietenii tăi hinduşi n-ar fi surprinşi. Ei au ştiut-o dintotdeauna. Du-te să-ţi termini treburile şi roagă-l pe Carlos să mai treacă pe-aici din când în când. Nu-l văd destul de des.

Sylvia îşi aruncă şalul pe umeri. Era o plasă de fire aurii şi ocru, fiecare dintre ele fiind răsucit de mâinile mamei sale, cu

aproape o sută de ani în urmă. Atingerea împletiturii îi trezi amintiri palpabile: căldură, apropiere, blândeţe. Era una dintre micile fărâme ale căminului său.

Zdrăngănitul uşii încuiate în urma ei răsună stânjenitor de puternic.

După câteva zile limpezi, ceaţa se lăsase din plin asupra Avalonului, mai groasă şi mai umedă decât în oricare altă noapte de după atacul primului grendel. Trecea prin şal, pătrunzând-o de parcă ar fi fost dezbrăcată şi îngheţând-o până în măduva oaselor.

Proiectoarele din vârfurile turnurilor de pază se roteau neobosite. Fasciculele de lumină străpungeau pâcla ca nişte degete argintii. Ceaţa amortiza zgomotele, aşa cum restrângea câmpul vizual. După câţiva paşi, se uită înapoi, către casa, bărbatul şi copilul ei. Totul dispăruse, topindu-se în negură.

Îşi strânse şalul mai tare în jurul umerilor şi continuă drumul.

Echipamente electronice se aflau într-o baracă din partea din spate a taberei, cocoţată pe muchia falezei. În întuneric ardea un singur şir de lumini. Ea rămase o clipă locului, ascultând clipocitul estompat al Miskatonicului, apoi bătu o singură dată în uşă şi intră.

Carlos stătea la pupitrul de montaj, absorbit de munca lui. Ea închise uşa şi o încuie.

— Cum merge?

— Te aşteptam, *señora.*

În baracă părea să fie mai cald decât în casa pe care o lăsase în urmă. Îngrozitor de cald. Deşi se afla în capătul opus al încăperii şi erau despărţiţi de spaţiul de proiecţie holografică, Carlos era înăbuşitor de aproape.

— Cafea?

— Poate mai târziu.

— Să-mi dai de ştire. Majoritatea fragmentelor înregistrării video sunt asamblate. Nu trebuie decât să te mai uiţi o dată peste notiţele tale. Mai aruncă o privire şi peste filmul pe care l-am făcut la autopsie şi peste rezumat. A mai rămas ceva de spus? E ultima ocazie, înainte de a le transmite.

Sylvia îşi scoase şalul şi se aşeză, savurând uşurinţa cu care se mişca. Cu o lună şi jumătate în urmă, trebuia să se ajute cu braţele chiar şi numai ca să se aşeze. *Există o cură de slăbire miraculoasă. Pierzi douăsprezece kilograme în douăzeci şi patru*

de ore. Fă un copil. Încheieturile nu o mai dureau şi muşchii erau plini de energie. Mergea şi se mişca de parcă ar fi fost o altă femeie. Trupul ei era pregătit pentru orice. Mai ales pentru...

Oh, Doamne! Sper că fac ceea ce trebuie.

Se concentră asupra spaţiului holografic, luă o telecomandă manuală şi parcurse totul cu repeziciune.

— Între materialul ăsta despre creşterea în dimensiuni a sonomilor şi tiparul lor nutritiv ar trebui să existe o referinţă încrucişată. Joe şi sonomii sunt vegetarieni, pterodonii şi grendelii sunt carnivori. Bun.

Trecu în revistă imaginile şi textele, străduindu-se să se concentreze, aproape copleşită de esenţa masculinităţii lui Carlos. Îi aruncă o privire. El se lăsă pe spătarul scaunului şi sorbi din ceaşcă. Sylvia ardea să afle ce era în mintea lui. De ce n-o atingea? Sau măcar de ce nu spunea ceva?

Dădu peste o imagine de la cea mai recentă întrunire a Oraşului. Şi-o amintea, era o amintire foarte vie: dezbaterea asupra dezgheţării embrionilor care mai rămăseseră.

Pentru prima oară de la moartea lui Ernst, Zack părea odihnit şi reuşea să se controleze întru totul.

— În privinţa asta, voturile sunt aproape egale şi nu vreau să iau o hotărâre înainte ca mai mulţi dintre noi să cadă de acord. Argumente decisive?

Apăru Terry, şi ei îi sări inima. Văzându-l în prim-plan, uitai cu uşurinţă că era paralizat.

— Cadmann nu e de faţă pentru a-şi susţine punctul de vedere, începu Terry, dar eu mă voi situa oricum de partea opusă.

Se auziră râsete răzleţe.

— După părerea mea, Cadmann e, ca de obicei, o bătrână domnişoară conservatoare. Avalon este, în sfârşit, un loc sigur. Să ne punem toate ouăle într-un coş mai mare. Sorţii ne sunt favorabili; să jucăm vieţile copiilor noştri. Ce naiba!

Se întrerupse. Zâmbea într-un fel.

— Ultima dată când am spus ceva de genul ăsta a fost şi ultima dată când am stat în picioare. Şi au murit treisprezece dintre noi.

Toată lumea râse într-un fel, dar votul care urmă demonstră că Terry se făcuse înţeles. Doar o treime dintre embrionii rămaşi aveau să fie dezgheţaţi şi readuşi la viaţă.

Se simţi mândră de Terry, o mândrie ce făcea ca alte gânduri ale ei să fie întunecate, murdare. Pentru câteva secunde, se gândi, pur şi simplu, să-i spună lui Carlos că totul era perfect şi să plece, cât mai avea încă timp.

Dar trecerea în revistă *trebuia* făcută. Continuă să răsfoiască materialele. Imaginile se perindau cu iuţeală şi, prin transparenţa lor, ea îl privea pe Carlos, aşezat la pupitrul lui. La un moment dat, i se păru înfricoşător de puternic şi de competent, pentru ca, în clipa următoare, să-i facă impresia unui băieţel care avea nevoie de consolare.

Trupul meu nu se poate răzgândi!

Opri banda când ajunse la imaginea ei, în timpul unei discuţii despre grendeli la masa rotundă, care avusese loc cu trei săptămâni înainte.

— ... apa sărată nu e toxică pentru grendeli, susţinea Mamie.

Sylvia se obişnuise atât de mult cu vocea ei încât nu-şi dădea seama că era peltică decât atunci când asculta o înregistrare.

— Monştrii nu pot bea apă sărată, dar asta nu-i ucide. Aş spune că le irită pasajele nazale, dar atât şi nimic mai mult...

Sylvia îngheţă imaginea.

— Vreau o notă aici.

— Atunci strecoar-o. Pistele *siete*[26] şi *nueve*[27] sunt libere.

— Mulţumesc. Notă la cele precedente: Stabilirea statutului de amfibii de apă dulce al grendelilor prin evaluarea conţinutului de sare din ţesuturi. Referinţă încrucişată la autopsie.

Carlos dădu din cap.

— Toată lumea din Colonie a avut şansa de a adăuga un comentariu despre grendeli.

— Care a fost al tău?

— Eu cred că nemernicii sunt destul de inteligenţi ca să construiască o plută şi să vină aici de pe continent. Nu aş neglija nimic în privinţa lor.

— Asta ar însemna să le acorzi prea mult credit.

— Mai bine prea mult decât prea puţin.

Sylvia scană restul benzii, apoi o opri.

— Cred că asta a fost, spuse cu voce scăzută.

---

26 „Şapte”, lb. spaniolă în original (n. tr.).

27 „Nouă”, lb. spaniolă în original (n. tr.).

Carlos dădu din cap şi salvă. Computerul sortă fără zgomot notele şi comprimă fiecare megabyte de date în vederea transmisiei către *Geographic* în dimineaţa următoare. De acolo aveau să fie transmise pe Pământ prin unde radio. Urmau să sosească peste zece ani, spre edificarea şi amuzamentul lumilor de baştină.

Ea simţi din nou fiorul de gheaţă şi se ridică în picioare.

Carlos se întoarse cu spatele la pupitru şi o privi.

— Ştiu, *chiquita,* zise el. Scriu scrisori, trimit mesaje, fiind conştient că nici unul dintre cei care m-au cunoscut vreodată, care m-au atins vreodată nu le va vedea. Nici unul căruia să-i pese. Străini care văd filme despre străini şi nici unul căruia să-i pese.

Dintr-odată, era îngrozitor aproape de ea. Respiraţia lui era caldă, mirosea a cafea.

— Exista totuşi cineva căruia îi păsa, înţelegi? Cineva care vedea ceva dincolo de glume, dar eu l-am dezamăgit.

Sylvia întinse mâna şi îi atinse faţa, îşi plimbă degetele peste barba lui nerasă. Toţi nervii ei tresăriră.

Să iubeşti, să cinsteşti, să te supui. Să-i fii credincioasă numai...

„Oricine, în afară de Cadmann...”

Oh, Doamne, a trecut atât de mult, atât de al naibii de mult...

— Mie îmi pasă, Carlos.

El îi privi mâna, cu ochii începând să i se umple cu ceva ce semăna a lacrimi. Gura i se transformă într-o linie subţire.

— Nu ştiu asta, spuse. *Mañana* o să mă mai respecţi?

— Nu fi idiot. Nu te respect nici *acum.*

— Destul de cinstit.

Carlos se apecă, acoperind ultimii câţiva centimetri dintre ei, şi Sylvia se retrase când gura lui o atinse, apoi se lipi de el, îşi strivi buzele de ale lui. Toate sentimentele reprimate în lunile trecute, acum dezlănţuite în sfârşit, ieşiră arzând la suprafaţă.

Se îndepărtară unul de celălalt. Carlos o strânse de umeri, apoi închise toată aparatura şi stinse luminile, încuie uşa în urma lor şi plecară împreună, prin ceaţă, către căldura casei sale. După câţiva paşi, baraca destinată telecomunicaţiilor se alăturase restului taberei pierdute în pâclă.

Se părea că în lume nu mai exista nimic, în afara de ei doi, făcând tot ce le stătea în puteri ca să găsească o cărăruie prin întuneric şi prin frig.

— Am fost întotdeauna curioasă cum e patul, chicoti Sylvia.

— Nu trebuia decât să mă-ntrebi, spuse Carlos un aer solemn. Mişcă-te puţin, vrei? Sânii tăi frumoşi mă înăbuşă.

Sylvia îl necăji, apoi se rostogoli într-o parte, atât cât era nevoie pentru ca el să ajungă cu mâna la noptieră. Bâjbâi printre pungile goale de bere în căutarea uneia pline, articulă un *haiti* şi îi întinse şi ei una.

Patul în cauză era o scoică suspendată deasupra podelei, ca un hamac. Fiecare dintre încercările Sylviei de a se desprinde de el era un risc, fiecare mişcare din timpul delirantei lor ore de dragoste era de-ajuns pentru a-i face pe amândoi să chicotească aidoma unor copii obraznici.

Berea şi persistenţa plăcerii îi conduseră spre o uşoară apatie. Ea îi înapoie punga, pe urmă i-o smulse, vărsându-i spumă pe piept şi apoi sărutându-l ca s-o îndepărteze. Carlos o trânti din nou pe fundul scoicii şi ea simţi flacăra care ardea în trupul lui, declanşând propriul ei răspuns. Îl înconjură cu braţele, apoi trase păturile peste capetele lor.

Târziu, mult mai târziu, Sylvia şi Carlos păreau să-şi fi ostoit tot focul. Stăteau întinşi, ţinându-se în braţe.

Asta jinduiam de fapt? Nu văpaia, ci căldura blândă de după pârjol, pacea pe care nu o poţi împărtăşi decât cu cel care a trecut prin foc alături de tine?

— Cum ai ajuns sub o altă stea, Carlos? întrebă ea, jucându-se cu părul cârlionţat şi des pe de pieptul lui. Nu vreau s-aud poveştile pe care le-am debitat cu toţii pe Pământ, la seminariile despre compatibilitatea de grup.

— Au fost excelente, nu-i aşa? Jesucristo, câte minciuni s-au spus în luna aia.

— Ne doream, cu toţii, atât de mult să ajungem aici. Nimeni n-ar fi spus ceva care să-i micşoreze şansele.

— Adevărul.

El oftă. Cu faţa lipită de pieptul lui, ea îi simţea, mai degrabă decât îi auzea, bătăile inimii. Erau puternice, iar acum se domoleau. O dorise cu aceeaşi sete cu care îl dorise ea. Pe el sau pe altcineva.

Doamne, nu era un moment potrivit pentru astfel de gânduri. Le puse capăt, ferecându-şi-le în minte, şi savură căldura clipei.

— Cum am ajuns aici? Ei, poate îţi aduci aminte că, în timpul terapiei, am povestit c-am fost chemat de la Beijing, unde făceam cercetări asupra dinastiei Tang.

— O spui de parcă n-ar fi adevărat.

— Oh, e cât se poate de adevărat! Aveam un alt motiv de a mă afla în Asia pentru şase ani.

— Doi ochi frumoşi, migdalaţi, fac pariu.

— Ai pierdut.

— Ooh! Îmi închipui care-a fost miza. Ia-ţi câştigul, bărbat îngrozitor!

— Femeie nesăţioasă. Lasă-mă să-mi trag sufletul. Unde rămăsesem?

Îşi plimbă încet degetul în josul spatelui ei, apoi o sărută, atât de blând şi de sincer cum nu mai fusese sărutată în toată viaţa ei.

— Oh, da! Ce căutam la Beijing? Râse. Domeniul familiei mele se află în Patagonia, Argentina. De fapt, pământurile noastre sunt destul de întinse. Creşteam vite, Durham şi Hereford, şi oi Corriedale. O familie foarte veche.

— Jargonul tău nu e, cu siguranţă, o spaniolă de înaltă clasă.

— La naiba, vorbeam engleza în jumătate din timp. Mama era canadiancă. Am învăţat spaniola colocvială în Mexic, în liceu şi în colegiu. Acasă aveam această problemă, cu o domnişoară. Ochii ei erau, din câte îmi amintesc, migdalaţi. Din nefericire, analogia vegetală s-a extins către pântecul ei, pe care începusem să-l privesc ca pe un pepene.

Ea simţi un fior rece.

— Şi ai părăsit-o...

— Nu, spuse el cu voce scăzută. Nu o iubeam, dar aş fi procedat onorabil. Tata a ajuns primul la ea, cu un cec în mână. Era săracă, înţelegi, şi tata nu stătea pe gânduri. Ea s-a dus în vizită la nişte veri imposibil de depistat din Santiago del Estero, iar eu am plecat în nord.

Sylvia se relaxa din nou.

— Şi sper că te-ai ferit de necazuri.

— Nu tocmai. Se pare că am talentul ăsta.

— Mmmm. Am observat.

— Pentru familia mea, nu eram nimic altceva decât o belea. Acum pot să râd de toate astea, dar am făcut tot felul de isprăvi. M-am ţinut de băutură, de jocuri de noroc şi de curve, având talentul nefast de a rămâne printre primii zece la sută din speţa

mea. Tata m-a scos din o grămadă de încurcături. În cele din urmă, am primit invitaţia regească de a pleca dracului de pe continent. De a locui în Asia, extrăgând fonduri generoase de la banca din Hong Kong, sau de a trăi în America, fără nici un ban. Fiind o fire sensibilă, am optat pentru estul misterios.

— Un exilat, întreţinut cu bani de-acasă.

— Exact. Şi ştii ceva?

— Ce?

— Sunt pe jumătate sigur că tata a mituit pe cineva pentru cuşeta mea de pe *Geographic.* Probabil China nu era destul de departe.

— Nici o şansă. Tu ai câştigat fiecare kilometru. Tatăl tău trebuie să fi fost un bărbat interesant.

— Aristocrat până-n măduva oaselor. Istorisea cu savoare poveştile despre război ale bunicului. Asta a fost „când s-au revoltat peonii”, iar alta „în toamna lui 1998”, şi plutoane de execuţie, şi sate trecute prin foc, şi indieni târâţi afară din junglă cu jugul de gât. Avea holograme cu mormane de capete...

Tăcu, iar ea nu-i tulbură reveria. În cele din urmă, Carlos îşi reveni.

— Pentru tata, totul se reducea la „noi” şi „ei”. Noi aveam pământul, ei îl voiau. Nimic mai simplu. I-am spus că detest viaţa aia, că n-o să fac niciodată parte din ea. Şi iată-mă aici. Păzind turmele. Chicoti, posomorât. Şi, la drept vorbind, luptându-mă cu băştinaşii. Gata cu asta. Ce spui de un supliment din altceva?

Sylvia se uită la ceasul din perete. Era trei dimineaţa.

— Nu. Cred că e mai bine să plec.

— Când o să... Oh, ce nebunie! *Chula mia,* sună ridicol, dar vreau să spun că e greu să am aici pe cineva la care ţin şi să n-am habar când vom reuşi să fim din nou împreună.

— Încă nu ştiu. Mă bucur c-am avut parte de noaptea asta.

— Şi eu. Ai grijă, *chiquita.*

Îl sărută din nou, apoi se rostogoli cu atenţie, coborând din hamac. Făcu un duş, apoi îşi trase hainele şi plecă. Carlos adormise deja.

Ceaţa se mai rărise. Până dimineaţă mai erau câteva ore, dar ea se simţea mai uşoară, mai plină de căldură. Şi, ceea ce era cel mai important, ştia că putea privi în ochii lui Terry cu conştiinţa curată. Cele petrecute între ea şi Carlos nu aveau nici o legătură cu căsnicia ei sau cu dragostea pentru soţ.

Şi chiar dacă ar fi avut...

25.
CICLUL VIEŢII

„Cu dârză cutezanţă, astă măreaţă faptă este
de-acum izbândă. E lucru făptuit.”

CHRISTOPHER SMART, *Song to David*
(Cântec pentru David)

Mary Ann îl împinse pe Cadmann, pentru a-l îndepărta.

— Pot să mă descurc singură. Fac un copil, nu o operaţie.

Îşi săltă cu stângăcie picioarele pe masa din sala de naşteri. Figura agitată a lui Cadmann plana deasupra ei.

— Eşti sigură că totul e în ordine?

— E perfect, dragul meu. Totuşi, tu nu arăţi prea bine.

— Nu-mi place să las lucrurile importante în seama altora.

— Ai încredere în mine. Inspiră hârjâit, apoi expiră când o contracţie îi zdruncină corpul. Nu mai durează... uhhh... mult.

Palma lui Jerry o bătu încurajator pe burtă.

— Încă vreo câteva minute, soldăţelule. Suntem aproape gata să te primim.

— E în ordine.

Ea se strădui să-şi domolească respiraţia, îşi simţi pelvisul dilatându-se dureros, apoi se relaxă. Gâfâi.

— Am ajuns la zece ani-lumină depărtare de casă şi – se luptă pentru o altă gură de aer – încă n-am găsit o metodă mai bună de a face asta.

— Păi, există cezariana...

— Inventată în antichitate, pentru numele lui Dumne... uhh!

Durerea o înjunghie iarăşi, crescând în intensitate şi frecvenţă. Se încleştă de mâna lui Cadmann în timp ce Jerry o instala pe masă. Se lăsă pe şaua din margine, care îi permitea să împingă, cu muşchii pelvisului ajutaţi de forţa gravitaţiei.

— Acum respiră.

Lumea lui Mary Ann se contractă, reducându-se la un vârf de ac din centrul valului de durere ce pornea din adâncul fiinţei ei, revărsându-se în vreme ce şoldurile i se dilatau, făcând loc pentru o nouă viaţă. Totul se intensifică, până când nu mai fu nici chin, nici plăcere, ci o simplă senzaţie...

Auzi vocea nedesluşită a lui Jerry:

— Cadmann, ieşi dracului de aici!

— Dar...

— Dar ce? Dispari, colonele. Probabil că ăsta e singurul loc de pe Avalon unde *nu* e nevoie de tine.

— Mary Ann...

— Pleacă, prostule, reuşi ea să articuleze înainte de a o izbi un nou val de durere.

Pe urmă un altul, şi un al treilea, care se sparse ca un val de reflux, abandonând-o istovită pe ţărm.

— Respiră! o îndemnă Mamie, ştergându-i fruntea.

Durerea era profundă, imensă, dar nu era acel gen de durere care i-ar fi spus că e *rănită.* Trupul ei era construit pentru durerea aceea. Era o senzaţie dogoritoare, de întindere, care se îndepărta şi apoi se învigora, şi ea îşi dori să *ţipe...*

— Respiră!

Realiză, cu o tresărire, că uitase, literalmente, să tragă aer în piept. Din universul ei pieri totul, cu excepţia durerii ucigătoare din abdomen, a senzaţiei unei noi vieţi, zbătându-se în întuneric.

Lumina se diviză în puncte distincte, care se îndepărtară, plutind. Nu mai erau puncte.

Semănau cu nişte peşti minusculi.

Sonomi?

Aproape că începu să râdă. Când îşi găsise să se gândească la...

— Respiră!

De data asta senzaţia era intensă, aproape ca şi cum ar fi fost trasă din interiorul trupului în afară, momentul prelungindu-se, cutremurător de violent, dincolo de timp. Respiraţiile şi minutele se estompară, fiecare fiind o entitate aparte, dată uitării imediat ce trecea. Mintea i se înceţoşă. Cum de se putea întinde aşa, fără să se rupă? Ar fi putut să moară. Ar fi putut să leşine. Clipa aceea nu avea să se sfârşească niciodată, avea să continue mereu şi mereu...

Un Jerry îngrozit se desprinse din beznă înotând, urmărit şi înghiţit de ceva mai mare, de o formă fantomatică de sticlă, forma unui peşte, a unui sonom, înghiţită la rândul său de altceva, mai mare şi mai vorace. Un grendel le înghiţi pe amândouă. Se uită la ea cu ochii rombici în flăcări, provocând-o. Se lichefie, de parcă ar fi fost desprins dintr-un tablou de M.C. Escher, fiind înghiţit apoi de un simplu sonom, dar labele grendelului ieşiră prin trupul peştelui şi dinţii îl străpunseră,

devenind vizibili, aşa că, în timp ce ea privea, în timp ce ţipa, sonomul se transformă...

— Respiră!

— Împinge!

Nălucirea fragilă dispăru, unduind ca aerul de deasupra unui izvor fierbinte, lăsând în urmă doar realitatea răsuflării. Îşi păstră luciditatea şi împinse cu muşchii puternici ai abdomenului inferior.

În încăpere răsunară două exclamaţii de uşurare într-un singur glas, şi muşchii întinşi se relaxară dintr-odată, arsura se domoli. Durerea încetase. Un val de uşurare fizică incredibil de puternic o străbate din cap până-n picioare.

O senzaţie răcoroasă, umedă, de bumbac aspru atingându-i faţa.

Un sunet: un nou-născut... copilul ei plângând.

Vederea nu i se limpezise încă, dar o zări pe Mamie curăţând ceva cu piele roşie, care se zbătea urlând ca o sirenă, şi inima i se înmuie.

Închise din nou ochii şi, o clipă mai târziu, Jerry îi îndesă în braţe o bocceluţă caldă. Faţa copilului mai era încă mânjită de sânge şi de alte fluide şi strângea apăsat din pleoape, ferindu-se de lumea înfricoşătoare în care fusese aruncat dintr-odată. Pumnii de dimensiunea unei nuci erau încleştaţi.

Şi Mamie şopti:

— E fată.

Mary Ann încercă să vorbească, să spună: *Vă mulţumesc pentru fiica mea,* sau orice altceva. Dar nu reuşi decât să verse lacrimi.

Cursul râului Miskatonic fusese zăgăzuit, chiar în nordul Coloniei. Noul lac clipocea, albastru, în lumina voalată a lui Tau Ceti. De-a latul său, pe opt sute de metri, apa se revărsa peste baraj. Această construcţie inginerească fiind odată încheiată, curentul electric avea să vină dintr-o hidrocentrală.

Barajul. Celulele solare. Centrala nucleară. Laolaltă, urmau să-i transforme pe Colonişti în cei mai bogaţi oameni din istorie. Aveau să dispună de energie şi de terenuri, fiind călăuziţi de lecţiile învăţate pe Pământ, în decursul a secole de industrializare. Peste câţiva ani, o avuţie incalculabilă...

— Îmi place, spuse Cadmann, plimbându-şi privirea pe deasupra lacului artificial. Hendrick a făcut un miracol. E singurul lac de pe insulă în care se poate înota.

Sylvia încuviinţă dând din cap. Îşi umbri ochii, privind încordată în jos, spre linia de asfalt a ţărmului.

Două vehicule se apropiau de ei în mare viteză. Pe drumul drept şi plan, se mişcau mai repede decât se aşteptaseră proiectanţii sau decât şi-o doriseră. Mary Ann şi Terry se luaseră la întrecere în scaune cu rotile motorizate. Ea avea un avans de un metru. Celei mai recente mame de pe Avalon nu-i *trebuia* un astfel de scaun, dar era amuzant să fii cocoloşit.

Din ziua naşterii lui Jessica, Cadmann părea să se împace mult mai bine cu Colonia. Avea părul ceva mai încărunţit decât cu un an în urmă, dar părea mai înalt şi mai suplu, o extensie vie a acelui pământ minunat şi sălbatic. Privea pe deasupra lacului, către piscurile de fier ale munţilor din nord, care gâdilau norii.

— Munca noastră n-o să se încheie niciodată, spuse el, plin de încredere. Gândeşte-te ce am găsit stând la pândă în micul nostru colţ de lume.

— Terry face planuri pentru o expediţie pe continent.

— Ar trebui să plecăm imediat ce terminăm o parte din munca de aici. Avem multe de recuperat.

Ochii ei cercetară cerul.

— Doamne, acum mă simt atât de legată de planeta asta! N-aş vrea s-o părăsesc. Chiar n-aş vrea.

De pe malul lacului se auzi un strigăt. Mary Ann îl depăşise pe Terry.

— E în ordine, nu-i aşa? întrebă Cadmann. În privinţa noastră. În privinţa lor.

— Categoric.

— Mă uit *la* Mary Ann. Mă uit la Jessie, la fărâma din mine care va continua să fie aici când eu n-o să mai fiu. Totul pare mult mai închegat. Şi ea mi-a dat darul ăsta.

— Mă bucur că suntem prieteni.

— N-am fi putut fi altceva, Sylvia.

Ea tresări: o undă de şoc tot atât de sonoră şi de neaşteptată ca bubuitul unui tunet reverberă de-a lungul câmpiei.

Mary Ann ţipă şi arătă către cer. Cadmann îşi îndreptă brusc binoclul în sus.

— Uite-o. Ţie nu-ţi plac rachetele? *Adu-o jos, Stu!* În timp ce Minerva îşi începea coborârea, Sylvia zări o dâră de vapori.

Acum se desluşea şi forma navetei: o corcitură între un aeroplan şi clădirea unei societăţi de asigurări, o navetă ca un hârdău grosolan, care aduse jos câţiva dintre ei la fiecare drum, lăsându-i pe Avalon nevătămaţi şi fără să fi intervenit vreo avarie.

Lovi apa şi alunecă pe lac, ca o picătură de lichid pe o farfurie incandescentă. Aproape că ajunse la mal înainte de a atinge cu aripile suprafaţa albastră, scânteietoare. Pe urmă norii de abur se înălţară cu un muget, ca o cascadă vuind în surdină. Parcurse restul drumului în răbufniri scurte.

— Ăsta e coletul tău, nu-i aşa, Sylvie?

— Chiar el. *Nat Geo* mi-a oferit anul ăsta un Crăciun timpuriu.

Minerva atinse docul cu o bufnitură surdă, se roti şi se blocă pe poziţie. O clipă mai târziu, hubloul se deschise şi Hendrick Sills coborî.

— De data asta, a fost o călătorie cu turbulenţe. E posibil să se apropie o furtună.

— Păi, hai să ducem corespondenţa înăuntru.

Mary Ann şi Terry se opriră pe doc.

— Am câştigat!

— Ea a trişat, spuse el.

Cadmann le adresă o privire fioroasă.

— Bun. Despre ce-aţi vorbit voi doi?

— Oh, despre ce-ai vorbit şi tu cu Sylvia.

— Atunci relaţia noastră e condamnată.

Cadmann sări pe platforma de amerizare şi îl ajută pe Hendrick să coboare. Stu apăru în urma lui. Căra o cutie metalică, sigilată.

— Aici avem informaţiile, îi anunţă Stu. Iar nişte suflete mai dure şi mai răbdătoare decât mine au de gând să le descarce şi să le sorteze.

— Nu pari fericit, zise Cadmann.

— Poate nu sunt, răspunse Stu.

— Dintr-un motiv întemeiat.

Carolyn McAndrews scoase capul prin hublou, urmată de sora ei Phyllis. Chipul celei dintâi era crispat de mânie.

— Au suspendat expediţia e-Eridani.

— Ce? întrebă Cadmann.

— Au anulat plecarea navei spre e-Eridani, răspunse Phyllis cu blândeţe. Şi pe toate celelalte. Nu se mai fac călătorii interstelare.

— Totul e adevărat, spuse Stu. Poate filmele noastre n-au fost destul de frumoase...

— Vestea asta e de acum zece ani! exclamă Mary Ann. Nimic din ceea ce am trimis pe Pământ nu putea ajunge acolo la timp, ca să aibă vreo importanţă!

Carolyn se uită la Mary Ann cu furie.

— Ştim. Ochii i se îmblânziră. Stu a glumit, Mary Ann. N-a fost o glumă prea bună.

— Atunci noi suntem singurii colonişti, zise Terry. Îşi coborî privirea spre scaunul său cu rotile. O răspundere destul de grea. Cred că mă bucur fiindcă n-am aflat-o înainte de a ucide grendelii. Când depind prea multe de mine, eu unul am întotdeauna trac.

Sylvia privea discul de computer cu ochi lacomi.

— Noi suntem încă aici. Iar voi aduceţi noutăţi adunate vreme de un an întreg şi o actualizare completă a enciclopediei. Cu toate datele pierdute în timpul atacului, asta e exact ceea ce căutam, iar toate suspendările n-au decât să se ducă naibii.

— La ce te referi? Ce anume căutai?

— Nu ştiu, mărturisi ea. Simt anumite lucruri, anumite tipare, încerc să fac conexiuni în minte. Computerele sunt bune la aşa ceva. O să vedem ce iese.

— Da. Ei bine, ţi-ai primit corespondenţa. Hendrick luă o cutie şi o duse la capătul digului.

Mary Ann se ridică din scaunul cu rotile.

— Sylvia, ai nevoie de ajutor? Adică, în privinţa răspunsurilor la întrebările tale. Eu am coşmaruri. Cred că ştiu despre ce vorbeşti. Ceva încearcă să iasă la lumină. Sonomul, şi Joe, şi Grendelii şi... Îşi flutură mâna. Se strâng laolaltă. Îmi dau dureri de cap.

— Sigur. Sylvia zâmbi. Faci parte din reţea. Vino ori de câte ori se poate lipsi Jessica de tine. Numele conferinţei este GRENDEL – la naiba, aici avem deja o mulţime de aiureli. O să-ncep o alta. HEOROT.

Hendrick se întoarse după o altă cutie. Era nefiresc de tăcut. Cadmann îl prinse de cot şi îşi coborî vocea.

— Mai e şi altceva?

— Nu.

— Ei, haide!

Cadmann îl îndepărtă uşor de ceilalţi.

— Eşti *ultimul* om căruia i-aş... OK. M-am *săturat* de toate astea, Cadmann. Vorbise cu voce scăzută, dar acum şi-o înălţă şi toţi ceilalţi tăcură. Ding dong, monştrii sunt morţi. Sunt morţi! Şi voi n-o s-o credeţi niciodată, iar asta e bine, fiindcă înseamnă, poate, că *eu* pot face o pauză...

— Hei, eu n-am obligat pe nimeni.

— Nu, dar acum toţi ceilalţi au luat microbul. OK. Daţi-i înainte şi faceţi-vă griji. Bineînţeles că vor mai fi coşmaruri şi, cândva, vom trece dincolo de toată povestea. În ceea ce mă priveşte, eu am terminat, spuse Hendrick. Am încheiat calibrările antenei de pe *Geographic.* Amân de mult o partidă de pescuit, aşa că-n weekendul ăsta îmi iau liber.

— Sigur că da. Singur?

Phyllis oftă.

— Am o grămadă de treburi. Vreun voluntar?

— Niciunul, spuse Hendrick, sărutând-o pe obraz. Aşa că nu suntem decât eu şi Boogie Boy. El n-are niciodată coşmaruri. Zack şi-a dat OK-ul.

— Perfect. Du-te. Eu am fost, şi m-am întors peticit. Dacă aş fi ştiut un leac pentru coşmaruri, l-aş fi folosit pentru Mary Ann. Ia-ţi o pauză, omule!

Hendrick dădu din cap. Îşi săltă rucsacul pe umăr şi o luă de-a lungul docului, îndepărtându-se. Plecă într-o tăcere stânjenitoare.

Sylvia îşi privi bărbatul cu suspiciune.

— A-ha! Deci, din ce cauză vă hlizeaţi? Sau nu-mi poţi povesti?

— Ba da, pot. Dar nu-i pot spune omului de arme.

— Ce e?

— Astupă-ţi urechile, Weyland. Mary Ann l-a dus de nas intenţionat pe Cadmann şi a făcut o fată. O să aranjăm o căsătorie între nefericiţii noştri copii. Am calculat că nepoţii noştri vor avea cele mai bune gene din Colonie şi vor sfârşi prin a conduce lumea. Ne putem aştepta la o bătrâneţe confortabilă şi sigură.

— A-ha.

Era târziu. Jessica împlinise şase zile şi ieşise din creşa comună a taberei cu toate analizele făcute. Dormea într-un colţ

al laboratorului de biologie, într-un leagăn din lemn de arbore ghimpos, confecţionat manual, cu multă migală. Mary Ann, Sylvia, Mamie şi Rachel, soţia lui Zack, stăteau împreună la o cafea.

— Cassandra! strigă Sylvia. Oh, fir-ar să fie!

— Sunt probleme? întrebă Rachel.

— Nu mai multe decât de obicei. Computerul s-a ales cu găuri în cap. *Cassandra: căutare informaţii fundamentale. Cicluri de reproducere. Caută orice similitudine cu formele de viaţă terestre.* Asta îi oferă un hobby. Ei. Apropo de reproducere, spuse Sylvia peste umăr, aţi mai rămas tu şi Mamie.

— Eu şi Jerry ne străduim...

— Eu cred că sunt prea bătrână, zise Rachel meditativă. Am împlinit treizeci şi şapte. Eu şi Zack tocmai am renunţat la ideea de a avea copii.

— E nevoie de o gândire pozitivă, interveni Mary Ann. Chipul i se lumină brusc. Psihanalisto, vindecă-te pe tine însăţi.

Bătu din palme, încântată de glumă.

— *Cassandra,* strigă Sylvia. *Găseşte toate simulările legate de cicluri reproductive, Joe şi pterodoni.* Îşi muşcă buza, agitată. Ţinând cont cât de avariată a fost Cassie, nu ştiu la cât de mult ne putem aştepta, dar să vedem.

Peste câteva secunde, mesajul FIŞIER NEGĂSIT licări în aer. Sylvia oftă.

— O să-l găsesc eu. Cel puţin ştiu că *sunt* acolo. Ceea ce am de făcut e să descopăr numele fişierelor.

Rachel se încruntă.

— Credeam că această Cassandra poate găsi orice...

— Asta era ideea generală, răspunse Sylvia. Dar primul grendel a distrus o parte din memoria ei şi partea cea mai rea e că nu ştim despre *ce* porţiuni e vorba. Computerul are găuri, aşa cum...

— Bineînţeles. Nu mă îndoiesc c-o să-l găseşti. E foarte important? întrebă Rachel.

Mary Ann scoase un carneţel uzat şi îl răsfoi.

— E un lucru pe care l-am auzit cândva. Mă tot străduiesc să-mi aduc aminte. M-am gândit la asta în timpul naşterii, aşa că vă daţi seama cât de mult trebuie să mă fi obsedat!

— Ce este?

Mamie luă carneţelul şi începu să caute prin el la întâmplare.

— Nu ştiu, fir-ar să fie. Pur şi simplu nu ştiu.

— Pe planeta asta, spuse Sylvia, nimic nu arată exact aşa cum ar trebui. Sunt creaturi străine, nu forme de viaţă terestre. La sonom ai găsit glande tubulare pline cu ceva care pluteşte, ca sperma activă, dar ar putea fi un fel de fagocite. Există şi un aparat embrionar, alcătuit din ceea ce ar putea fi un uter şi un ovar. Sunt aplatizate, strivite de peretele intestinal, ca şi cum n-ar fi decât pete de pigment. Şi, tocmai când făceam progrese, grendelul a făcut laboratoarele terci! Singurul lucru de care pot fi sigură e că nu suntem siguri de nimic!

Mary Ann o privea cu ochi mari, încrezători. Cât de mult se pierduse din creierul ei? Un caz similar cu al Cassandrei, se gândi Sylvia. Ce ar fi putut declanşa nişte cuvinte potrivite?

— Toţi grendelii par să fie femele. Poate că sunt partenogenetici, dar nu avem aparatura necesară ca să ne asigurăm că nu există nimic de genul testiculelor. Toţi pterodonii par să aibă ambele seturi de organe sexuale, dar Joe...

— Se înmulţesc ca iepurii. Cum facem şi noi uneori. Mary Ann se lupta cu ceva, avea faţa încreţită de parcă ar fi fost în agonie şi Sylvia se pregătea să-i prescrie un sedativ peste câteva clipe.

— Ascultă-mă, spuse Rachel cu voce liniştitoare. Nu te mai strădui cu atâta intensitate. Închide ochii o clipă. Nu mai fi atât de preocupată.

— Nu mă pot abţine.

— Bine, ce vezi când ţii ochii închişi?

— Joe, şi sonomi, şi grendeli, vânându-se unii pe alţii. Nu-mi place asta, Rachel.

— Bine. Acum retrage-te. Vizualizează-te pe tine însăţi privind scena asta într-un spectacol holografic. Transformă imaginea într-un film plat. În alb şi negru. Asigură-ţi o anumită distanţă emoţională.

Mary Ann căpătă o înfăţişare mai calmă.

— E mai bine.

— Plasează o muzică de circ în fundal.

Mary Ann râse, bătând iarăşi din palme.

— Asta e. E perfect. Acum arată ca nişte animale de lemn dintr-un carusel. Aud o orgă în fundal.

Sylvia se lăsă pe spătarul scaunului, zâmbind admirativ. Nu mai avusese niciodată ocazia s-o vadă pe Rachel la lucru.

Aceasta dădu din cap.

— Acum deschide ochii. Bun. Ce-ai mâncat azi la micul dejun?

— Suc şi omletă din ouă de găină. Cadmann a făcut-o. E un bucătar bun, la fel de bun ca mine. N-am ştiut-o niciodată.

— Bun. Închide ochii din nou. Ce vezi?

— Sonomi şi grendeli şi... broaşte. Ochii i se deschiseră brusc. Asta chiar a fost ciudat.

— E ceva freudian, Rachel? întrebă Mamie. Poate vrea să-ţi spună să te-arunci în lac.

— Poate. Pentru tine are vreun înţeles, Mamie? Vezi vreo legătură între Joe şi broaşte?

— Din punct de vedere comportamental? Reproductiv? Ecologic? Probabil că e un soi de calambur.

— Nu, e real, protestă Mary Ann. Ceva – diamante?

Mamie chicoti.

— Oh, pur şi simplu, nu ştiu. Mary Ann se aşeză holbându-se la perete. Sylvie...

Privirea Sylviei se defocalizase.

— Fir-ar să fie, spuse ea încet. Ai dreptate. Atinge o coardă. Broaşte. Există un tip aparte de broască. Despre care am citit cândva. Cassandra, adăugă ea. Căutare liniară – broaşte. Referinţe încrucişate: Joe, sonomi, grendeli.

— Doamnelor – Rachel căscă – Zack are coşmaruri dacă nu sunt acolo să-l ţin de, ăă, mână. Hm. Eu aş zice că ajunge pentru noaptea asta.

— Şi eu, adăugă Mamie. Sylvia, Mary Ann, ne vedem dimineaţă. Vii şi mâine?

— Da, răspunse Mary Ann nesigură. Continua să fixeze cu privirea spaţiul ce zumzăia deasupra afişajului holografic. Acum vreau să rămân cu Sylvia. Cadmann o să vină să mă ia.

Se îmbrăţişară, apoi Rachel şi Mamie părăsiră laboratorul.

Sylvia privea fluxul hologramelor, îngheţând ocazional câte o imagine.

Erau reprezentări ale unor broaşte arboricole şi ale unor broaşte africane gigantice, destul de puternice ca să doboare un om la pământ. Ale unor broaşte care se hrăneau, sau copulau, sau erau răschirate sub cuţitul de disecţie.

Sylvia simţi ceva cald şi neplăcut în stomac. O broască având obiceiuri urâte. La început, nu-i venise să creadă! Dar era logic, avea sens. Oh, rahat!

— Mary Ann, spuse ea cu voce răguşită. Vreau să discut cu Cadmann. Ai putea să-l găseşti, te rog? Adu-l aici.

Mary Ann se îndepărtă de ea, cu ochii mari, speriată.

— E ceva în neregulă?

— Încă nu ştiu. Poate că există o şansă din o sută. Sper până la Dumnezeu că mă-nşel. Fiindcă, dacă am dreptate...

Sincronizându-se cu o precizie ireală, Jessica se trezi şi începu să ţipe.

26.
LA PESCUIT

„— Zău, doctore Johnson, nu e atât de uşor cum pari s-o crezi; pentru că, dacă ai face peştii mărunţi să vorbească, ar vorbi ca nişte balene.”

BOSWEI L, *Life of Johnson (Viaţa lui Johnson)*

Hendrick Sills pilota Ţânţarul Patru ducându-l către sud, către Marele Munte Noroios. După trei săptămâni de muncă intensă, îl dureau spatele, umerii şi mintea, şi era mai mult decât gata pentru un răstimp de odihnă.

La sud de Marele Noroios fuseseră observaţi somni. Şi o grămadă de sonomi.

Toţi monştrii muriseră. Ding dong! Munca fusese bine făcută, şi terminată, iar acum era vremea odihnei în ţinuturi îndepărtate. Doar două zile, mai era de lucru; dar avea două zile. Doar el, un ciobănesc german şi o undiţă. Patruzeci şi opt de ore de odihnă, departe de depanarea numeroaselor defecţiuni tehnice din Colonia plină de probleme. Pentru un scurt răstimp, nu voia să mai audă de debit şi de accesul la apă dulce, de electricitate, de canalizare şi de toate celelalte lucruri mărunte. Nu voia să-şi piardă timpul făcând operaţii pe creierul Cassandrei. Nu voia să supravegheze o altă echipă care se ocupa de reparaţiile improvizate ale aparaturii în suferinţă din clinica veterinară.

— M-am săturat să tot fac şi treaba ta şi pe a mea, Carolyn McAndrews! strigă el.

Experienţa dureroasă prin care trecuseră îi secătuise energia şi acum, când săptămânile şi lunile de încordare susţinută se încheiaseră, era gata pentru o scurtă distracţie. *Ding-dong!*

Ar fi fost plăcut să aibă companie. Dar Harry Siep îşi scrântise o gleznă. Nu voia să spună cum, dar Hendrick suspecta implicarea unei ferestre din dos şi a apariţiei inoportune a unui soţ. Avea să stea poponete în baraca de telecomunicaţii pentru o săptămână de atunci înainte. Iar Phyllis, frumoasa Phyllis, era de serviciu.

Boogie Boy era legat de scaunul pasagerului cu o lesă scurtă. În primele zile, încercaseră să folosească nişte curele mai lungi,

dar, într-o noapte, un câine surexcitat sărise după un pterodon. Sărmana creatură aproape că se autolinşase înainte ca pilotul copleşit de situaţie să poată coborî Ţânţarul la sol. În aer, lesele scurte reprezentau o procedură de operare standard.

Hendrick se uită cu atenţie în jur, prin eterna ceaţă fluidă. Faleza lui Cadmann era undeva, acolo jos. O putea zări. Micşoră altitudinea, ca s-o vadă mai bine.

Zona cultivată de pe platou începea să dea roade. Din aer, începuse acum să semene mai degrabă cu o plantaţie agricolă decât cu nişte scrijeliri în ţărână.

Iar acolo era casa.

Crescuse din coasta muntelui. O locuinţă subterană putea fi extinsă mult mai repede decât o construcţie tradiţională, iar Cadmann avea un sălaş care putea să fie căminul mai multor generaţii. Deasupra potecilor din ambele părţi erau suspendaţi bolovani-capcană. *Fireşte.* Hendrick chicoti. Iar dunga clară din partea de jos era un câmp de mine ce putea fi activat la simpla atingere a unui comutator.

— Poate că nu e de condamnat, spuse el cu voce tare. Boogie Boy lovi cu coada în puntea autogirului. Dar trebuie să existe o metodă mai bună.

Câinele scheună a simpatie.

Hendrick viră brusc şi se înălţă, trecând prin nori şi ocolind Marele Munte Noroios. Se îndreptă spre sud, prinzând viteză. Două zile. Poate, pe urmă, odată reîntors în tabără, avea să ia o hotărâre în privinţa lui Phyllis.

Febra copiilor! Era contagioasă şi infestase tabăra. Până şi lui Phyllis McAndrews, logodnica eternă, i se umeziseră ochii la vederea Jessicăi Weyland. Şi, în ultima noapte, după o seară deosebit de fierbinte (Doamne. De unde lua ea atâta energie? Sau atâta flexibilitate?), Phyllis făcuse aluzii vagi la o călătorie vijelioasă pe cataracte. Dorinţa frumoasei fiziciene de a avea un copil nu-l surprindea pe Hendrick: dar îl surprindea posibila ei intenţie de a se lega de un inginer înalt şi sfrijit.

Râse în sinea lui. Nenorocirea abătută asupra coloniei avusese un efect secundar interesant: un surplus de zece femei într-o comunitate de nici două sute de persoane. Hendrick era serios tentat să rămână un burlac rătăcitor, deşi se întreba dacă, pe Pământ, s-ar fi putut aştepta vreodată la un trofeu cum era Phyllis.

Decizii, decizii...

Iată şi tabăra de luptă. Acum năpădită de vegetaţie, dar încă mai golaşă decât jungla care o înghesuia din toate părţile. Cadmann arsese locul cu două luni în urmă, când echipa de vânători pândise ultimii grendeli. Terenul era plat şi apa bolborosea la nici treizeci de metri distanţă. Cu două luni în urmă, era plină de sonomi graşi, care se întrezăreau fulgerător la suprafaţă.

Ţânţarul asoliză cu o hurducătură. El îl eliberă pe Boogie Boy. Câinele ciobănesc sări jos şi adulmecă pământul, alergă în salturi în jurul autogirului, apoi îşi puse labele pe cadrul uşii, implorându-l pe Hendrick să iasă la joacă.

Plantele târâtoare şi iarba străpunseră solul înnegrit, ieşind la suprafaţă, aşa că picioarele călcau pe o saltea groasă. Îşi dori ca vântul să împrăştie ceaţa, îngăduindu-i să vadă stelele. Lui Hendrick nu-i plăcea nimic mai mult decât să stea întins pe spate, sub un baldachin înstelat.

O făcuse de multe ori, când nu era decât un copil, în Michigan. Un loc aflat incredibil de departe, pe care nu avea să-l mai revadă vreodată. Acelea fuseseră vremuri bune, cu toate că zona nu mai era atât de rurală ca în timpul bunicului său, când cerbii îţi ajungeau la uşa din dos.

Bunicul ar fi fost de acord cu plecarea pe Avalon.

Hendrick îşi instală lampa, apoi întinse salteaua pneumatică şi deschise supapa. Salteaua începu să absoarbă aer.

Boogie Boy ţopăi în jurul lui, apoi sări pe saltea, dând alene din coadă.

— Hei! exclamă Hendrick şi coada prinse să se-n-vârtă ca un rotor.

Dădu câinele la o parte. Animalul lătră de ciudă, apoi renunţă şi alergă către tufişuri.

Hendrick îşi montă undiţa şi examină băţul şi mulineta. Inspectă cârligele, momelile, modul în care se ataşau de fir, şi fu mulţumit. Ziua următoare avea să fie o zi bună de pescuit. Acum nu mai era mare lucru de făcut, în afară de a merge la culcare.

— Boogie?

Câinele dispăruse, nu răspunse, nu se întoarse ţopăind în tabără. Hendrick se îndreptă tacticos către râu şi plimbă lampa pe deasupra spumei.

Superb. Lumina dansă de-a latul apei şi, sub ovalul ei plutitor se zăriră forme mişcătoare, cărnoase, întunecate. Îl aştepta o zi minunată de pescuit.

Câinele nu se vedea nicăieri, dar Hendrick nu-şi făcu griji. Boogie avea să vină înapoi.

Se întoarse în tabără. Trase de partea superioară a sacului de dormit, se strecură înăuntru şi se lăsă în voia somnului.

Cineva bătu de două ori în uşă, apoi strigă:

— Deschideţi, fir-ar să fie!

Rachel îşi frecă hotărâtă nasul de al lui Zack.

— Asta-i ceea ce primesc fiindcă mă culc cu şeful.

— Nu pot să cred, bombăni Zack nemulţumit.

Se îndepărtă de ea rostogolindu-se şi continuă s-o facă până ce ajunse jos din pat. Îşi trase halatul şi străbătu camera de zi. Se opri, adunându-se, şi deschise uşa.

Mary Ann părea înspăimântată; Sylvia şi Terry, în scaunul lui cu rotile, arătau tot atât de sinistru. Terry îşi frângea mâinile în poală.

— N-o să-ţi placă asta, spuse el.

Zack îşi strânse mai tare halatul.

— Sunt sigur că ai dreptate. Dar e mai bine să vă primesc oricum înăuntru.

Intrară pe rând, ca un juriu pregătit să pronunţe o sentinţă la moarte. Fiecare se uita la ceilalţi doi, să vorbească înaintea lui.

Din dormitor se auzi vocea lui Rachel.

— Ce se-ntâmplă?

Glasul ei păru să spargă blocajul mental al Sylviei.

— Ceea ce mi-a venit mai întâi în minte a fost o broască africană.

Mary Ann tresări.

— Oh! Diamante. Africa!

— Diamante, şi broaşte, şi tablourile lui Escher, Rachel. Era atât de simplu, încât nici una dintre noi n-a înţeles.

— Ce să înţeleagă? Zack se aşeză, încercând să-şi păstreze calmul. Ia-o ceva mai încet, se poate?

— Da. Perfect. Sylvia respiră adânc. Există o broască africană cu obiceiuri urâte.

— Da, da, mănâncă – îşi mănâncă puii! strigă Mary Ann. Da, Sylvie, da!

— Îşi mănâncă mormolocii, spuse Sylvia.

Zack rămase în aşteptare. O auzi pe Rachel mişcându-se prin bucătărie şi punând de cafea. Cafeaua era pentru urgenţe; Zack se temu că instinctul ei nu dădea greş.

— Nu pare un sistem ecologic viabil, dar este, continuă Sylvia. Cel mai simplu care se poate imagina. Broaşte, alge, şi nimic altceva. Nici o insectă, nici un peşte. Broaştele sunt carnivore. Nu pot mânca alge. Dar sistemul ecologic e stabil.

— Mormolocii mănâncă alge, făcu Mary Ann triumfătoare.

— Pfui, făcu Zack. Deja înţelesese.

Sylvia dădu aprobator din cap.

— Broaştele depun ouă. Din ouăle clocite ies mormoloci mititei. Mănâncă alge verzi din lac, până cresc mari. Pe urmă adulţii mănâncă mormolocii mari. E suficient. Iar mormolocii mari care sunt destul de agili sau de prudenţi devin adulţi...

— Vorbeşti despre sonomi, nu-i aşa?

— Aşa e, Zack. Sonomii sunt mormolocii. Grendelii sunt broaştele. Nu aveam de unde s-o ştim la momentul respectiv, dar noi am scos adulţii din ecuaţie, aşa că sunt mult mai mulţi sonomi decât ar trebui să fie. Şi e primăvară. Şi sonomii cresc.

Zack înmărmuri.

— Ce-am făcut? Sylvia? Ştii? Există vreun mod de a evalua consecinţele?

— În clipa asta nu, Zack... Sylvia îşi deschise neajutorată braţele.... mai bine mai târziu decât niciodată.

Cu o senzaţie de plutire, Hendrick se desprinse pe jumătate din braţele somnului. Ceva îl apăsa pe stomac: Boogie Boy, un ghemotoc cald şi molatec, care mârâi aproape ca şi cum ar fi tors. Ciobănescul german lovi de câteva ori pământul cu coada, apoi se pregăti de somn.

— Nu e o simplă presupunere, spuse Sylvia, relaxându-se în sfârşit. Vă aduceţi aminte când s-a întors Cadmann cu o bucată de grendel şi testele au indicat că semăna cu carnea de sonom.

— Isuse, zise Zack. Şi noi nu l-am crezut...

— Da, se amestecă Mary Ann. Nu l-aţi crezut şi....

— Bine. A fost vina mea, recunoscu deschis Terry.

— Şi iată cât ne-a luat să punem totul cap la cap, încheie Sylvia.

— Da. Zack se frecă la ochi. Mulţumesc, iubito. Luă din mâna lui Rachel o ceaşcă reumplută cu cafea aburindă şi sorbi. OK. Să limpezim toate astea...

Rachel încremeni la jumătatea drumului spre bucătărie, cu un picior în aer.

— Zack? Lăsă tava cu cafea jos, de parcă ar fi fost o bulă de săpun. Hendrick.

— Ce-i cu...? El înţelese brusc şi aproape scăpă ceaşca din mână. Hendrick s-a dus la pescuit. Am face bine să mergem în baraca telecomunicaţiilor. Sylvia, îţi mulţumesc pentru seara asta încântătoare.

Hendrick se trezi brusc, cu hotarele unui coşmar spulberându-i-se în minte. Ceva nu era în ordine, întinse mâna în căutarea lui Boogie, dar nu simţi decât iarba răcoroasă, strivită şi ceva mai caldă în locul unde stătuse câinele.

Îl auzi schelălăind: un sunet ciudat, întrebător. În timp ce se sălta în capul oaselor, schelălăitul se înălţă, transformându-se în două lătrături scurte, stridente, apoi într-un mârâit.

Ce dracu'?

Hendrick se întinse după carabina cu săgeţi explozive de la capul său. *Ding dong, monştrii sunt morţi!* Dar mama n-a crescut un copil tâmpit, şi Hendrick nu voia să-şi asume riscuri.

— Boogie?

Îşi trase pantalonii. Boogie se ivi brusc dintre tufişuri şi lătra disperat către el, apoi dispăru iarăşi.

Lătrăturile se preschimbară pe neaşteptate într-un urlet înfiorător de durere şi Hendrick îngheţă.

Lunile palide erau jos, deasupra orizontului. Ceaţa se încolăcea în jurul plantelor şi al copacilor strâmbi, ca nişte nori doborâţi la pământ. Lampa lui de mână abia reuşea s-o străpungă.

Ceva îi omora câinele. Dintr-un impuls atât de instinctiv încât trecea peste bunul lui simţ, Hendrick făcu, nervos, doi paşi către tufişuri. Apoi încă unul...

Staţia radio de la bordul Ţânţarului Patru începu să sune strident.

Boogie...

Hendrick o rupse la fugă spre Ţânţar. Frunzele trosneau în spatele lui şi, în timp ce alerga, se uită peste umăr.

Bucăţi de întuneric se repezeau spre el. Lovi orbeşte cu aruncătorul de harpoane. Vârful nimeri în ceva elastic.

Simţi în gambă arsura unei dureri neaşteptate. Îşi repezi piciorul înapoi, izbind cu călcâiul în ceva de mărimea unui câine. Creatura mârâi.

Hendrick era îngrozitor de conştient că fuge ca să-şi scape viaţa. Deschise dintr-o smucitură uşa Ţânţarului Patru şi se aruncă înăuntru. Capul i se pocni zgomotos de tabloul de bord, dar uşa se trânti în urma lui. Zăcu o clipă, apoi izgoni durerea, îngropând-o cât mai adânc în fiinţa lui. Uşile Ţânţarului nu aveau încuietori. *Ce e afară? Ce mi-a ucis câinele?* Se întinse, cu carabina cu săgeţi îndreptată spre uşă. Afară zgrepţăna ceva.

Hendrick trecu una dintre centurile de siguranţă prin mânerul uşii şi o legă strâns. Trebuia să reziste. Se sili să se ridice de jos şi să se aşeze pe scaunul pilotului. Piciorul lui era un imens pârjol de durere, urlând ca să-i atragă atenţia. Se simţea de parcă un pittbull ar fi muşcat o bucată din el. Sângele îi îmbibase pantalonii rupţi şi cămaşa din piele de căprioară. Strânse cu putere din ochi şi îşi lăsă mâna să coboare încet în jos. Verifică rana cu degetele: o durere mistuitoare şi o gaură cât un filet mignon de dimensiuni respectabile.

Cârâitul staţiei radio răzbătu dincolo de durere. Se strădui să ridice mâna, o luă, apăsă butonul de transmisie cu degetul mare şi strigă:

— Doamne, piciorul meu! Oh, *rahat.* Afară e ceva care-mi omoară câinele!

Îi răspunse vocea lui Zack.

— Pleacă de-acolo. Lasă câinele.

— Al dracului de corect! Curiozitatea înfrânse panica şi durerea. Ce naiba e asta?

— Sylvia încearcă să ne explice că sonomii se transformă în grendeli!

Hendrick râse isteric. Ceva izbi în uşă iarăşi şi iarăşi, zguduind Ţânţarul.

— Are-al dracului de multă dreptate! Spune-i că, în privinţa sincronizării, nu-i bună de nimic. Oh, mamă, da ştiu că *doare.*

— Eşti rănit? Poţi să pilotezi? O să trimitem un Ţânţar…

— Nici nu mă gândesc să-aştept. Pot să-mi pun un garou la picior pentru cele douăzeci de minute de care e nevoie. Numai să m-aştepte cineva care să mă coasă.

Hendrick bâjbâi până ce dădu de trusa de prim-ajutor a autogirului şi scoase un garou elastic. Ţânţarul trepidă din nou şi uşa din tablă subţire se îndoi spre interior.

El expiră hârjâit şi îşi legă strâns pulpa, exact deasupra rănii. Făcu o verificare îndoindu-şi piciorul.

— Chestia asta trebuie să ţină.

Porni motorul, întinse mâna către accelerator, se opri. Chiar era pe punctul de a decola pe întuneric? Gândire confuză. Aprinse luminile.

În locul unde îşi stivuise proviziile, fulgerau acum forme întunecate, intrând şi ieşind dintr-un vârtej de confeti din plastic. Nimic nu rămăsese întreg. Probabil că în uşa lui izbeau o jumătate de duzină de monştri – îi auzea, simţea impactul în fiecare os –, dar de zece ori mai mulţi îi sfâşiau pachetele şi se sfâşiau unii pe alţii. Un ghem de forme încăierate se separă dintr-odată, lăsând în urmă zdrenţe din salteaua lui autogonflabilă.

Ţânţarul se mai cutremură o dată înainte de a reuşi să-l ridice în aer. Sub el, se extinse un cerc de lumină, începând apoi să pălească. Undeva, acolo jos, Boogie era rupt în bucăţi.

— Îmi pare rău, băiete, şopti el. Probabil mi-ai salvat viaţa.

Acum luminile nu mai făceau altceva decât să-i înceţoşeze vederea. Le stinse. Nici aşa nu era prea grozav. Se folosi de busolă ca să îndrepte Ţânţarul spre nord, către Colonie. O parte din întuneric era în ochii lui.

Beznă: lunile apuseseră, pământul era ascuns. Gândurile îi rătăceau. Oare decolase? Era *posibil* să fi rămas la sol, cu monştri nevăzuţi izbind în carcasa subţire de metal?

Ceva se pocnea de carcasă; Ţânţarul răsuna de lovituri, şi Hendrick ţipă. Întunericul avea substanţă. El adormise sau leşinase. Nişte spiţe verticale îi făceau rotorul bucăţi, biciuind pereţii cabinei.

27.
OPERAŢIUNE DE SALVARE

„E mult mai sigur să te supui decât să conduci.”

THOMAS A KEMPIS

Déjà vu:

Copacii coamă-de-cal de pe Avalon erau înalţi, subţiri şi absolut verticali: trunchiuri albe ca hârtia, cu o margine de un verde întunecat coborând, precum o coamă de armăsar, de-a lungul părţii adăpostite de vânt. Ţânţarul lui Hendrick se zdrobise, nimerind cu partea laterală într-un astfel de crâng. Epava căzuse în ceea ce părea să fie o apă puţin adâncă. Paletele rotorului dispăruseră, iar coada era îndoită în unghi vertical.

Cadmann simţi un val de acreală urcând din stomac şi o amintire zvâcni, deformând ameţitor totul...

Se afla din nou în Zambia, în sud-vestul fluviului Zambezi, plecat în recunoaştere cu elicopterul, zburând pe deasupra unui ţinut distrus, plin de tufişuri. Sub el era pământ pârjolit şi vegetaţie maronie, uscată. Seceta din anul acela fusese neîndurătoare cu pământul şi cu oamenii, deopotrivă. Gherilele îi recrutaseră cu mult prea mare uşurinţă pe membrii triburilor înfometate.

Scanerele termice confirmaseră că în zonă nu se aflau trupe inamice. Raza de acţiune a scanerelor era mai mare decât a proiectilelor antiaeriene uşoare ale inamicului, iar unul dintre acestea doborâse elicopterul sergentului Mguvi. Undeva, în masa fumegândă de metal contorsionat de sub el, se afla unul dintre cei mai minunaţi doi oameni pe care colonelul Cadmann Weyland avusese vreodată onoarea să-i comande...

Imaginea aceea era acum puternică, prea puternică. Furia pe care i-o trezea nu era cu mult mai prejos.

Coborî Ţânţarul, apropiindu-l de epavă, şi plimbă raza proiectorului pe deasupra copacilor şi a apei.

Lângă el, Carlos înjură în spaniolă. Pistolul lui automat scuipa în întuneric şuvoaie de gloanţe stacojii. Şuvoaiele muşcau din masa de minigrendeli care mişunau în jurul Ţânţarului, luptându-se pentru o firimitură din Hendrick. Mici

ghemotoace de grendeli se băteau, mâncându-se unii pe alţii: gloanţele lui Carlos ţâşneau în jeturi către ei.

— Probabil sunt cu miile, spuse el cu voce răguşită.

— Poate o sută, poate două. Economiseşte-ţi muniţia. E ca şi cum ai scuipa în ocean.

Dezgustul schimonosi trăsăturile lui Carlos.

— Nu-l putem lăsa pe Hendrick aşa. Trebuie să-l aducem înapoi.

Cadmann se simţea amorţit.

— O să-l luăm, mort sau viu. Trebuie să recuperăm Ţânţarul. Dar nu *văd* nici o spărtură în pereţii cabinei, şi pentru ce se bat dacă nu mai există nici un Hendrick? *E posibil* să fie în siguranţă.

— Ce caută aici dacă nu le miroase a carne? E o spărtură. Trebuie să fie.

— *Nu putem rămâne în zonă, domnule Colonel. Serviciul de informaţii spune că se apropie o forţă ostilă, dinspre nord-vest. Nu suntem pregătiţi să respingem un atac...*

O alegere urâtă. Erau în joc vieţile a şase oameni. Şi era deja prea târziu ca să se mai poată face ceva pentru tăcutul şi loialul Mguvi.

Şi colonelul Weyland îşi părăsise prietenul în tufişurile pârjolite, închis într-un mormânt stâlcit, din oţel şi plastic. Lăsând în acelaşi timp în urmă o parte din el însuşi.

Nu şi de data asta.

Cadmann se năpusti încă o dată spre sol, lăsându-i timp lui Carlos să-şi golească încărcătorul.

— Te simţi mai bine? Atunci nu mai irosi muniţia, spuse el cu un aer sinistru. Până se termină povestea asta, o s-avem nevoie de fiecare cartuş.

Dar dacă-ajungem într-adevăr să ne numărăm gloanţele, atunci suntem morţi, cu toţii.

Carlos părea într-adevăr mai calm în timp ce monta un alt încărcător.

— Ce urmează?

— Ridicăm epava şi-o ducem acasă.

— Putem transporta o greutate atât de mare?

— Dacă nu putem, o să le cer atâtea despăgubiri descendenţilor cuiva, încât or să rămână în fundul gol. Scrie în specificaţiile proiectului. Avem forţa necesară. În Ţânţari sunt încastrate inele de ridicare. Deasupra. Cârligele trebuie fixate.

— Ah. *Amigo,* vrei să spui...

— Vreau să spun că unul dintre noi coboară în harnaşament şi prinde cablurile de ridicare de inele. Preiei pilotarea?

— Nu. Nu. Nu pot să pilotez şi să trag în acelaşi timp şi, dacă trebuie să-l pierdem pe unul dintre noi, e mai bine să fiu eu ăla, nu?

Cadmann nu răspunse.

— Aşa. Acordă-mi o clipă.

Carlos se ridică de pe scaunul copilotului şi o porni în patru labe spre pupa. Cadmann îl auzi umblând pe bâjbâite cu harnaşamentul de salvare.

— S-a făcut, *amigo.* Acum spune-mi ceva. Creaturile astea pot să sară pe un Ţânţar avariat?

— Să fiu al naibii dacă ştiu. Carlos – Carlos, putem aştepta.

— Dar Hendrick nu poate. *Mi coronet*[28]*,* trebuie să-mi dai instrucţiuni.

— OK. Ar fi trebuit s-avem un operator al harnaşamentului. Nu-i nici unul la bord, aşa c-o s-o faci tu. Ia cutia aia de acolo, de lângă perete. Cu joystick în centru. Dacă îl deplasezi în sus, rulează cablurile şi te trage înăuntru. Dacă-l duci în jos le derulează în afară. Agaţă-ţi pistolul automat de gât şi fixează-ţi cutia de harnaşament. Dac-o pierzi eşti mort.

— S-a rezolvat.

— Probează cablurile. Încearcă să le rulezi. Şi să le derulezi.

Se auzi un zbârnâit strident.

— *Si.* Funcţionează.

— OK. O să arunc cablurile de remorcare imediat ce începi să cobori. Unul dintre inelele de ridicare e exact în faţa suportului rotorului, iar celălalt e cam la două treimi din distanţa către pupa. Fixezi cârligele de inele şi te tragi imediat sus. *Mişcă-te repede.*

— Repede. Tu ştii mai bine. Sunt gata. Acum ies.

O rafală uşoară de vânt legănă autogirul. Cadmann îl reechilibră din reflex.

— OK? strigă el.

— *Si.* Mă las în jos. Sunt – Cadmann, creaturile alea sunt o grămadă, dar cred că ai dreptate. E posibil să nu fi pătruns în Ţânţar. Hendrick ar putea fi în viaţă, acolo, înăuntru.

28 Prinţul meu, în lb. spaniolă în original (n. tr.).

— Aruncă o grenadă. La o distanţă destul de mare faţă de aeronavă.

— OK. Uite-o.

Cinci secunde mai târziu, se auzi un *bum* surd.

— A mers, strigă Carlos. Se adună acolo. Iute iute iute! Cadmann, unii sunt în *viteză,* dar cei mai mulţi nu.

Canibali. Aşa se pare.

— Acum vin cablurile de remorcare.

Cadmann săltă capacul de protecţie şi dădu drumul conectorilor.

— Bine lucrat. Vino la babord. Mai aproape. Mai aproape. Stop. Acolo. Ţine-l aşa.

Cadmann se strădui să menţină aeronava neclintită, împotrivindu-se rafalelor de vânt dinspre apă. *Grăbeşte-te, grăbeşte-te, nemernic monarhist...*

— Cablul de la pupa e rezolvat. Mă duc în partea din faţă şi...

Weyland auzi împuşcături. Una, două, apoi foc automat.

— Carlos! Carlos, răspunde, Carlos...

— *Madre de Dios...*

Urmară mai multe împuşcături.

Cadmann scoase o grenadă din echipamentul lui şi îi trase cuiul cu dinţii. *Nimeni nu face aşa ceva. Ei bine, eu tocmai am făcut-o.* O strânse în mâna stângă şi o azvârli pe geam, cât mai departe cu putinţă.

Bum!

— Carlos...

— S-a făcut. Mă trag sus. Dă-i drumul!

— Tu ştii mai bine, frate.

Cadmann tură motoarele.

— I-am văzut faţa. Nu se mişcă, dar... nu-i lipseşte nimic, slavă Domnului.

— E destul de bine.

Cadmann, Jerry, Sylvia şi Mamie stăteau în faţa coloniştilor adunaţi. Zack vorbea şi era ascultat în linişte.

— N-o să discutăm despre asta în spatele uşilor închise. E necesar să luăm cu toţii decizii. Am fost surprinşi din nou cu pantaloni-n vine. N-a existat nici o cale prin care am fi putut să ştim...

Minciuni. Cadmann aruncă o privire spre Sylvia. Ea clătină uşor din cap. El nu-i răspunse. *Nu fac parte din echipa de genii*

alese cu grijă care ar fi trebuit să înţeleagă asta. Eu nu sunt decât tipul care trebuie să rezolve problema. Mult prea al naibii de târziu, Sylvia!

— Ce face Hendrick? întrebă Gregory Clifton.

— Încă mai e la reanimare. Nu ne-a povestit nimic. S-ar putea să-şi piardă piciorul, a ţinut prea mult garoul. Jerry ne promite un miracol. O să vedem. De data *asta* am fost preveniţi mai din timp. Încă n-a murit nimeni. E mai bine să înţelegi ulterior faptele, dând dovadă de capacităţi normale, decât să nu le înţelegi deloc.

Zack ezită şi îşi încleştă mâinile de marginile pupitrului, ca şi când ar fi căutat o forţă care nu era acolo. Apoi îşi îndreptă spatele cu un aer hotărât.

— Aţi auzit cu toţii zvonurile. Sonomii sunt pui de grendeli, iar acum se metamorfozează. Avem probleme. Sylvia şi Jerry vor încerca să ne spună cât mai multe. Sylvia, preia microfonul.

El coborî de pe podium şi veni să se aşeze în primul rând. Cadmann îi arătă locul de lângă el şi se ridică pe jumătate în timp ce Zack se aşeza. Sylvia se urcă pe podium.

Jerry introduse un video cub în proiector şi imaginea unui sonom pluti în aer, în partea din faţă a sălii de mese.

— Sonom, spuse Sylvia. De la zero până la şaizeci de centimetri lungime. Nu se poate vorbi de dinţi. Total acvatic. Comestibil.

Părea să i se adreseze direct soţului ei. Terry era calm şi atent. Îl ţinea în braţe pe Justin. Copilul dormea, cu pumnii lui minusculi strâns, încleştaţi în cămaşa tatălui lui.

O a doua imagine i se adăugă sonomului.

— Asta era agăţat de Ţânţarul lui Hendrick. Ne pare rău pentru cap. Noi l-am lovit până a murit. Chiar şi aşa, e cea mai bună mostră pe care o deţinem. Vă puteţi da seama că are peste un metru lungime. Observaţi că aripioarele dorsale i s-au atrofiat, iar cele ventrale i s-au îngroşat şi au început să se transforme în picioare. Maxilarele flexibile, asemănătoare cu un cioc, s-au diferenţiat, dând naştere dinţilor. Sacul pentru *viteză* din spatele plămânilor începe să se umfle. Rata metabolismului trebuie să fie ieşită din comun. Numai o rată fără precedent de asimilare a calciului poate explica existenţa dinţilor şi a oaselor îngroşate.

A treia imagine era reprezentarea grafică a unui grendel adult, realizată de Cassandra.

Sylvia îşi drese glasul.

— În literatura de specialitate există ecuaţii. Le-am interpretat prin intermediul lui Cass şi am obţinut o serie de grafice.

Apăru şi o a patra imagine: un grafic tridimensional ce strălucea precum un lanţ muntos de neon.

— Asta nu ne este de foarte mare folos. Ne lipsesc o serie de cifre, dar ceea ce se petrece e suficient de clar. Toţi grendelii sunt femele. Mormolocii sunt masculi. Cei mai mulţi nu au ocazia s-o demonstreze, pentru că sunt mâncaţi. Grendelii depun o mulţime de ouă. Din ouă ies sonomi minusculi. Aceştia se răspândesc şi mănâncă algele din zonă, până ce devin sonomi mari. Grendelii mănâncă sonomi mari. Acum, legile evoluţiei spun că grendelii se vor înmulţi dacă mănâncă altceva în locul puilor lor. Grendelii ar prefera să mănânce *orice altceva* în afară de sonom. Probabil că au exterminat toate vieţuitoarele din apropierea apei cu mult timp înainte de venirea noastră. S-au întors la a nu mânca altceva decât sonomi. Situaţia a fost stabilă vreme de sute, mii sau, foarte posibil, milioane de ani. Zburătoarele au avut timp să se adapteze, iar noi ar fi trebuit să observăm şi asta.

— Da! strigă Mary Arm. Zburătoarele. Bineînţeles! Felul în care pescuiesc...

— Am...

Sylvia începu brusc să râdă. Sunetul incoerent care se rostogoli ca un val pe deasupra asistenţei era hidos. Acum nu mai exista nimic amuzant.

— Îmi cer scuze, spuse Sylvia, şi râse din nou. Noi am distrus sistemul ecologic, asta am făcut. Mai întâi, am introdus noi surse de hrană. Acum n-o să mai găsim prea mulţi somni. Pe urmă am ucis toţi adulţii. Mama n-a mai fost aici ca să mănânce sonomi. A venit primăvara şi toţi sonomii cresc şi se transformă în grendeli. Numărul grendelilor adolescenţi va trece cu mult peste cel al unei populaţii echilibrate.

— Sfinte Sisoe, şopti Gregory Clifton; dar îl auzi toată lumea.

Se lăsă o tăcere de moarte.

— Sylvie? făcu Mary Ann. Grendelii mănâncă tot timpul.

— Cum? Oh, rahat. Sylvia îşi frecă tâmplele. Îmi cer scuze. Are dreptate, bineînţeles. Au permanent nevoie de o sursă de hrană, deci depun ouă tot timpul. Ceea ce se petrece acum s-ar

fi putut întâmpla în oricare altă perioadă a anului. Noi am îndepărtat toţi adulţii, aşa că sonomii cresc.

Încă nu sunt lămuriţi, se gândi Cadmann. *Mă-ntreb ce ne mai scapă acum.*

— Cu câţi grendeli o să ne alegem? întrebă nervos Greg.

— E greu de prevăzut. N-am încercat să introducem în ecuaţie proporţia în care se ucid unii pe alţii. Singurul lucru de care suntem siguri este că, omorând grendelii, am declanşat ceva care ne pune într-un pericol şi mai mare. Există cel puţin două lucruri care ne sunt favorabile. În primul rând, grendelii mănâncă grendeli. Se vor lupta şi pentru teritoriu. E limpede că fiecare o să mănânce puii altora în loc să-i mănânce pe ai săi. O altă lege a evoluţiei. În al doilea rând, noi am pescuit. Am pescuit în zona noastră. Majoritatea grendelilor adolescenţi nu ne-au descoperit. O vor face. Până atunci... Sylvia ridică din umeri. Acum este problema lui Cadmann.

Sala murmură. Cadmann se întoarse spre Zack.

— Domnule?

Zack se urcă din nou pe podium.

— Avem dovezi demne de luat în seamă care demonstrează că grendelii au nevoie de apă, chiar şi după ce metamorfoza este completă. Propun să folosim o toxină biodegradabilă. Salvăm somnii în măsura în care este posibil şi folosim iazul nostru drept rezervă de apă. Otrăvim Miskatonicul şi izvoarele sale.

Jerry clătină din cap.

— Zack, e o idee excelentă. Dar, din păcate, n-am venit aici cu intenţia de a otrăvi Avalonul şi nu suntem pregătiţi pentru aşa ceva. Cel mai bun lucru pe care l-am putea face e să pompăm în râu reziduuri industriale bogate în metale grele. Asta n-o să-i ucidă pe ei repede, dar o să ne ucidă pe noi încet, cu siguranţă. Nu merge.

— Dar ce spuneţi de *Geographic?*

Carolyn McAndrews vorbea cu voce spartă. Avea chipul impenetrabil şi Cadmann o văzu clipind des, ca şi cum ar fi încercat să-şi reţină lacrimile. *Făcea parte dintre puşcaşi. Ea mi-a salvat viaţa în noaptea aia.*

— Am văzut cu toţii ce ne-a făcut unul singur, strigă Carolyn. Pe cine vrem să păcălim? N-avem cum să ne luptăm cu aşa ceva. Eu cred că e momentul să renunţăm.

— Să renunţăm? întrebă încet Phyllis. Să renunţăm şi ce să facem?

Carolyn se bâlbâi o clipă. Cercetă din priviri încăperea, arătând ca o fetiţă rătăcită.

— Să mergem acasă. Încă ne mai putem întoarce acasă.

Stu se ridică şi vorbi plin de regrete.

— Nu putem, Carolyn. *Geographic* are echipamente de susţinere a vieţii pentru douăzeci de oameni, timp de o săptămână. Pe urmă reciclatoarele de oxigen se duc naibii. Uiţi ceva – noi am dezasamblat nava de aproape doi ani...

— Criogenizare. Putem îngheţa... Buzele i se mişcară fără să scoată nici un cuvânt, apoi o izbi revelaţia. Oh, nu. Instabilitatea hibernării.

Phyllis întinse mâna spre umărul ei.

— Stai jos, dragă.

Carolyn scutură din cap. Umerii îi tremurau. Chipul lui Zack avea ceva din vechea sa forţă şi buzele lui arcuite sugerau chiar un umor sumbru.

— Asta e, Carolyn. Nici un fort Apache în care să ne refugiem. Nici un sunet de corn care să ne aducă ajutoare. Nici un drum către casă. Ne luptăm şi învingem sau murim cu toţii. Şi e momentul să ne-ndreptăm atenţia către experţii noştri. Colonele Weyland?

Carolyn se prăbuşi pe scaun. O rafală de şoapte mătură încăperea. Cadmann Weyland prelua controlul civilizaţiei lor şi implicaţiile acestui fapt erau evidente.

Cadmann se ridică, simţind cum îi recădea pe umeri mantia responsabilităţii. Aşa să fie. O misiune de îndeplinit şi, cel puţin, priorităţile păreau destul de clare.

— Domnule.

— Te rog, vino pe podium.

— Da, domnule.

Suge-ţi burta aia. Îndreaptă-ţi spatele. Cadmann defilă spre podium. *Misiunea mea. Şi ce naiba avem de făcut? Certitudinile se evidenţiază uneori singure. Începem cu ce este mai important.*

— Mâine-dimineaţă, navele Minerva vor începe să facă naveta. Urcare şi coborâre, din trei în trei ore. Mai întâi femeile gravide şi copiii. Pe urmă, persoanele cu abilităţi indispensabile. Zack merge sus şi Rachel îl însoţeşte. Apoi, dacă mai există spaţiu disponibil, răniţii. Trebuie să facem o listă de priorităţi:

n-o să fie prea mult loc. Între timp, toate sistemele de apărare ale Coloniei intră în funcţiune. Toate celelalte femei se vor retrage pe Faleză, cu unelte şi echipament suficiente pentru îmbunătăţirea fortificaţiilor deja existe acolo. Începeţi să-mpachetaţi.

Pentru o clipă nesfârşită, în încăpere se lăsă tăcerea.

— O să răbdăm de foame fără recolta de aici, zise Jerry.

E adevărat, dar nu e necesar s-o spui.

— Pe *Geographic* există rezerve de hrană. Noi am descoperit o serie de lucruri comestibile în ţinuturile înalte. Trucul e să trecem peste următoarele câteva săptămâni.

După care nu vor mai fi atât de multe guri de hrănit. Sylvia ridică mâna.

— Trebuie să capturăm câţiva grendeli. Aduceţi-i sus, pe *Geographic,* unde ne putem ocupa de nişte arme biologice.

— Eşti sigură că vă descurcaţi cu un grendel viu? E o treabă a naibii de periculoasă.

— O să lucrăm ţinându-i în cuşti. Poate putem prinde sonomi care tocmai se metamorfozează. Avem nevoie de informaţii.

— De acord, dacă o puteţi face. Stu, te ocupi tu de asta? Raportează-mi înainte de a face orice fel de încercare. Nimeni nu supune vreunui risc navetele Minerva sau nava fără aprobarea mea directă. Nimeni. Zack, ateşti asta?

— Ăa... da. Da, are dreptate.

— Ce sens are? strigă Carolyn, cu voce stridentă. Toate acţiunile noastre nu fac decât să-nrăutăţească lucrurile. Ce rost are lupta? Nu putem fi în siguranţă...

Pe faţă îi şiroiau lacrimi fierbinţi. Mary Ann se ridică, plimbându-şi privirile nesigure prin încăpere.

— Nu... nu, nu e adevărat.

Aborda totul cu un calm imens. O strângea cu putere la piept pe Jessica. Părul bebeluşului, subţire, firav şi blond, era tot atât de palid ca fibra de sticlă.

— De unde ştii tu? strigă Carolyn. Mary Ann, tu eşti ca mine. Nu te poţi baza pe gândurile tale. Nici pe altceva.

— Uneori pot, spuse Mary Ann. Carolyn, *gândeşte-te.* Îi avem pe Joe. Ei sunt vii.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuse Sylvia. Are dreptate. Asta înseamnă...

Mary Ann triumfa.

— Asta înseamnă Joe – înseamnă că grendelii nu pot urca atât de sus.

— Nu se îndepărtează prea mult de apă, adăugă Jerry. Se coc singuri. Aţi văzut cât de multă căldură emană trupurile lor când sunt în „viteză”. Asta înseamnă mai mult decât speranţă – atâta vreme cât nu intrăm în panică.

Noi suntem mult mai mari decât un Joe. Mai multă carne.

— Aşadar, spuse Zack cu hotărâre, e timpul să luăm nişte decizii. Dacă vrem să avem o şansă de supravieţuire, e nevoie de o cooperare deplină. Avem sorţi de izbândă, însă numai dacă acţionăm cu eficienţă maximă. Fără secrete, fără disensiuni. În primul rând, colonelul Weyland preia controlul apărării, şi ne aflăm pe picior de război. Dacă aveţi obiecţii în privinţa asta, vă rog să le faceţi acum. Aud ceva?

— Ce înţelegi prin a prelua controlul? întrebă Omar.

— Înţeleg că, dacă el spune „broască”, voi săriţi mai întâi şi după aia întrebaţi de la ce înălţime, răspunse Zack. Dacă vrei o justificare, uită-te în contractele pe care le-am semnat cu toţii. Nici măcar nu e scris mărunt. Stipulează că, în cazul vreunei ameninţări la adresa Pământului sau a Coloniei ca întreg, toate legile obişnuite se anulează şi Administratorul deţine autoritatea deplină. Mai crede cineva că nu există nici o ameninţare la adresa Coloniei?

Se auzi un chicotit înăbuşit, singuratic.

— Asta e. Aţi semnat un contract care mă transformă în Dumnezeu. Eu îl împuternicesc pe arhanghelul Cadmann. Obiecţii? N-aud nimic. Astea sunt ordinele. Colonele?

— Mulţumesc. Oameni buni, participanţii la această adunare sunt prea numeroşi pentru a se putea lua o decizie. Unele lucruri sunt evidente. Locul ăsta trebuie evacuat. Începeţi să împachetaţi imediat ce plecaţi de aici. Clasificaţi lucrurile: esenţiale, importante, lipsite de importanţă, inutile. Jerry, tu răspunzi de partea tehnică. Mary Ann, du-l pe Faleză. Sylvia merge cu voi. O să vă ocupaţi de sistemele de apărare.

— De ce la tine acasă? întrebă cineva.

— E locul cel mai uşor de apărat de pe insulă, spuse Carlos. *Cadmann,* adăugă el cu voce joasă, astfel încât numai aceasta şi cei aflaţi în partea din faţă a încăperii reuşiră să-l audă.

— Stu Ellington răspunde de navetele Minerva. Sunt cele mai importante lucruri pe care le deţinem. Stu, o să fie necesar să facem un orar, evacuare versus nevoia de curent electric a

Coloniei, dar esenţial este să nu o supunem nici unui risc pe nici una dintre ele şi, pentru numele lui Dumnezeu, să nu le riscăm niciodată pe amândouă.

— Corect, zise Ellington.

— Avem nevoie de curent electric cât mai mult cu putinţă, dar oricare Minerva *decolează* la prima ameninţare la adresa sa. Ceea ce presupune precauţii în privinţa încărcării şi a descărcării. Planifică totul astfel încât navetele să poată pleca oricând. Oricând. Chiar şi atunci când există oameni care aşteaptă să se-mbarce.

— Hait. Corect, spuse Stu. Nu e cel mai plăcut lucru la care mi-ai cerut vreodată să mă gândesc.

— Donovan. O s-avem nevoie de un sistem de comunicaţii între Faleză, oraş şi *Geographic.* Datele transmise de telescopul de pe *Geographic* şi de Ţânţari trebuie să poată fi recepţionate fără întrerupere.

— Am înţeles.

— În timpul tău liber, ai grijă ca Ţânţarii să fie alimentaţi şi să patruleze. Transportaţi-l pe cel avariat pe Faleză. Cadmann îşi trecu mâna prin păr. Am nevoie de o întrunire a statului-major, imediat ce o încheiem pe asta. Toţi şefii de departamente. Avem al naibii de multe detalii de pus la punct. Întrebări?

— Numai una, spuse Zack. O pun în numele tuturor. Vorbeşti de parcă ar trebui s-abandonăm colonia. Eşti sigur de asta?

— Nu, nu sunt sigur. Dar aş face pariu, răspunse Cadmann. Vă amintiţi de ce-a fost în stare acel singur grendel? Acum gândiţi-vă că ar fi mii. Dacă există vreo posibilitate de a apăra Colonia împotriva acestei ameninţări, mie nu mi-e cunoscută. Are cineva vreo propunere?

Urmă o scurtă tăcere. Acum ştiau mai multe şi Cadmann simţi mirosul fricii puse la lucru. Din zgomotul de fond se desprinse o voce.

— Hidrogen. Hidrogen lichid. Ardeţi-i.

Interesant, medită Cadmann.

— Jerry?

— N-avem prea mult şi e necesar pentru navetele Minerva. Containere. Transport. Îmi place ideea, dar sunt probleme.

— Gândeşte-te la asta, zise Cadmann. Eu n-o să am timp. Următorul?

— Ei, haideţi, cetăţeni, nu sunt decât nişte *animale,* spuse Terry.

Avea mâinile încleştate de braţele scaunului cu rotile şi încheieturile degetelor i se albiseră. Vrea să se ridice, se gândi Cadmann.

— Am străbătut zece ani-lumină şi am venit aici în calitate de cuceritori! E... e amuzant, asta este. Călătorii stelari hăituiţi de nişte animale.

— Tu poţi să spui asta? strigă Carolyn. Tu?

— Nu sunt primul bărbat din istorie grav rănit de un animal. Omul continuă să le fie rege.

Bravo pentru Terry. Cadmann le aruncă o privire sobră. Câţi dintre oamenii aceia aveau să mai fie în viaţă peste o săptămână? Depindea de ei, depindea de el.

Jessica părea atât de îngrozitor de fragilă! Pentru o clipă, admise posibilitatea, extrem de reală, ca nimic din ceea ce ar fi făcut ei să nu fie suficient. Ca apărarea lor să se spulbere în faţa atacului violent al grendelilor.

— Atâta vreme cât nu ne hăituiesc într-o asemenea măsură încât să părăsim planeta. Zack reveni pe podium. Cadmann, presupun că vrei să te pregăteşti pentru şedinţa statului-major. Ascultaţi-mă, oameni buni, ştiu că e un şoc...

— Şoc! Jerry izbucni în râs. Zack, câte şocuri ne mai aşteaptă?

— Din fericire, ăsta a fost ultimul, îl asigură Zack.

— Aţi auzit despre Cometa lui Zacky? strigă Harry Siep. Face oceanele să fiarbă la fiecare patru sute de ani. Pardon, trei sute nouă zeci...

— Aşa e mai bine, zise Zack. O să reuşim. Uite ce e, ştim cu toţii că ăsta nu e un eveniment obişnuit. Şi ce dacă? Înainte de a părăsi Pământul, n-am ştiut ce-o să avem de înfruntat. Acum ştim care e cel mai cumplit lucru şi nu e chiar atât de rău cum şi-au închipuit unii dintre noi! Nu *sunt* decât nişte animale.

Carolyn chicoti isteric. Toată lumea îşi aducea aminte: ea şi alţi patru oameni stând în faţa unei clădiri din tablă ondulată, patru soldaţi universali trăgând într-un singur demon.

— Nu trebuie decât s-avem încredere unii într-alţii. Toţi suntem experţi în cel puţin două domenii de importanţă vitală. Unii dintre noi se descurcă în trei sau patru. Mă aştept să vă autoevaluaţi fără întrerupere resursele emoţionale şi fizice. Interveniţi şi ajutaţi pe oricine începe să dea semne de slă-

biciune. Când vă simţiţi voi înşivă în declin, găsiţi-vă mai întâi un înlocuitor şi abia *apoi* retrageţi-vă undeva ca s-aveţi o criză de isterie.

— Dar cereţi mai întâi permisiunea lui Cadmann, spuse Carlos. Istericalele neautorizate sunt strict interzise.

— Gata, e suficient, zise Zack. Întrunirea statului-major peste o jumătate de oră. Toţi ceilalţi mergeţi să-mpachetaţi.

28.
MARABUNTA

„Plătim mereu a noastră aroganţă, şi pentru
lăcomie-un preţ plătim. Iar în satisfăcuta ignoranţă
seminţele furtunii le găsim!”

DON SIMPSON, *Serpents Reach (Atingerea şerpilor;* cântec)

Schimbările se petreceau cu o repeziciune derutantă. În noua lume a înotătorilor, totul era incitant şi straniu.

Simţea o căldură în trup. Durere în gură. Echilibrul i se schimbase, făcea mişcări stângace. Înota cu mult mai puţină graţie.

Nu mai era nimic de mâncare. Viţele verzi pe care le mâncase de când se ştia nu mai miroseau a hrană. În toată viaţa sa de înotător nu se gândise niciodată să mănânce altceva. Nu îşi făcuse niciodată astfel de probleme. Iar acum, spre deruta sa, toată savoarea dispăruse, gustul era searbăd.

Apa însăşi devenise searbădă. Lipsea ceva. O senzaţie – puternică, dominantă, o neplăcere care creştea, devenind panică şi durere – îi cerea să iasă pe mal.

Se pomenise încercând să înoate în nămol.

Toată familia sa – născută din aceeaşi mamă – mişuna în nămol.

Se zvârcolea în nămol. Noii săi muşchi se contractau şi se comprimau, se relaxau şi din noii săi plămâni curgea foc. Panica se retrăgea.

Labele grosolane care îi crescuseră îşi dezvăluiau acum adevăratul scop. Cu un efort imens, ceea ce fusese un înotător se propti în pământ şi se ridică pe picioare nesigure, legănându-se. Coastele i se dilatară, trăgând aer şi expulzându-l. Privi universul de deasupra apei.

Faţă de lumea suspendată, plină de calm şi cu presiune constantă, locul acela era complet străin. Mirosurile erau cu totul altele, mai firave, mai ciudate. Prin canalele lacrimale îi curgea un lichid uleios, păstrându-i ochii umezi. Descoperi *apăsarea* ce avea să-i modifice câmpul vizual şi infinitul îi sări în faţa ochilor.

Pentru prima oară în viaţa sa, simţi presiunea propriei greutăţi. Cum putea să aibă, în acelaşi timp, o senzaţie de slăbiciune şi una de mai multă putere?

Apoi i se întâmplă ceva şi mai straniu. O panică bruscă îi impuse să se întoarcă, încovoindu-şi trupul într-o parte. Se apropia un alt membru al familiei, un frate-soră, cu ochii negri, maţi, fixaţi asupra sa. Mirosea aşa cum n-ar fi trebuit... mirosea bine. Un miros cu care nu se potrivea nici o imagine, nici un sentiment, dar, în interiorul său, ceva se aprinse. Îşi pierdu brusc greutatea şi stângăcia.

Fratele-soră fandă înainte.

Reacţia sa instinctivă îi copleşi toate gândurile. Sări într-o parte şi muşcătura ce îi era menită se pierdu în aer. Capul îi zvâcni şi noii săi dinţi se înfipseră în coapsa atacatorului.

Nu se mai luptase niciodată cu cineva din neamul său. Singura sa amintire legată de stresul supravieţuirii era strădania de a scăpa de Cea Mare, Cea care mânca înotători. Venise de multe ori, iar înotătorul fusese nevoit să se mişte repede. Mai repede decât mulţi alţi fraţi-surori, pentru că supravieţuise.

Odată, Cea Mare plutise inertă, împrăştiind un miros diferit. Înotătorul se apropiase, mai mult şi tot mai mult, incapabil să se retragă. Atât de aproape încât Cea Mare ar fi putut să-l prindă cu uşurinţă, dacă ar fi vrut.

Urmase un moment de o asemenea intensitate, încât nu-şi putea aminti limpede ce se întâmplase.

Această clipă era la fel de intensă: spaimă şi furie, şi gustul arzându-i gura şi creierul.

Fratele-soră încercă să se retragă, dar înotătorul avu brusc senzaţia că era lihnit de foame. Tocmai gustase ceva mai delicios decât tot mâlul verde din lume. Muşcă: iarăşi şi iarăşi. Jur-împrejur, ceilalţi fraţi-surori i se alăturau. Spintecară şi sfâşiară. Mirosul sângelui îi copleşi simţurile. Ţipetele victimei neajutorate se stinseră treptat, până când nu mai rămase nimic altceva decât festinul...

Tau Ceti pâlpâia în ceaţă, holbându-se la Cadmann ca un ochi injectat. Dispăru în spatele unui şir de copaci coamă-de-cal. Reapăru, apoi pieri din nou în timp ce Ţânţarul zbura cu repeziciune pe deasupra apei.

Mlaştina de dedesubt mişuna de grendeli. Încă nu reuşea să-i vadă distinct, dar zărea pretutindeni dungi ţâşnind ca nişte săgeţi. Copaci, tufişuri şi lăstăriş, clătinându-se în toate părţile, zdruncinaţi şi mestecaţi de hoardă.
Carlos îi atinse umărul.
— *Amiga. Como esta?*
— *Bien. Yusted?*
— Nervi. Crampe. Îşi încleştă mâinile pe stomac. Stresul nu e o dulceaţă. Dar cred c-o să fac mai puţine greşeli.
— Asta e ideea. Şi, de acum înainte, nu ne mai putem permite nici un fel de greşeală.
Cadmann coborî Ţânţarul, aducându-l mai aproape de râu. Deja putea să desluşească fiecare grendel în parte. Se îngrămădeau în apă ca somnii în iaz, zvârcolindu-se şi muşcându-se unii pe alţii. Doi îl urmăriră pe un al treilea în susul unui arbore coamă-de-cal. Cel din frunte era prea încet, prea stângaci. Labele i se desprinseră de trunchiul copacului şi căzu; ceilalţi îl muşcară când aluneca pe lângă ei şi se prăvăliră toţi trei într-un grup învălmăşit.
— Carlos, tu eşti un matematician mai bun decât mine. Care e minimul de populaţie necesar pentru supravieţuirea Coloniei noastre?
— Am studiat problema în amănunt. Am citit cândva o lucrare pe tema asta. E nevoie de o diversitate genetică minimă, de un minimum de răspândire a abilităţilor. Noi am luat acest minim ca persoane adulte şi de trei ori mai mulţi fetuşi. Dar, pentru cel care crede în cuvântul Bibliei, un bărbat şi o femeie sunt de ajuns pentru a repopula o planetă.
— În vremuri ca acestea, credinţa nu e o idee extraordinară.
Cadmann rânji, cu un aer sumbru. Îndreptă camera de luat vederi a Ţânţarului către ghemul de grendeli contorsionaţi de sub ei.
— Delirul foamei. Îi iau drept ţintă pe propriii lor semeni. Să vedem ce rezultate dă ideea lui Jerry.
Carlos tăie sârma legată în interior, chiar lângă uşă. Unul dintre sacii burduşiţi care atârnau de o parte şi de alta a Ţânţarului căzu. Sângele de viţel se răspândi pe suprafaţa apei.
Grendelii înnebuniră. Muşcau în gol, îmbătaţi de pofta de sânge. Apa învolburată era neagră.
— Sunt proşti, să fiu al naibii.

— Da, dar sunt pui. Cei care vor supravieţui vor fi mai inteligenţi – şi nu avem o rezervă nelimitată de sânge de viţel. Totuşi, reflexul există. Asta-i încurajator. Facem parte dintr-un grup foarte creativ. Cineva o să vină cu o idee şi mai bună.

Grendelii mureau cu sutele. Cadavrele pline de muşcături pluteau cu burta în sus. Alţii se îngrămădeau, nerăbdători să se hrănească.

— Nu se mai bat, spuse Carlos.

— Nu. Au suficientă mâncare? E ceva. Totuşi, am dat gata o grămadă. Zâmbetul lui Cadmann era neîndurător. Să mergem. Avem treabă.

În timp ce se opreau deasupra Coloniei, Minerva Doi se înălţă din lacul de acumulare într-o coloană de spumă şi de pâclă. Cadmann plană în timp ce o cascadă de mii de litri de apă recădea înapoi, în lac, cu un bubuit de tunet. Valurile se sparseră în cercuri concentrice, lovindu-se de doc. Cei doi prieteni urmăriră ascensiunea navetei. Dispăru în ceaţă înainte ca sunetul să se preschimbe într-o serie de tunete, în momentul aprinderii statoreactorului nuclear.

— Nu cred că mi-ar plăcea să fiu în spatele unei navete Minerva în momentul decolării.

— Nici mie. Cum am putea momi grendelii să se-ngrămădească acolo?

— La asta mă gândeam acum...

— Când descoperi o metodă, convinge-te că e sigură. Fără navete suntem *morţi.*

Făcură un tur al taberei. Fortificaţiile se întindeau sub ei, părând modelul unei feţe de masă.

Gardul electrificat avea un frate geamăn, mai nou şi mai larg, în interiorul şanţului minat. Recolta de pe terenurile din exterior fusese strânsă, grânele fiind transportate pe Faleză. Tractoarele teleghidate pufăiau încet pe câmpurile golaşe. Cadmann putea să distingă ţevile aruncătoarelor de flăcări sudate în partea din faţă a maşinilor de cultivat şi irigat.

Laserele pentru sudură, arzătoarele, perforatoarele cu plasmă erau acum înşirate alături, în calitate de arme. Practic, toate agregatele industriale fuseseră modificate pentru a apăra Colonia.

Zărea şi puşcaşii, dar ştia dinainte unde se afla fiecare dintre ei: la colţurile gardurilor, acoperind cu foc toată lungimea acestora. Ţânţarii zburau încoace şi încolo, năpustindu-se să

împuşte grendeli. Deocamdată, creaturile nu erau foarte numeroase, dar toate trebuiau oprite înainte de a ajunge la garduri.

— Totuşi, eu zic că e riscant, murmură Cadmann.

— Ce?

— Ambele navete Minerva în deplasare. Fără curent electric în garduri cât sunt sus. Dacă le pierdem pe amândouă, suntem morţi.

— Atunci de ce le-ai lăsat să plece în acelaşi timp?

— Planificarea. Uneori trebuie să rişti. Ceea ce nu-nseamnă că-mi şi place.

Se învârtiră pe deasupra grămezilor de lemn de arbore ghimpos, plasate din loc în loc şi interconectate cu cabluri de sârmă pentru a putea fi aprinse la comandă.

— Sper c-o să meargă, spuse Cadmann.

Carlos ridică din umeri.

— Jerry şi Mamie jură că e aşa. Ai încredere în ei?

— Am încredere în logică. Dă-i căldură în plus unui grendel deja supraîncălzit şi uită-te cum se prăjeşte. Am încredere în ei. Dar nu sunt sigur că eu *cred în asta.*

Ţarcurile de vite şi de cai erau goale. Cadmann îi zărea pe ocupanţi urcând dealul, cu bărbaţi şi femei călărind pe flancuri: în minte i se derulau filme vechi. *Duke, avem nişte hoţi de vite pe care nici măcar nu i-ai visat vreodată.*

Coborî Ţânţarul, aşezându-l lin pe platformă. În timp ce îşi desprindea centura de siguranţă, Zack deschise uşa.

— Credeam c-ai ajuns la bordul lui *Geographic* până acum.

Cadmann scoase caseta din camera de luat vederi.

— Da’ de unde, răspunse Zack. Nu încă. Ştii, de fapt nu vreau să plec.

— Da. Iar eu nu vreau de fapt să rămân. Oamenii ca mine şi ca tine nu prea au de ales. Cum merge totul?

— Rachel zice că schimburile de lucru au fost implementate suficient de repede. Toţi sunt atât de ocupaţi încât şocul n-a avut încă şansa de a-şi face efectul. Când o să şi-l facă...

— Până atunci, toate astea se vor sfârşi, într-un fel sau altul.

Din centrul taberei se auzi un nechezat sonor şi jalnic, care atrase atenţia lui Cadmann.

— Fir-ar!

— Cum?

— Caii. Daţi-le drumul. Grendelii încă nu s-au maturizat complet. Caii au şansa de a alerga mai repede decât ei. Câţiva ar putea să supravieţuiască.

— Al naibii de improbabil.

— Da, dar aşa cum spunea cineva – grendelii aleargă ca să-şi câştige prânzul...

— Iar caii aleargă ca să-şi câştige viaţa. Am înţeles. În plus, spuse solemn Carlos, sunt sigur că ar prefera să moară alergând, nu închişi într-un ţarc. Păru să cadă o clipă pe gânduri. Ar avea mai multe şanse dacă ar merge cineva cu ei. Să-i călăuzească. Să-i urce cât mai sus cu putinţă.

— Foarte adevărat, încuviinţă Cadmann. Dar cine? Cineva care nu e de mare folos în timpul unei lupte – Carolyn. Ştie să călărească. Să ducă ea caii.

— Are tendinţa de a intra în panică, zise Zack. Oh...

— Exact. N-are ce căuta pe *Geographic!* Nu e de mare folos în luptă. Dar poate să fugă. Trimite-o pe ea.

— O anunţ eu, spuse Carlos.

— De ce tu? Oh. Bine, OK. Cum e cu marea surpriză, Zack?

— Avem câte o mie de litri de hidrogen lichid în fiecare dintre cele patru cisterne de depozitare. Nu e suficient, dar e tot ce avem disponibil. Trebuie să rămânem în expectativă.

— Care e situaţia grendelilor?

— Până la zece pe oră. Cea mai plauzibilă presupunere e că numărul se va dubla la fiecare oră, până în clipa când ne loveşte valul. După ce se întoarce, Minerva Doi rămâne jos. Va trebui să conectăm în curând gardurile. Valul principal nu ne-a descoperit încă, dar un grendel a trecut prin gardul dinspre nord acum o jumătate de oră.

— A fost reparat?

— S-a rezolvat deja. Acum, tu conectezi Minerva Doi pentru alimentarea gardurilor, dar duci şi încărcătura la bord. Gardurile alea nu pot rezista la nesfârşit...

— Imediat ce cad gardurile, Minerva se ridică. Ne-am gândit la asta. Ai face mai bine să te duci la baraj.

Cadmann strânse mâna lui Zack, apoi îşi ridică privirea când un şuier supersonic despică bolta cerului: Minerva Unu se întorcea pentru un nou transport.

Zack oftă.

— Ştii, Cadmann, pur şi simplu nu mai e timp. Nu mai e timp deloc. Eu... tu ai fi putut să-mi iei Colonia, şi amândoi o ştim.

— Astea-s prostii.

Zack păru să mai caute ceva de spus. Renunţă şi se răsuci pe călcâie, lăsându-i pe Cadmann şi Carlos singuri.

— Virtuţile unui războinic, murmură Carlos.

— Ce tot bombăni acolo?

— Virtuţile unui războinic, începând din timpuri străvechi: protejarea celor nevinovaţi, curajul în luptă. Cea mai importantă dintre ele era loialitatea faţă de rege.

— Regele.

Silueta deprimantă a lui Zack ajunse în dreptul sălii de mese şi dispăru înăuntru.

— În plus, cred că el e singurul rege pe care-l avem. Cadmann râse. Haide. Mai avem multe de făcut înainte de a încheia ziua de astăzi.

În baraca de telecomunicaţii se lucra din plin. Mamie şi Jerry monitorizau comunicaţiile şi corelau diagramele termice primite de pe *Geographic.* Înaintarea grendelilor era reprezentată prin triunghiuri colorate.

Nu era nici un „val". De-a lungul cursurilor de apă de pe Avalon, densitatea surselor de căldură era în creştere, malurile Miskatonicului fiind de un roşu rubiniu, cu un gol în jurul Coloniei. Golul se umplea pe măsură ce grendelii ieşeau în câmp deschis.

— Cât mai durează? întrebă Carlos pe un ton sobru.

Mamie îşi închise laringofonul ca să-i răspundă.

— Maximum douăzeci de ore.

Jerry încuviinţă optimist.

— O să ajungă direct în sârme, dar cred că putem rezista cât e necesar.

Se auziră împuşcături: mai multe arme trăgând simultan. Carlos se uită pe unul dintre ecrane. În miriştea de porumb dansau pui de grendeli – trei, patru.

N-o să avem gloanţe la nesfârşit.

Carlos părea supărat.

— Se fac tot mai mari.

— Se fac, răspunse Jerry. E impresionantă viteza de creştere – am calculat-o chiar eu şi nu mi-a venit să cred.

— Cresc, au un stimulent dat dracului.

Cadmann le întrerupse pălăvrăgeala.

— Ia legătura cu Faleza pentru mine, se poate?

— Nici o problemă.

Afişajul holografic se goli şi Jerry intră pe frecvenţă.

Cadmann îşi deschise laringofonul.

— Mary Ann e acolo?

— O clipă.

Afişajul rămase gol pentru vreo treizeci de secunde, apoi ea apăru.

— Cadmann.

Arăta obosită, dar nicidecum deprimată sau înspăimântată.

— Mary Ann. Asta ar putea fi ultima ocazie. Mai spune-mi încă o dată, nu vrei să mergi pe *Geographic?*

— Nimeni nu cunoaşte Faleza cum o cunosc eu. Va trebui să le-arăt tuturor unde sunt diverse lucruri. Dacă Sylvia are grijă de Jessica, o să fiu mulţumită.

— Da. El tăcu o clipă. M-aş simţi mai bine dacă te-ai duce acolo.

— Nu. Nu. Au nevoie de mine, ca să le-arăt unde sunt lucrurile. Dacă grendelii îi ucid pe toţi cei de aici, n-o să mai existe nimic la care să mă-ntorc. Prefer să rămân.

— În ordine. Dar trebuia să te-ntreb.

— Iar eu trebuia să răspund.

Ea chicoti. Cadmann întrerupse legătura.

În afara barăcii, mirosul spaimei, al fumului şi al puilor de grendeli prăjiţi de aruncătoarele de flăcări se amestecau. Duhoarea plutea în aer ca un giulgiu.

Cadmann se îndreptă spre gardul de deasupra Miskatonicului, împreună cu Carlos. Acesta arătă cu degetul o formă neagră care şerpuia pe apa de sub ei.

Creatura îşi răsuci capul, încet, întrebător, ca şi cum le-ar fi simţit mirosul. Încercă să se urce pe mal, dar alunecă înapoi, în apa agitată.

Către sud, un Ţânţar biciui aerul cu foc. La sol, un meteor se năpusti către râu, pierdu direcţia şi, în final, se opri.

— Cadmann? Carlos?

Sylvia. Părul ciufulit de o adiere gingaşă îi flutura ca un halo în jurul feţei. Părea atât de incredibil de tânără, atât de frumoasă. Se întoarse, expunând vederii hamul de spate care o susţinea pe Jessica.

Terry aluneca în urma ei, având-l în poală pe Justin.

Ea făcu un pas înapoi, încadrându-i pe toţi patru cu palmele, de parcă ar fi făcut o holografie.

Cadmann închise ochii şi îşi simţi vechea foame luându-i în stăpânire trupul. Posibilitatea extrem de reală de a nu o mai revedea niciodată făcea senzaţia insuportabil de intensă.

Ea îl îmbrăţişă, apoi îl luă de gât şi îl sărută cu delicateţe.

— Ca să-ţi poarte noroc, îi şopti.

Carlos stătea tăcut, cu mâinile atârnându-i. Sylvia îi luă braţele şi i le puse în jurul ei. Îi şopti ceva pe care Cadmann nu reuşi să-l audă, apoi îl sărută apăsat.

Cadmann se întoarse cu spatele, stânjenit. Terry îl strânse în braţe pe Justin, studiindu-i cu atenţie poziţia. Ochii li se întâlniră. Terry ridică din sprâncene.

Când termină, ea i-l luă pe Justin şi se trase iarăşi înapoi.

— Cei trei bărbaţi pe care îi prefer, din lumea-ntreagă, spuse ea cu seriozitate. Dumnezeu să vă binecuvânteze şi să vă aibă în pază. Aveţi grijă unul de altul.

Îngenunche lângă Terry şi îl sărută. Mai întâi în grabă, apoi cu o dorinţă plină de disperare. Justin începu să plângă.

Sylvia strânse copilul cu putere la piept. Lacrimile îi şiroiau în voie pe obraji. Fără nici un alt cuvânt, se întoarse şi alergă spre platforma de decolare a Ţânţarului.

Cadmann ezită, apoi spuse:

— Aş vrea s-o îmbarc eu însumi. Te superi?

— Nicidecum.

Vocea lui Terry tremura. Se uită în pământ şi-şi şterse faţa cu o mână nesigură.

Stu conducea Ţânţarul. Cadmann îl prinse de braţ şi-l trase într-o parte.

— Stu, ce-ar fi să ne faci amândurora o favoare şi să bei o cană cu cafea?

— E-n ordine, Cad. Mai rezist o vreme... Aruncă o privire către Sylvia şi înapoi. Oh. Sigur că da.

Cadmann deschise uşa pentru ea, apoi ocoli autogirul în grabă, către locul pilotului. Făcu toate verificările şi reglă instrumentele din reflex. Ea nu scoase nici un sunet până ce se înălţară, apoi lăsă să-i scape un oftat.

— Trebuia să ştiu că o să fie Carlos, zise el.

— Înţelegi, nu-i aşa?

— Cum aş putea să nu-nţeleg? Aş vrea doar...

— N-o spune, Cad. Am trecut deja amândoi prin toate.

Din perspectiva lor, Camelot se vedea limpede. Unghiurile, sinuozităţile, dreptunghiurile cu locuinţe, grădinile unduitoare.

Reprezentarea schematică a visului lor. Un vis care se transformase în coşmar.

— Cadmann. O să reuşim? Adică, măcar *unii* dintre noi?

— Răspunsul e da. Am făcut greşeli, greşeli grave. Nu e de mirare – nimeni nu s-a mai confruntat vreodată cu un sistem ecologic extraterestru.

— Dar, Cad...

— De data asta, fără nici un dar.

Coborî Ţânţarul pe suprafaţa asfaltată care înconjura barajul.

Minerva Unu îi aştepta, purtând pe suprafeţele laterale cicatricele căldurii evacuate, cu apa încă aburind în jur. Cadmann se răsuci în scaun.

— Jur în faţa ta – Justin şi Jessica vor trăi. Vor avea un loc unde să crească. Vor moşteni planeta asta. E jurământul meu solemn.

Sylvia i se topi la piept, cu faţa la numai câţiva centimetri de a lui. El se aplecă să o sărute, cu toate simţurile potopite de gustul, de atingerea şi de mirosul ei.

— Tu eşti singura noastră speranţă, Cadmann. Te rog.

O sărută pe Jessica şi apoi pe Justin, ca şi cum amândoi ar fi fost copiii lui.

Şi ar fi trebuit să fie, dacă pe lume ar exista un strop de dreptate.

Sylvia coborî din Ţânţar şi închise uşa în urma ei.

El o privi, nemişcat, în timp ce se urca pe Minerva. Ea îşi flutură pentru o ultimă dată mâna, apoi dispăru în văzduh.

Asta era tot. Făcuseră aproape tot ce trebuia. Acum nu le mai rămânea decât să-i înfrunte pe grendeli.

29.
DREPTUL DE PROPRIETATE

„Şi voi, Izvoare, Pajişti, Deal şi Crâng,
Voi despărţirea celor dragi n-o prorociţi nicicând!”

WILLIAM WORDSWORTH, *Intimations of Immortality (Copii ale nemuririi)*

Geographic nu se schimbase. Sylvia o văzuse astfel, printr-o fereastră minusculă, când penultima cursă a navetei o adusese la bordul primei nave interstelare din istoria omenirii. Cele două Minerva se lipiseră de carcasa ei ca nişte melci; acum plecaseră. Exteriorul purta urmele deceniilor de impact cu radiaţiile cosmice şi cu micrometeoriţii. Elasticitatea învelişului redusese dimensiunile rezervorului gol la jumătate. Însă nava aceea continua să fie *Geographic.*

Lipsurile erau în interior. Aparatura electronică. Instalaţiile hidroponice, sistemul de menţinere a vieţii, computerele, tot ce putea fi de folos în lumea de dedesubt fusese trimis pe Avalon. *Geographic* nu mai era o navă interstelară.

Procesoarele de aer nu pot susţine mai mult de treizeci de persoane pentru nici măcar şaptezeci şi două de ore. Noi o să respirăm supă după cincizeci.

— E moartă, spuse Sylvia.

— Nu moartă. Adormită, răspunse Rachel.

— Al naibii de adevărat. Zack avea un aer sinistru. O să supravieţuim cu toţii şi o s-o ducem către planetele...

— Da, cum să nu...

— Ai al naibii de multă dreptate: „Da, cum să nu!”, făcu Rachel. Ce-i asta? Te dai deja bătută?

— Nu, spuse Sylvia. Sunt doar puţin cam obosită.

— Încă mai suntem *homo interstellarus.* În clipa de faţă, sigurii. Dacă dăm greş acum, ce va învăţa de la noi Sistemul Solar? Nu va mai exista nici o altă navă, în următorii o mie de ani. Poate niciodată. Am venit aici în calitate de cuceritori. Unii dintre noi au murit ca o pradă, dar, la rândul nostru, am mâncat sonomi. Dacă supravieţuim, vom mânca toţi sonomii din râurile Avalonului în vreme ce se vor coace recoltele noastre. Isuse, aş vrea să fi înregistrat asta!

— Şi eu! se entuziasmă Zack. Rachel, cu un discurs ca ăsta aş putea câştiga orice fel de alegeri!

Stu porni rachetele retropropulsoare şi Minerva pivotă. Curbura de un azuriu reconfortant a Avalonului acoperi hubloul. Tau Ceti apăru deasupra orizontului ca un vârf de munte, continuând să se înalţe ca o nestemată în flăcări. Gheare de lumină dogoritoare râcâiră întunericul.

Avalon era neutră. Copiii Pământului puteau să moară sau să prospere. Planeta avea să le îmbrăţişeze, cu aceeaşi căldură, fie oasele, fie descendenţii.

Dedesubt ceaţa se învolbura. Oare venea ploaia? Mary Ann stătea pe marginea Falezei lui Cadmann şi se străduia să vadă printre trombe. Colonia era o pată de formă geometrică. După o vreme se stârni din nou vântul, iar ceaţa se despică pentru o clipă.

Tweedledum îi împunse mâna cu nasul lui rece.

— Eşti un câine bun, spuse ea absentă.

Ceaţa prinse să se închidă din nou. Pentru o clipă, liniştea cuprinse totul. Curgerea rapidă a Miskatonicului, liniile clare ale Coloniei, şirurile de grâne nerecoltate. În stânga, un Ţânţar zbura în cercuri. Nu se zărea nici urmă de grendeli. Un tablou – ziua cărţilor poştale de pe Avalon.

Vântul se stârni iarăşi, un vânt plăcut, înviorător, dinspre est. Preţui senzaţia aceea, felul în care unduia în jurul ei, prin ea, uscându-i şi răcorindu-i pielea transpirată.

— Cadmann..., şopti ea.

Dar el era jos, sub ea, cu propriile lui griji. Ea rămăsese acum pe cont propriu.

Nişte mâini mari i se lăsară brusc pe umeri, masând-o cu putere. Valurile de căldură spălară oboseala şi genunchii i se îndoiră. Se uită în spate.

— E minunat, Jerry. Sunt a ta.

— Scapă de Cadmann şi rămânem doar noi doi, iubito. Te simţi bine?

— Trupul meu tânjeşte după Jessica. Îşi atinse sânii, peticele umede de lapte prelins prin barajul sutienului. Cred că plânge după mine. Dar acolo, sus, sunt şase femei care-o pot alăpta în locul meu. O să-i fie bine?

— Dar ţie cum o să-ţi fie?

Ea zâmbi, dădu liniştitor din cap, apoi se luară de braţ. Se îndreptară împreună spre casă.

Modificările acesteia erau vizibile chiar şi atunci când o priveai de jos. Fusese extinsă. Treisprezece oameni din echipa lui Hendrick îi adânciseră şi îi lărgiseră fundaţiile şi îi consolidaseră acoperişul şi pereţii, adăugându-le un blindaj metalic de şase milimetri grosime. Fuseseră vremuri pline de veselie, când remodelaseră Faleza lui Cadmann numai pentru a-l face fericit pe Weyland Nebunul.

Mary Ann şi Jerry trecură acum printre aceeaşi oameni. Culegeau recolta, săpau, conduceau tractoare încărcate cu maşinării nefolositoare, maşinării care nu puteau fi utilizate drept arme. Dispoziţia lor sufletească se schimbase într-o foarte mare măsură.

Dacă tabăra principală era distrusă, Faleza lui Cadmann avea să rămână zona cel mai uşor de apărat de pe insulă.

Şirurile de porumb şi de hibrizi pepene-cactus de pe faleză n-aveau să supravieţuiască niciodată unui atac violent. Ceea ce se copsese era adunat, pentru depozitare. Poate, după ce se termina totul, aveau s-o poată lua de la început.

În cuştile lor, Joe erau neliniştiţi. Douăzeci dintre ei ţipau şi ciripeau, îndesându-şi nasurile în sârmă. Împrăştiau mirosul de mosc al fricii, acru şi înţepător. Dinspre sud venea ceva, o oroare care le trimisese strămoşii în goană în munţi… dar Joe nu ştiau. Influxul masiv de străini era cel care îi deranjase.

Mary Ann scoase din buzunar nişte hârtii împăturite. Erau pline de scrisul lătăreţ şi apăsat al lui Cadmann şi de scheme.

Ea studie desenele, comparându-le cu platoul care se întindea acum sub ei. Pământul fusese întors şi spart în bulgări mari, negri şi umezi, cu excepţia unei poteci late de trei metri. Poteca străbătea câmpul în zigzag.

— Mine – pe tot acest semicerc. Ea arătă cu degetul. Cu excepţia cărării marcate cu ţăruşi. Acum minele sunt activate.

Jerry luă schiţele.

— Păcat că n-avem destul carburant pentru un şanţ de apărare. Ar fi fost posibil să dea rezultate. Asteriscurile astea…, a, da, aici e ultima linie de apărare, ceea ce numea Cadmann „o ordine de bătaie”. Spunea că a funcţionat la Rorke’s Drift, oriunde o fi fost asta.

— În Africa, zise Mary Ann. O mână de soldaţi britanici au ţinut piept întregului popor zulus.

— Atunci ar trebui să meargă şi în cazul nostru, a spuse Jerry. În mintea lui era mai multă speranţă decât certitudine. Zuluşii erau fiinţe raţionale. Grendelii reacţionează după o singură schemă. Procedeele lor de atac sunt prestabilite genetic.

— Sau sunt prestabilite în cea mai mare măsură. Mary Ann se încruntă. Care e cuvântul? Dis... dis nu mai ştiu cum.

Tăcu stânjenită.

— Dispersie, zise Jerry cu blândeţe. Acţiune întâmplătoare. Evoluţia dă rezultate mai bune dacă există elemente aleatoare. *Majoritatea* grendelilor vor rămâne cuplaţi la ceea ce a dat roade în trecut. Dar nu toţi. Va trebui să fim atenţi la asta. Continuă să studieze schiţele. Câmpul de mine o să-i facă bucăţi. Mirosul sângelui o să-i aducă în acea stare de foame demenţială. Se vor ataca unii pe alţii tot atât de repede cum îi vom ataca noi. Numai că...

— Ce anume, Jerry?

— Nu e de aşteptat să ajungă în zona minată. S-ar afla la zece kilometri în susul dealului faţă de sursa lor de apă. Căldura internă ar trebui să-i ucidă dacă intră în *viteză.*

— Ne-au mai păcălit şi înainte.

— Da. Da. Dacă ajung aici înseamnă că ne-au păcălit din nou. Şi pe urmă ce-or să facă? Or să adulmece minele? Or să înveţe să zboare? Privirea lui confuză o întâlni pe neaşteptate pe a ei. Oh, Mary Ann, nu lua în seamă ce spun. E modul meu de a-mi menţine creierul activ. N-ar trebui s-o fac cu voce tare.

Mary Ann încuviinţă cu o mişcare convulsivă a capului, fără să-i dea crezare.

Pe urmă tresări când Minerva Unu plonjă din ceruri, cutremurând valea cu şuierul ei. Se întoarse şi privi naveta care coborî sub buza platoului, dispărând din vedere.

— Cât a mai rămas?

— Pentru cine? Pentru Colonie? Probabil opt ore, până cedează primul gard. Pe urmă Cadmann va activa câmpul de mine şi vor începe focurile de artificii. O să auzim asta, chiar dacă n-o s-o vedem. E posibil ca al doilea gard să nu cadă niciodată.

— Mă rog pentru asta. Dar o să cadă, nu-i aşa?

— Nu ştiu. Sincer! O să aflăm dac-o să se-ntâmple, pentru că nu vor mai avea nevoie de Minerva Doi şi o vom vedea decolând.

Ea dădu din cap.

— Mary Ann?

— Da?

— Pentru orice eventualitate... Vreau să ştii că, după părerea mea, Cadmann n-ar fi putut face o alegere mai bună. Nici într-o sută de ani.

Mincinosule. Ea zâmbi.

— Haide, linguşitorule. Avem treabă şi nu ne-a mai rămas prea mult timp.

Urcară împreună poteca în zigzag ce ducea către fortăreaţă, către ultima speranţă a vieţii umane de pe Avalon.

Mergeau către nord, de-a lungul râurilor. Când se îngrămădeau prea tare, aveau loc încăierări. Cei mai firavi şi cei mai prudenţi dintre grendeli stăteau departe de apă, coborând panta doar când nu vedeau nici un semen de-al lor, pentru a se scufunda şi a se retrage iarăşi în susul dealului, fără a fi zăriţi. Câţiva descoperiseră deja că, dacă se mişcau încet, cu calm, puteau ajunge pe înălţimile unde depuneau zburătoarele ouă.

Cei mai mari dintre grendeli creşteau şi mai mari, ajungând la un metru şi jumătate lungime, pentru că se hrăneau mai bine. Numărul acestora scădea treptat. Erau nevoiţi să stea mai aproape de apă. Unii dintre fraţii-surori mai mărunţi se învăţaseră să atace când îi vedeau pe alţii atacând. Cei mari erau rupţi în fâşii când alţi grendeli îi asaltau simultan, smulgând câte o îmbucătură zdravănă de carne şi făcându-se nevăzuţi sub apă înainte ca aliaţii lor ocazionali să-şi poată alege o altă ţintă.

Nu semănau câtuşi de puţin cu o armată. Erau refugiaţi. Foametea, războiul şi suprapopularea îi duceau oriunde socoteau minţile lor minuscule că ar fi putut găsi hrană şi adăpost. Dar se deplasară către nord, pe văile râurilor, urmărind albia pustie a Miskatonicului, din care fuseseră pescuiţi peştii, până când vântul şi apa le aduseră o diversitate înnebunitoare de mirosuri dinspre locul unde fuseseră păşunile.

Pe urmă toţi acei grendeli sălbatic de independenţi se întoarseră în aceeaşi direcţie. Pe terenurile agricole ajunseră cele mai furioase şi mai înfometate carnivore care vieţuiseră de-a lungul întregii istorii a Avalonului, iar mişcările lor semănau foarte mult cu ale unei armate.

Râul şi malurile sale mişunau de forme întunecate, urcând spre amonte. Carlos făcu o ultimă inspecţie a armei fixate de uşă.

— OK. Încep în clipa asta, spuse el în intercom.

Trase cu grijă, în rafale scurte, ţintind mai ales în grupurile foarte izolate.

Apa de sub el explodă de frenezia vieţii. Un grup de grendeli săriră din râu. Alţii îi urmară. Pe apă se răspândi o spumă roşie, cu pete portocalii.

— Funcţionează, spuse Carlos. Muriţi!

Trase din nou. Unul dintre proiectilele sale se înfipse în spatele unui grendel mai mare, cu rezultate spectaculoase. Săculeţii pentru *viteză* emiseră un oxidant excelent. Grendelul se repezi drept în râu, cu spatele arzând ca termitul şi continuând să ardă până şi în apă. Carlos scoase un strigăt de luptă.

Greg roti Ţânţarul, readucându-l în poziţia iniţială, pentru o nouă trecere.

— Merge, jur pe Dumnezeu! Îi înnebuneşte! Atacă-i cu blestemăţia asta de supraalimentator. Sylvia a spus c-o să meargă, fie binecuvântat căpşorul ei sofisticat!

Ţânţarul coborî printre copaci.

— Crăpaţi, băştinaşi neajutoraţi şi primitivi!

Rafale scurte, îşi spuse. Scurte şi trase cu atenţie. Economiseşte muniţia, o să avem nevoie de ea. Sângele se învolbura în râu, apa înspumată mişunând de creaturi moarte sau pe moarte.

Însă, de fapt, nu facem altceva decât să-i hrănim pe ceilalţi, recunoscu Carlos în sinea lui, dar îşi alungă gândul, savurând cu sălbăticie ocazia de a ucide înainte de a muri.

— Rămânem fără curent, spuse Greg. Putem ajunge înapoi, în tabără. Până acum trebuie să fi reconectat Minerva Doi. O să reîncărcăm.

— Să mergem.

Carlos luă staţia radio.

— Mă reîntorc în tabără...

Nu-şi dădu seama cine îi răspunse: vocea unui bărbat pe punctul de a intra în panică.

— În drum, luaţi-o şi pe Jill Ralson. E rănită. E pe culme, la opt kilometri vest şi uşor către nord faţă de colţul de nord-vest al gardului exterior.

Ar fi trebuit să mai aibă la dispoziţie o oră înainte de căderea serii; dar lanţul muntos dinspre apus scurta ziua, iar norii se adunau, ridicându-se pe deasupra mării. Era deja destul de întuneric pentru ca focul muribund care se împrăştiase ceva mai jos de culme să poată fi zărit de Carlos. El arătă într-acolo şi Greg coborî Ţânţarul.

Ea zăcea în cel mai înalt punct de pe culme. Cu un metru mai jos se afla un grendel. Creatura nu se clinti când se apropiară, dar Carlos o mătură oricum cu o rafală scurtă.

Jill era întinsă pe o parte, la o mică distanţă faţă de foc. Îi privi asolizând, dar nu le făcu semne cu mâna. Încercă să se ridice, în timp ce Carlos alerga spre ea.

— Rămâi jos, fir-ar să fie.

Braţul ei stâng arăta groaznic. Prăjit. El desigilă o fiolă cu anestezic şi îi înfipse acul în umăr.

Trecu în dreapta ei şi o duse la elicopter aproape pe sus. Îi puse centura de siguranţă înainte de a o întreba:

— Trebuie să recuperăm ceva echipament?

Ea clătină din cap şi înghiţi cu greutate.

— Aruncătorul de flăcări e mort, şopti. E în foc.

Carlos se înghesui în spatele ei. Ea puţea. Avea braţul prăjit de la umăr până în vârfurile degetelor. Se lăsă pe spătarul scaunului, îndreptându-se din când în când şi privind în jur, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă că se afla în siguranţă.

— Ce s-a-ntâmplat? o întrebă el.

— Mergeau în susul defileului. Ida van Don m-a adus pe culme cu Ţânţarul. Ea zbura de colo-colo împuşcând grendeli, iar eu îi ardeam când ajungeau mai aproape. Sandra a rămas fără curent şi a trebuit să ducă Ţânţarul înapoi, pentru reîncărcare. Eu am continuat să trag. Aruncătorul de flăcări e foarte bun pentru grendeli. Îi sperie. Intră în *viteză* şi ard dinspre interior.

— Sigur. Te simţi bine?

— Acum da. Tot veneau întruna. Aruncătorul s-a supraîncălzit...

— Nu ţi se cere să...

— Mi-am simţit mâinile arzând. Pe urmă duza arzătorului s-a înfundat şi mi-a împroşcat braţul cu benzină gelificată. Am luat-o la fugă, m-am rostogolit şi m-am tot rostogolit şi, în spatele meu, blestemăţia a explodat. Aşteptam să văd cine ajunge aici mai întâi, voi sau grendelii.

Uite de ce trebuie să fim atenţi cu toate scuzele astea strigătoare la cer pentru armele improvizate.

— Ei, acum suntem aici. S-a terminat.

Sub ei, Carlos văzu grendeli pe ambele coaste ale dealului. Ocoleau focul prin partea opusă. *Şi ai avut noroc că am ajuns când am ajuns. Cinci minute în plus...* Ea nu-l văzu când scutura din cap. *Ce pierdere!*

— Veneau întruna. Am împuşcat unul cu pistolul automat. Unul mic, sub un metru. L-am lovit de patru ori, aşa cred. M-ar fi putut înhăţa, dar n-a intrat deloc în *viteză.* Era deja prea încins. A... Jill se cutremură. A căzut grămadă. Singur. L-aţi văzut. Şi ei pot să moară. Pot.

— ATENŢIE. ATENŢIE. Vocea lui Cadmann tuna din difuzoarele plasate jur-împrejurul taberei. GARDUL VA FI ALIMENTAT CU ELECTRICITATE PESTE ZECE MINUTE. ZECE MINUTE PÂNĂ LA ALIMENTAREA CU ELECTRICITATE.

Carlos se uită la ceas. Cadmann avea să aştepte, fireşte, până în ultimul moment de lumină naturală ca să alimenteze gardurile. Aveau nevoie de curent pentru reîncărcarea Ţânţarilor, pentru vehicule, pentru producerea hidrogenului. Era încă destulă lumină ca să poţi vedea – şi ar fi trebuit să aibă la dispoziţie încă o oră până la asfinţitul soarelui.

La vest se adunaseră nori negri, groşi.

— Hei, amice, strigă Greg. Te-au lăsat puterile?

— Nu.

Obosit, Carlos începu să reîncarce Ţânţarul avariat al lui Hendrick. Cutii mici. Obiecte uşoare. Pături, saci de dormit. Înainte de a ajunge în Ţânţar, toate obiectele erau puse pe cântarul de lângă el. Pe deal avea să fie nevoie de Ţânţar ca atare, pentru piese de schimb. Putea fi folosit foarte bine pentru a transporta şi alte echipamente.

Împuşcarea grendelilor fusese treabă uşoară.

Cassandra afişa greutatea totală pe care o încărcaseră la bord.

— Mai încape ceva, spuse Greg.

— Da.

Obosit, Carlos îşi încrucişă braţele la piept şi se aplecă, întinzându-şi spatele.

— Păcat.

— Înveseleşte-te. Ai fi putut zidi cărămizi.

— Eu nu. Sunt luptător.

— Eşti şi dulgher, zise Greg. Dar eu n-o să le aduc aminte.

Capul îi zvâcni, arătând spre centrala electrică, unde o duzină de oameni lucrau cu frenezie ca s-o etanşeze cu cărămizi, mortar şi bare sudate. Alţii o umpleau cu echipamente prea grele pentru a fi trimise pe *Geographic* sau transportate pe Faleză.

Dacă baraca rămânea intactă, puteau economisi luni întregi de muncă pentru reconstruirea civilizaţiei. Dacă nu…

— Ar fi un inconvenient teribil, îşi spuse Carlos. Dar nu fatal.

Se întoarse în bucătăria comună, pentru o altă încărcătură. Toată mâncarea avea să fie trimisă pe Faleză.

Minerva Doi trebuia să fi ajuns aproape de finalul încărcării celor doi Ţânţari. Al treilea era pe munte, la o înălţime considerabilă, unde nu puteau ajunge grendelii. George Merriot îşi petrecuse prea mult timp împuşcându-i, până când fusese prea târziu pentru a se mai putea întoarce în Colonie. Dusese Ţânţarul cât mai sus cu putinţă înainte de a se dezactiva celulele de alimentare. Cadmann se înfuriase. Acum aveau numai doi Ţânţari în acţiune şi era de lucru pentru zece. *Dar o să-l ducem totuşi pe George pe Faleză.* Cadmann se simţea ca şi cum i-ar fi spus unui idiot să-şi poarte singur de grijă.

Ceea ce se putea muta pe *Geographic* era la bordul Minervei Doi. Obiectele uşoare şi mâncarea mergeau în Ţânţarul lui Hendrick; urmau să fie duse pe Faleză. Echipamentele prea grele pentru a fi transportate rămâneau în baraca fortificată. Grendelii n-aveau să treacă niciodată dincolo de pereţii de cărămidă.

Trebuia să crezi că existau lucruri pe care nu le puteau face grendelii.

Pe urmă, mai era şi baraca destinată computerului. Toată aparatura dinăuntrul ei fusese scoasă. Cassandra stătea afară, iar baraca găzduia acum obiecte cu încărcătură nostalgică, dar nu mai mult de zece kilograme din partea fiecărui colonist, cu excepţia unuia. Lui Cadmann încă-i nu-i venea să creadă că îl lăsaseră să-şi ducă patul înăuntru.

Şi aveau s-o zidească, pentru a conserva amintirile Avalonului despre civilizaţie, însă numai dacă grendelii aveau să le lase timp. Carlos îşi aranjă povara în Ţânţarul avariat şi ezită. Centrala electrică fusese zidită aproape în întregime. Urma adăpostul computerului; şi Carlos voia să dea o mână de ajutor.

Turnul de lemn se înălţa alături de intrarea din faţă a centralei electrice principale. Dedesubt dansa o flacără albastră, strălucitoare, în timp, ce sudorii îşi finalizau munca de blocare a uşii.

— Atenţie. Gardul va fi alimentat cu electricitate peste treizeci de secunde. Îndepărtaţi-vă de garduri. Ascultaţi şi credeţi. Garduri alimentate peste treizeci de secunde.

Cadmann lăsă microfonul jos, luă un binoclu şi inspectă zona periferică. Nici o flacără. Nici o rachetă. Ridică din nou microfonul.

— OK, alimentaţi.

Amânase acest moment chiar şi după reconectarea Minervei Doi. Atâta vreme cât puşcaşii puteau să apere gardul, el avea posibilitatea de a încărca Ţânţarii cu tot curentul generat de navetă. Dar se făcea prea întuneric pentru ca monştrii să mai poată fi observaţi şi pentru a putea proteja gardurile. De-acum, ei aveau să fie cei protejaţi de garduri.

Pe consola din faţa lui, luminile verzi deveniră roşii.

— Asta ar trebui să-i oprească, spuse Joe Sikes. Prăjiţi-i pe ticăloşii mititei.

— Şi pe unii dintre cei mari, spuse Cadmann. Numai că n-o să meargă prea mult.

— Cât crezi c-o să reziste? întrebă Sikes.

— Toată ziua de mâine dac-o s-avem noroc, dar aş fi mulţumit să ţină în noaptea asta. OK, faceţi ultimul transport pe Minerva. Ce duceţi?

— Cassandra, în cea mai mare parte.

— Corect.

Cassandra putea să funcţioneze foarte bine la bordul navei *Geographic.* Nu avea nevoie de oxigen, iar reconstruirea ar fi fost al naibii de dificilă fără ea.

Luminile de semnalizare se aprinseră în timp ce decola Ţânţarul Unu. Sub ele se legăna silueta întunecată a Ţânţarului Patru, autogirul avariat al lui Hendrick. Când traversă zona gardurilor, lumina proiectorului său străpunse întunericul de dedesubt, se roti, apoi se prelinse de-a lungul şirurilor de porumb.

Câmpurile erau vii. Tulpinile se prăbuşeau, dispărând sub forme mai mari.

— Sfinte Sisoe, spuse Joe Sikes. N-or să mănânce aşa ceva pentru o vreme...

Ţânţarul continuă să planeze pentru încă o secundă. Cadmann se întinse după microfon, dar, înainte de a apuca să-l ia, autogirul viră şi se îndreptă către Faleză.

Cadmann îşi scoase puşca din bandulieră.

— Deplasează spotul proiectorului din turn către mijlocul câmpului, se poate?

— Cu siguranţă.

Luă la ochi zona unde întunericul părea să se mişte şi trase un glonţ. Nimic, pentru o clipă. Pe urmă un urlet sălbatic venind dinspre câmp. Mai multe urlete, şi locul explodă de grendeli. Cadmann zâmbi cu o mulţumire sumbră.

— Merge, atâta vreme când se îngrămădesc aşa. Găseşte-mi un alt pâlc, poţi?

— N-ar trebui să fie greu.

O adiere de vânt îi suflă în faţă ceaţa. Cadmann se strâmbă.

— Joe, îndreaptă spotul în *sus,* pentru mine.

— De ce?

Dar Joe Sikes o făcea deja. Fasciculul luminos oscilă şi străluci pe fundalul plafonului gros de nori.

— N-o să ne placă dac-o să plouă, spuse Cadmann.

30.
PROVOCAREA

„Cât despre curajul moral, m-am întâlnit rareori
cu cel de la ora două dimineaţa:
vorbesc despre curajul spontan.”

NAPOLEON BONAPARTE, *Memoirs (Memorii)*

— Vin!

Bezna se scurgea deasupra solului brun. Se auzeau prea puţin zgomote: un şuierat ca al talazurilor oceanului pe nisip, foşnetul a mii de picioare pe pământul afânat. Veneau ca un val, semănând mult prea mult cu o armată.

Străfulgerări albastre, arcuindu-se. Aerul umed căpătă curând aroma cărnii fumegânde. Grendelii prăjiţi de electricitate aveau un miros mult prea asemănător cu al sonomilor destul de fripţi pentru a putea fi luaţi de pe grătar. Era derutant: se adresa unei alte părţi a creierului.

— Aici! strigă cineva.

Străfulgerări albastre, aproape, mult prea aproape. Fasciculul proiectorului din turn zvâcni într-acolo. Era imposibil, dar un grendel trecuse prin gardul exterior, trecuse prin câmpul minat şi se prăbuşise peste gardul interior. Grendelul murise, dar cei doi care îl urmăreau erau în *viteză.*

Cadmann îşi coborî puşca şi aşteptă. Din gard se desprinseră fulgerări albastre. Un grendel sări înapoi. Celălalt sări după el. Cadmann zâmbi sinistru.

— Economisiţi muniţia, le strigă celorlalţi. *Lăsaţi gardurile să-i ucidă. N-o să avem garduri la nesfârşit...*

Spotul luminos dansă, îndepărtându-se către gardul exterior, aflat la cincizeci de metri. Acolo se îngrămădeau forme întunecate. Mai bine de o duzină de grendeli se aruncaseră în sârmele încă electrificate. Curentul electric sfârâia în adâncul mormanului, dar alţi grendeli se urcau peste movila de trupuri, încă şi mai mulţi îşi foloseau cozile ca să-şi tragă fraţii-surori morţi de lângă gard.

— O scenă din *Inferno, amigo.*

Cadmann nu se întoarse.

— Mă aşteptam ca gardul exterior să reziste mai mult decât atât. Îşi scoase comcard-ul. Baraca de telecomunicaţii. Aici Exec Unu. Treceţi-mă pe difuzoare.

ATENŢIE. DESCHIDEŢI FOCUL. ÎNCERCAŢI SĂ OMORÂŢI CÂŢIVA ÎN SPAŢIUL DINTRE GARDURI. TERMINAT.

Carlos dădu din cap, desprinzându-şi puşca din bandulieră şi îngenunchind alături de Cadmann. Trase, fără grabă, ochind de fiecare dată. În jur răsunau rafale nebuneşti. Cadmann strânse din pleoape.

— Mă duc sus, în turn. Menţine-te pe poziţie.

— *Si, compadre.*

Tirul ritmic al lui Carlos era încurajator. *Trebuie să-şi păstreze capul.*

— TRAGERE FOC CU FOC. MUNIŢIA ASTA TREBUIE SĂ NE-AJUNGĂ.

Măcar dacă ar fi avut timp şi gloanţe pentru o întreagă luptă cu arme de foc.

Lângă el, cineva înjură cu ranchiună. Omar Isfahan îşi forţa carabina.

— S-a blocat, fir-ar a dracului, e...

— Potoleşte-te, spuse Cadmann, cu bruscheţe.

Îi luă puşca şi îi acţionă piedica.

— Nu e blocată, s-a descărcat. Acum relaxează-te şi adună-te, domnule.

Omar respiră de două ori adânc. Încordarea părea să se scurgă din el în valuri.

— Îmi... cer scuze. Acum e-n ordine.

— Sigur. Şi ai grijă ce faci cu muniţia. Îi înapoie arma. O să-nvingem numai dacă nu intrăm în panică.

Inginerul se strâmbă.

— Sigur.

Se întoarse la postul lui de lângă gard. *Măcar n-o să mai tragă în umbre.* Cadmann se grăbi către turn. Spărtură în gard. *Se vor scurge înăuntru.*

Cât timp mai avem? Se auzeau zgomote pretutindeni. Focuri de armă în întreg complexul. Până la opt sute de metri distanţă. Ce împuşcau?

Îşi puse arma în bandulieră şi se căţără cu rapiditate.

— Sal'tare.

Vocea lui Greg suna destul de liniştit. Cadmann dădu din cap şi preluă controlul proiectorului. Îl îndreptă către spărtura din gard.

Nimic. Grendelii treceau peste mormanul de trupuri, dar o făceau indivizi răzleţi. Nu se scurgeau înăuntru, ca o armată decentă.

— Aşa cum mi-am închipuit, spuse Cadmann.

— Da?

Greg se străduia să-şi păstreze calmul glasului.

— Ucide destul de mulţi şi ceilalţi se vor opri ca să-nfulece. Nu continuă să dea năvală. Nu sunt o armată.

— Nu. Slavă Domnului.

Rachel ar fi convinsă că e lucrarea Domnului. Poate o fi!

— Spun minciuni, bineînţeles.

— Ăă?

— Nu m-am gândit deloc la asta. Dacă aş fi fost comandantul grendelilor, mi-aş fi trimis toate forţele prin breşa din gard. Îşi fixă comcard-ul de gulerul hainei. Ţânţar Unu. Eşti complet încărcat?

— Complet încărcat, Cad.

Vocea lui Stu părea adormită.

Te trezesc eu.

— OK. Ia la bord încărcătura de kerosen. Arunc-o între garduri şi în jurul spărturii din cel exterior. Încerc să-i îndepărtez ca s-o putem repara.

— Repararea spărturii. Isuse. Cine-a făcut asta? OK, decolez.

Pe câmpul minat urlau grendeli sfârtecaţi. Mulţi sâsâiau, zbătându-se înainte de a muri. Ca în orice bătălie, era o adevărată învălmăşeală, dar acum putea să vadă întregul perimetru. Grendelii continuau să pătrundă prin breşă, dar nu într-un val; intrau câte unul sau câte doi, despărţindu-se ca să dispară în întunericul dintre garduri. Câmpia de dincolo de gardul exterior era un abator, răscolit de grupuri de monştri încăieraţi, brăzdând pământul în frenezia lor intensificată de *viteză. L-au arat pentru noile noastre semănături.* Cadmann chicoti sinistru.

— Ai spus ceva?

Vocea lui Stu venea din gulerul lui.

— Nu. Am uitat că microfonul e deschis. Un gând răzleţ.

Mai multe explozii în câmpul minat. *O să rămânem fără mine. Ar fi trebuit să pun pe cineva să le numere, ca să ştim*

câte-au rămas. N-are importanţă. Nimic altceva în afară de grendeli nu declanşează minele, şi sunt din belşug!

Prea mulţi grendeli.

— Cum naiba pot să crească atât de repede? întrebă Cadmann.

— Vrei răspunsul lung sau pe cel scurt? se interesă Greg.

— Pe nici unul. Le-am mai auzit pe amândouă.

— Cadmann! Minerva îl cheamă pe Cadmann!

El se încruntă.

— Aici Cadmann.

— Trebuie să decolez!

— Ce?

— Îi aud! Sunt afară, în lac...

Cu cine naiba vorbea? Marty nu fusese afectat de Instabilitatea Hibernării, nu-i aşa? Dar cine putea să fie cu adevărat sigur?

— Bineînţeles că sunt în lac, Marty. Sunt sonomi...

— Nu, nu, vreau să spun că sunt exact aici, îi aud izbind în carcasă. Cadmann, vor intra în orificiile de admisie a aerului! Pierdem Minerva! O să decolez...

Cadmann respiră adânc.

— Nu. N-o să decolezi. Dacă decolezi acum, pierdem tot curentul electric. Gardurile cad. Nu mai putem încărca Ţânţarii. Toată lumea din tabăra asta o să moară. Rămâi până când ţi se spune să pleci.

— Trebuie să păstrăm Minervele! Ce se-ntâmplă cu oamenii de sus, de pe *Geographic?* Trebuie să plec de-aici!

— Rămâi pe poziţie, spuse Cadmann.

Ţânţarul Unu se înălţă din centrul complexului Coloniei.

— Ascultă, avem de rezolvat o problemă aici. Revin la tine cât de curând pot. Rămâi pe poziţie.

Ţânţarul ajunse în zona dintre garduri. Cadmann roti lumina proiectorului în jurul spărturii. Mai multe lumini se deplasară între cele două şiruri de sârme. Grendelii încercară să atace lumina.

Ţânţarul se rotea în cercuri strânse. Doi bărbaţi şi o femeie se aplecară în afara cadrului uşii, vărsând kerosen. Paletele rotorului împrăştiau lichidul uleios. În ceaţa densă a Avalonului, duhoarea lui şi cea de carne arsă se amestecară.

— Încă trei canistre şi-am terminat, raportă Stu.

— Bun.

Ţânţarul zbura la aproape douăzeci de metri deasupra solului. Un grendel cocoţat pe mormanul de leşuri de lângă gard sări în sus. Lumina proiectorului din turn îl surprinse în plin salt. Arcul ascendent pe care îl descria se întrerupse la mică distanţă de Ţânţar. Pe urmă un obiect mai mic, întunecat, îl urmări în cădere.

— Isuse! strigă Cadmann. Ridică-te mai mult! Stu, jur...

— Ştiu. Ada l-a văzut. Spune că afurisitul era cât pe ce să muşte dintr-o tălpică! Şi nici măcar n-au *crescut* până la mărimea unui adult, Cad!

— Cum staţi cu kerosenul?

— Ea a aruncat canistra în capul ăluia. Am terminat.

— Îndepărtaţi-vă contra vântului.

Cadmann apăsă comutatoarele. Vocea lui tună în difuzoare.

— ARUNCĂTOARELE DE FLĂCĂRI. CARLOS. ISPAHAN. FOLOSIŢI ARUNCĂTOARELE. FIŢI PRUDENŢI...

— Cadmann! Fir-ar să fie, sunt acolo, afară!

— Marty, pentru numele lui Dumnezeu! se răsti Cadmann. Tocmai am folosit o parte din curentul Ţânţarului Unu. Trebuie reîncărcat, trebuie să avem garduri, iar eu trebuie să mă gândesc! Taci şi rămâi dracului pe poziţie!

— Îi aud. Urcă prin ţeava de evacuare!

— Acolo nu-i nimic comestibil, Marty. N-am timp pentru asta. Terminat.

Cadmann îl privi pe Greg încărcând o arbaletă improvizată cu o săgeată de care legase o torţă. Săgeata zbură către spărtura din gardul exterior lăsând în urmă o dâră fumegândă.

Flăcările se avântară către cer.

— Cum rămâne cu Minerva? întrebă Greg. Marty n-are dreptate? Cu cât aştepţi mai mult, cu atât cresc şansele ca un grendel să se târască în susul ţevilor de evacuare. Ce efect o să aibă asupra motorului cu jet?

— Nu ştiu.

— Nu *ştii?* Se duc naibii toate...

— Asta o ştiu, ripostă Cadmann, cu prudenţă. Dar dacă noi, toţi cei de aici, suntem ucişi fără nici o luptă, Faleza cade. Şi pe urmă?

Greg se holbă la el o clipă, apoi se concentră din nou asupra proiectorului.

Mirosul fumegând al morţii acoperea Colonia cu un giulgiu gros. Câteva focuri neînsemnate mai ardeau încă între garduri,

dar cea mai mare parte a zonei era cufundată în întuneric. Lumina proiectorului juca deasupra ei.

Cadmann vorbea încet în comcard-ul ataşat de guler.

— OK, *amigo,* voluntarii să se-adune lângă fosta locuinţă a lui Mary Ann.

Continuă să plimbe lumina proiectorului prin spaţiul dintre garduri.

— Dacă acolo mai e ceva viu, eu nu-l văd, spuse Greg. Cadmann, e înţelept s-o facem?

— Cred că da. Vrem grendeli morţi. Cât mai mulţi. Cu cât ucidem mai mulţi aici...

— Da.

Noua soţie a lui Greg era gravidă şi se afla pe *Geographic.*

— Da. Înţeleg. Păcat că trebuie să rămân să manevrez proiectorul...

— Asta o pot face eu.

La nivelul platformei apăru capul lui Jill. Se căţăra cu prudenţă, ajutându-se numai de braţul drept. Stângul era înfăşurat în tifon şi imobilizat.

— Ar trebui să fii...

— Ar trebui să fiu într-o clinică Mayo, zise ea. Dar aici nu există aşa ceva. Mă doare prea tare ca să dorm şi... nu-mi place să fiu aproape de foc. Pot să manevrez proiectorul.

— OK. Greg...

— Nu m-am auzit oferindu-mă voluntar.

Se uită la braţul lui Jill, apoi începu să coboare. Vocea ei îi urmări.

— Să nu riscaţi.

Asta era amuzat şi, cu toate că ea nu-l putea auzi, Cadmann râse.

Casa fusese a lui Mary Ann: mare, cu garaj pentru tractor, alături de poarta de fermă din gardul interior. Când ajunse acolo, Cadmann îl găsi pe Carlos aşteptându-l. Lângă el stăteau şase bărbaţi şi două femei. Erau încărcaţi cu unelte şi cu arme.

— Bun. Nimeni nu trebuie să fie ucis, spuse Cadmann. Aruncătoare de flăcări. Verificaţi-vă bine flancurile. Şi *nu încetaţi* s-o faceţi. Nu lăsaţi să vi se distragă atenţia. Greg, stai de pază în spatele nostru. Uită-te tot timpul într-acolo. În afara cazului când îţi cere cineva să te-ntorci, *păzeşte-ne spatele.* Nu mă aştept s-avem probleme; dacă mai există vreun grendel între

garduri, atunci e într-o stare foarte proastă. Trebuie să fie supraîncălziţi şi speră să se răcorească; aşa că, dacă îi lăsăm în pace, ar trebui să ne lase şi ei.

— Dacă nu vor s-o facă, o să le-aducem argumente, zise Carlos.

Ţinea o carabină cu săgeţi în poziţie de tragere.

— Atunci să mergem. Cadmann vorbi în comcard. Deconectaţi curentul electric. Rămase în aşteptare. În ordine. Urmaţi-mă.

Ceilalţi trecură dincolo de sârme cu băgare de seamă. Cadmann zâmbi în sinea lui. Gardul era al naibii de periculos. Şi lui îi crea o stare de nervozitate.

La zece metri în afară era o jumătate de grendel. Intestinele îi fuseseră smulse şi se întindeau pe alţi doi metri.

Încercă să se mişte. La capătul unor tendoane însângerate, coada lovi în pământ. În lumina lanternei lui Cadmann, văzură că nu mai avea decât o jumătate de picior din spate. Celălalt îi lipsea în întregime. Din încheietură izvora sânge. Îl ocoliră pe urmele lui Cadmann, păstrând o distanţă considerabilă.

— La naiba. Mor greu, zise Phyllis McAndrews.

— Chiar aşa, spuse Cadmann. Atenţie la flancuri.

Se auzeau puţine zgomote. În depărtare, ţipătul unui grendel se înălţă, tot mai strident, şi se stinse ca retezat. Dincolo de gardul exterior, creaturile se îngrămădeau în întuneric, ospătându-se. Erau într-o mişcare lentă, continuă, târându-şi carnea către râu.

— Asta e partea derutantă, spuse Cadmann.

Raza lanternei sale jucă dincolo de sârme, dar nu era necesar. Focurile continuau să ardă, aruncând lumini galbene, pâlpâitoare în bezna pâcloasă. Nici un ochi nu-i pândea.

— Nu le place focul, zise Carlos.

— Aşa e. Asta ne oferă o şansă. Cadmann îşi activă din nou comcard-ul. Reconectaţi gardul interior. Deconectaţi gardul exterior. Repetaţi asta. Tăcu, ascultând. Bun. OK, aici e gaura. Greg, păzeşte-ne spatele. Carlos, tu te uiţi în faţă. N-o să reuşim niciodată să-ndepărtăm leşurile astea, aşa că nici nu-ncercăm. Trageţi sârmele în jurul lor. Lipiţi-le în partea cealaltă. Cel puţin aşa nu scurtcircuităm restul. Şi lucraţi repede...

— Cadmann! strigă Carlos.

Carabina lui trase în întuneric. Săgeata explodă între nişte fălci care mârâiau. Carlos începea să fie un ţintaş foarte bun.

— Isuse, strigă cineva.
— Ţânţar Unu. O s-avem nevoie de o scurtă acoperire cu foc, zise Cadmann.
— Vin imediat.
Autogirul pâlpâi deasupra capetelor lor. Luminile sale jucară dincolo de gard.
— Cadmann. Vocea lui Stu suna presant. Probabil că sunt o mie afară. La nici o sută de metri distanţă de voi. Plecaţi de-acolo.
— Rahat. Nu înainte de a repara gardul. Vin spre noi?
— Nu încă...
— Să ne-anunţi. Harry, hai să ne-apucăm de blestematul ăsta de gard. Mişcaţi-vă!
— Supraveghetor de sclavi...
Afară, în întuneric, stăteau la pândă creaturi ghemuite...
O mişcare uşoară alături de gard. O limbă de foc se prelinse, surprinzând grendelul la jumătatea unui salt. Acoperit de benzină gelificată, ţâşni ca din puşcă spre câmpul răscolit, fugărindu-şi coada în cercuri din ce în ce mai strânse. În cele din urmă, căzu pe-o parte, muşcându-şi înnebunit propriile labe fumegânde. Fraţii-surori flămânzi îl încercuiră, târându-se tot mai aproape şi aşteptând cu răbdare să se stingă focul.
Harry se agita, măsurând continuitatea.
— Sudează aici, spuse el.
Aparatul din mâinile lui Mits Kokubun se aprinse scurt.
— Şi aici.
— Ai putea să te mişti mai repede, spuse Greg.
— Să dea naiba, fac tot ce pot...
— Scuze, Mits, n-am vrut s-o spun pentru urechile tale...
— Linişte.
Cadmann încerca să vadă totul în acelaşi timp. Harry cu aparatele lui de măsură. Mits şi aparatul său minuscul de sudură. Greg supraveghind zona din spatele lor. Carlos şi...
— Se mişcă, vin spre voi, spuse Stu. Cadmann...
— Am rezolvat, şopti Harry. Gata.
— Atunci să plecăm dracului de-aici. Îndepărtaţi-vă de gard. S-a retras toată lumea? Îşi atinse comcard-ul. Activaţi gardul exterior.
— Dar cel interior?
— Lăsaţi-l conectat. Comutaţi-mă pe difuzoare. ATENŢIE. AMBELE GARDURI ACTIVATE. ATINGEŢI-LE ŞI SUNTEŢI

MORŢI. OK, *luaţi-o din loc.* Greg, tu deschizi drumul. Carlos, tu ne păzeşti spatele. Rămâneţi în alertă. Avalon are nevoie de toţi depanatorii pe care-i poate găsi. Mits, nu te uita la *mine,* uită-te-n dreapta! Acum mişcaţi-vă!

Cadmann se holbă la ceas. *Miezul nopţii?* Până în zori mai erau ore-ntregi. I se părea că trecuse o săptămână de când reparaseră breşa din gard, dar, în realitate, nu se scursese mai mult de o oră.

Alături de el, puşca lui Greg scuipă o singură, dată.

— Încă unul. L-am doborât.

— Ai doborât-o, îl corectă Cadmann absent.

Gardul exterior continua să reziste.

Grupurile de grendeli ar fi trebuit să se unească: asupra gardului nu se mai lansase nici un alt atac masiv. Continuau să vină câte unul sau câte doi, trecând peste mormanul de leşuri din dreptul breşei iniţiale, dar aproape nici unul nu ajungea viu dincolo de sârme: spărtura era păzită de două fascicule de lumină şi de o jumătate de duzină de puşti.

Ceea ce nu putea să dureze. *Jumătate de oră. Dă-mi măcar atât. O jumătate de oră.*

Primi douăzeci de minute.

Cadmann dormea în picioare. Îl trezi o rafală de focuri de armă.

— Sunt mii! striga Greg.

Lumina proiectorului tresăltă nebuneşte. Peste grămada de cadavre din faţa spărturii săreau forme întunecate. Fasciculul luminos se roti. La douăzeci de metri spre dreapta era o altă movilă de leşuri încă fumegânde. Grendelii treceau peste ea.

— Latura sudică. Gardul e spart în partea de sud.

— Spărtură în partea de vest.

— Gardul exterior e scurtcircuitat. Gardul exterior nu mai are curent. S-au ars toate disjunctoarele.

Lumina proiectoarelor oscila prin ţara-nimănui dintre garduri. Grendelii mişunau. Minele explodau. Din canistrele cu kerosen ars se înălţau stâlpi de foc. Puştile trăgeau nebuneşte asupra încăierării.

Nu se încadrează în nici un tipar. Vin. Se evită unii pe alţii, vor ataca aceeaşi ţintă, dar nu cooperează. Nici o strategie.

Când diferenţa numerică e copleşitoare, strategia n-are nici o importanţă. Cine-a spus asta? Profesorul meu de la West Point sau un troian din antichitate?

Din gardul interior se desprindeau arce electrice. Nu chiar atât de multe. În stânga lui, Carlos trăgea cu aruncătorul de flăcări prin gard. Cineva traversă în fugă tabăra, către o altă spărtură.

— Stu. E timpul să-ţi faci treaba, spuse Cadmann.

— OK, dar ăsta e tot kerosenul. Şi nu mai sunt încărcat decât pe trei sferturi.

— Cu încărcarea se rezolvă. Gardul exterior nu mai suge curent. Acum DU-TE, înainte de a ne duce dracului toţi. Gardul exterior a căzut. Apără-l pe cel interior.

— Am înţeles.

Ţânţarul se înălţă, devenind vizibil. Probabil că Stu decolase în clipa în care începuse Cadmann să vorbească.

Autogirul urmări din nou, în grabă, conturul gardului interior, în timp ce echipajul arunca iarăşi kerosen şi alte substanţe inflamabile.

— ARUNCĂTOARELE, ordonă Cadmann.

Flăcările se avântară în aer. Grendelii se sfâşiară unii pe alţii, alergară încercând să scape de foc, săriră pe gard; pământul mişuna de grendeli. Şi, treptat, arcurile electrice din preajma gardului ajunseră să înceteze cu desăvârşire.

— *Cadmann. Îi aud, Cadmann. Sunt afară. O să pierdem Minerva, şi e numai vina ta, ticălos încăpăţânat...*

— *Marty.*

Era o altă voce. Cadmann avu nevoie de o clipă ca să-nţeleagă. *Geographic* apăruse deasupra orizontului, iar cea care vorbea era Rachel.

— *Marty, nu te enerva. Cadmann ştie ce face.*

Cei doi îşi mai spuseră şi altele, ca şi cum el nu i-ar fi putut auzi. Închise difuzorul. *Cadmann ştie ce face.*

— Stu.

— Da?

Stu părea din nou somnoros.

— Ar fi mai bine să-ncepem evacuarea oamenilor. Mai întâi femeile şi răniţii. Du-i sus, pe Faleză.

— Cad, eşti sigur? Ai rezistat atât de mult...

— Am rezistat atât de mult, iar Marty n-are de gând să doarmă, sau să se relaxeze, sau orice altceva. Vreau să plece Minerva aia de aici. Să scap naibii de-o grijă în plus.

— *OK, prietene. Nici măcar nu pot să spun că-mi pare rău.*

— *O să-i pară,* interveni Jill.

— Aă? se încruntă Cadmann.

— *Pe Faleză n-o să fie picnic. Nu i-am putut opri aici, cu gardurile, cu câmpurile minate şi cu energie pentru Ţânţari. Pe Faleză n-o să fie picnic.*

— Da. Nu-i nevoie să le-o spui tuturor.

— *N-o s-o fac.*

Ea se-ntoarse spre proiector. Ţânţarul decolă peste cinci minute.

În Ţânţar, Jill Ralston îşi muşcă buza, luptându-se cu durerea. Se uita cu ochi mari şi plini de spaimă în timp ce Cadmann îi fixa centura de siguranţă. Era ultima dintre femeile care apăraseră tabăra. Braţul ei stâng, ars era înfăşurat în tifon; semăna cu o pernă mare, albă. Pe faţa ei îngustă se citeau hotărârea şi o urmă tăioasă a durerii. Coama scurtă de păr roşu, aspru, îi flutura în vârtejul de aer stârnit de Ţânţar.

După verificarea centurii ei de siguranţă, Cadmann mormăi satisfăcut. Jill tresări de durere când îi atinse în treacăt braţul bandajat.

— Care sunt îndatoririle mele, după ce ajung pe Faleză?

— Lasă-l pe Jerry să se ocupe de braţul tău. Odihneşte-te, dacă poţi. O să ai nevoie de asta. Până atunci o să ajung şi eu sus.

— Nu aştepta prea mult, spuse ea, lăsându-se pe spătarul scaunului, cu vocea deja vlăguită.

Cadmann trânti uşa Ţânţarului.

— Dă-i drumul, Stu.

Rotoarele autogirului biciuiră praful din jur. Aparatul se înălţă şi se îndepărtă.

— Marfă preţioasă, *amigo,* spuse Carlos în spatele lui.

— Într-o bună zi o să apari pe furiş lângă mine şi-o să te-mpuşc. Preţioasă. Ar fi trebuit să se afle pe *Geographic?*

— Nu, nu, încă nu e gravidă...

— Înţeleg.

— Dar eu am salvat-o de pe culme.

— Şi eroii îşi primesc recompensa. *Când i se vindecă braţul. Dacă i se vindecă. Iar dacă nu, bătrânul Carlos ar putea fi cel mai bun medicament pe care-l va găsi vreodată.*

— E linişte.

— Prea multă. Dar îmi place.

— Presupun că e destulă carne pentru toţi, spuse Carlos. Se bat şi mănâncă, dar preferă să nu se mănânce unii pe alţii.

— Ticălosule. Cred că i-ai citit. Dar pot coopera?

— Nu ştiu. Uneori se pare că da. Dar, Cadmann, nu vorbesc...

— Nu fac ceea ce înţelegem noi prin asta.

— Hait. *Amigo,* dacă vrei să crezi că sunt telepatici...

— Nu, nu telepatici. Dar... la naiba, Carlos, nici eu nu ştiu ce vreau să spun. Hai să facem o tură de-a lungul perimetrului.

— M-ai pus şef aici. Ţi-aduci aminte?

— Oh. Bine, o să mă duc singur.

Priveliştea era aproape aceeaşi pretutindeni. Gardul exterior dispăruse, dar cel interior rezista; iar cel dinafară rezistase suficient de mult ca să omoare sute de grendeli sau poate chiar o mie. Câmpul minat oprise mai mulţi. Dincolo de împrejmuirea de sârmă electrificată din interior, un munte de grendeli morţi îi hrănea pe cei vii. Se îngrămădeau cu sutele: hoituri contorsionate, înnegrite, sfâşiate. Multe fuseseră devorate până la os. Insectele minuscule bâzâiau cu înverşunare. Până în zori, tabăra avea să fie pe deplin infestată. În câteva zile, duhoarea de carne putrezită ar fi putut otrăvi întreaga vale.

Greg făcea extensii, folosindu-şi arma în loc de greutate mutată dintr-o mână-ntr-alta.

— E linişte, spuse, fără să-şi ia ochii de la pământul pustiit, înţesat de grendeli. Poate că nu duc tratative unii cu alţii, dar nici nu se aţâţă reciproc.

— Citirea minţilor grendelilor e un hobby cu normă-ntreagă, răspunse Cadmann. Ce-au de gând să facă în continuare?

Greg ridică din umeri. Cadmann îşi văzu de drum.

Pe moment, grendelii aveau prea puţine motive de încerca să treacă prin gradul interior. Când lumina cădea asupra lor, îşi ridicau curioşi privirea. Dacă trăgea cineva – încă se mai întâmpla, dar nu foarte des – grendelul rănit alerga înnebunit până când îi înfuria pe ceilalţi suficient de mult ca să-l atace.

Turul gardului odată încheiat, Cadmann profită de ocazie ca să stea jos. Adrenalina îl putea susţine în continuare, fără nici o

îndoială, dar era de preferat să fure un moment de odihnă ori de câte ori era posibil. Trase un butoi lângă gard şi se aşeză.

Un grendel năucit, cu burta plină, se apropie de sârme. Spotul luminos al proiectorului alunecă de-a lungul câmpului minat şi îi atinse, alăturând omul şi grendelul în ovalul său de un galben strălucitor.

Monstrul se uită la Cadmann cu detaşarea unui om care îşi alege un homar pentru a doua zi.

Cadmann îşi arătă dinţii într-un zâmbet obosit.

— Încă n-am terminat cu tine. Aşteaptă. Se bătu cu palma peste buzunar, în căutarea unei ţigări inexistente. Aşteaptă.

Grendelul se apropie împleticindu-se şi se şterse de gard. Sări brusc înapoi, izbind cu coada sa ţepoasă în direcţia lui Cadmann. Gardul aruncă scântei pentru a doua oară. Grendelul dispăru, trecând peste sârmele exterioare răsucite şi pierzându-se în întuneric. Se auziră zgomote grăbite, de gheare şi de dinţi.

Apoi din nou tăcere. Peste Cadmann trecu încă o pată de lumină şi el îşi umbri ochii cu o mână murdară. Şi-o aduse în faţa ochilor, căutându-i tremurul. Da, era acolo, fără îndoială, şi pofta lui de nicotină crescu. Pe Avalon nu mai erau ţigări.

În cască auzi un bâzâit. Vocea lui Jerry intră pe frecvenţă.

— Cadmann... redirecţionez un mesaj de la Sylvia. Aşteaptă.

— Cad?

— Sunt chiar eu, doamnă. Semnalul tău e ceva cam slab.

— Cum vă descurcaţi?

— Bine, până acum. Evacuăm tabăra principală. Câţiva răniţi, nici o pierdere.

— Nici una? Eşti extraordinar.

— Norocos, în orice caz.

Grendelii hoinăreau în jurul gardurilor, ghiftuiţi de carne, cu pântecele îngreunate. Se uitau suspicioşi unii la alţii. Se întâmplă ceva – Cadmann, care privea cu interesul unui profesionist, n-ar fi putut spune ce pusese totul în mişcare, dar doi grendeli intraţi în *viteză,* cu contururi neclare, trecură unul pe lângă celălalt, se arcuiră către spate într-o ceaţă de sânge portocaliu, şi se atacară reciproc ca o pereche de ferăstraie circulare înfuriate.

— Grăbiţi-vă să plecaţi de-acolo, spuse Sylvia. O să plouă până-o să v-ajungă apa la şolduri. E o furtună majoră. Nu puteţi electrifica gardurile când plouă, nu-i aşa?

— Aşa e. Cât timp mai avem?

— O oră. Pe urmă o să ţină câteva zile.

— Ploaie! N-o să mai aveţi nevoie de mine! îi întrerupse vocea lui Marty.

— Chiar aşa. N-o să mai avem nevoie de tine, spuse Cadmann obosit. Dar va trebui să încărcăm complet Ţânţarii. Şi celulele de alimentare suplimentare. Marty, dacă pică gardurile, tu poţi pleca de-aici. Noi nu putem.

— Marty...

Spaima din vocea Sylviei era sub un control ferm.

— Ei, uite ce e, spuse el. Fir-ar să fie, o să-mi fac datoria. Dar, la naiba, Cadmann, nici măcar nu ştiu dacă mai am motoare, iar voi nu puteţi rezista în ploaie!

— Ştiu, şi nu e nicidecum o surpriză. Deja evacuăm oamenii. Mai vrei şi altceva?

— Nu.

— Atunci taci dracului o vreme. Sylvia, ai vreo veste *bună?*

— De fapt, da. Emoţia i se simţea, clară, chiar şi printre paraziţi. Cad, hipermoglobina pe care o au în săculeţii de deasupra plămânilor e cea care le dă viteza. Viteza e modul de atac – pentru vânătoare şi pentru protecţie faţă de alţi grendeli.

— Corect.

— Jerry îmi susţine presupunerile. Ştim că reacţionează la mirosul de sânge. În apă sunt stârniţi, fără îndoială, şi de mirosul metaboliţilor hemoglobinei. Şi e aproape sigur că reacţia e involuntară.

Pentru o clipă, vocea i se pierdu, acoperită de paraziţi şi Cadmann bătu cu degetul în cască.

— Stai o clipă. Jerry? Am nevoie de un amplificator aici. De filtre... de ceva. Mulţumesc.

Paraziţii dispărură.

— Acum mă poţi auzi?

— Mai bine. Continuă.

— Adună leşuri de grendeli. Taie săculeţii, dizolvă-i în apă şi pulverizeaz-o cu unul dintre accesoriile pentru stropirea recoltei cu care sunt prevăzuţi Ţânţarii. Împrăşti-o deasupra unei mase de grendeli. Ar trebui să-i apuce strechea.

Cadmann zâmbi, în ciuda oboselii.

— Mulţumesc, iubito. Asta s-ar putea să meargă.
— Cu plăcere, Cadmann… cum rezistă Terry?
— E bine. E deja sus, pe Faleză.
Luminile proiectoarelor clipiră, păliră, apoi îşi recăpătară strălucirea.
— Asta e tot, Sylvie. Pierdem luminile.
— Câţi aţi mai rămas?
Cadmann făcu în grabă o socoteală. Ţânţarul doi se întorcea zumzăind.
— Şaptesprezece. Încă trei transporturi. N-o să păţim nimic în vremea asta. Grendelii ăştia s-au lenevit. O să vorbim mai târziu. Jerry? Eşti acolo?
— Niciunde altundeva.
— Bun. Pune pe cineva să caute prin aparatura care stă de-a valma acolo, sus. Avem nevoie de un malaxor, de un procesor de hrană sau de altceva în genul ăsta. Şi de unul dintre accesoriile pentru stropirea recoltei ale Ţânţarilor. Pregăteşte-le pe amândouă într-o oră.
— Am înţeles.
Ţânţarul Doi era încărcat la capacitatea maximă. Oamenii scoşi de pe poziţii se retrăseseră, în ordine, pe platoul de asolizare improvizat. Doi se urcară în cabină. Trei se înghesuiră în suportul pentru mărfuri de dedesubt.
Ţânţarul Doi părăsi tabăra în grabă. Ţânţarul Unu se reîntorcea. Trebuia să-l încarce până la refuz pentru ceea ce avea de gând. Cadmann numără în grabă. Nu mai rămăseseră decât şapte bărbaţi, care demontau mitralierele cu repeziciune şi în tăcere. Grendelii nu dădeau dovadă decât de un interes nesemnificativ.
— Rick, strigă Cadmann, fără să ridice tonul.
Mecanicul mărunţel îşi părăsi postul şi se apropie în fugă.
Cadmann studia o porţiune a gardului bombată înspre interior din cauza grendelilor morţi.
— Aici s-au omorât unii pe alţii, s-au târât unii pe alţii prin câmpul minat şi s-au îndesat în gard. Au împins din spate, în timp ce indivizii din faţă se prăjeau. În voce i se simţea o mulţumire sălbatică. Vreau să tai o bucată din gard. Putem să realizăm un bypass pentru curent, să facem o gaură în gard şi să-i tragem înăuntru pe câţiva dintre ticăloşii ăştia?
— Se poate. Ce-ai de gând?

— Măcelărire. Am nevoie de un om care să stea de pază cu un aruncător de flăcări. De cineva care să taie gardul şi să monitorizeze curentul. De un om care să-i târască înăuntru. Restul îl fac eu. Asta înseamnă să fim patru. Mai trebuie încă doi, la colţurile dinspre nord şi sud ale taberei, ca să ne avertizeze în caz de pericol. În momentul ăsta, nu cred că avem prea multe motive de îngrijorare. Alege echipa, şi fă-o repede.

Rick trecu în grabă de la un om la altul, şoptindu-le câte ceva. Aceştia îşi părăsiră pe rând posturile, alăturându-i-se lui Cadmann. Ca prin farmec, apărură scule, sârmă şi un voltmetru.

Pe măsură ce aerul îşi pierdea căldura, ceaţa se grăbea să plutească înspre ei. Îi învălui în timp ce lucrau.

— Acum, şopti Rick, şi opri curentul.

Luminile taberei îşi sporiră strălucirea când bateriilor sleite li se luă o parte din povară. Lucrând repede şi fără zgomot, doi bărbaţi întinseră un cablu de la un stâlp la următorul, tăiară firele electrice, apoi le lipiră. Dădură din cap şi Rick acţionă comutatorul. Luminile păliră, apoi îşi recăpătară vigoarea.

Verificară porţiunea de gard care îi interesa: voltmetrul nici măcar nu tresări.

Cadmann înşfăcă un cleşte pentru tăiat şi îi fixă fălcile de un ochi de sârmă. Scrâşni din dinţi, imprimându-le mânerelor o mişcare de foarfecă. Tăie ochiurile de rând, mutându-se de la unul la altul până ce croi un semicerc de şaizeci de centimetri în diametru.

Capul unui grendel, ridicat în gaură şi răsucit, îi privi cu ochi ficşi, lăptoşi, fără viaţă. Cadmann îi înfipse în gât un cârlig pentru baloţi şi îl trase prin deschizătură.

Rick i se adresă cu voce scăzută:

— Nu ţi-ar plăcea să-i faci asta unui grendel viu şi curios. Trage-i mai întâi un ciomag peste coadă şi vezi dac-o mişcă.

— La naiba, Rick, ăstuia îi lipseşte partea din spate.

Cadmann se duse după un altul, dar nu înainte de a-şi găsi un băţ.

Mulţimea de grendeli de dincolo de gard nu părea decât vag interesată de măcel. Hoiturile erau trase unul câte unul şi sfârtecate cu o macetă. Cadmann le tăia glandele şi le extrăgea, aruncându-le într-o găleată. Ciopârţi leşuri până când braţele ajunseră să-i şiroiască de sânge.

Nu reuşea să se obişnuiască cu duhoarea. Creaturile nu erau într-un stadiu avansat de putrefacţie, dar glandele pentru viteză pufăiau, împrăştiind un iz straniu de chimicale.

— Asta e, şopti el într-un târziu. Mi-a amorţit braţul.

Ţânţarul Unu, reîntors, plană deasupra taberei. Deconectară ultimele baterii şi le agăţară de suportul pentru mărfuri. În cabină se îngrămădiră doi oameni, apoi autogirul se înălţă şi dispăru în ceaţă.

Cadmann, Ricky şi încă doi bărbaţi stăteau în picioare, în centrul taberei părăsite. Dincolo de gard, grendelii cât se putea de sătuli mârâiau, arătându-şi colţii.

Cadmann îşi folosi comcard-ul.

— Greg! Vino, ai un bilet de călătorie.

— Ura.

Departe, în josul liniei gardului interior, se detaşă o umbră, alergând către lumină.

— Fir-ar ai dracului, acum sunt liniştiţi, spuse Rick.

Eliberă trăgaciul aruncătorului de flăcări, testându-l. Jetul ţâşni şi se prelinse pe pământ.

— Nu pentru mult timp. Acum sunt ghiftuiţi. Vino mâine, când vor avea din noi burţile goale. Leşurile vor intra în putrefacţie. Poate sunt necrofagi, poate nu. Crede-mă, între supravieţuitori şi cei care continuă să apară dinspre nord, n-o să avem nici o clipă de răgaz.

— Totuşi... e al naibii de multă linişte.

Ţânţarul Doi veni să-i ia.

— Găseşte-mi un butoi gol, îi spuse lui Rick. Umple-l pe jumătate cu apă.

Bărbatul mărunţel încercă două, apoi descoperi unul bun.

— Ăsta o să ţină.

Puse furtunul înăuntru. Butoiul zăngăni sub năvala apei.

Cadmann îşi scutură braţele. Stropii de sânge portocaliu şi de superhemoglobină împroşcară ţărâna. Vântul începu să adie uşor şi grendelii se neliniştiră, alarmaţi de miros.

El turnă un sfert de găleată în butoi şi amestecă licoarea cu un băţ. Doamne, puţea.

— Bun, voi doi vă-nghesuiţi în cabină. Rick, stai cu mine în suportul pentru marfă.

Carlos se aplecă în afara Ţânţarului.

— Care-i planul, *amigo?*

— Ridică-ne cât mai lin. Planează deasupra gardului. Am un cadou neplăcut pentru prietenii noştri.

— *Bueno.* Transmite-le salutările mele călduroase.

Cadmann îşi atinse laringofonul.

— Jerry. A ajuns toată lumea?

— Toată tabăra. N-am pierdut pe nimeni. Numai plecaţi odată de-acolo, se poate?

Am reuşit. Nici un mort. Creştinii 2 000; Leii zero.

— Marty.

— Ura.

— Plecăm de aici. Dă-ne cinci minute, apoi Minerva îţi aparţine. Cinci minute, şi pleci acolo unde vrei să te afli.

— Uraaa! Cad, ştii, n-am vrut să fiu o frână…

— Perfect. Terminat. Aruncă o ultimă privire în jur. Foarte bine, Carlos. Sus! Ce…?

Două umbre se mişcau cu o viteză ireală. Primul grendel, prada, se lovi de gardul interior şi muri în pâlpâirea unei flăcări albastre. Al doilea se izbi de primul în aceeaşi secundă. Gardul se rupse. Grendelul supravieţuitor se rostogoli, reuşi să se ridice, îşi roti capul. Labele îşi pierdură conturul, iar creatura se… dilată…

Venea drept spre el. Cadmann încercă să-şi înalţe puşca.

La douăzeci de metri, grendelul se opri brusc. Urlă la el: îl provoca.

În clipa aceea trase Greg, din lateral.

Grendelul era jignit. Se răsuci brusc şi se avântă, şarjând către un al doilea şuvoi de gloanţe. Îl lovi pe Greg şi îl doborî din fugă, se întoarse şi revenea asupra lui Cadmann când trei rafale de gloanţe îl mărunţiră, transformându-l în zdrenţe.

Rick sprintă către locul unde căzuse Greg. Cadmann îl strigă:

— Rick. Întoarce-te. Acum.

Rick se opri, se uită în jur şi descoperi doi grendeli care inspectau spărtura din gardul interior. O rupse la fugă.

Cadmann era pregătit să ridice butoiul. Gâfâind, Rick îl prinse din partea opusă. Se urcară pe suportul de marfă, cu butoiul între ei.

Stomacul lui Cadmann tresăltă când autogirul decolă zvâcnind, înălţându-se apoi deasupra taberei abandonate. Luminile erau acum mai palide, cu excepţia fasciculului izvorât din pântecul Ţânţarului. Colonia părea adormită, de un calm aproape deplin.

— Câteva cuvinte de rămas-bun? întrebă amar Rick.

Ţânţarul zbura pe deasupra gardului. Lumina proiectorului său scoase la vedere o duzină de grendeli care îşi sfredeleau drumul printr-un morman de hoituri. Trei erau lângă Greg, sfâşiindu-l ca pe-o găină.

— Da, răspunse hotărât Cadmann. Provocarea mea. Arunc-o!

Răsturnară butoiul, revărsând o ploaie de lichid însângerat.

Tumultul se stârni brusc, ca o furtună. Grendelii îmbătaţi de viteză ţâşneau din toate direcţiile, îngrămădindu-se sub ei, într-o masă şuierătoare. Le putea auzi urletele ridicându-se deasupra vuietului rotoarelor.

— Nemernici.

Ochii lui Rick aruncau scântei. Cadmann tuşi şi scuipă în vâltoare.

— Carlos. Scoate-mă de-aici. Am multe de făcut.

Carlos îi răsuci într-un viraj strâns şi se îndreptă spre silueta masivă a Marelui Munte Noroios.

31.
GRENDELI ÎN CEAŢĂ

„Când cel tare şi înarmat
fiind îşi păzeşte curtea,
avuţiile lui sunt în pace,
Dar când unul mai tare decât el
vine asupra lui şi-l înfrânge,
îi ia toate armele pe care se bizuia,
iar prăzile de la el le împarte."

Evanghelia după Luca 11:21-22[29]

Mary Ann privea soarele răsărind de după muntele învârtejit al furtunii. Întunericul nu-i dezvăluise nimic din cele petrecute dedesubt. Nu o făcea nici lumina.

Auzi un bocănit uşor în spatele ei.

Hendrick mergea în cârje. Muşchiul pulpei i se regenera, împachetat într-un butoiaş de ghips. Folosea cârjele cu stângăcie şi era obosit.

— Credeam că te-am trimis la culcare, spuse el.

— M-aţi trimis să mă odihnesc.

— Şi asta faci?

— Da. Cum se simte Terry?

— E la post. L-am cocoţat pe stânca aia mare, pe care-o numiţi voi Capul Melcului. Îl poţi vedea de aici.

Ea se uită. Da, un bărbat stătea, ca o nălucă, pe un bolovan alb imens, cu puşca în poală şi cu picioarele într-un V lăbărţat. Mary Ann se întoarse spre nori.

Veranda acoperită devenise o zonă de control al tirului. Oferea o panoramă excelentă, dar cea pe care o avea ea, de dedesubt, era aproape tot atât de bună. Putea privi de-a lungul panglicii argintii, şerpuitoare, a pârâului Amazon, până pe marginea falezei şi dincolo de ea, în marea furtunii.

Şase colonişti dezgropau mine, modificându-le setările şi îngropându-le din nou. Fuseseră reglate astfel încât să fie inofensive pentru un câine şi letale pentru un grendel adult.

29 Biblia sau Sfânta Scriptură, editura Institutului Biblic si de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 1977 (n. tr.).

Acum minele trebuiau resetate, iar câinii închişi în ţarcuri, ţinuţi departe de câmpul minat.

Câinii nu erau nicidecum mulţumiţi. Îi auzea protestând din interiorul casei. Tweedledee şi Tweedledum îşi învăţau fraţii mai mici şi prietenii cum să urle.

Un alt Ţânţar cobora deasupra casei.

— Îl preiau eu, spuse Hendrick.

Îl auzi cum se îndepărta bocănind.

— Îi conduc eu, zise, dar el pleca deja, aşa că nu insistă.

Era casa ei. Casa ei, dar ea era obosită. *Ar fi trebuit* să fie în pat.

Hendrick, Jerry şi ceilalţi se ocupau de apărare, extindeau latrinele, aveau grijă de animale. Alte voci păstrau legătura cu *Geographic,* cu Minervele şi cu Ţânţarii. Dar, când sosea un autogir încărcat, trebuia să se găsească loc pentru refugiaţi.

Podeaua camerei de zi, cu micul torent curgând exact prin mijloc, era dormitorul bărbaţilor. Nici o altă încăpere nu mai era atât de mare, aşa că femeile erau găzduite în grupuri mai mici. Nou-veniţilor trebuia să li se arate totul.

— Trebuie să raţionalizăm hrana. Vorbiţi cu Cadmann dacă asta e o problemă pentru voi. Nu faceţi incursiuni în bucătărie. Îmi pare rău. Toaleta e jos, dincolo de câmpul minat. Urmăriţi semnele. Am făcut planul locuinţei, l-am copiat şi e pe toţi pereţii. Vă spălaţi în căzile mari de afară. Apa provine din torentul de deasupra casei. E rece, dar e sigură. Apă caldă nu există decât în bucătărie şi în baia din dormitorul principal, şi nu e prea multă, fiindcă boilerele n-au fost proiectate decât pentru două persoane. Îmi pare rău. Nu avem energie de irosit. Nici pentru căldură, nici pentru lumină. Îmi pare rău. Există săpun, dar nu prea mult, aşa că păstrăm o parte pentru medici. Îmi pare rău.

Îmi pare rău. O expresie pe care obosise s-o tot folosească.

Se părea că ea era singura care putea găsi orice.

Hendrick o descoperise în bucătărie, dând la iveală ustensile pentru gătit pentru bucătari. Îi ordonaseră să meargă la culcare şi o conduseseră până la uşa camerei ei înainte de plecarea lui Terry la datorie.

Patul ei era mare. Îl mutaseră într-o magazie. Patul o ocupa aproape în întregime. Dar cel puţin era singură. Puţini oaspeţi puteau spune acelaşi lucru. Avea patul numai pentru ea însăşi, deoarece Cadmann era acolo, jos, în ceaţă, înconjurat de

grendeli, cu gardul exterior minat şi întinzându-se la o distanţă prea mică faţă de cel din interior. Iar ea stătea sub verandă, privind norii.

Lua-te-ar naiba, Cadmann. Nu trebuia să fii acolo.

Poate trebuia. Poate trebuie să-ncercăm o apărare a Coloniei şi, dacă o pierdem fără ca el să se afle acolo, o să şi-o reproşeze o veşnicie. Dar, să-l ia naiba, nu era necesar să fie el ultimul om rămas afară. Lasă-l pe altul să fie eroul. Măcar o singură dată.

Torentul deviat pătrundea în casă şi curgea prin ea, traversa veranda, cobora în câteva cascade mărunte şi undeva, mai jos, se reunea cu Amazonul. Apa nu se ridica nicăieri deasupra genunchiului. Amazonul se adâncea ici şi colo, ajungând până la subsuori. Ideea de a trece un torent prin casă păruse atât de bună, iar ea bătuse din palme la auzul sugestiei lui Cadmann. Ea îşi amintise pe jumătate ceva, despre un arhitect american, şi îi povestise! Frank Lloyd Wright. Casa se numea „Apa Căzătoare” şi era capodopera lui, iar ea îşi amintise şi Cadmann o construise pentru ea. Şi plănuiseră să umple apa cu sonomi.

Minerva ieşi tunând din nori, sub un unghi de patruzeci şi cinci de grade. Mary Ann îşi ţinu respiraţia în timp ce o privea accelerând. Simţise panica din vocea lui Marty. Şi, în noaptea aceea lungă, Cadmann păruse disperat când Marty voise să decoleze. Minerva se înălţă mai sus. *Dacă te prăbuşeşti, primeşti ce meriţi.* O trâmbă de ceaţă marcă trecerea la viteza supersonică... modificarea jetului din siaj la cuplarea statoreactorului nuclear cu combustie supersonică... un tunet întârziat.

Nici o explozie. La urma urmelor, nu fusese nici un grendel în ţevile de evacuare. Şi Minerva dispăru.

Acum nu mai era curent electric, nu mai erau garduri. Acum trebuia să plece şi el. Ar fi trebuit s-o facă odată cu Minerva. *Înainte* de a pleca Minerva. Ar fi trebuit să fi ajuns *deja. Unde eşti, uriaşule...?*

Norii se învălmăşiră şi văzu Ţânţarul apărând printre ei.

Se urcă pe verandă. Întrebă prima persoană pe care o văzu:

— Trăieşte?

Era Joe Sikes.

— Am vorbit cu Carlos. Spune că l-au pierdut pe Greg. Pe nimeni altcineva.

— Greg...

Ea scutură din cap. Nu putea spune: Bine. Greg. Cum îl pierduseră? Noua lui soţie se afla pe Minerva. Cine era? Nu şi-o putea aminti decât pe Alicia. Alicia şi copilul ei. Atât de multă moarte. Noul nume dispăruse. *N-are importanţă. Ea o să afle curând.*

— Atunci s-a terminat. Slavă Domnului.

Se duse la culcare.

Carolyn se uită la soarele care răsărea. Cu o zi înainte, la amiază, ieşise din ceaţa care i se închidea în urmă, îndreptându-se către sud, urcând către gheţar şi călărind până la căderea nopţii. Condusese caii toată noaptea. Fusese o greşeală. În timp ce urca târându-şi picioarele, încercase să-şi raporteze poziţia, scăpase comcard-ul şi călcase pe el. Îl zdrobi şi calul pe care îl ducea de frâu. Acum nu mai funcţiona. Nimeni nu ştia unde se afla ea. Poate aveau să trimită un Ţânţar în căutarea ei. Sau poate nu. Nu se putea întoarce în Colonie...

Spre sud şi în susul muntelui. El îi spusese spre sud şi în sus. Acolo aveau s-o caute şi era cel mai sigur loc în care se putea afla...

Soarele se înălţa din nou în albastrul strălucitor al cerului, dar, în ziua aceea, se ridica deasupra unui ocean de ceaţă. Norii se rostogoliseră dinspre mare; acopereau Colonia ca un capac, având drept toartă un nor de furtună imens, bine conturat.

Carolyn şi caii se aflau la o bună distanţă, către nord-vest, faţă de fortăreaţa feudală a lui Cadmann, şi aceea fiind acum ascunsă vederii.

Terenul devenise neted, părea tăblia înclinată a unei mese. Şirul de cai urca la trap, cu Fulgerul Alb în frunte.

Erau cârlani sau chiar mânji. Nici măcar Fulgerul Alb nu era mai mare, dar Carolyn era mărunţică. Calul o ducea cu uşurinţă.

Călărea plină de furie. Nu m-au vrut printre ei. *Cadmann Weyland a plecat să lupte în Ragnarok*[30]*, împreună cu oamenii lui aleşi pe sprânceană, iar eu nu mă număr printre ei. Au vrut-o pe Phyllis, Phyllis cea fără de cusur, dar nu şi pe mine... Nu merit să lupt alături de ei, nu merit să lupte pentru mine...* Însă decizia lui Cadmann nu o făcuse cu adevărat nefericită.

30 În mitologia scandinavă, bătălia purtată de zei la sfârşitul lumii (n. tr.).

Unde ar fi preferat să fie? În Colonie, aşteptând să mişune grendelii în jurul ei? La bordul lui *Geographic,* în timp ce aerul devenea de nerespirat şi navetele Minerva nu reuşeau să se întoarcă? Avea un cu totul alt motiv să fie furioasă.

Furia ţinea la distanţă frica.

Carolyn nu se mai urcase niciodată pe spinarea unui cal, nu înainte de a trece o bună bucată de vreme de la sosirea ei pe Avalon. Se ocupase de mânji şi ajunsese să le cunoască obiceiurile, aflase că erau jucăuşi, nărăvaşi, nedemni de încredere. Dacă îşi pierdea controlul, dacă ţipa la un mânz sau dacă îl lovea, animalul ţinea minte; se ferea din calea ei data viitoare. Printre cai, învăţase să se controleze pe sine însăşi.

Printre oameni... ei bine, oamenii erau mult mai complecşi şi discutau între ei. Vorbele se răspândeau.

Cândva ştiuse cum să manipuleze oamenii când avea nevoie de ei. Când fusese locţiitoarea lui Zack. Dacă n-ar fi fost susţinut de Rachel, Zack ar fi lucrat pentru Carolyn! Cu toate că ar fi continuat să facă parte din echipajul lui *Geographic,* din elită.

Instabilitatea Hibernării o atinsese numai pe Carolyn, nu şi pe Zack.

Şi din contră. REPARĂ-MĂ? Phyllis. Nimic n-o afecta vreodată pe Phyllis. Îl avea pe Hendrick, l-ar fi putut avea pe Cadmann, toată lumea ştia asta. Phyllis putea să cadă într-un munte de bălegar şi să iasă de-acolo cu trandafiri în păr.

Încă mai sunt inteligentă. Mai inteligentă decât ea. Dar mă sperii cu uşurinţă. Şi gândul ăsta era înspăimântător. Respiră de câteva ori adânc şi se uită peste umăr...

Ceaţa o urmărea, un nor rostogolindu-se ca un val spart, iar în ceaţă erau grendeli. Vedea fulgerele licărind deasupra norilor. *Ploaie. Grendelilor le place. Poate rămân acolo.*

Poate Colonia dispăruse deja într-o mare de grendeli miniaturali şi voraci. Din câte putea spune Carolyn, singurii reprezentanţi ai vieţii terestre de pe Avalon erau ea şi cei douăzeci de cai. Se pomeni sperând că acel fluture iresponsabil care era Carlos o lăsase gravidă înainte de a fi luat de Sylvia.

Societatea Geographic nu trimite nici o femeie care nu-şi doreşte copii, se gândi. *Sunt blocată în acest tipar. Anteprogramată.* Instabilitatea Hibernării ar fi putut anula şi asta.

Până atunci evitase cursurile de apă. N-o putea face la nesfârşit. Caii erau în stare să străbată un drum lung fără

hrană, dar nu şi fără apă. Însă n-ar fi trebuit să fie o problemă. Îi ducea către gheţarul care se topea pe panta Marelui Munte Noroios. Acolo trebuiau să fie torente şi izvoare.

Se uită către marginea norului...

Ştiu ce era înainte de a-şi duce mâna spre cutia binoclului. Se simţea aproape uşurată. De la distanţa aceea semăna cu un mormoloc negru. Prin binoclu nu se vedeau prea multe detalii: un mini-grendel, rotofei, cu formă aerodinamică, mişcându-se pe picioare iuţi, butucănoase. Lung de un metru, se gândi ea, nu era unul dintre cei mari. Ochi. Uitându-se la ea. Cât de bine putea să vadă? Se uita la ea...

Binoclu... Ei au lentile. Lentilele grendelilor morţi sunt stranii. Distorsionante. Mari. S-ar putea să mă vadă tot atât de bine cum îl văd eu...

— Charlie, spuse ea, ca şi cum a da nume unei fiinţe ar fi fost totuna cu a o cunoaşte, cu a o controla.

Buzele îi zvâcniră, pregătindu-se pentru un mârâit. Ridică aruncătorul de harpoane sus, în aer.

— Charlie, e prea târziu pentru negocieri?

Grendelul o privea.

Se hotărî (ţinând piept propriei sale tendinţe spre isterie, pe care o cunoştea foarte bine) că nu avea rost să-ndemne caii s-alerge mai repede. Animalele nu simţiseră încă nici un miros.

Grendelul părea să nu se grăbească.

Ieşise din ploaie, iar în faţă, în imediata apropiere, nu se afla nici o apă. Avea toate şansele ca grendelul să renunţe.

Primise un aruncător şi patru harpoane explozive. Pe platou erau bolovani, şi câţiva erau enormi. Carolyn se gândi să se caţere pe unul dintre ei, să trimită caii înainte, să aştepte sosirea monstrului. Mintea îi funcţiona destul de bine dacă nu era presată. Dar... să aştepte şi să tot aştepte, în timp ce grendelul o privea şi chibzuia... avea să clacheze. O ştia.

Lasă caii să meargă. Vezi ce se-ntâmplă.

Mary Ann se trezi cu o tresărire şi se ridică în capul oaselor. Zgomote pe coridor. Strălucirea comcard-ului ei de pe masă îi spuse că trecuse mai mult de o oră.

Îşi puse un capot şi ieşi pe culoar.

Cadmann şi Hendrick se îndepărtau. Ea strigă:

— Cadmann!

Bărbatul se întoarse când ea se grăbea deja spre el. Sânge pe salopeta lui de protecţie, sânge pe cizme. Semiluni minuscule de sânge înşiruite pe podea.

Cadmann continua să vorbească în vreme ce ea se apropia în fugă.

— Ţânţarii nu mai au prea mult curent. Avem nevoie de o altă metodă de a arunca sucul ăla. Catapulte? Arbalete. O arbaletă bună cu arc de oţel, proiectată pentru distanţa...

— Exact, spuse Hendrick. Îl putem pune pe Sikes să se ocupe. În privinţa carabinelor cu săgeţi a făcut minuni.

Oboseala era în ridurile adânci de pe chipul lui şi mai era şi mirosul, un miros nepământean care îi zburli părul de pe ceafă când îl îmbrăţişă. Şi îl îmbrăţişă cu mai multă putere, ca să-i simtă coastele încovoindu-se, ca să *ştie* că îl avea pe Cadmann al ei, în ciuda a tot ce îi spuneau propriile simţuri: că strângea în braţe o fantomă, un impostor extraterestru...

El răspunse îmbrăţişării cu prea puţină forţă.

— S-a zis cu neglijeul tău, iubire. Totuşi, nu e sângele meu. Miroşi săculeţii *cu viteză* ai multor zeci de grendeli.

— Săculeţi pentru *viteză.* Grendeli?

— Am fost nevoit să-i ciopârţesc eu însumi. N-avea cine altcineva s-o facă, îi povesti Cadmann.

— Oh.

— O să-l spăl şi-o să ţi-l înapoiez, spuse Hendrick. Trebuie să doarmă. Ţine-l lângă tine. Întoarce-te în cameră şi trimite-mi halatul afară. Cad, o să adun o echipă care să macine săculeţii *cu viteză* ai grendelilor...

— Pune-le mănuşi şi salopete de protecţie...

— Am reţinut de când ai spus prima oară. Toate hainele se pun într-o grămadă separată. Şi capotul tău, Mary Ann. Dacă grendelii ajung destul de aproape ca să miroasă extractul de *viteză,* nu vrem să fie nimeni în halatul ăla.

Lui Mary Ann îi veni greu să extragă informaţii din cele auzite. *Ei nu sunt nebuni. Sunt eu atât de proastă?* Dădu din cap. Se duse înapoi, în cameră. Îşi scoase capotul. Îl întinse prin uşa întredeschisă. Se întoarse în pat, goală, se înveli în cuverturi şi adormi.

Se trezi când se clătină patul. Când găsi puterea de a se ridica într-un cot, Cadmann părea să fi adormit deja. Ţinea gura deschisă, barba îi era nerasă de cinci zile şi arăta cu mult mai

rău decât arătase vreodată după o simplă mahmureală. Însă era curat.

Şi viu, în ciuda aparenţelor, şi în siguranţă.

Îşi întinse cotul şi lăsă ochii să i se închidă. Ideea de a-şi cere drepturile conjugale veni de departe şi se retrase imediat. El avea nevoie de somn. Ea avea nevoie de somn. *Eu am nevoie de somn, el are nevoie de somn, de toată...*

Mai târziu, după un timp nedefinit, se răzgândi. Sau el se răzgândi. Sau...

— Watergate, murmură ea, în timp ce zăceau unul în braţele celuilalt, amândoi pe jumătate conştienţi şi gata să dea înapoi.

— Ai cel mai afurisit sistem de recuperare a informaţiilor, spuse el. De ce Watergate?

— Nu-mi aduc aminte. Oh. Vechiul scandal... Ne-au învăţat la istorie. Cine a ordonat muşamalizarea? Unul dintre inculpaţi a răspuns: „Nimeni n-a sugerat vreodată că nu se va apela la muşamalizare.”

— Şi?

— Dacă nici unul dintre noi nu spune: „Să nu facem dragoste...”

— Am înţeles. Dormi.

„Charlie” se număra printre cei mai vârstnici grendeli şi tocmai se transforma în femelă. Ceea ce fusese un strat dublu de celule plasat de-a lungul peretelui abdominal susţinea acum ouă minuscule, gata să fie fertilizate. Senzaţia de transformare internă era lipsită de importanţă în comparaţie cu ceea ce trăise în ultimele două zile.

Fraţii-surori făcuseră parte din mediul înconjurător, ca apa. Acum erau viaţă şi moarte. Avusese parte de două lupte înainte ca mirosul a ceva diferit s-o momească în susul muntelui, departe de apă.

De atunci nu mai fusese nici o luptă. Piciorul muşcat din faţă aproape că se vindecase.

Apa o chema, dar în apă şi în jurul ei erau alţi fraţi-surori. Era mulţumită cât timp ploua. Îi era din ce în ce mai foame, dar urmărea mirosul de carne în mişcare, un miros pe deplin străin faţă de cel de carne de grendel. Uneori găsea tulpini groase, bune de mestecat. Nu erau satisfăcătoare. Avea nevoie de carne...

Un grendel ar fi mâncat aproape orice în loc de sonom sau de un alt grendel. Grendelii se băteau atunci când era necesar şi, atunci când erau pretutindeni, erau nevoiţi să se bată – dar ceea ce voiau ei semăna mai degrabă cu... cu...

Nu existase nici o imagine înainte de a ieşi din ceaţă. Apoi: ei erau acolo. Douăzeci de creaturi străine, departe, în susul râpei, fiecare dintre ele mai mare decât orice ar fi putut intra în pântecul ei. Cea mai îndepărtată era diformă sau căra un parazit. Se pomeni privindu-se în ochi cu... cu ceva semănând cu o creatură care scuipase foc către o duzină de fraţi-surori şi începuse o luptă din care ea scăpase cu greu.

Carne şi primejdie: moarte şi viaţă. Pe aceea, pe creatura de pe calul conducător, o punea în aceeaşi categorie cu fraţii-surori. Dar îi era din ce în ce mai foame.

Mary Ann se trezi încet. Cu ochii încă închişi, întinse mâna, se ghemui, încercă să găsească trupul cald al lui Cadmann. Acolo nu era nimic. Deci sosise timpul. Se ridică în capul oaselor şi clipi în întuneric, apoi se rostogoli, coborând din pat.

Liniştea o învăluia din toate părţile în timp ce-şi punea un capot curat. Era o tăcere ciudată. Nici un câine, nici un glas omenesc. Nici bufnituri de ciocan, nici bâzâitul vreunui motor de autogir. Ascultă cu atâta atenţie încât putea auzi adierea vântului. Nimic altceva.

Mary Ann ieşi pe coridor şi străbătu tiptil cei câţiva metri care o despărţeau de camera de zi. Pe podea dormeau patru bărbaţi. Doi stăteau, înfăşuraţi în pături, sorbindu-şi cafele, pe jumătate adormiţi. Stu îşi luă ceaşca şi rupse vraja:

— ’Neaţa.

După lumina filtrată prin lucarne, ea aprecie că abia trecuse de amiază, că era, probabil, ora unu.

— Nu e dimineaţă.

— Aşa ştii tu. Până când îmi beau cafeaua e *întotdeauna* dimineaţă.

Şi pentru mine. Se duse în bucătărie şi îşi turnă o cană. Era doar călduţă. Nu se obosi s-o încălzească. Nu ca să facă economie de energie. Gazul o fi fost puţin, dar era întotdeauna suficient pentru aşa ceva. În schimb, se duse cu cafeaua călduţă la duş.

Nu e timp. Nu e timp. În capul ei ticăia un ceas, creându-i senzaţia, cumplită şi lipsită de fond, că exista o urgenţă.

Se spălă cu grijă. Gândurile i se perindau prin minte fără nici o ordine. Detalii ale sistemului de alimentare a duşurilor: apa deviată din torent, trecând pe sub pământ, prin cincisprezece metri de ţeava îngustă ca să capete presiune; printr-un labirint de ţevi expuse către sud, ca să se-ncălzească; intrând în casă. Apa căzând în cascadă pe braţul mic al torentului, pentru a trece apoi prin camera de zi. Pe urmă înapoi, în Amazon. Cad avea cel mai afurisit simţ al umorului. Amazon: un pârâu abia destul de adânc ca să-noţi în cele mai iuţi bulboane. Exista o zonă unde apa curgea repede, între doi bolovani uriaşi, şi trebuia să faci eforturi ca să-naintezi contra ei, şi acolo, în apă, era un loc unde puteai să te aşezi şi să laşi curentul răcoros să alerge pe lângă tine.

De ce mă gândesc la asta?

Aveam de gând s-aducem sonomi acolo. Se înfioră, nu numai de frig, cu toate că apa era rece.

Savură răceala în timp ce se spăla. Ultimele rămăşiţe ale oboselii se scurseră odată cu clăbucul. Îşi frecă pielea până când o simţi arzând, se frecă între degetele picioarelor şi după urechi, îndepărtând impurităţile ectoplasmice. Voia să fie *curată* şi nu ştia de ce.

Se şterse şi se îmbrăcă. Abia după aceea ieşi pe verandă.

În faţa consolei de telecomunicaţii, Hendrick şi Jerry erau pe jumătate adormiţi. Joe Sikes stătea pe zidul scund de la margine şi se uita cu binoclul în josul dealului. Încordarea şi teama i se ghiceau după poziţia umerilor.

Joe Sikes. După moartea lui Ernst, devenise mai tăcut şi mai profund, dar ea tot nu-l plăcea. Fusese prietenos, mai mult decât prietenos. Înainte de Cadmann, era întotdeauna dornic să-i fie partener de pat. Niciodată mai mult, dar era bine să ai pe cineva pe care să-l poţi chema cu-n semn din deget. Se putea pierde în el, putea să uite că nu mai era profesoara Eisenhower, că nu mai era decât o iapă tânără, cu creierul dereglat. Pe urmă, într-o noapte, îl auzise vorbind despre ea.

Bau! Nu îndrăzni să spună asta.

— Salut.

Sikes se crispă, apoi se răsuci pe călcâie.

— Oh. Bună.

Ea zâmbi.

Jerry îşi îndreptă spatele.

— Salut.

— M-a trezit liniştea, spuse Mary Ann. Soarele e deasupra capului. Ce se-ntâmplă?

— Nu prea multe, zise Jerry. Aici, sus, e o zi frumoasă, dar asta o vezi şi tu. *Geographic* încearcă să ne dea informaţii, dar până acum nu ne-au spus nimic la care nu ne-am fi putut aştepta. Radiaţiile infraroşii nu trec prin ceaţă... ăă...

— Înţeleg. Nu ne pot spune ce se petrece sub asta.

Arătă către capacul ca o ciupercă de deasupra Coloniei.

— Eu ştiu un singur lucru. Nu vor ieşi de-acolo, zise Jerry.

Găsi o ceaşcă goală pe consolă şi se aplecă s-o spele în torentul care traversa veranda. Pe urmă o umplu cu cafea dintr-un termos şi i-o întinse ei. O reumplu pe a lui.

— Cadmann a spus c-o să te trezeşti la ora asta.

— El unde e?

Cafeaua era tare, amară şi fierbinte. Ea savura fiecare înghiţitură.

Jerry ridică din umeri.

— Se mişcă repede. Caută alte lucruri pentru care să-şi facă griji. La ce te-aştepţi?

— Mă aştept să fim cu toţii morţi fără el.

— Şi eu, spuse Jerry, binedispus. Îşi face rondul.

Sub verandă, panta era abruptă. Dedesubt se mai aflau încă două nivele ale clădirii, dormitoarele şi magaziile. Pe urmă terenul cobora iarăşi în pantă.

„Punem casa pe creasta militară”[31], spusese Cadmann. Termenul nu avusese nici un înţeles pentru ea. Şi nici măcar nu crezuse că urma să aibă vreodată.

Zona minată începea cu o sută de metri mai jos. Departe, în stânga lui Mary Ann, se întindea culmea joasă ce despărţea Amazonul de braţul său mai mic, care curgea prin casă. La jumătatea distanţei până la culmea aceea, între clădire şi hotarul de sus al câmpului de mine, se afla un bolovan înalt. *Capul Melcului. Stânca lui Terry.* În vârful ei flutura ceva colorat.

Ea coborî panta. Zgomotul torentului o atrăgea, o chema, şi ea îl urmă. Îşi scoase pantofii şi umblă, desculţă, prin apa puţin adâncă.

31 Cel mai înalt punct de pe pantă din care se poate vedea baza acesteia (n. tr.).

Silueta lui Terry continua să se zărească deasupra gheţarului pietros. Nu-i vedea scaunul cu rotile. Probabil îl lăsase la bază. Probabil că se urcase pe vârf mulţumită lui Hendrick şi propriilor sale braţe puternice.

Ea îl strigă.

— Terry!

— Bună. Răsăritul a fost superb. Sper din toată inima c-ai dormit în tot acest timp.

— Oh, da. Ceva nou?

— Hendrick mi-a adus micul dejun. Cel mai important eveniment al zilei, până în momentul de faţă. Cadmann e undeva, jos, pe cursul Amazonului.

Ea nu-l vedea nicăieri. O porni înapoi, către verandă, apoi se opri şi se uită în urmă.

Ceva zăcea alături de torent, cam în zona unde se termina câmpul de mine. Erau nişte haine? Îşi încordă privirea. Un cadavru? Se urcă în goană pe verandă, vărsând cafeaua, şi îl găsi pe Jerry.

— E cineva acolo?

El râse încet.

— Rufe. Tot ce-au purtat Ricky şi Phyllis când au ciopârţit sacii glandulari, şi hainele lui Cadmann, şi capotul tău. Toate duhnesc a *viteză.* Sper că ai făcut un duş al naibii de bun. Dacă un grendel simte o adiere venind dinspre tine...

Ăsta fusese motivul. Ea bătu din palme, fericită.

— Nu trebuie să-ţi faci griji. Închise ochii şi îşi impuse să-şi aducă aminte. Povestea cu *viteza.* Au pregătit deja totul?

Jerry arătă platforma pentru Ţânţari, improvizată deasupra verandei, alături de care trândăvea acum Stu.

— Avem două rezervoare pline cu o chestie care-o să isterizeze orice grendel cu sânge roşu. Fii sigură de asta.

Ea pierdu ultimele cuvinte ale lui Jerry când Cadmann apăru de sub perete, căţărându-se. Hainele lui de lucru erau foarte curate, cu dunga pantalonilor perfectă. Se bărbierise; păşea plin de o nouă energie; părea mai odihnit decât putea să fie cu adevărat.

Se apropie de el. Cadmann o cuprinse cu braţul, o sărută în fugă şi spuse:

— Mă-nsoţeşti?

Coborâră şi parcurseră din nou întreg perimetrul.

— Nu vor veni aici, spuse ea. De ce ar face-o?

— Habar n-am. Dar asta e situaţia. Nu ştim prea multe despre grendeli.

— Cei mari sunt morţi. Câţi aţi ucis acolo, jos?

— Sute. O mie? Poate mai mulţi. Cu siguranţă nu pe toţi.

— Cresc atât de repede! Trebuie să mănânce foarte mult.

El dădu din cap, încuviinţând.

— Dar au o groază de mâncare. Se mănâncă unii pe alţii, fireşte. Mănâncă toate recoltele noastre. Mănâncă tot ce mişcă. Hrana noastră va fi raţionalizată încă multă vreme.

Drumul cobora, traversa zona din faţa casei, apoi urca spre locul unde culmea Capul Melcului împărţea Amazonul în două. Cadmann o ajută pe Mary Ann să urce către bolovanul alb pe care stătea Terry, cu puşca pe genunchi.

Acesta rânji, privind în jos, către Cadmann.

— Care e parola?

— Johannesburg. Ai stat acolo toată ziua, Terry.

El se întinse.

— Îmi place aici, ştii? Privelişte frumoasă. Pot să văd până jos, în lungul Amazonului.

— Terry, spuse calm Cadmann, dacă o să urce ceva pe Amazon, o să ţi se taie retragerea. Nu te poţi mişca destul de repede...

Privirea lui Terry se mută de la Mary Ann la el, străfulgerându-l.

— Ei, Cadmann. Ştii foarte bine că nimic n-o să ajungă atât de departe. Lasă-i pe blestemaţii de grendeli să se ucidă între ei până la unul, în câmpie. În abundentul nostru timp liber, o să coborâm ca să ucidem ultima jumătate de duzină şi să ne revendicăm teritoriul.

— Cât de serios...

— Pe de altă parte, m-aş putea ascunde în subsol, cu restul infirmilor, gândindu-mă la Sylvia şi la Justin şi întrebându-mă ce-o mai fi pe-afară. Mi-am pierdut *picioarele* gândindu-mă că descoperiserăm totul. Grendelii nu vin. Nu *pot* să vină. Iar dacă ajung încoace, o să aveţi nevoie de santinele. Terry nu zâmbea. Lasă-mă aici. Mă simt excelent.

Cadmann deschise gura să spună ceva, dar renunţă. În cele din urmă, dădu din cap.

— La primul semn de necaz, dă de ştire. O să trimitem pe cineva după tine.

Terry păru mai uşurat ca niciodată.

— Bine. Mulţumesc.

Weyland făcu stânga-mprejur şi începu să coboare.

— Cadmann! strigă Terry.

— Da?

— Am vrut s-o ştii. Eşti un om bun. Nimeni nu s-ar fi putut descurca mai bine.

Buzele lui Terry se subţiară într-un zâmbet. Pe urmă ceilalţi doi părură să nu mai existe pentru el. Le întoarse spatele şi începu să studieze Amazonul prin cătarea telescopică a puştii.

Ţarcurile pentru vite fuseseră construite în grabă, înăuntru se înghesuiau cincizeci de capete. Mugeau şi se foiau fără încetare.

— Le putem proteja, într-un fel sau altul, spuse Cadmann. Dar există alţii, cărora nu le putem purta de grijă.

Ea nu înţelese ce voia să spună până când nu o conduse către cuştile cu Joe. Prin uşile de sârmă ale cuştilor, Missy, puii şi rudele ei se uitară lung la Mary Ann, cu ochi deopotrivă de îngroziţi.

— M-am gândit că ar trebui să faci tu onorurile, zise el.

Ea descuie pe rând uşile cuştilor. La început, Joe rămaseră neclintiţi. Pe urmă Cadmann întinse mâna, o ridică pe Missy cu multă blândeţe (lăbuţele ei se sprijineau, nemişcate, pe degetele lui) şi îşi frecă nasul de al ei.

— La revedere, bătrânico. O să ne lipseşti.

I-o întinse lui Mary Ann.

— Chiar trebuie?

El ridică din umeri.

— Oh.

Ea o lăsă pe Missy pe pământ. Animalul adulmecă aerul, apoi o rupse la fugă spre sud, în susul muntelui. Ceilalţi Joe o urmară pe rând.

— Şi acum? întrebă Mary Ann.

— Aşteptăm. Presupun că putem da o raită, inspectând posturile de pază. Sau ne putem uita cum se fac arbaletele. Sau...

— Am putea să ne plimbăm o vreme, pur şi simplu. *Tu te simţi util, iar eu te am numai pentru mine.*

Străbătură câmpul minat mergând în zigzag, către cel mai de jos dintre zidurile clădirii. Câmpia continua să fie acoperită cu un văl subţire de ceaţă, dar şirul întunecat de piscuri zimţate ale munţilor dinspre nord era vizibil.

Deasupra lor, un pterodon se năpusti în jos, trasând un arc pe boltă, cu aripile sale străvezii întinse. Cadmann îl urmări cu privirea până ce dispăru printre nori. Ochii lui aveau cearcăne negre, dar vioiciunea lor îi reflecta speculaţiile.

O ajută pe Mary Ann să coboare pe stânci. Ea îi simţi încordarea muşchilor, mirosul oboselii din fiecare răsuflare. Probabil că aşa îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii. Probabil că ăsta era războiul: pregătiri şi spaimă. Când comcard-ul lui bâzâi, ea *ştiu.*

— Şefule, se auzi vocea lui Joe, Jerry spune că avem ceva mişcare jos, în câmpie.

— A-nceput. Eşti sigur?

— Nu, nu tocmai. Doar că... mişună ceva în jurul torentului. E posibil să fi coborât dinspre gheţar, din câte ştiu eu. Ai văzut vreodată ceva înotând prin camera ta de zi?

Cadmann o pornise pe drumul de întoarcere, mişcându-se mai repede decât era ea în stare.

— Absolut nimic, niciodată, spuse el.

Jerry ieşi în întâmpinarea lui Cadmann în timp ce traversau torentul şi îi întinse un binoclu.

— Aruncă o privire, Cad.

El străbătu cu prudenţă câmpul minat şi se uită concentrat în jos.

— Ăia sunt grendeli. Doi. E greu de apreciat, dar aş spune că sunt destul de mici. Reglă focalizarea. Şi încă doi ies din Miskatonic...

Pe faţă îi apăru o expresie ciudată. Binoclul descrise un arc scurt, dus şi întors.

— Rahat, zise el. Du-te în casă. Nu lăsa pe nimeni să se scalde în camera de zi sau să arunce-n apă orice fel de resturi. Amazonul se varsă direct în Miskatonic...

Jerry făcu ochii mari.

— Zeamă de oameni.

— Da. *Pe urmă* trimite pe cineva după Terry... O împuşcătură, apoi o rafală. Cadmann se răsuci către gheţarul pietros. Terry îşi flutură mâna în timp ce comcard-ul îi zumzăia.

— Cadmann, un grendel urca pe Amazon. L-am nimerit, dar am veşti proaste...

— Terry, ascultă-mă cu atenţie. Unde e leşul?

— L-am nimerit şi a intrat în *viteză,* a descris un cerc larg şi s-a-ntors în apă. Acum pare mort, dar e jumătate-n pârâu şi

jumătate sub apă. Coada e nemişcată... Cad, sângerează şi e încă în apă!

Jerry şi Cadmann schimbară priviri îngrozite.

— Asta e.

Cadmann o luă la fugă către poteca în zigzag, zbierând în comcard-ul său:

— Omar, Rick – luaţi hoitul ăla din apă, *imediat.* Poate nu e...

— Trebuia să deviem torentul..., strigă Jerry retrăgându-se.

— Da, perfect, ripostă Cadmann. Ar fi trebuit să-mi spui acum trei săptămâni.

Mary Ann alergă spre casă cu inima bubuindu-i în piept şi cu cuvintele *Asta e. Asta e...* urlându-i necontenit în minte.

32.
DONJONUL

„Mi-am plătit datoria trăind cu mine însumi,
în condiţiile pe care mi le-am ales eu.”

RUDYARD KIPLING, *Epitaphs: The Refined Man*
(Epitafuri: Omul rafinat)

Mai jos de Carolyn erau cinci grendeli. Patru tocmai ieşeau din ceaţă; cu ochiul liber, erau nişte simple pete, separate de distanţe mari şi continuând să se îndepărteze unele de altele.

— Charlie, ştiai că eşti urmărit?

Îi boteză pe intruşi, de la stânga la dreapta:

— Ayatolah, Khadafi, Jack, Fiul lui Sam[32]... Prea lung.

— Mareta.

Mareta Lupoff era singura fiinţă umană care declanşase vreodată o bombă cu hidrogen în mijlocul unui oraş.

Charlie era mult prea aproape: la numai două sute de metri, înaintând fără oprire, cu o viteză oarecum mai mare decât cea pe care o puteau atinge caii.

Aceştia făceau faţă drumului, mişcându-se ceva mai încet pentru că erau obosiţi. Încă nu simţiseră nici un miros. Carolyn continua să-i conducă, dar fără a înceta să supravegheze totul cu atenţie.

Douăzeci de cai în linie, legaţi cu o frânghie. Oare trebuia să-i dezlege? Să-i lase să-şi poarte propriul război?

Grendeli. Creaturi ale misterului şi ale spaimei şi, cu cât aflai mai multe despre ele, cu atât te îngrozeai mai mult. Cei patru aflaţi pe acelaşi nivel cu ceaţa... trei? Probabil că unul făcuse cale-ntoarsă. Oare o fi fost Jack?

Nu cooperează. Nu e vorba despre ceea ce ar numi Beowulf, îmi cer scuze, Weyland, un atac din flanc. Sunt doar nişte grendeli care încearcă să se menţină la distanţă unii de alţii. Dar cel de aici – Charlie, pare să fi ajuns destul de aproape ca să fie împuşcat, şi fac pariu că pot ghici ce are de gând.

---

32 Nume sub care este cunoscut criminalul în serie David Berkowitz (n. tr.).

Carolyn ascultase discuţiile, nu era proastă, dar era dificil să te gândeşti la un grendel spunându-i *ea.* Închipuiţi-vi-i pe Jack Spintecătorul sau pe Muam-mar Khadafi ca fiind femei: era o prostie.

Mormanele alea de piatră care păreau bolovani lăsaţi în urmă de un gheţar – intruşi presăraţi pe un teren neted ca-n palmă. Cel aflat la o sută de metri în faţă, de două ori mai înalt decât ea: ăla ar fi fost potrivit.

Când Fulgerul Alb ajunse alături de bolovan (iar cel mai apropiat grendel era la o sută cincizeci de metri în josul pantei), ea descălecă. Îşi luă toate cele patru harpoane şi aruncătorul, desprinzându-le de şa. Îi trase o palmă Fulgerului Alb, ca s-o pună în mişcare.

Fulgerul nu se clinti.

Fără nici un semn vizibil de panică, cu multă răbdare, Carolyn se îndreptă spre capătul funiei (spre grendel, spre Charlie). Ţipă şi lovi ultimul cal, pe Superbul George. Tânărul armăsar îi aruncă o privire supărată, dar se mişcă. Ea îl plesni din nou şi, alergând în faţa lui, lovi şi calul următor, care o luase deja din loc. Coada liniei se urni; mişcarea se propagă înainte, ca un val; grendelul ajunsese la o sută de metri şi se uita curios. Carolyn ajunse la stâncă. Şirul de cai trecu pe lângă ea în timp ce se căţăra. Grendelul era la şaptezeci de metri distanţă.

Patruzeci. Treizeci. Isuse, intrase în *viteză.* Caii nechezară. Şi Carolyn simţi mirosul, o boare cu iz de animal şi de chimicale în acelaşi timp. Era la jumătate din înălţimea stâncii când grendelul ajunse lângă cai.

Ea se propti cu spatele de stâncă şi ridică arma în timp ce...

Superbul George se ridică în două picioare, bătând aerul cu cele din faţă, pregătindu-se să-şi strivească duşmanul. O torpilă neagră îl izbi sub ele, muşcându-l de gleznă fără să-şi fi încetinit mişcarea. George fu aruncat pe spate cu destulă forţă pentru a rupe funia cu care era legat. Carolyn nu apucă să tragă înainte ca grendelul să apară în spatele bolovanului. George se prăvăli la vale, rostogolindu-se şi urlând, cu partea de sub genunchi a piciorului stâng din spate dispărută. *Unde era grendelul?*

Se cocoţa pe stâncă, în urma ei?

Carolyn sări. Atinse pământul fără să-şi rupă vreo gleznă. Se îndepărtă în fugă, încercând să vadă deopotrivă şi calul, şi stânca...

Grendelul era în vale, trăgându-l după el pe superbul George. Armăsarul era cât se poate de viu, urla şi se zbătea. Carolyn ochi cu grijă şi trase.

Trebuia să-l nimerească. Avea să-l nimerească! Pesemne Charlie zărise ceva venind, fiindcă îl văzu aruncându-se într-o parte. Harponul explodă în pieptul lui George. Îl sfâşie, deschizându-l larg. Grendelul o privi preţ de o fracţiune infimă de secundă, apoi se ascunse în spatele armăsarului muribund.

Ceilalţi cai o luaseră la goană. Carolyn reîncărcă arma. Să aştepte? Să supravegheze grendelul? Dar caii nu puteau fi lăsaţi singuri. Fugi după ei. Dacă îi speria, aveau să continue să alerge: perfect, avea sa-i prindă în cele din urmă.

Dar moartea era în spatele ei, şi ea continuă să se tot uite peste umăr. Unde era grendelul? După cât de repede se mişca, putea fi oriunde.

Grendelul nu se grăbea. Femela era supraîncălzită, într-adevăr, dar nu până la epuizare. Era mică şi fusese în *viteză* pentru mai puţin de o jumătate de minut.

Calul nu-i oferea cine ştie ce distracţie. Mâncă, încercând să nu-i sfâşie încă organele vitale, dar animalul încetase aproape imediat să mai mişte.

Era cu mult mai gustoasă decât carnea de grendel.

Trei dintre fraţii-surori erau la vedere. Se apropiau în şir. Vectorii atracţiei şi ai respingerii le menţineau poziţia: teama faţă de ceilalţi, teama faţă de cel dinaintea lor, mirosul *vitezei,* vaporii de sânge de cal din aer. Foamea triumfa.

Charlie dădu iama în cal. Acum se îndopa cu o oarecare grabă. Când îşi simţi burta aproape dureros de plină, rupse unul dintre picioarele din spate şi continuă să urce muntele trăgându-l după ea, agăţat de coadă. În urmă, ceilalţi grendeli erau tot mai aproape.

Aveau să mănânce, sporindu-şi puterile. N-aveau decât. Era posibil să se ia la bătaie. Dar n-aveau s-o ajungă din urmă. Între timp, nouăsprezece animale urcau râpa, călăuzite de paznicul lor din altă lume. Perfect.

Când un al doilea grendel îşi săltă capul peste marginea falezei, Terry ţinti cu grijă şi trase încă o dată. Îl nimeri între ochi: capul zvâcni violent pe spate şi dispăru. *Sânge în apă.* Îşi şterse fruntea. *Fir-ar să fie, n-am avut răbdare. Era pe uscat.*

Când l-am lovit, bineînţeles că a intrat în viteză, bineînţeles că s-a supraîncălzit şi s-a dus înapoi, în pârâu. Bineînţeles.

Omar şi Rick ajunseră primii. Creau impresia nebunească a unui cuplu clasic de comedianţi: Omar era cel mai înalt om de pe planetă, iar Rick cel mai scund. Dar nu aveau nimic amuzant în vreme ce împingeau grendelul mort, izbindu-l în cap cu o secure în momentul când îi tresăltă coada. Îl târâră afară din apă. Leşul sângera.

O pată străfulgeră lângă buza râpei şi Omar se răsuci, legănându-şi securea.

Printr-un noroc, fără-ndoială chior, securea îl lovi pe grendel în gura deschisă. Spasmul de moarte al monstrului aruncat înapoi, spre baza pantei, smulse unealta din mâna lui Omar.

Cei doi fugiră în susul muntelui. În urma lor, din apă ţâşni o formă întunecată. Terry trase din instinct, privind pe deasupra cătării. O dată. De două ori. Grendelul făcu un salt, se răsuci, se uită fix la Terry. Înţelese. Se năpusti spre Capul Melcului cu o viteză orbitoare. Terry trase iarăşi. Grendelul continuă să alerge – şi alerga direct către stâncă. Căzu şi fu cuprins de spasme. Omar şi Rick ajunseră la jumătatea drumului către casă şi alergau din răsputeri. Picioarele lui Omar erau aproape de două ori mai lungi decât ale lui Rick, dar cel de al doilea câştiga cursa.

În toată fortăreaţa izbucniră alarmele. Deasupra casei, câinii mârâiau şi lătrau. Caii lui Cadmann nechezau îngroziţi. Jos, sub ei, grendelii îşi urlau provocările.

Terry se simţea excelent. Adrenalina se revărsa. *Un an-doi de linişte şi vom reconstrui spitalul în întregime. Voi avea picioare noi. Şi un penis activ.*

În aval, apa se despica în locuri stranii, clipocind şi învârtejindu-se acolo unde nu fusese nimic până atunci.

Comcard-ul lui bâzâi.

— Terry. Stai nemişcat. Poate nu te observă.

Joe Sikes încerca să vorbească în stilul lui Cadmann, dar nu reuşea să imite calmul lui infernal.

— Pur şi simplu, nu te clinti.

— Nu şi dacă pot să-mpuşc câte ceva.

Acum, pe Amazon nu mai erau vârtejuri. Erau forme întunecate, forme întunecate venind spre amonte. *Eu le-am adus. Generale Weyland, să trăiţi, noi am momit inamicul în bătaia armelor.*

— Terry!

Formele erau acum alături de el, de o parte şi de alta.

— Sunt blocat aici. Păziţi pârâiaşul vostru! O să vă treziţi cu ei în camera de zi!

— Terry, rezistă, trimitem pe cineva acolo.

Cineva. Există un singur om care ar putea veni aici acum.

— Nu trimiteţi. Idiotule, o să-notaţi în grendeli până la gât!

Terry se întoarse cu faţa spre torentul mic. Deasupra picioarelor imobile, coloana sa vertebrală abia dacă era atât de flexibilă încât să i-o permită. Trase în direcţia casei. Din apă ţâşni ceva. O altă formă se năpusti într-acolo şi o înhăţă pe prima. De pe verandă se trăgeau focuri de armă.

Se răsuci din nou către Amazon.

— Sunt o grămadă. În Amazon şi amonte, pe ambele braţe. Sunteţi infestaţi!

— E vreunul în *viteză?*

Vocea lui Cadmann:

— Eu văd şase.

— Eu văd umbre, raportă Terry. Cei pe care nu-i vedeţi nu sunt în *viteză.* Cincizeci, şi asta numai în preajma casei.

— Trimitem Ţânţarul. Uite, Terry...

— Am înţeles cum stau lucrurile, Cadmann. Fără tine, nu supravieţuieşte nimeni. Ne vedem în iad, asule. Spune-i Sylviei... Se strâmbă către sine însuşi. *Spune-i că n-o dezleg de promisiune.* Spune-i orice vrei. Terminat.

Aşeză card-ul pe piatră şi ţinti. O jumătate de duzină de grendeli se îngrămădeau în apă, la douăzeci de metri distanţă. N-avea cum să rateze. Reculul puternic al armei îi făcu plăcere.

În clipa impactului, grendelul sări în sus. Intră instantaneu în *viteză,* repezindu-se pe mal. Ceilalţi năvăliră în urma lui, îl sfâşiară şi, ferindu-se unul de altul, târâră înapoi, în apă, bucăţile din fratele-soră mort. Torentul se umplu de spumă roşie. În sinea lui, Terry mârâi ceva. Apoi luă din nou card-ul.

— În apă au mai rămas vreo patruzeci. Unii se bat, alţii vin spre voi. *Mă auziţi?*

— *Te aud,* răspunse Joe Sikes.

— Bun.

Cu un gest deliberat, îşi îndoi comcard-ul în două, distrugându-l. *Nu mi-au plăcut niciodată blestemăţiile astea. Ce s-a-ntâmplat cu singurătatea?*

Focuri de armă deasupra. Mai mulţi grendeli în lateral, grendeli în *viteză,* grendeli cu contururi vagi trecând peste marginea falezei. Mai multe umbre în apă, către fund, evitându-se unele pe altele. Şi doi grendeli urcând pe cursul apei, în paralel, în direcţia lui. Unul se uită în sus. Îi întâlni ochii. Şi creatura se *mişcă.*

O dâră de praf gri-maroniu vâjâi peste pietre, venind direct către el. Terry trase o dată, de două ori, fără nici un efect. Reglă tirul pe foc automat şi-şi ţinu degetul pe trăgaci. Gloanţele ţâşniră în valuri. Ţeava se încinse. Grendelul sări drept în sus, cu sângele izvorându-i din spate şi din umeri. Alţi doi îl muşcară, apoi începură să alerge în cerc, nebuneşte. Alţii ieşiră din apă.

Terry ţinti şi apăsă pe trăgaci. Nu se-ntâmplă nimic. Verifică încărcătorul. Era gol.

Se căută prin buzunare, cu un calm desăvârşit. Nu mai avea încărcătoare, dar era întotdeauna mai bine să fii sigur.

Sub el erau acum mai mulţi grendeli. Se băteau. *Se bat ca să vadă care mă-nşfacă.* Îşi dori să fi ştiut o cale prin care să-i dezamăgească. Îşi dori să-i fi rugat să-l pună în legătură cu Sylvia, cu *Geographic,* înainte de a fi fost prea târziu. Dar îşi spuseseră tot ce era de spus.

Îşi dori să-l poată revedea pe Justin, dar, cel puţin, copilul se afla în siguranţă.

Dedesubt, unul dintre grendeli câştigase lupta.

Începu să se caţere pe bolovan. Terry nu voia să-l privească. Se întoarse şi se uită spre casă. Ţânţarul Unu se înălţa din spatele clădirii.

Ţânţarul plutea în josul râpei. Stu îl menţinea la o altitudine suficient de joasă pentru a profita de creşterea portanţei ca urmare a zborului aproape de sol. Aparatul nu mai era încărcat decât pe sfert şi, în cazul descărcării bateriilor, ar fi rămas jos, printre grendeli.

Mits era în spatele lui, aşezat pe una dintre canistrele cu supă de *viteză.*

— Imediat ce dai semnalul, spuse el.

— Ai răbdare.

— Jos sunt o grămadă de grendeli.

Asta o vedea şi Stu. Treizeci sau patruzeci de grendeli în *viteză* ţâşneau din pârâu. Muşcând din trupurile grendelilor deja morţi, muşcându-se unii pe alţii, revenind în apă. Unii se

îngrămădeau în jurul unui bolovan alb: probabil că Terry murise deja. Câţiva se mişcau lent furişându-se agale în susul pantei, pe urmele mirosului de oameni şi de vite.

— Nu-ţi pierde capul, Mits, zise el. Nu *vrem* ca grendelii să intre în *viteză* în apropierea casei. Îi vrem în viteză acolo, jos, unde vor arde complet.

— Da. Scuze. Blestematul ăsta de torent forfoteşte de ei. Aş fi pariat pe orice că e prea mic pentru aşa ceva.

— Serios? Pe orice?

— ... Nu. O-o-oh, Doamne!

Stu se uită înapoi. Monştrii pătrunseseră în câmpul minat. Vedea exploziile – şi un şir de grendeli mergând pe zigzagul care marca poteca sigură. Urmărind marcajul. Urmărind mirosul lăsat de pantofii oamenilor.

Casa era tot mai departe. Torentul era tot mai înţesat de grendeli. Câţiva fuseseră probabil atraşi de mirosul dejecţiilor umane din apă, dar ceilalţi urmăriseră, pesemne, şi dejecţiile şi sângele semenilor lor: gustul teritoriului care trebuia preluat.

Ajunseseră aproape la jumătatea râpei.

— Acum, spuse Stu.

Nu avu nevoie să se uite. Duhoarea era grăitoare: Mits deschisese robinetul canistrei şi îi pulveriză conţinutul de-a lungul torentului. Paletele Ţânţarului împrăştiau lichidul; probabil cădea asupra unei fâşii de teren late de o sută de metri.

Şi fiecare dintre săculeţii cu *viteză* pe care îi puseseră în malaxor fusese destul de plat. Grendelii îşi foloseau *viteza* când erau pe moarte. Ceaţa căzută din Ţânţar era, probabil, tot atât de subţire ca speranţa.

Monştrii se revărsau din apă. Funcţiona de minune! Jumătate din grendeli îi omorau pe ceilalţi. Nu, nu chiar aşa. Dar zborul era lejer şi Stu îşi eliberă o mână ca să-şi atingă comcard-ul.

— E cineva acolo?

— Suntem oarecum ocupaţi, zise Joe Sikes. Creaturile trec prin afurisitul de teren minat.

— Eu am coborât până la jumătatea falezei. Pulverizăm. Grendelii sunt în *viteză.* Chestia asta e magică. Aş spune că numai o jumătate reacţionează, dar ăştia îi provoacă pe ceilalţi. O să pierdem cam două treimi dintre ei într-o orgie ucigaşă.

— E o veste bună.

— Vestea proastă e că în jur de o treime nu fac decât să fugă unii de alţii. Să zicem, şi asta nu-i decât o presupunere, că, în

momentul de faţă, patru sute se bat şi două sute se împrăştie, laşii, iar, din aceşti două sute, o sută cincizeci continuă să urce. Către voi.

— Am înţeles. Vin o sută cincizeci.

— Noi ne apropiem de râpă şi... indicatoarele arată că bateriile sunt moarte. Cred... Mits îl strigă de la pupa. Am trecut la cealaltă canistră. Funcţionează.

— Bineînţeles. Joe, rămânem sus cât mai mult cu putinţă, apoi încercăm să ne-ndepărtăm de torent.

— Am înţeles. Crezi c-o să reziste cabina Ţânţarului?

— Cu siguranţă.

— E o uşurare.

Oare o spusese cu o urmă de sarcasm?

— Stu, Mits... ah... în numele nostru, al celor de aici, şi al lumii civilizate, vreau să exprim mulţumirile tuturor.

— Lasă frazele pompoase, Joe. Păstrează-le pentru discursul de după victorie.

Joe strigă ceva incoerent. Pe urmă nu se mai auzi decât răpăitul de floricele de porumb al focurilor de armă, dar nu dură prea mult înainte de a începe să scadă în intensitate.

Grendelii erau în clocotul unei orgii ucigaşe. Unii dintre cei mai prudenţi săriseră din apă *înainte* de fi atinşi de jet. Priveau Ţânţarul de la o distanţă sigură faţă de luptă şi de torent. Erau din ce în ce mai mulţi, în dreapta şi în stânga râului, se uitau spre carlinga autogirului, spre Stu.

Probabil că bateriile ajunseseră la ultima suflare. Stu viră spre dreapta, îndepărtându-se de apă şi îndreptându-se spre vârful pantei. O parte dintre grendelii care priviseră ajunseră brusc în raza de acţiune a pulverizatorului. Stu rânji: jumătate dintre ei scăpau cu fuga, dar o făceau intrând în *viteză.*

Curentul electric se terminase.

— Arunc-o! strigă Stu.

Canistra se rostogoli în afară. Solul se apropia în viteză.

— Ridică-ne.

Făcu tot ce putea. Canistra îşi împrăştia ceea ce mai rămăsese din sucul de *viteză pe* un singur metru pătrat de teren, între Amazon şi Ţânţar. Grendelii aveau să-nebunească înainte de a ajunge ei jos. Ar fi putut fi suficient.

Cadmann trânti o puşcă în braţele lui Mary Ann şi o răsuci cu faţa către trepte.

— Intră-n afurisita asta de casă!

În timp ce se căţăra spre clădire, trecând pe lângă bolovanul capcană, focurile de armă erau un răpăit uniform.

În camera de zi erau izolate o duzină de persoane slăbite sau rănite. Se îngrămădeau în grupuri, cu ochii dilataţi. Se uitau prin lucarne. Soarta lor depindea de acţiunile celor de afară.

— Îndepărtați-vă de apă, cu toţii! strigă ea. Staţi lângă peretele opus!

Se retraseră în cel mai îndepărtat colţ. Mintea lui Mary Ann se lupta cu panica. Şi, în mijlocul unui uragan de spaimă, reuşi cumva să găsească un ochi de linişte.

Casa se cutremură în timp ce explodau minele dinspre vest: grendelii se năpusteau asupra peretelui!

Pe acoperiş ploua cu ţărână şi cu sfărâmături de piatră. Un picior de grendel alunecă printr-o lucarnă şi căzu în faţa lor cu o bufnitură surdă.

Alături de ea, Jill ţipa întruna. Mary Ann o plesni sălbatic cu dosul palmei. Jill se retrase clătinându-se, uluită.

Mary Ann îşi luxă mâna din încheietură. O durea. Pe urmă se lăsă pe vine, îşi propti patul armei în umăr şi aşteptă.

33.
ULTIMA REDUTĂ

„Umbrit-ai capul meu în zi de război.”

The Book of Common Prayer[33]

Caii se gândeau dacă s-o lase să-i ajungă din urmă.

Carolyn înjură animalele proaste; pentru altceva nu mai avea suflu. Gâtlejul îi era în flăcări. Picioarele o ardeau şi erau gata să-i cedeze, iar iapa pe care o călărise se retrăgea ezitând din faţa ei.

Caii se împleticeau din când în când. Trebuia să-i dezlege dacă voia să le ofere o şansă de supravieţuire.

O luară spre stânga. Ea îi urmă.

Torentul fu o surpriză neaşteptată. Era îngust, arăta superb şi curgea descriind curbe graţioase. Mai jos nu îl văzuse. Poate cotea spre sud şi se vărsa în Amazon; poate dispărea, infiltrându-se în pânza freatică. Îl auzi clipocind şi setea ei se ridică la suprafaţă, ca un grendel.

Caii se aliniară, adăpându-se. Nu se sinchisiră când ea li se alătură. Înghiţi două căuşe pline înainte de a-şi da seama cât de mizerabilă era apa. Se afla în aval faţă de animale, care o murdăriseră.

Scuipă pietrişul. Setea era încă prezentă, dar îşi făcu timp să elibereze caii, scăpându-i de frânghii. *Fă totul încet şi cu grijă. Păcăleşte-te ca să-ţi păstrezi calmul.* Îi bătu încurajator pe gât, le spuse pe nume, se plimbă în jurul lor şi printre ei şi îngenunche în amonte, bând apă curată. Şi îşi salvă astfel viaţa.

Când îşi simţi pântecul plin de răcoare, se ridică şi privi în urmă.

Departe, jos, către marginea furtunii, din torent se înălţă un nor de stropi.

Ceva întunecat ieşi la suprafaţă. Cu repeziciune. Charlie se năpustise mai întâi în apă, dar acum era în *viteză* şi se năpustea

33 Carte liturgică folosită de biserica anglicană. Traducerea a fost preluată din Psalmul 139:7, Biblia sau Sfânta Scriptură, editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 1997 (n. tr.).

spre cai. Carolyn se retrase în spatele unui bolovan care nu-i ajungea decât până la şolduri. Îngenunche. Se concentră, încărcându-şi aruncătorul de harpoane. Nu-şi săltă capul înainte de a arma.

Trăgea doar cu ochiul pe deasupra bolovanului. Caii se împrăştiau, cu excepţia lui Per Pedes. Per Pedes alergase treizeci de metri înainte de a fi muşcată de creatură. Acum se târa, cu sângele izvorându-i din piciorul mutilat – Charlie. Îşi făcuse un obicei iar dâra neagră descrise un cerc, întorcându-se să muşte o jumătate din capul iepei. Per Pedes se cutremură din tot trupul, apoi se lăbărţă ca un sac cu haine vechi. Grendelul o agăţă cu coada şi o trase în pârâu.

Carolyn se ridică în picioare şi înaintă. Nu aveai unde să fugi de un grendel. Charlie era ocupată şi *acela* era momentul cel mai bine ales.

Caii o ascunseseră, apoi o ascunsese bolovanul, dar acum... Probabil că Charlie o văzuse imediat. Grendelul veni direct către ea, trăgând după sine calul şi un val de apă şi fără să se mişte mai repede decât un om în fugă. Înţelese ce se întâmpla, se opri şi se scutură, vrând să se descotorosească de cal. Carolyn trase de la şase metri.

Harponul explodă lovind faţa lătăreaţă a lui Charlie.

Grendelul se repezi la Carolyn. Scăpase de cal şi acceleră precum cea mai bună motocicletă. Chiar dacă ar fi avut curaj şi o altă armă. Carolyn n-ar fi avut timp să se mişte. Se răsuci în loc, în vârtejul stârnit de creatura ce trecu pe lângă ea şi pe care o văzu apoi izbindu-se de bolovanul înalt până la şold, sărind peste el, căzând şi rostogolindu-se, privind în jur...

Cu ce să privească? Explozia îi spulberase întreaga faţă, lăsând la vedere oase rupte, roşii cu alb. Nici urmă de ochi, de nas, cea mai mare parte a botului sărise în aer. Urechile unui grendel erau aproape invizibile, iar lui Carolyn nu-i venea să creadă că şi acestea dispăruseră.

Ea avea gura plină de sânge. Îşi muşcase adânc buza de jos. Şi pantalonii îi musteau de sânge, iar durerea îi traversa un picior, deasupra genunchiului; probabil c-o atinsese coada creaturii. Lăsă în jos aruncătorul de harpoane şi simţi durerea din mâinile amorţite.

— Stupid, şopti ea. Stupid, Charlie. Să tragi după tine un cal! Sper că surorile tale sunt tot atât de proaste.

Coada lui Charlie părea o pată, ca paletele în mişcare ale unui rotor de Ţânţar. Grendelul fugi în linie dreaptă, fără nici o ţintă clară. Traiectoria sa intersectă apa din pură întâmplare. Atunci se opri, se scufundă, se ridică din nou. Ca să respire. Şi trompa îi dispăruse.

Carolyn îşi dădu seama că ea însăşi rânjea ca un grendel.

Ceilalţi. Unde erau? Nu putea să-i vadă; curbura terenului era înaltă, dar se aflau, probabil, la câteva sute de metri în josul pantei. Trei grendeli – iar ei îi mai rămăseseră două harpoane. Îşi aminti o replică din Dickens şi şi-o oferi: „Am toată încrederea c-o să se schimbe ceva."

Îngenunche şi bău iarăşi, apoi plecă să li se alăture cailor.

Ceaţa se subţiase. Soarele arzător o risipise, oferindu-le o după-amiază călduroasă.

Slavă Domnului! Grendelii în *viteză* aveau să alerge prin arşiţă.

Grendelii se băteau în grupuri. Urletele lor provocatoare umpleau văzduhul. Îţi îngheţau sângele în vene. În locul unde aruncase Mits canistra cu supă de *viteză* era război. Numai vreo şapte grendeli ocoliseră o asemenea distracţie, apropiindu-se în schimb de Ţânţar.

Probabil erau cei sclipitor de inteligenţi. Urlau, provocându-se unul pe altul, îşi dădeau târcoale, loveau pe rând în pereţii şi în uşa cabinei; dar nici unul dintre ei nu murise.

Mits stătea în compartimentul pentru mărfuri, răsucind între degete o secure. Privea cum tabla în oţel se deforma.

— Trebuie să recunosc că situaţia asta mă enervează.

— E singura noastră distracţie, spuse Stu. Crăpă un geam şi îşi fixă în deschizătură comcard-ul, setat pe înregistrare. Iar asta e pentru societatea National Geographic.

— Eşti nebun, zise Mits.

Poate. Dar, în ziua aceea, una dintre specii avea să dispară. Grendelii sau oamenii. Acele ultime zgomote ale luptei aveau să fie păstrate pentru posteritate.

Posteritatea *uneia* dintre specii.

Prea mulţi. Cadmann îngenunche pe marginea vestică a verandei. Ochea cu atenţie, pentru ca fiecare glonţ să conteze. Nu mai aveau destulă muniţie. Nici puşti, nici carabine cu săgeţi.

— Încarcă, spuse Jerry, alături de el.

— S-a făcut, răspunse Joe Sikes. S-o lăsăm să zboare.

Săgeata ţâşni din arbaletă, trecu peste muchia falezei şi căzu făcând zob un recipient cu extract de *viteză.* De jos se auzi un urlet provocator. Jerry rânji ca un tâlhar.

— Încărcare, spuse el.

— Păzea! strigă Carlos.

Trase cu carabina cu săgeţi: grendelul ajunsese la peretele din partea de jos a verandei. Săgeata explozivă i se înfipse în greabăn şi îi schilodi toată partea stângă. Începu să se târască spre ei. Harry Siep alergă într-acolo şi îi zdrobi capul cu o secure. Coada biciui aerul şi îl izbi pe Harry de perete.

— Siep? strigă Joe Sikes.

— Sunt viu. Idiot, dar viu.

Pe moment, nu se mai vedea nici un grendel.

— Aşteptaţi aici un minut, spuse Cadmann.

Carlos dădu din cap. Cadmann traversă veranda în fugă, ajungând în colţul dinspre est, unde Omar şi Rick instalaseră o mitralieră. Alături de ei se aflau cinci bărbaţi înarmaţi cu puşti.

— Omar. Du mitraliera la Carlos şi fixeaz-o acolo.

— Ăă…

— Acolo. La Carlos. Instaleaz-o acolo, spuse Cadmann.

— Bine.

Rick întinse mâna, pregătindu-se să ridice arma.

— Nu de ţeavă, zise Cadmann.

— Oh!

Ţeava nu era incandescentă, dar era destul de încinsă ca să fiarbă apa.

Cadmann rămase în picioare, pe marginea zidului, folosindu-se de binoclu ca să inspecteze zona din josul torentului. *Pare ciudat să faci asta în timpul unei lupte. Nu trebuie să te temi că vor riposta cu foc.*

Grendeli în pârâul Amazon, pe toată lungimea sa. Prea mulţi. Dar, pentru fiecare grendel din apă, mai erau alţi şase care-i înfruntau pe uscat. Se rostogoleau, în grupuri de doi sau trei, chinuiţi de căldura internă; grupurile de doi sau trei îi atacau pe apărătorii torentului, murind sau triumfând – şi, dacă învingeau, deveneau noii paznici ai apei. Grendeli în *viteză,* grendeli prăjiţi de propria lor căldură internă, nereuşind să ajungă în pârâu fiindcă alţi grendeli le stăteau în cale. Şi nici unul dintre ei nu era, pe moment, o ameninţare la adresa casei.

Dar atacatorii erau destul de numeroşi.

Dacă i-am putea opri la o distanţă suficient de mare... Dar nu se putea. Cadmann îşi atinse comcard-ul.

— Ida. Care e situaţia?

Dentista îi răspunse cu voce încordată.

— Ţânţarul mai are curent pentru probabil încă cinci minute. Nu mai mult.

Cinci minute. Desfăşuraseră panourile solare, dar soarele nu apăruse la timp.

— Nu e suficient. Descarcă superviteza. Încarcă kerosenul.

— Kerosen. Vrei să zbor cu kerosen la bord vreme de cinci minute?

— Exact.

— Şi pe urmă?

— Ida, următorul val ar putea ajunge aici. Dacă o să fie aşa, tu şi kerosenul o s-aveţi o importanţă critică. Îl împrăştii în jurul casei, pe nivelul de sub verandă. Apoi tragi cu aruncătorul de flăcări în supă. Pe urmă te duci cât mai spre vârf şi asolizezi.

— Şi mă rog să fiu cât mai departe de foc.

— Cam aşa ceva? O faci?

Dacă nu o făcea ea, cine avea s-o facă? Era nevoie de cincisprezece minute ca să fie înlocuită de un alt pilot. De Carlos? De mine?

— Da, cred că da...

Platoul fu zguduit de explozii. Vitele, închise în ţarcuri în partea de est, mugiră, intrând în panică. Şi atraseră grendelii.

Unii erau în *viteză,* ocolind perimetrul. Cadmann văzu mai mulţi prăbuşindu-se, efectiv, înainte de a ajunge la vite. *Li se termină viteza. Ard.*

Fraţii-surori mai inteligenţi şi mai puternici agăţau leşurile încă străbătute de spasme şi le târau deoparte.

Grendelii mureau pretutindeni, dar linia de hoituri se apropia tot mai mult de casă. Grendelii se luptau unii cu alţii, se trăgeau din drum unii pe alţii, se cocoţau peste propriii lor morţi, pradă unei febre iraţionale ce îi mâna către clădire.

Un grup se desprinse din mulţime, alergând după vite. Omar Isfahan se căţără pe deal. Ridică o carabină cu săgeţi, ochind cu mâini nesigure.

Rată. Grendelii deveniră, dintr-odată, groaznic de conştienţi de prezenţa lui şi ţâşniră direct spre el. Cadmann nu mai apucă să strige ca să-l avertizeze, iar Isfahan era deja la pământ, cu

trei grendeli deasupra lui. Urlă o singură dată, apoi nu mai avu cu ce să urle.

— Jerry! înăuntru, ordonă Cadmann.

Doctorul ezită o fracţiune de secundă.

— Am înţeles. Mă duc.

Vitele înnebuniseră. Scăpară din ţarcuri, alergând în panică. Grendelii le doborau una câte una. Şi mureau, cu trupurile mistuite de căldură, încercând să tragă animalele măcelărite la loc sigur, sau îşi epuizau rezervele de *viteză* şi erau striviţi sub copitele turmei.

Vitele alergară spre zidul din vale, trecură dincolo de el, îşi continuară goana în josul coastei. Cu grendeli pe urmele lor.

Era ca şi cum s-ar fi dat un semnal. Grendelii se năpustiră înainte, urcând dealul. Unii săriră în aer pe câmpul minat, dar alţii urmăreau sinuozităţile potecii sigure. Gloanţele găsiră câţiva; alţii se opriră, părând să reflecteze, căutând un duşman. Mult prea mulţi îşi continuară drumul.

Din casă erupseră focuri de armă. Şi grendelii căzură. Aruncătoarele de flăcări îşi scuipară ultimii stropi de combustibil gelificat, pârjolind monştrii care se răsuceau, repezindu-se spre apă.

Creaturile se îngrămădeau în susul muntelui.

— Ida? Acum.

— *Am nevoie de două minute, răspunse ea. Să scot afară afurisitul de rezervor de apă...*

— Bine. Dar dă-i drumul cât mai repede.

Cadmann traversă în fugă veranda.

— Capcana, strigă el.

— *Si.*

Carlos îl urmă. Părăsiră veranda, alergând spre vale.

Capcana: un bolovan enorm, fixat cu pene mari de lemn. Deasupra lui se aflau o duzină de pietroaie mai mici, gata să fie aruncate la vale, prin spaţiul liber din câmpul minat.

Penele imobilizau bolovanul, ţinându-l locului. Un grendel muribund se ghemuise, rezemat de pene.

— Nemernicule! urlă Cadmann.

Carlos rânji şi trase. Cartuşul exploziv îl nimeri pe grendel în piept. Monstrul sări în sus – se izbi cu capul de bolovanul de deasupra şi căzu grămadă, continuând să blocheze penele.

— Pfui, rahat, zise Carlos.

— Tu ai spus-o. Poftim. Cadmann îi întinse puşca. Ţine-i la distanţă cât îl trag.

— O să ai nevoie de ajutor...

— O să am nevoie pe naiba! Tu stai cu ochii pe grendeli.

Leşul avea, probabil, vreo optzeci de kilograme. Grendelii creşteau şi acela trebuie să fi fost bine hrănit. Nu era prea greu de tras, dar poziţia era incomodă. Cadmann întinse mâna către coadă. Acesta zvâcni ca un bici. Ţepii îi nimeriră în coapsă. Căzu, greoi, peste bolovan.

— *Amigo*...

— Uită-te drept înainte! zbieră Cadmann.

Se apropiau mai mulţi grendeli. El se întinse cu disperare spre frânghiile care ancorau penele.

— Am reuşit. Dă-te deoparte!

— Negreşit.

Smuci de frânghii cu toată puterea. Penele se mişcară uşor. Smuci încă o dată. Era dificil să-şi proptească piciorul zdravăn în stâncă, dar izbuti totuşi să tragă de funie. Smuci iarăşi. Leşul se clinti; de pe spate i se scurgea o spumă stacojie, clăbuci ce se prelingeau pe penele de lemn. De data asta, Cadmann smuci şi penele se urniră...

Carlos trecuse acum pe foc rapid.

O ultimă smucitură. Penele se desprinseră. Bolovanul masiv păru să-şi fi găsit echilibrul în gol. Pe urmă prinse să se rostogolească. La vale, urmat de mulţimea celorlalte pietroaie.

Carlos se alătură strigătului său de triumf.

Un grendel trecu peste bolovanul mai mare, sări între cele mai mici, încercă să se strecoare printre ele. Nu reuşi întru totul. O piatră de mărimea unui taburet îl lovi din lateral. Carlos îl mai împuşcă încă de două ori. Creatura continuă totuşi să se târască spre Cadmann, care zăcea cu picioarele către el, picioarele depărtate, monstrul târându-se în sus, tot mai sus, între picioarele lui. Cadmann se crispă, se zvârcoli. Grendelul căzu peste piciorul lui teafăr. Ceva pocni. Durerea se revărsă.

Carlos se uita cu disperare. Grendeli mai jos de ei. Nu putea să-i împuşte şi să-l care pe Cadmann în acelaşi timp. Abordă dilema ca şi cum ar fi putut s-o amâne pentru mai târziu.

— De unde dracu’ să ştiu eu? spuse Cadmann.

Fu surprins de slăbiciunea propriei voci. Grendelul nu se clintise. Şaizeci de kilograme de carne moartă. În creierul lui, ambele picioare îşi urlau durerea; gândurile nu reuşeau să-i

treacă peste asta. *Mi-am folosit toată adrenalina. Ca un blestemat de grendel care şi-a terminat provizia de viteză. Nici un strop de adrenalină, şi nici măcar nu-mi pasă ce se mai întâmplă.*

Carlos trase de două ori. Cadmann nu putea să vadă în ce trăgea.

Grendelii săreau ca nişte purici printre bolovanii ce se rostogoleau în salturi. Capcana îşi făcea datoria: zărea grendelii zdrobiţi, îi auzea pe cei aflaţi în faţa morţii, urlându-şi fără vlagă provocarea. *Cum vedeţi voi moartea, amigos? E un grendel matur, cât un munte?*

Dar un grendel aflat în aer nu avea nici un control asupra traiectoriei sale. Săreau, şi Carlos îi nimerea în punctul de apogeu al saltului, un exerciţiu de tir rapid în ţinte surpriză, împuşcă şi uită.

Se terminase. Rostogolirea continua, o hoardă de bolovani în mijlocul unei hoarde de grendeli, traversând pârâul, coborând mai departe. Cât durase? Un minut? Mai puţin.

Iar el avea răgaz să-şi ajute prietenul. Cadmann nu mai era decât pe jumătate conştient. Avea un picior zdrobit; celălalt părea rupt. Carlos se strecură sub el şi îl ridică. Cadmann era săltat de la pământ, un bărbat voinic, atras de o gravitaţie puternică, şi Carlos începu să meargă. Neînarmat. Cu ambele mâini ocupate.

Duhoarea de *viteză* era ca un giulgiu. Atârna în aer, groasă precum ceaţa; îi înnoura mintea. Oricum, nu avea la ce să se gândească. Ia-l pe Cadmann şi mergi până ce ajungi în casă.

Încrede-te în puterea isteriei. Orice grendel aflat în trecere e pe cont propriu.

O creatură ceva mai masivă se urcă pe unul dintre bolovanii mai mari rămaşi în urma prăvălirii. Stătea cocoţată acolo, îi studia. Carlos îi dădu foarte puţină atenţie; trebuia să se uite pe unde călca; păşea nesigur, cu nouăzeci şi cinci de kilograme încovoindu-i-se pe umăr. Grendelul coborî agale, agăţă leşul sfâşiat al unui viţel şi se îndepărtă. Uşa era mai aproape.

Cadmann se mişcă, încercă să spună ceva, renunţă.

Joe Sikes era în faţa lui, apoi lipit de el. Când greutatea lui Cadmann dispăru, Carlos aproape că leşină de uşurare. Pe urmă treceau dincolo de uşă, şi Harry Siep o închidea în urma lor, iar Mary Ann înjura în timp ce-l aşezau pe Cadmann cu delicateţe pe duşumea.

Mary Ann o văzu pe Phyllis McAndrews murind. N-ar fi trebuit să fie aşa. Ar fi trebuind să vină înăuntru mai devreme, dar rămăsese la consola de telecomunicaţii o clipă prea mult. Oare ce aflase de pe *Geographic?* Indiferent ce-o fi fost...

În momentul când se întoarse, dând să fugă spre uşă, un grendel ajunsese în spatele ei. Era epuizat de căldură. Coastele îi tresăltau şi nu mai alerga ca o dâră. Dar continua să fie mai rapid şi mai puternic de cât un om. Şarjă, o izbi pe Phyllis şi ea căzu.

Pentru o clipă, Mary Ann speră că Phyllis putea s-arunce creatura slăbită deoparte. Pe urmă dinţii monstrului se închiseră. Sângele ţâşni, fierbinte, pe deasupra botului, în timp ce sfâşia faţa femeii.

Din spatele ei, Joe Sikes trase de trei ori. De două ori în grendel. O dată mai jos...

Mary Ann se întoarse şi vomă.

Carlos îl trase pe Cadmann în încăpere. Cineva dăduse drumul câinilor: Tweedledum îi întâmpină în uşă, lătrând şi încercând să lingă sângele de pe piciorul lui Cadmann. Carlos îl împinse la o parte.

Mary Ann îşi încredinţă arma în mâinile unei Jill acum calme şi se apropie de Cadmann. Nu era cu totul inconştient. Se uită în sus, către ea, prin ea, cu pupilele dilatate de durere. Încercă să spună ceva. Nu avea nici o noimă.

— Ida, zise el.

— Ah.

Carlos îşi smulse comcard-ul.

— Ida. Cadmann spune să pleci acum.

Nici un răspuns.

— Mă duc să văd ce se-ntâmplă, zise Joe Sikes.

— Pune-o-n mişcare...

— Sigur.

Sikes ieşi prin spatele casei.

— Am făcut ce-am putut, spuse Carlos.

Cadmann se holbă o clipă la el, apoi dădu din cap. Toată puterea părea să i se fi scurs dintr-odată.

Mary Ann se aplecă deasupra lui.

Carlos o ajută să-i spintece crăcii pantalonilor. Era sânge, iar o aşchie de os îi străpungea pulpa stângă.

— Fractură spirală, spuse el.

Ea era uimită de propriul său calm. *O să clachez mai târziu.* Acum avea multe de făcut. Coapsa dreaptă sângera în voie.

— Sânge venos, zise Carlos. Curge, nu ţâşneşte. Jill, dă-ne o mână de ajutor aici, te rog.

Buzele lui Cadmann se mişcau ca şi cum s-ar fi străduit să vorbească. Nu scoase nici un cuvânt, dar tuşi şi în colţul gurii se formă o bulă de sânge.

— Contuzii. Poate un plămân perforat. Creatura a căzut cu putere peste el, comentă Carlos.

— Tu eşti şeful, murmură Cadmann. Pleacă de-aici.

Carlos se uită în jos, neajutorat.

— O să-l găsesc pe Jerry...

— E în camera din spate, spuse Mary. Nu ştiu ce trebuie să faci, dar asta e acum sarcina ta. O să-l găsim noi pe Jerry.

Tweedledum lătra furios spre lucarnă.

Ceva se târa prin torent. Trei dintre câini ieşiră în întâmpinare, îngrămădindu-se să-l prindă. Grendelul, slăbit, reuşi să-şi înfigă dinţii în gâtul lui Tweedledee înainte de a fi sfâşiat de ceilalţi doi.

Tweedledum abandonă leşul şi linse rănile surorii sale. Ea schelălăi încet şi muri.

Stu dădu buzna, cu puşca în mână.

— Ţânţarul e sus! Grendelii ard! Ard şi fug...

De-afară se auzi rafala bruscă a unei arme şi două ţipete îngemănate, de om şi de grendel.

Acoperişul se încovoie, bombându-se spre interior. Doi grendeli se băteau, încercând să se-ndese prin lucarnă.

Jill înşfăcă un harpon şi îl împlântă în gâtul unuia dintre ei. Creatura se zvârcoli, lovi cu coada, şi ea se trase înapoi. Harponul rămase în rană.

Grendelul căzu în camera de zi. Lovi cu labele vlăguite în harpon, cu ochii în flăcări de ură şi de durere, încercă să intre în *viteză,* dar era secătuit. Se adunară în jurul lui, lovindu-l, cu câinii dând să se repeadă.

Acoperişul se prăbuşi şi încă doi grendeli căzură înăuntru. Unul aproape se prăvăli peste Jill şi îşi înfipse colţii în piciorul ei înainte de a fi avut cineva timp să facă vreo mişcare.

Mary Ann îl împuşcă, trase pentru a doua oară, apoi se întoarse, auzind un plescăit. Mai mulţi grendeli. Mulţi. Urcând prin albia torentului, a torentului care curgea prin camera de zi.

Trecu pe foc automat. Arma amuţi aproape în aceeaşi clipă. Fără muniţie. Grendelii continuau să apară. Se uită peste umăr la Cadmann...

În albie se revărsă un râu de foc. Pătrundea din dormitor în camera de zi, sub pereţii de lut ai casei. Flăcările dansau deasupra apei şi Mary Ann se gândi că îşi pierduse minţile.

— Sikes! strigă Carlos. El a turnat kerosen în pârâu!

Joe Sikes îţi sunt datoare. Cred că ţi-am plătit deja.

Focul continuă să se scurgă, înghiţindu-i pe grendeli. Se întoarseră spre aval, fugind îngroziţi.

Şi apoi căzu liniştea, în afara tusei stârnite de fum. În casă nu mai era nici un grendel viu.

O altă rafală de împuşcături.

Undeva ţipă un grendel.

Coloniştii supravieţuitori împinseră mobila şi hainele care ardeau mocnit către unul dintre pereţii de lut înăbuşiră focul care cuprinsese mormanul cu o pătură.

Cadmann se foi şi se uită la Carlos. Încercă să spună ceva.

— *Madre de Dios,* zise Carlos. Taci o clipă!

În încăpere era o linişte deplină.

Veranda era acoperită de sânge. Patru bărbaţi, o femeie, trei grendeli; morţi cu toţii. Sub verandă şi în josul pantei, până unde vedea Carlos cu ochii, terenul neted era presărat cu leşuri. Oameni, şi câini, şi vite; dar mai ales grendeli. Sute şi sute de grendeli.

Unii zăceau neclintiţi. Unii se târau, aproape tăiaţi în jumătate, cu intestinele atârnând în urma trupurilor zdrobite. Aerul atârna, îngreunat de duhoarea de kerosen şi de carne arsă. La douăzeci de metri de verandă erau petice de foc. Ida adusese flăcările într-adevăr foarte aproape.

Torentul nu mai ardea. Nu mai era blocat de grendeli. Se retrăseseră din faţa râului de foc. Căutând răcoarea, grendelii fugiseră din apă şi muriseră pe dealuri.

Alţi oameni ieşiră din casă sau coborâră de pe acoperiş. Focuri de armă deasupra casei: unu, două, trei, apoi tăcere. Rick Erin ţinea în mână un harpon însângerat. Îl ridică deasupra capului şi îl agită, într-un gest sfidător.

Consola de comandă fusese aruncată de pe suport. Hendrick şchiopătă într-acolo, o ridică şi o aşeză aşa cum trebuia. Atinse comutatoarele şi luminile străluciră.

Tau Ceti era jos, deasupra orizontului. Vlăguit, Carlos se apropie de marginea platoului şi privi în jur cu atenţie. Ceaţa se risipise. Se uita după grendeli în *viteză,* dar nu zări nici unul. Ici, colo, câte un monstru trăgea către apă leşul altuia sau al unei vaci. Îi văzu întâmpinaţi şi sfâşiaţi de alţii, care se iveau la suprafaţă.

Se întâmplase ceva. Se schimbase ceva, şi Carlos o ştia. Grendelii o ştiau!

Fiinţele umane nu mai erau o pradă. Pe Avalon, omul era ucigaşul suprem. Grendelii erau suficient de inteligenţi ca să înveţe. Supravieţuitorii se pândeau acum unii pe alţii, în loc să-i pândească pe străinii veniţi din stele, pe creaturile care aduseseră moartea asupra a mii dintre foştii stăpâni ai Avalonului.

— *Geographic...*

— Suntem aici. Sunteţi teferi?

Hendrick se uită la Carlos. Avea faţa murdară, suptă şi ochii strălucitori.

— Ce să le spun?

— Spune-le că am câştigat.

34.
PARTIDA DE VÂNĂTOARE

„Leviathan, uriaşul balaur din mare…
Balaurului i te pui în cale.”

WILLIAM SHAKESPEARE, *Regele Lear, Actul I, Scena 1*[34]

„Peste aspida şi vasilisc vei păşi şi vei călca peste leu şi peste balaur.”

– *Psalmul 90:13*[35]

Era un lac mic, în susul unui torent ce se vărsa în Miskatonic – un torent nu cu mult mai mare decât Amazonul lui Cadmann. Nimic n-ar fi putut să semene cu un braţ mort mai mult decât lacul acela, încă având legătură cu torentul, dar fără ca undele sale să curgă năvalnic. În capătul din aval erau mormane de bolovani. Mits Kokubun se întrebă ce era cu ei. Era posibil să fi fost aduşi de grendeli? Castorii erau suficient de inteligenţi ca să construiască baraje. De ce nu şi grendelii?

Corect: *grendel,* la singular. Erau prea al naibii de competitivi ca să coopereze vreodată.

Lacul era dominat de un grup de bolovani. Era un loc potrivit, destul de înalt şi destul de abrupt pentru ca grendelului rezident să-i fie greu să-l escaladeze. Mits cercetă întinderea lacului cu binoclul.

— Încă nimic.

— Încă nimic, spuse Joe Sikes. Jumătate din dimineaţă s-a dus. Hristoase, de ce anume e nevoie ca să-l scoatem pe ticălos de acolo?

— Unii dintre ei pur şi simplu nu vor să iasă şi să lupte. Mits lovi cu degetul în comcard-ul său. Stu.

Încă nimic.

---

34 Traducere de Mihnea Gheorghiu, din *Teatru,* vol. I, ed. Albatros, Bucureşti, 1971 (n. tr.).

35 Biblia sau Sfânta Scriptură, editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 1997 (n. tr.).

— Păi, e acolo. Sunt sonomi în lac şi *Geographic* le-a fotografiat umbra. Creaturile astea ar trebui să aibă mai mult respect pentru lipsa noastră de explozibili. O să-ncerc din nou supa de viteză.

— Da, OK, dar nu cred c-o să fie de folos.

— Şi ce dacă? Avem mai multă viteză decât explozibili. Aşteptaţi.

Aşteptară. După o clipă, Ţânţarul Unu traversă lacul, zburând la douăzeci de metri deasupra apei. Cabina părea deteriorată, ca şi cum ar fi fost lovită cu bolovani, dar autogirul zbura bine. O pâclă groasă, rozalie coborî în cascadă, fiind pulverizată pe spuma lacului şi pe pietrele de pe mal. Aşteptară. Nu se întâmplă nimic.

— Ăsta e Ţânţarul tău, spuse Sikes.

— Da.

— Cum a fost? întrebă Sikes. Vorbesc despre...

— Ştiu despre ce vorbeşti. Ce-ai vrea să-ţi spun? Eu şi Stu am stat în Ţânţar în timp ce nemernicii se izbeau de carcasă, lăsând în urmă adâncituri. Era amuzant. Tocmai când începuse să nu mai aibă nici un haz, capul unuia mai mare a pătruns înăuntru. Al naibii de aproape de piciorul meu. L-am lovit cu securea. Am încercat să i-l împing afară, dar se înţepenise în tabla ruptă a carcasei prin care şi-l vârâse, iar cei de afară începuseră să-l mănânce. L-au mâncat de viu.

— Mi-ar fi plăcut să văd asta, zise Sikes.

Mits se uită la el. Nu părea să glumească. Comcard-ul cârâi:

— Nimic, eh?

— Nici ţipenie, răspunse Mits. Să mergem mai departe. Diseară vreau să mănânc sashimi.

— OK, OK, o să folosesc o bombă. Dar trebuie s-anunţ oficial. Aşteptaţi.

— Norocul nostru, toată lumea o să fie ocupată, spuse Sikes.

— Da’ de unde. Sunt prea flămânzi ca să fie ocupaţi. Sonom proaspăt.

— Cred că-ncep să mă satur de sonom proaspăt.

— E mai bine decât nimic. Mai bine decât grendel.

Cu binoclul la ochi, Mits îşi plimbă privirea de-a lungul marginilor lacului. Nimic. Nici măcar tufişuri. Grendelii erau în stare să mănânce orice în loc de sonom. Abia apoi mâncau sonomii.

— Am obţinut aprobarea, spuse vocea lui Stu din comcard. Sunteţi gata?

— Gata. Reglează-o pentru adâncimea maximă. Creatura aia blestemată se-ascunde la fund, ascultă ce-ţi spun eu.

— Pregătiţi-vă.

Şuierul rotoarelor deveni mai puternic. Autogirul ajunse deasupra buzei joase a bazinului stâncos din jurul lacului. Plană deasupra centrului acestuia şi prin uşa deschisă căzu un butoiaş negru.

— Bomba e pe drum. Şi eu la fel, spuse Stu.

Ţânţarul se îndepărtă cu repeziciune către vest. Lacul explodă într-un gheizer. Mits aşteptă, numărând secundele în gând.

Un grendel pe jumătate matur ţâşni din apă. Se căţără pe mal şi începu să alerge în curbe împleticite, ca un beţiv. Din gură îi picura sânge. Căzu, rostogolindu-se, ajunse din nou în picioare, alergă, se duse de-a dura, se opri ca să se orienteze.

— *Sayonara,* fraiere, şuieră Mits.

Ţinti zona aflată exact sub cap, la cinci centimetri sub partea bombată din spate, unde exista un ganglion central complex, mai mult sau mai puţin analog cu bulbul rahidian uman. Trase un singur glonţ. Grendelul se avântă înainte şi muri după primul pas. Mits îşi atinse comcard-ul cu degetul mare.

— Anunţă-i. Carne!

Sonomii începeau să plutească la suprafaţa apei.

Oamenii sosiră în tractoare, în jeep-uri şi pe jos. O echipă instală plase de-a curmezişul râului, în aval. Alţii umflară bărci şi le coborâră pe lac. Întinseră plase. Lacul avea să fie trecut prin sită în repetate rânduri.

Sonomii morţi pluteau cu burta în sus. Nu erau foarte mari – nu depăşeau o jumătate de metru dar la vedere erau vreo cincizeci, iar echipa din aval avea să adune şi mai mulţi.

Ţânţarul Trei îşi făcu apariţia, aducând o afumătoare prefabricată. Coloniştii se scurgeau în josul dealului, aducând lemne de foc. Hendrick Sills trecea de la un grup la altul.

— Încărcaţi Ţânţarii imediat ce sosesc. Unii dintre noi se vor întoarce pe jos, ca să rămână destul loc. După ce umplem Ţânţarii putem începe să umplem şi afumătoarea. Ida, ce faci?

— Sushi.

Tăiase felii un sonom lung de treizeci de centimetri şi se apucă de un altul, ciugulind în timp ce muncea.

— Serveşte-te.

— Şi restul Coloniei trebuie să mănânce. Există nişte reguli.

Ea oftă. Încă mai purta pe chip urmele coşmarului, încă se mai trezea noaptea, plângând după Jon. Dar se ajutau unul pe altul să se vindece. Nu trăiau într-o lume perfectă, dar, laolaltă, o puteau transforma într-o lume bună.

— Hendrick, dragule, jumătate din Colonie e *aici.* Trebuie să se uite la toată mâncarea asta şi să saliveze? Uite, Ţânţarul Unu a decolat deja şi îngrămădesc peşte în Ţânţarul Trei cât de repede se poate. Nu păstrăm nimic pentru afurisiţii de pterodoni.

Hendrick îşi duse degetul mare la comcard.

— Ţânţarul Unu, aer condiţionat?

— Funcţionează. Îngheţăm aici. Hendrick, nu fi chiţibuşar!

În Ţânţari, aparatele de aer condiţionat trebuiau reglate la valoarea maximă, pentru a menţine sonomul proaspăt: un exemplu frumos, caracteristic Avalonului, de amestec al tehnologiilor de vârf, al celor înapoiate şi al lipsei oricărei tehnologii. Hendrick lovi din nou cu degetul în comcard.

— Joe. Te-ai instalat în aval?

— Sigur că da. Mi-aduce cineva prânzul?

— O să ne mai gândim.

— Faceţi mai mult decât să vă gândiţi, altfel trec de partea primului grendel pe care-l văd!

— OK, OK, îţi pregăteşte Ida nişte sushi.

Dar nu erau prea multe şanse să apară un grendel. Toate lacurile din aval fuseseră curăţate. De la luptă trecuseră o sută de zile. Grendelii îşi luaseră în stăpânire teritoriile şi se băteau ca să le păstreze. Ca în cazul peştilor luptători: un singur grendel femelă într-un lac. Dar, spre deosebire de peşti, care se luptau până la retragerea unuia dintre ei, dacă o femelă pătrundea pe teritoriul alteia, rezultatul consta într-o creatură moartă şi o alta foarte bine hrănită.

Cea de acolo fusese, probabil, bine hrănită. Se găsea sonom din belşug. O descoperire valoroasă. Nu exista teama că toată carnea din zonă ar fi putut fi mâncată – atâta vreme cât pterodonii puteau fi ţinuţi sub control.

Aerul puţea a supă de *viteză* şi aparatele de pe bărci derulau înregistrarea pe care o făcuse Stu în timpul ultimului atac. Strigătele de provocare şi de moarte ale grendelilor sfâşiau

văzduhul. Zburătoarele pofticioase planau, ţipându-şi furia, dar temându-se să coboare.

Era bine că nu erau nevoiţi să folosească gloanţe pentru pterodoni. Acum aveau prea puţine. Odată ce terminau oamenii, pterodonii se puteau bucura de leşul grendelului. Hendrick încercase să mănânce carne de grendel – era de preferat să mori de foame.

Ţânţarul Trei decolă, cărând ospăţul din seara aceea.

Sylvia îşi folosea creionul optic ca să sublinieze pasaje din raportul scris de Terry. Se simţea oarecum ciudat derulând vechile fişiere ale Cassandrei. Vechile însemnări despre expediţia pe continentul principal, din vremea când de pe Avalon dispăruseră toţi grendelii şi totul era minunat. *Sunt materiale bune. Putem proceda aproape exact aşa cum a evidenţiat Terry...* şi o scurtă străfulgerare melancolică: *Terry...*

— Nu e corect, spuse Carolyn.

Mary Ann îşi ridică ochii de la scutecele pe care le schimba.

— Ce nu e corect?

— Voi aţi pus mâna pe bărbaţi. I-aţi monopolizat.

— Ptiu, spuse Mamie. Doar n-o să mă-nvinuieşti *pe mine* fiindcă îi plac lui Jerry mai mult decât îi placi tu.

— Plus că tu i-ai oferi săptămâni întregi de iad sacru în stare pură, zise Mary Ann.

Vocea îi suna nefiresc din pricina acelor de siguranţă pentru scutece pe care le ţinea între buze.

— Şi dacă-l seduc pe Cadmann? întrebă Carolyn.

— Te omor. Mary Ann termină cu scutecele. Ei, dacă vrei să te *măriţi* cu el...

— Atunci ce? tresări Carolyn.

— O a doua soţie mi-ar putea fi de folos, răspunse Mary Ann.

Privirea ei deveni visătoare. Pe urmă zâmbetul i se şterse.

— Sylvia...

— E-n ordine, spuse Sylvia. *Terry, nemernicule, ai fi putut să mă absolvi de promisiunea aia. Ai fi putut.* Ce e, Carolyn? Nu vrei să intri-n comună?

— Miau, făcu Mary Ann.

— Îmi pare rău. Dar nu foarte rău. Uite, avem cinci căsătorii monogame, plus haos. N-are rost să umblăm cu mănuşi. Mai ales între *noi. Cinci căsătorii monogame, cu excepţia faptului că eu aş fi putut face să fie vorba numai de patru, plus o bigamie, şi*

Mary Ann nu s-ar fi supărat, şi, Terry, Terry, de ce n-ai fost în stare să spui ceva nobil! Tu ai lucrat de mântuială ca să-ţi asiguri descendenţa...

— Ne-ndepărtăm de subiect, spuse Mamie. Carolyn, următoarea transmisie e, probabil, ultima noastră şansă de a schimba ceva în Sistemul Solar. Când vor primi mesajul, vor fi trecut deja douăzeci de ani de la întreruperea programului lor interstelar. Probabil că le vine să plângă de plictiseală, că sunt gata să se agaţe de oricare dintre cuvintele noastre. Le-am supravieţuit grendelilor? Cred că suspansul îi omoară. Aici nu e vorba numai despre societatea Geographic. Întregul Sistem Solar o s-asculte! Miliarde de oameni care au asistat la abandonarea construcţiei navelor interstelare vor mai fi încă în viaţă. Oarecum nostalgici. Îmbătrânind, întrebându-se unde-au dispărut senzaţiile tari. Aşa că vrem să ne susţinem punctele de vedere şi să-i prindem în mreje în acelaşi timp! Sylvia, ce ai pe ecran?

— Expediţia pe continent propusă de Terry. O să le trimitem şi asta, bineînţeles. Chemarea aventurii se face simţită până şi pe Avalon! Acum avem un Ţânţar mai puţin şi suntem înfometaţi. O să ancorăm Minerva într-un golf, apoi o să urcăm cu autogirele până la jumătatea vreunui munte, mai sus de zonele unde pot ajunge grendelii. O să adunăm nişte Joe, dacă nu altceva, şi-o să reînsămânţăm insula.

— Există vreo posibilitate de a adăuga imagini la prelegerea asta?

— Imagini cu ce? Au văzut echipamentul. Am îmbunătăţit hărţile orbitale. Cred că am putea include nişte Joe...

— Pune toate astea cap la cap pentru transmisie.

— Da.

Sylvia apăsă o tastă. Dictă lista:

— *Toate amănuntele despre atacul grendelilor. V-aţi plictisit pe Pământ? Veniţi pe romanticul Avalon şi descoperiţi aventura. Scoate în relief tot ce am câştigat. Controlăm grendelii. Defineşte asta cât se poate de limpede, arătându-ne la vânătoare pe lacul unui grendel.* O să-l trimit pe Sikes cu o cameră de luat vederi; o să filmeze asta azi. *Minimalizează lipsa hranei. Minimalizează numărul morţilor.* Dar putem vorbi despre gustul vieţii locale. Joe şi sonom. Nu le putem arăta o altă recoltă, fiindcă încă n-a răsărit nimic...

— Au văzut o dată strânsul recoltei, spuse Mamie.

— Joe sunt drăgălaşi, zise Mary Ann. Nu putem spune că-i mâncăm...

— Presupun. Oricum – *pregăteşte-i pentru incursiunea pe continent.* Fac pariu că *acolo* găsim ceva bizar şi interesant. De cine sunt mâncaţi grendelii?

— De fiorii de spaimă, spuse Carolyn; şi se *înfioră.*

Sylvia preferă să nu consemneze. Pentru o clipă, Carolyn fusese altcineva, fusese Phyllis, murind în ghearele unui grendel.

Rachel se ocupase de Carolyn, trudind din greu. Se străduiseră cu toţii să o reintegreze în comunitate, protejând-o aşa cum nu o făcuseră niciodată în timpul vieţii surorii ei gemene. Ea avea acum nevoie de ei, probabil mai mult decât puteau înţelege.

— Nu putem evita asta, spuse Sylvia, ridicând în mod deliberat vocea, ca să rupă firul gândurilor lui Carolyn. Pământul trebuie să afle câţi dintre noi au murit, dar putem trimite o simplă listă. Şi o să trimit o listă cu ceea ce ne este necesar. E scurtă. Echipamentul stricat. Fără îndoială că au computere mai moderne decât Cassandra. Am pierdut şi o serie de forme de viaţă. Vreau o listă care să le dea de înţeles că vizitatorii ar fi bineveniţi. Dar trebuie să batem monedă pe modul în care i-am *învins* pe grendeli. Am înfruntat unul, apoi doi, apoi şase, apoi zece mii şi îi dăm gata pe cei rămaşi după luptă. Carolyn, trebuie să spui povestea ta, ca s-o transmitem de Pământ.

— Aşa zice şi Carlos, recunoscu ea. Dar, să dea naiba, eu nu vreau.

— De ce nu? întrebă Mamie.

Carolyn îşi privi mâinile.

Se pierdea din nou, şi Mary Ann o opri.

— Ne interesează. Pe cei de pe Pământ îi va interesa. Îşi coborî vocea. Şi Phyllis ar fi atât de mândră de tine. Fac pariu că este, oricum.

Zâmbetul lui Carolyn era firav.

— E o poveste atât de *măruntă* faţă de cea a ultimei redute de pe Faleza lui Cadmann.

Sylvia clătină violent din cap.

— Doamne, eu şi Mamie, aici de faţă, te invidiem atât de mult...

— Mă invidiaţi?

— Evident. Noi eram sus, pe *Geographic,* în siguranţă deplină, iar tu măcelăreai grendeli!

— Nu vorbeşti serios. Eşti doar...

— Niciodată n-am fost mai serioasă.

— Dar Mary Ann...

— Tu ai salvat caii, spuse Mamie. Ceea ce e cu mult mai mult decât am făcut eu. Spune-le povestea, Carolyn! Nu e măruntă, e densă! Povesteşte-le – povesteşte-ne! Acum. Pe urmă o să-ţi vină mai uşor s-o spui pentru cei de pe Pământ.

— Da, da, povesteşte-ne, insistă Mary Ann.

Carolyn le privi, realizând că erau sincere şi că o înţelegeau.

— Bine, începu ea nesigură. V-am spus că le-am dat nume?

— Da, răspunse Mamie. Cassandra, înregistrare.

— Nu! protestă Carolyn.

— Cassandra. Înregistrează. Memorează fişierul ca repetiţie. Mamie zâmbi. Doar n-o crezi pe Cassie în stare să tragă cu urechea. Şi ea e prietena ta.

— Da. Cred că da. Carolyn se îndreptă în scaun. I-am botezat pe toţi. Pe primul după Charlie Manşon.

Carolyn începu pe neaşteptate să rânjească precum un grendel. Avea prezenţă scenică. Se mai aflase şi altă dată în faţa unei camere de luat vederi.

— Charlie trebuie să fi suferit de Instabilitatea Hibernării. A venit spre mine, trăgând după el, prin apă, o jumătate de cal! M-am ridicat din spatele unui bolovan şi l-am împuşcat. Ceea ce m-a lăsat cu trei grendeli pe urme şi cu două harpoane. Am început să fiu foarte prudentă, dar mă şi grăbeam. Am dus caii până la baza gheţarului, între timp, am văzut că grendelii ajunseseră la Charlie şi la ce mai rămăsese din Per Pedes. Unul dintre ei era prea fricos ca să se-apropie. Asta era Mareta...

Sylvia se cutremură. *Teheran. Tot oraşul. Verii pierduţi ai lui Omar. Ei, Mareta Lupoff a atras, cu siguranţă, atenţia întregii lumi...*

— ... dar Mareta a rămas în spatele lor, mâncând resturile, când ceilalţi şi-au văzut de drum. Eu am continuat să mă urc pe gheţar, lăsând caii în urmă.

Urcasem cincizeci de metri când Khadafi a intrat în *viteză* şi s-a repezit la mine. S-a izbit de gheaţă. Asta a surprins-o, dar nu s-a oprit, labele i se agitau, gheaţa zbura în toate părţile, şi ea înainta din ce în ce mai încet, pe măsură ce gheţarul devenea mai abrupt. Alerga pe loc când am împuşcat-o.

Atunci m-am gândit că aveam o poziţie bună, aşa că mi-am păstrat-o. Nu era nimic de mâncare, dar apa se găsea din belşug. Mareta şi Ayatolah s-au holbat o vreme la mine, dar nici una n-a îndrăznit să facă o încercare. Aproape că îmi doream ca una să-şi ia inima-n dinţi. Dar nu amândouă. După o vreme, m-a găsit Joe Sikes. Am reuşit să aducem jos zece cai. Ceilalţi încă mai sunt acolo, sus, cu cei doi grendeli. Nu prea are sens să mergem după Mareta şi după Ayatolah.

— Da, aşa e, spuse Sylvia. Trebuie să fie o mulţime de grendeli pe dealuri, dar nu vor depune niciodată ouă fertile. Sonomii sunt masculii. Pentru fertilizare trebuie să coboare în vale.

— Atât. Asta s-a întâmplat, zise Carolyn. A fost destul de înspăimântător, dar... m-am simţit atât de al naibii de bine când am îm... împuşcat creaturile alea de care-mi era atât de frică.

— Cassandra, închidere fişier, ceru Mamie.

— Eu cred că e uimitor, comentă Mary Ann. O poveste într-adevăr frumoasă.

— Tu? Tu ai ucis o duzină cu mâinile goale...

Mary Ann râse.

— Nu ştiu de cine asculţi.

— Şi, oricum, nu-mi vor da postul înapoi.

— Nu, n-o vor face, spuse Sylvia. Tu ai pune-o pe Mary Ann să răspundă de ceva?

Carolyn înghiţi în sec şi se lăsă tăcerea.

— N-aş fi în stare, zise Mary Ann. Ştiu că încă mai sunt inteligentă, dar îmi scapă anumite lucruri pe care ar trebui să le ştiu. N-am încredere în mine însămi.

— Cadmann are, zise Carolyn.

— Are încredere în instinctele mele.

Mary Ann sărută urechea Jessicăi.

— În plus, el e îndrăgostit, completă Sylvia. Ei. Acum să ne ocupăm de problema lui Carolyn.

— Uite, situaţia e simplă, spuse Mamie. Tu vrei un copil. Toate vrem. *Trebuie* să ni-l dorim. Programare genetică. Colonia în pericol, instinctul, ereditatea şi bunul-simţ ne spun, toate, să rămânem însărcinate şi s-avem copii. Se bătu cu palma peste rotunjimea de şase luni a pântecului. Copiii au nevoie de taţi. Unele dintre noi au soţi, dar femeile sunt mai numeroase decât bărbaţii.

— Ceea ce-l face pe Carlos destul de fericit, zise Carolyn. Numai că...

— E suficient de responsabil, interveni Mary Ann, satisfăcută.

Mamie chicoti.

— Sponsorul a jumătate dintre copiii nenăscuţi din Colonie. Ei, poate nu chiar jumătate. Uite ce e, Carolyn, tu nu eşti îndrăgostită de nimeni. Corect? Corect. Vrei un bărbat al tău, dar n-o să ai unul. Nu sunt destui pentru toată lumea.

Şi chiar dacă ar fi, tu ai rezista în jur de un an, cugetă Sylvia. Ştia că era nedreaptă: Carolyn fusese căsătorită, vreme de nouă ani, cu un inginer care nu supravieţuise somnului criogenic. *Dar ea e o căţea, însă poate asta ţine de Instabilitatea Hibernării, poate pentru un soţ ar fi o afurisită de sfântă.*

— Aşadar, continuă Mamie, ai câteva opţiuni. Ai putea încerca să seduci unul dintre bărbaţii căsătoriţi şi să speri că soţia lui fie nu află, fie nu te ucide dacă află.

Carolyn încercă să spună ceva, dar Mamie ridică mâna.

— Mai există şi celibatul. Nu te tentează? Nu te condamn. Opţiunea numărul trei. Ia parte la o orgie şi te alegi cu-un grup de sponsori pentru puştiul tău. Poate că nici asta nu-ţi place prea mult. Opţiunea numărul patru. Alege un tată şi convinge-l să-ţi ofere o mostră de spermă. E simplu: el ia un prezervativ şi face dragoste cu soţia. Tu îţi iei linguriţa cu esenţă de bebeluş şi te descurci singură. Sau. Ultima opţiune. Te culci cu cine vrei, dar rămâi gravidă apelând la banca de spermă. Tată anonim. Nimeni n-o să fie gelos, în caz că, mai târziu, începe povestea ta de dragoste.

Tatăl nu trebuie să fie anonim. Sylvia se simţi roşind. *Ele nu ştiu. Cadmann n-o să afle niciodată. Terry, Terry, mi-am ţinut nenorocita aia de promisiune, Terry. Nu m-am culcat cu el...*

Mary Ann stătea pe zidul scund, privind în vale.

Nu trebuia nici un binoclu ca să vadă că noua Colonie era o fortăreaţă. Zona locuinţelor era înconjurată de ziduri curbate, de beton. Terenurile cultivate erau împrejmuite de garduri şi de câmpuri minate. În interiorul complexului rămăseseră cicatrice vizibile, vestigii ale atacului grendelilor, dar peste multe dintre ele se ridicaseră construcţii noi sau se arase. Peste un an, n-avea să mai existe nici o urmă.

Mits şi Stu găsiseră un grendel. Ha! Acum, când Cadmann, Zack şi Rachel ajunseseră să-i înţeleagă, grendelii erau mai degrabă o resursă decât o primejdie. Odată cu grendelii apăreau sonomii şi începea festinul.

Nu era întotdeauna simplu să-ţi aduci aminte. Grendelii depuneau ouă, iar din ouă ieşeau sonomii. Însă sonomii erau grendeli masculi. Mâncau mucozităţi din lac. Sonomii adulţi erau grendeli femele şi mâncau orice, iar dacă nu găseau nimic altceva mâncau sonomi. Dacă reuşeau să-i silească pe grendeli să mănânce toţi sonomii, nu aveau de unde să apară alţi grendeli. Aşa că în torente şi în râuri nu trebuia să mai existe nimic altceva de mâncare.

Şi, când îi întrebase de ce nu puteau aduce mai mulţi somni în apele curgătoare, asta îi răspunseseră.

Sunt sigură că totul are sens. Dar îmi plăcea somnul.

Ceaţa era destul de rară ca să poată desluşi rândurile de semănături şi ţarcurile de animale, unde păşteau caii şi vitele tinere. Colonia urma să fie reconstruită, ceea ce era minunat; dar Cadmann n-avea să locuiască niciodată acolo. *Asta e casa lui. Casa noastră. Faleza lui Cadmann.* O bătu pe Jessica pe spate. *Casa noastră şi a ta. Noi locuim în ţinuturile înalte.*

Se întoarse când zgomotul paşilor ritmici ai lui Cadmann deveni mai puternic. Făcea jogging, dezbrăcat până la brâu, şi trupul lui musculos lucea de sudoare. Nu se mai crispa când punea piciorul stâng în pământ.

Membrul artificial era destul de robust, destul de puternic ca să-l poarte în jurul platoului. Tweedledum alerga împreună cu el, îmboldindu-l cu delicateţe prin entuziasmul cu care-şi agita coada.

Într-o bună zi. Într-o bună zi, o să aibă destul de multă încredere în ei ca să meargă în noul spital şi să accepte creşterea unui nou picior. Într-o bună zi.

În minte îi veni un gând nepoftit. *Când o să fie din nou întreg, n-o să mai aibă nevoie de mine. Dar el n-a avut niciodată nevoie de mine, nu cu adevărat. Poate că n-am nimic altceva decât promisiuni. Promisiunile lui ar trebui să fie suficiente.*

Auzi huruitul unui Ţânţar înainte ca acesta să se înalţe destul de sus pentru a putea fi văzut.

Autogirul trepidă deasupra buzei platoului, se răsuci şi coborî pe platforma de beton instalată de Hendrick cu o

săptămână înainte. Cadmann alergă un minut pe loc, apoi îşi şterse faţa şi se apropie.

Sylvia coborî din cabină, îl săltă pe Justin în braţe şi îl aşeză pe pământ. Ţâncul se împletici, apoi îşi regăsi echilibrul şi alergă spre ei.

Mary Ann văzu în ochii lui Cadmann o sclipire de tristeţe, imediat mascată. El strânse copilul în braţe cu fervoare.

— *Amigo,* spuse Carlos, şi îl îmbrăţişă pe Cadmann. Piciorul se comportă bine?

— Oh, da, pentru o maşinărie. O să-mi crească din nou când va fi gata spitalul. Urmează să facem expediţia aia. Dar în seara asta – ai venit să ne duci la o plimbare?

Sylvia îl ţinea pe Justin de mână. Silueta ei zveltă era uşor rotunjită de o nouă viaţă. Copilul lui Carlos? Sylvia nu spusese asta niciodată, dar Mary Ann îşi închipuia că aşa trebuia să fie.

Cadmann zâmbi în momentul în care ochii lui descoperiră rotunjimea.

— Acum ai face bine să-ţi porţi cât mai mult de grijă.

Ea îşi frecă pântecele cu afecţiune.

— Indiferent dac-o să fie băiat sau fată, o să-i spun Terry.

Carlos dădu aprobator din cap.

Sylvia se uită la Cadmann şi rămase în aşteptare.

— Terry. Corect.

— Corect, spuse ea.

Zâmbi şi-şi ridică brusc mâna, scoţându-şi agrafele din păr. Pletele i se revărsară, mai lungi decât fuseseră vreodată.

Ar arăta minunat răsfirate pe pernă. Mary Ann zâmbi uşor. Gestul avea să-l înfierbânte pe Cadmann şi... Gândurile i se învălmăşeau. *Îl iubesc pe Cadmann şi mi-e dragă Sylvia, iar Cadmann o iubeşte pe Sylvia, numai că ea n-o să se culce cu Cadmann, şi-mi pare bine că n-o s-o facă, dar aş vrea s-o facă pentru ca el să nu mai tânjească, iar asta e o prostie.*

Pe chipul Sylviei erau riduri noi. *E încă frumoasă. Dorinţa lui Cadmann n-o să dispară niciodată. Şi ce importanţă are? E-al meu. Nu al ei. Al meu.*

— Aţi făcut o mulţime de lucruri aici, spuse Sylvia.

Îşi roti braţul într-un arc amplu, arătând noile ziduri, cuştile cu Joe, ţarcurile de vite, fortificaţiile, până şi un nou bolovan capcană: Cadmann găsise, ceva mai sus, un bolovan cât casa, săpase sub el şi aşternuse un nou câmp minat dedesubt. Îşi puse mâna pe umărul lui Mary Ann şi zâmbi sarcastic.

— Ei bine, doamnă, ai câştigat premiul cel mare.

Mary Ann încercă să surâdă, dar nu reuşi.

— Sylvia... Oh, fir-ar să fie, ce-aş putea să spun? N-o să fiu niciodată geloasă pe tine!

— Cred că e adevărat. N-are importanţă. Mary Ann, nu înţelegi? Omul ăsta te adoră! Ei, sigur, îmbată-l destul de tare şi probabil c-o să-ncerce să seducă un grendel – dar n-o să-i facă nici o promisiune.

— Hei, zise Cadmann.

— Nu te-amesteca, spuse Sylvia. Discutăm despre tine, nu te invităm să-ţi aduci contribuţia.

— Umblaţi întotdeauna după trupul meu, nu după mintea mea.

— Cam aşa ceva. Pot să schimb subiectul?

— Te rog!

Se uitară toţi patru unii la alţii şi, cu un singur oftat, se strânseră brusc laolaltă, într-o îmbrăţişare de grup.

— Încă nu pot să cred cu adevărat că suntem în siguranţă.

— Poate că aşa e bine, spuse serios Cadmann. Poate că suntem în siguranţă doar atâta vreme cât mai simţim o oarecare spaimă.

— La urma urmelor, Beowulf l-a ucis pe Grendel. Carlos râse, încercând să-i binedispună. Desigur, balaurul i-a venit de hac lui Beowulf în final...

Sylvia îi aruncă o privire aspră.

— Nu eşti în stare să simţi momentele nepotrivite.

— Nu asta spuneai tu...

Ea îi trase un cot.

— Au. Oricum, povestea aia a fost scrisă deja. Pe asta o scriem noi, pe parcurs. Haide. Să mergem jos, la cină. Hei, *amigo,* cred că piciorul ăla ar putea fi un handicap suficient. Facem o întrecere?

Cadmann se aplecă în poziţia unui sprinter.

— Cine pierde curăţă sonomii. Cu dinţii.

Profită de hohotul de râs al lui Carlos şi o rupse la fugă.

— Hei...

Sylvia şi Mary Ann îi urmăriră pe cei doi prieteni sprintând prin câmpul de mine dezactivate şi ajungând la poalele dealului umăr la umăr.

— Par atât de puternici, spuse încet Sylvia. Uneori e greu de crezut cât de fragilă e viaţa. Cât de preţioasă.

Cine ştie ce-o să găsim pe continent?

La urma urmelor, Beowulf l-a omorât pe Grendel.

— Beowulf a fost ucis de balaur, spuse în şoaptă Mary Ann.

— Ce?

Se înfrigură pentru o clipă şi îşi dori să-l strige, să-l cheme înapoi, să pună capăt gândurilor lui despre o nouă aventură, despre o nouă frontieră.

— De ce nu putem rămâne aici? N-am plătit destul?

Îl privi printre lacrimi. Înalt şi puternic, cu firele cărunte din păr acum mult mai vizibile. Aproape că i se frânse inima.

Simţi pe braţ atingerea Sylviei.

— Iubito, ce va fi va fi. Am venit să murim aici. Ceea ce contează e cum trăim.

Mary Ann o luă în braţe pe Jessica şi o săltă în aer, sărutând-o apăsat. Alături de Sylvia, îi urmă pe bărbaţii pe care îi iubeau, îndreptându-se către casă.

Pentru oricare dintre ei, era prea târziu să se mai schimbe.

Şi, poate, până la urmă nu exista nici un balaur. Poate.